

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IMMORTAL DARK

"Entirely irresistible... You
won't be able to look away."

—CHLOE GONG

#1 bestselling author of
These Violent Delights

TIGEST GIRMA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

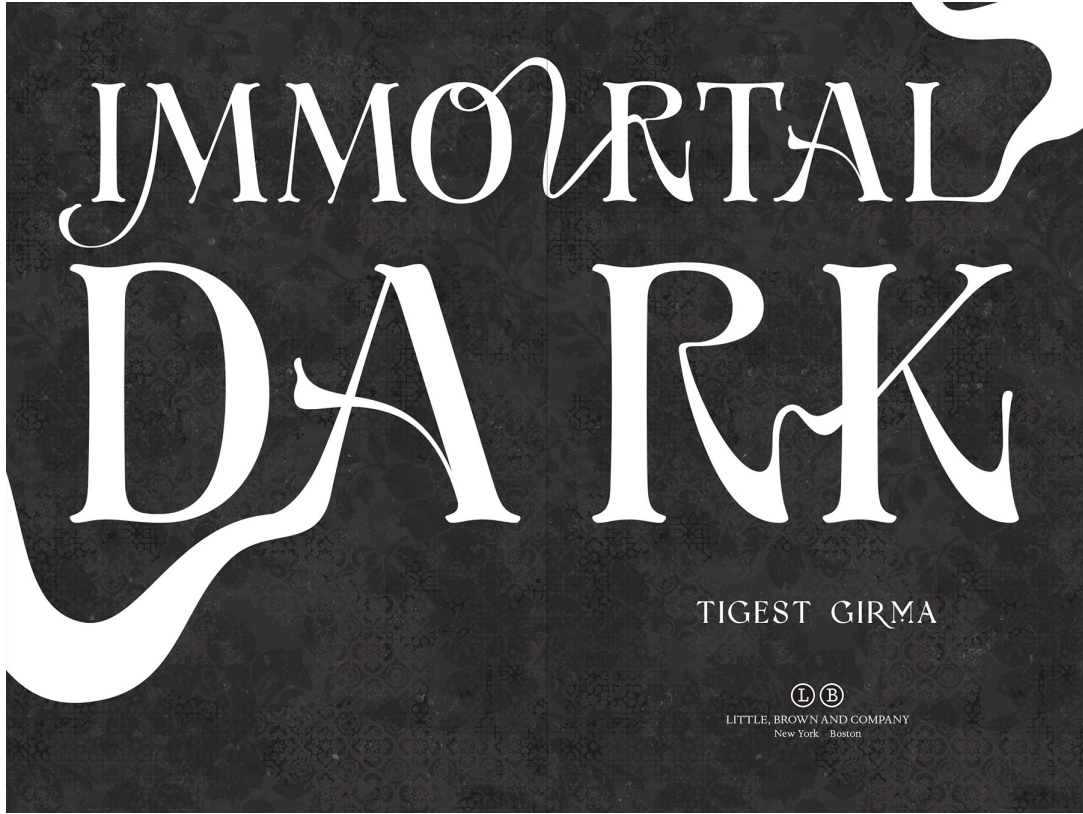
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2024 Tigest Girma tarafından

Harita, bölüm açılışı ve üniversite armasının telif hakkı© 2024 Virginia Allyn'e aittir

İç mekan sanatının telif hakkı © Shutterstock.com'daki çeşitli katkıda bulunanlar İlk baskı uç kağıtları, kılıf ve püskürtmeli kenarlar tasarım telif hakkı© various contributors at Shutterstock.com

Kapak resminin telif hakkı© 2024 Jessica Coppet'e aittir. Kapak tasarımı Jenny Kimura'ya aittir. Kapak telif hakkı © 2024 Hachette Book Group, Inc. Siyah grunge doku© EnsUPER/Shutterstock.com; siyah grunge arka plan © Krasovski Dmitri/Shutterstock.com.

İç tasarım Jenny Kimura tarafından yapılmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları aşağıdakileri yapmaya teşvik etmektir
kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Little, Brown and Company
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
Bizi LBYP.com adresinde ziyaret edin

Birleşik Krallık'ta Hachette Children's Group ve Hachette Avustralya tarafından 2024 yılında eş zamanlı olarak yayımlandı

İlk Baskı: Eylül 2024

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Little, Brown adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Little, Brown and Company kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile iletişime geçin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Girma, Tigest, yazar.

Başlık: Ölümsüz karanlık / Tigest Girma.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Little, Brown and Company, 2024. | Seri:

Ölümsüz Karanlık | Okuyucu kitlesi: 14 yaş ve üstü. | Özet: On dokuz yaşındaki yetim Kidan Adane, dranaik adı verilen vampir yaratıklara bağlı insanlardan oluşan yıkılmış bir evin varisi olarak, insan-dranaik ilişkilerini geliştirme görevini yerine getirmeye çalışır, ancak kız kardeşi kaçırıldığında, Kidan

Dranaic'ten şüpheleniyor ve onu bulmak için her şeyi yapacaktır.

Tanımlayıcılar: LCCN 2023051680| ISBN 9780316570381 (ciltli)| ISBN 9780316581448 (ciltli) | ISBN 9780316570404 (e-kitap)

Konular: CYAC: Vampirler-Kurgu. | Kız Kardeşler-Kurgu. | Kayıp Çocuklar -Kurgu. | Siyah insanlar-Kurgu. | Fantastik. | LCGFT: Fantastik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PZ7.1.G58365 Im 2024| DDC [Fic]-dc23 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2023051680> adresinde mevcuttur.

ISBN'ler: 978-0-316-57038-1 (deluxe), 978-0-316-58144-8 (standart), 978-0-316-57040-4 (e-kitap), 978-0-316-58232-2 (OwlCrate)

E3-20240813-JV-PC-REV

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası Telif](#)

[Hakkı İthafı](#)

[Harita](#)

[Önsöz 1.](#)

[2.](#)

[3.](#)

[4.](#)

[5.](#)

[6.](#)

[7.](#)

[8.](#)

[9.](#)

[10.](#)

[11.](#)

[12.](#)

[13.](#)

[14.](#)

[15.](#)

- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)
- [21.](#)
- [22.](#)
- [23.](#)
- [24.](#)
- [25.](#)
- [26.](#)
- [27.](#)
- [28.](#)
- [29.](#)
- [30.](#)
- [31.](#)
- [32.](#)
- [33.](#)
- [34.](#)
- [35.](#)
- [36.](#)
- [37.](#)
- [38.](#)
- [39.](#)
- [40.](#)
- [41.](#)
- [42.](#)

- [43.](#)
- [44.](#)
- [45.](#)
- [46.](#)
- [47.](#)
- [48.](#)
- [49.](#)
- [50.](#)
- [51.](#)
- [52.](#)
- [53.](#)
- [54.](#)
- [55.](#)
- [56.](#)
- [57.](#)
- [58.](#)
- [59.](#)
- [60.](#)
- [61.](#)
- [62.](#)
- [63.](#)
- [64.](#)
- [65.](#)
- [66.](#)
- [67.](#)
- [68.](#)
- [69.](#)

[70.](#)

[71.](#)

[72.](#)

[73.](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Daha](#)

[Fazlasını Keşfedin](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

KARANLIK GÜZELLİĞİNE HER ZAMAN HAYRET
EDEN SIYAH KIZLAR İÇİN
VAMPİRLER. ÖLÜMSÜZLER BU FILMDE BIZE
BENZİYOR.

&

CESARET EDEN HABEŞ KIZLARIM İÇİN
YENİ VE HARİKULADE ALANLARI İŞGAL EDİN.
BAŞINIZI DIK TUTUN VE SIZI GÖRMELERİNE İZİN
VERİN.

OceanofPDF.com

Kitap , ön , fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

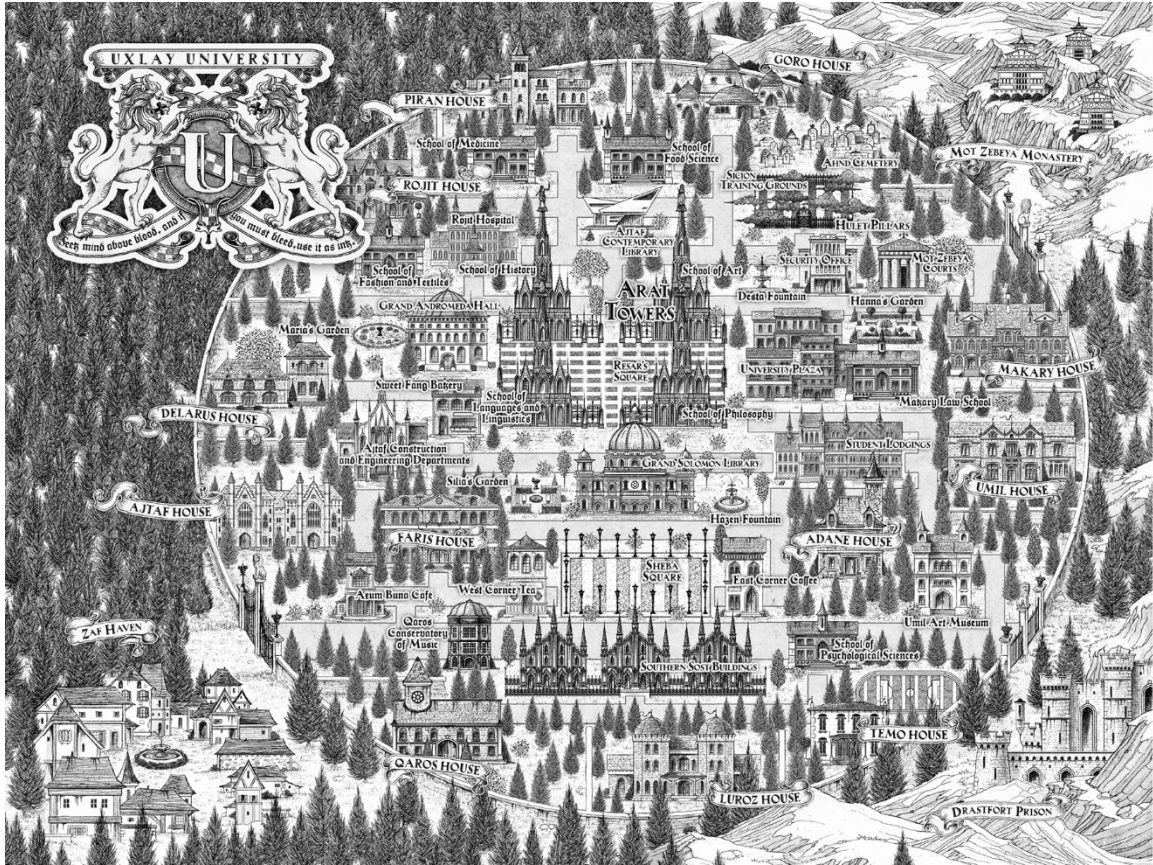
LITTLE, BROWN AND COMPANY
BOOKS FOR YOUNG READERS

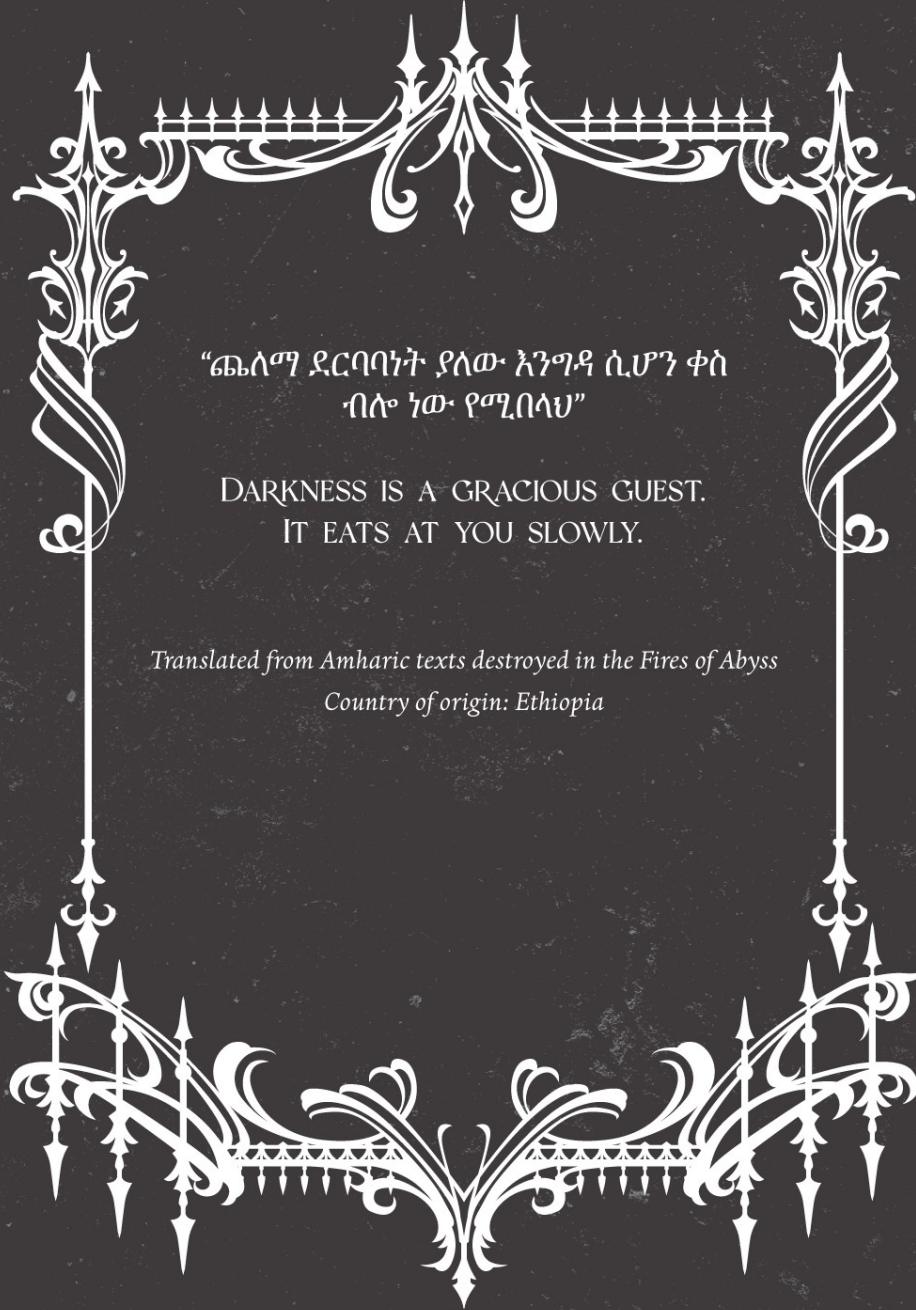
OceanofPDF.com

İçerik uyarısı: Immortal Dark, vampirlerin vahşi dünyasını ve dünyada hayatta kalmaya çalışan insanları konu alıyor. Ebeveyn istismarı, kan içme, ölüm, kan, cinayet, cinsel içerik gibi bazı ağır unsurlar içerir, sert dil, intihar düşüncesi ve şiddet. Okuyucular, davetiyenizi almadan önce lütfen not alın. Uxlay Üniversitesi'nin kapıları artık açık.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

“ጨለማ ደርባባነት ያለው እንግዳ ሲሆን ቀስ
ብሎ ነው የሚበላህ”

DARKNESS IS A GRACIOUS GUEST.
IT EATS AT YOU SLOWLY.

*Translated from Amharic texts destroyed in the Fires of Abyss
Country of origin: Ethiopia*

OceanofPDF.com

PROLOGUE

UXLAY ÜNİVERSİTESİ'NİN MUM IŞIKLI PENCERESİNDEN GÖRÜLEBİLİR, Bir kampüs barındırdığı yaratıklar kadar eski olan dekan ve vampiri özel bir sohbete dalmışlardı.

Kasabanın planını ve özellikle de katedralin yakınında solan kan damlasını ayrıntılı olarak gösteren bir parşömen parçasını incelediler. Bu harita dekanın en gözde hazinelerinden biriydi ve bu tür araçlar yok edilmeden önce aile soyundan ona geçmişti. Böyle bir kaybı asla affedemezdi.

Kan sararmış sayfanın içinde kaybolmadan önce üç harfe dönüşerek "mot" kelimesini heceledi. Ölüm.

"Silia Adane öldü," dedi dekan, ilk oturmalarından tam bir saat sonra.

Vampiri parmaklarını dikleştirdi ve Aarac dilinde cevap verdi. Ölü bir dil için doğal olmayan bir canlılığa sahipti, dilin üzerinde kıpırdayan bir yılan gibi dans ediyordu.

" zaman doğru. Miras vasiyeti yürürlüktedir."

Dekan sandalyesini geriye itti ve pencereye gitti. Gece ormandan ilerliyor, uzun parmaklarıyla Arat Kuleleri'ni ve onların yas tutan sivri heykellerini sarıyordu. Taş duvarlara tünemiş ağzı açık aslan heykellerinden altın rengi ışık süzülüyordu. Her bir hayvan, giriş salonlarını ve koridorları aydınlatmak için uyandı.

"İki Adanalı daha kaldı," dedi.

"Ona verdiğin sözü bozacak mısın? Onun senin sevgili arkadaşın olduğunu sanıyordum."

Dekanın kalın kaşları çatıldı. Vampiri onun dürüstlüğüne eşit ölçüde zalimlik katmasından hoşlanırdı. Daha gençken bile onun en sevmediği yönü buydu.

Elbette verdiği sözü bozmak istemiyordu. Haftalardır, Silia'nın

haritada kanı azalmıştı. Uxlay'ın bile tedavi edemediği nadir bir hastalık ona bulaşmıştı. Dekan, Silia'dan iki yeğenini saklandıkları yerden çağırmasını ve çok geç olmadan ailenin mirasını kızlardan birine emanet etmesini istemişti. Ama inatçılık tüm Adanaların baş belasıydı.

Silia Adane, kendisi için olmasa bile bencilce, inanılmaz bedeller ödeyerek özgürlüğü aramıştı. Bu nedenle, on dört yıl önce, kız kardeşi ve eniştesinin ölümünden sonra, Silia küçük ikiz yeğenleriyle birlikte gecenin bir yarısı ortadan kaybolmuştu. Dekan bu sorumluluk ihanetini tek bir nedenden dolayı affetmişti: keder.

Keder, görevi köklerinden söküp atmanın bir yolunu bulmuştu. Dekan bu yüzden onu ustalaşması gereken ilk düşman olarak seçmişti. Merhum arkadaşının yanında olmak yerine neden burada, bir sonraki olayları planlıyordu. Artık tereddüt etmek yoktu. Doğanın doğal düşmanları arasında barışı koruyan bir kampüsü yönetmesini sağlayan şey işte bu ustalıktı. Ve Adanes'in vasiyeti yürürlüğe girerse barış uzun sürmeyecekti.

Dekan, vampire verdiği sözden pişman olduğunu söylememeyi tercih etti. O zamanlar bu söz kulağa haklı gelmişti. Kızlarla hiç iletişime geçilmeyecekse bunun ne önemi vardı? Dekan, Silia'nın sevgilisiyle evlenip bir çocuk doğuracağından ve büyük Adane Hanesi'nin soyunun devam edeceğinden emindi. Ne kadar da yanılmıştı. Ölüm büyük bir şiddetle Adane Hanesi'nin peşindeydi ve ona yeni bir hayat getirmekten başka çaresi yoktu.

Büyüyen karanlığı inceledi. "Kızı bir hafta içinde Green Heights'tan geri alacağız."

"Peki ya diğeri?"

"Korkarım nerede olduğunu bilmiyorum. On sekiz yaşına bastığı gün koruyucu ailesinin evinden kaçtığı söyleniyor."

Ona baktı. Bunun farkında olup olmadığını görmek için. Yüz kaslarının bu kadar az hareket etmesi, kömür gözlerinin bir bakışta kesilmesi ve hiç kırılmaması onu rahatsız ederdi.

"Belki de bir tane yeterlidir." Vampiri kayıtsız kaldı. "Onların varlığı bazı tatsızlıklara neden olacaktır."

Dekan pencereye doğru baktı. "Tüm yabancılaştırmış şeylerin yaptığı gibi."

"Doğru." Düşündü. "Onları sınıfta görmek hoşuma giderdi. Anneleri en parlak öğrencilerimden biriydi."

Kızların ailelerinin hikâyesi bir efsaneydi, ama efsanenin trajediyi taşımanın bir yolu vardı.

"Onu almamı ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, ben giderim."

Pencerenin yansımasında maun rengindeki teninde bir çizgi belirdi. "Uxlay'den hiç ayrılmıyorsun."

"Korkarım bu gerekli."

"Neden?"

Dekan koltuğuna geri döndü, bir sonraki haberi verirken sakindi. "Çünkü Kidan Adane yirmi dört saat önce cinayet suçundan gözaltına alındı."

Vampirin siyah gözlerinde iğne ucu kadar ışık parlıyordu. "Kimin canını aldı?"

"Henüz bilmiyorum. Oldukça garip ama Kidan Adane kız kardeşinin kaçmadığına inanıyor. Bunun yerine, June Adane'yi bir vampirin kaçırdığına inanıyor. Onu buraya, üniversiteye, isteği dışında getirdiklerine inanıyor."

Kaşlarını indirerek onu tekrar inceledi. Adamın kaşları çatılmamıştı. Onun nasıl eski haline döndüğüne hayret etti, ilk tanıştıkları günkü gibi yakışıklı ve taş gibiydi. O, on dokuz yaşında. O, beş asır yaşında. Kırışmış elini ovuşturdu. Zaman korkutucu bir şeydi.

"June Adane burada olsaydı bilirdim," dedi basitçe.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Elbette böyle bir suç işlenmiş olsaydı, bunu uygun bir şekilde ele alırdınız."

"Elbette." Sorusuna alındığına dair hiçbir belirti göstermedi. Onun bu yönüne değer veriyordu. Olayları nadiren kişiselleştirirdi. Yalan da söylemezdi. Ama bunlar tuhaf zamanlardı ve sadakat değişimin ilk zayıyatıydı.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu. "Kızların takip edilmesi ve izlenmesi elbette verilen söze aykırı."

Sorgulamadan geçtiğine emin olan dekan, bir hayvan oymasının yanında duran mektup yığınına işaret etti - iki muhteşem boynuzu olan küçük bir impala.

"Kidane Adane oldukça fazla yazıyor, her zaman Uxlay'a kız kardeşini geri getirmesi için yalvarıyor. June'u bulmaya çalıştım ama kız ortadan kayboldu. Ne yazık ki Kidan için teyzesi Silia, Uxlay'ı tüm kabuslarının doğum yeri yaptı."

Işığa yakalanmış bir gölgenin çevikliğiyle hareket etti, mektupları toplamadan önce cam impala heykelciğine dokunmamaya dikkat etti. Bu hareket dekanın dudaklarının hafifçe kıvrılmasına neden oldu. Batıl inançlar çoğu dranaikin güzel antiloptan kaçınmasına neden oluyordu, aynı şekilde öğrencileri de

Bir aslan heykeline sürtünerek g verdi. Vampir okurken kaşları çatıldı, yüzünde bir kırışıklık oldu.

"Hiç cevap vermedin mi?" diye sordu merakla. "Szm tuttum."

Neredeyse kırk yıldır onun yanındaydı ve hâlâ ne verdiği sözleri ne de onları tutmak için dünyayı nasıl yerinden oynattığını anlamıyordu. Yeminlerinin etrafından dolanması hayatlarını çok zorlaştırmıştı.

"şimdi farklı olan ne?" diye sordu.

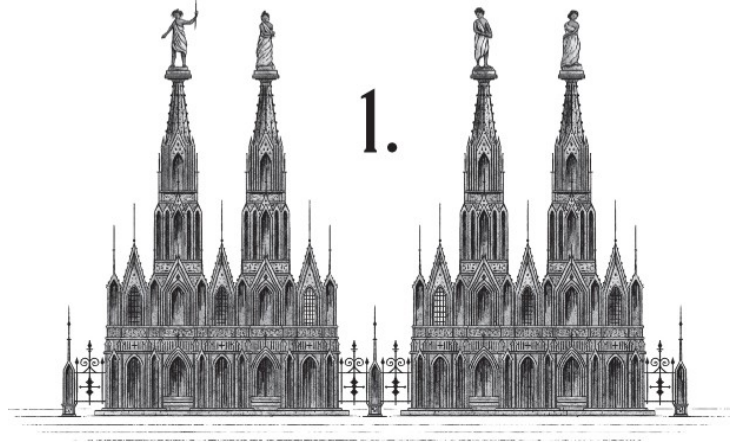
Mektuplardan birini inceledi. Kılan'ın kelimeleri öfke ve birlikte kayıyordu, korkunç bir kaybın güneşi ve ayı.

"Mot sewi yelkal," diye cevap verdi Aaracada.

Ölüm bizi önceki benliklerimizden kurtarır.

Çok nadir bir anda, vampirinin dudaklarının bir köşesi kalktı. ğrencilerinin ona verdiği derslerden alıntılar yapması onu asla eğlendirmezdi. Özellikle de gerçek anlamlarını anlayacak kadar uzun yaşadıkları zaman.

OceanofPDF.com

KIDAN ADANE ÖLMEK İÇİN KENDİNE SEKİZ AY VERDİ.

Dürüst olmak gerekirse, program oldukça cömertti. Şiddet eylemi için iki ay yeterli olurdu. Uzatma, kötü bir rüya girişimiydi. Şu anda susuzluktan ölüyor ve odasına girip çıkıyor olmasaydı bu hayale kapılmazdı.

Kız kardeşiyle birlikte tekrar o tuhaf küçük evde yaşamak istiyordu. Masumiyetin her fırsatta kanıtlanmasının gerekmediği bir zamanda yaşamak. Bu son düşünce onu sersemletti ve kıkırdamasına neden oldu. Sesi haksızlığa uğramış ve düşünmeye cesaret ederse, bir kurban gibi geliyordu.

Kahkahası tekrar çınladı, göğsünün içindeki tıkanmış bacadan acı ve çığ bir ses geliyordu. Konuşmayalı ne kadar olmuştu? Kameralar yüzünden perdeler kapalı kaldığından, tek ışık kaynağı bir ampul olmuştu. Her yapay güneş gibi bu da aşırı ısınıyor ve etrafındaki havayı yakıyor, onu apartman katında yarı çıplak çalışmaya zorluyordu.

Kara alnında biriken ter, okumakta olduğu dosyayı ısıtıyor, kıvrılmış bacağı kâğıt yığınının arasında bir yere gömülüyordu. Işığı kapatmayı göze alamazdı. Yapacak bu kadar çok şey varken olmazdı. Hele de bu kadar yaklaşmışken. Kidan'ın zihninde, hiç bitmeyen bir geceye hapsolmuştu ve cehennem de bundan farklı değildi.

Harekete ihtiyacı vardı. Çok hızlı durdu, tökezledi ve

Katlanmış bacağına hücum eden kan onu felç etti. Uyuşukluktan kurtuldu ve küçük mutfağı doğru yürüdü.

Katil.

Sözcük, buzdolabının üzerine yapıştırılmış ve Siyah bir kızın resminin üzerine damgalanmış gazete makalesinden fırladı.

Kidan Adane bir katildi. Bu sözler karşısında hissetmesi gereken vicdan azabının sızlamasını bekledi. Hatta ağzını sıktı ve burnunu buruşturarak bu duyguyu içinden atmaya çalıştı. Ama tıpkı o ateşli gecede olduğu gibi ağlayamadı. İçinden bir insanlık kırıntısının geçmesini bekledi. Tamamen kuruydu. Obsidiyenden oyulmuş bir heykel.

Kidan kendine bir içki doldurdu. Bir fotoğraf makinesinin deklanşör sesi, küçük ışık parıltılarına eşlik etti. Ani bir hareketle pencereye yöneldi, içki neredeyse elinden kayıyordu. Perdeler çekili kalmıştı ama muhabirler ekmek için tırmalayan martılar gibi boşlukları tırmalıyordu.

Sabırlı ol, diye düşündü.

Yakında her şey açıklığa kavuşacaktı. Tam olarak sekiz ay içinde. Duruşma tarihi o zaman belirlenmişti. Kidan'ın katılmaya niyeti yoktu. Her şeyden çok önce, itirafı yatağının altına bantlanmış olarak bulunacak ve zihninin vahşi işleyişi herkes için açığa çıkacaktı.

Kamera tekrar parlayınca irkildi. Fotoğrafını çekmeleri pek olası değildi ama belki de kıyafetlerini giymeliydi. Saklamak istediğı dolgun göğsü ya da geniş kalçaları değildi. Açık saçık bir fotoğrafı aslında işine yarayabilirdi: mahremiyetinin kaba bir ihlali ortalıkta dolaşıyordu. Kulağı hiç de kötü gelmiyordu. Başını iki yana salladı. İşte yine sempatiyi manipüle etmenin yollarını düşünüyordu.

karşılaştı ve içinden ince, zayıf bir ses çıktı. "Sen onlar gibi değilsin. Sen onlar gibi *değilsin*."

Onlar.

Silia Teyze onlara dranaik derdi. Vampirler.

Apartman duvarlarının sıcaklığına rağmen Kidan titredi. Dranaikler insanlardan farklı görünmüyordu. Tüm rahatsızlığının kaynağı buydu. Kötülük insan derisi içinde dolaşmamalıydı. Bu bir saygısızlıktı.

Kidan teyzesinden nefret ediyordu. Hareketsizliğinden nefret ediyordu. Onları o aşağılık toplumdan kurtarmak için çok beklemişti. Belki o zaman kötülük daha çocukken Kidan'ın içine sızmazdı. June'un durumu daha iyiydi ama Kidan ona ziyafet çekmişti. Ölümle ilgili hastalıklı merakı, ölümlere duyduğu hastalıklı hayranlık ve

Sanatını tasvir eden filmler ve şimdi de son eylemi kendisi gerçekleştiriyor - tüm bunlar vampirlerden geliyordu. Eğer şu anda göğsünü deşip çarpık kalbini çıkarabilseydi, çıkarırdı.

Sekiz ay.

Bu iki kelimeyle rahatladı. Tek yapması gereken ölmek için sekiz ay beklemektir. June'un bulunduğundan emin olmak. Bu sefil varoluşa biraz daha katlanmak.

Açık dizüstü bilgisayarından June'un bir fotoğrafı ona ışık saçıyordu. Birbirlerinden birkaç dakika sonra doğmuş olmalarına rağmen birbirlerine hiç benzemiyorlardı. June'un kayboluşu mahallede bir fısıltı bile duyulmamıştı. Eğer bu gazeteciler onun peşine düştükleri gibi kayıp kız kardeşinin peşine düşselerdi Kidan nerede olurdu? Hayır, Siyah kızların ilgi çekmek için korkunç eylemlerde bulunmaları gerekiyordu.

Yerdeki kâğıtlar Uxlay Üniversitesi denilen bir yerin çılgınca izini sürüyordu. Kidan on iki ay yirmi gün boyunca aramıştı. Gözleri yatağının altına bantlanmış kayda kaydı ve odanın sıcaklığı düştü. Kayıta Kidan ve kurbanı arasında geçen işkence dolu son konuşma yer alıyordu.

Daha iyi, diye düşündü, neredeyse gülümseyerek. Suçu gitmesi gereken yere atıyordu. *Kidan'ın* kurbanı.

Kayıta June'u kaçıran kişinin -hayır, hayvanın- adı ve kanıtı vardı. Tek mesele o lanet yeri bulmaktır. Ve onu.

Kidan çömeldi ve araştırmasının izlerini inceledi. Bir kaleme uzandı, kapağını dişleriyle çekip çıkardı ve bir daha cevap yazmayan Silia Teyze'ye bir mektup daha yazmaya başladı.

June'u tekrar bulmak için en ufak bir bile olsaydı, hayatının geri kalanını yazarak geçirirdi.

Parmakları gerildi, avuç içlerine gömüldü. İnce kan yayları cildini tahriş etti. İşaret parmağıyla avucunun içinde sürekli bir kare çizdi. Sinir. Bu duyguyu tanıdı. Yani henüz tamamen kaybolmamıştı. Odanın karşısındaki sivri ayna, koyu renkli boğazında çirkin bir şekil oluşturdu. Soğuk, etkilenmemiş bir ifade ona bakıyordu. Duruşmasından önce ağlamayı öğrenebilseydi, dünya onu affedebilirdi. Daha uzun yaşayabilirdi.

Ağla, imgesine emretti.

Neden? diye sordu. *Yine yaparsın.*

Bir saat sonra, dışarıdaki gazeteciler gittikten sonra, Kidan büyük bir kapüşonlu giydi, kulaklıklarını aldı ve küçük dairesini kilitledi. Buraya taşınmasının tek bir nedeni vardı.

Caddenin karşısında, Longway ve St. Albans Caddelerinin köşesinde tek bir koli dolabı duruyordu. Anahtarlardan biri Kidan'a, diğeri ise Uxlay'da ikamet eden Silia Teyze'ye aitti. Kidan her mektubunu bıraktıktan sonra saklanır ve beklerdi. Bazen günlerce bekler, yakındaki bir kafede ya da ara sokakta uyurdu ama her seferinde biri gelip mektuplarını alırdı. Her seferinde, kapüşonlu figür Kidan'dan kaçıyor, ya park kapılarına korkutucu bir güçle tırmanıyor ya da trafiğin içinde kayboluyordu.

Her hafta bu kedi fare oyununu oynuyordu. Silia Teyze onun mektuplarını okuyordu ama berbat bir nedenden dolayı onu görmezden geliyordu.

Yeni mektubu boş dolaba koyduktan sonra, Kidan otobüs durağında beklemeye başladı, yeni bir yerdi ve yolcuların arasına karışarak haberciyi teşhis etmek için yeterli zamanı olacağını umuyordu.

Beklerken, June'un tatlı sesi kulaklıklarının arasından çatırdadı. Kidan'ın dünyası sarsılarak dengeye geldi.

"Merhaba," diye fısıldadı kız kardeşi. "Buna nasıl başlayacağımı gerçekten bilmiyorum, bu yüzden sadece genel bir giriş yapacağım."

June kaybolmadan önce on beş video çekmiş. Bu ilkiydi ve on dört yaşındaydı. Kidan videoları her gün dinliyordu, sonuncusu hariç. Onu da canı yanmasın diye silmeden önce sadece bir kez dinlemeye katlanabildi.

Ceplerinin içinde parmakları bir üçgenin şeklini çiziyor, çıkardığı çizik sesinin tadını . June videoda Kidan'dan bahsettiğinde üçgen kareye dönüştü.

Kidan'ın dikkati koli dolabından hiç ayrılmadı ama gözünün ucunda kımıldamayan bir gölge vardı.

Bir ağacın eğri büğrü dalının altında bir kadın. Sokak lambasının ışığında teni eskimiş bronz rengindeydi ve koyu yeşil bir etek giymiş, topuz yapmıştı.

Kadın dikkat çekici bir şekilde hareketsiz duruyordu, bir çıkıntının üzerine tünemiş, ona doğru bakan alaca bir baykuştan farksızdı.

Kidan'ın ensesi diken diken oldu. Bu kadının, her kimse, onu beklediğine dair tuhaf bir his vardı içinde.

OceanofPDF.com

KAYITLI VİDEO 10

Mayıs 2017

June, on dört yaşında, Kidan'ın telefonunda Yer:

Mama Anoet'in özel banyosu

June kameraya gözlerini kırpıştırarak "Merhaba," diye fısıldadı. Kısa saç örgüleri yaralı, sivilceli çenesinin etrafında kıvrılıyordu. "Buna nasıl başlayacağımı gerçekten bilmiyorum, bu yüzden sadece genel bir giriş yapacağım. Benim adım June. Green Heights Okulu'na gidiyorum. Sanırım bu videoyu bugün olanlar yüzünden çekiyorum. Sınıfta uyuyakaldığım için yine başım belaya girdi."

Bir duraklama.

"Parasomnim var. Biliyorum, büyük kelime. Yani sadece uyurgezer değilim, çılgılık atıyor ve tekmiyorum. Kız kardeşim benimle ilgileniyor ama... Biliyorum yoruluyor. Ben kendimden yoruldum." Küçük bir kahkaha. "Elimden geldiğince uyanık kalmaya çalışıyorum ama bu geri tepiyor. Bugünkü gibi. Ne düşündüğünüzü biliyorum - yardım alın. İnan bana, deniyorum."

Kamera açısı titreyerek aşırı kalabalık şampuanları, dört farklı çeşidi, kelebek desenli duş perdesini, anksiyete ve depresyon ilaçlarını yakaladı.

"Psikoloğa paramız yetmiyor ama rehber öğretmenimiz hiç fena değil. Aslında bu videoyu onun sayesinde yapıyorum. Bayan Tris dedi ki... Bir şeyden korkuyorum. Kimseye söylemek istemediğim bir şeyden. Bana her şeyi yazmamı söyledi."

"Ama yazmaktan nefret ediyorum. Bu yüzden bana bunun yerine kendimi kaydetmemi ve eğer yeterince cesur hissedersen paylaşmamı söyledi. İyi , değil mi?" Gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümseme. "Peki, neden korkuyorum?"

June tereddütlü bir nefes aldı ve endişeyle kapıya baktı. "Ben... vampirlerden korkuyorum."

Kamera karardı, yüzü lavaboya dönüktü. Su aktı, sıçrama sesleri yankılandı, bir dakika geçti. June'un kahverengi yüzü netleşti, küvetin köşesine yerleşirken artık hafif nemliydi.

"Vampirler." Sesi daha güçlü çıkıyordu. "İyi haber ki, eğer varsa, artık herkes için tehlikeli değiller. Yani bunu izleyen sizler, eğer bana inanıyorsanız, kanınızın onlara zehir gibi geldiğini bilerek yatağa gidebilirsiniz. Ama de beslenmeleri gerekiyor, hayatta kalmak için kana ihtiyaçları var." Telefon biraz sallandı. "İlk Bağ denilen bir şey vampirleri sadece belirli ailelerden beslenmeye zorluyor. Nesiller boyunca bu döngüye hapsolmuş yaklaşık seksen soy var. Bilin bakalım o ailelerden birinde kim var? Evet."

June kameradan baktı, gözleri parlıyordu.

"Kız kardeşim ve ben dağılmış bir aileye sahip olmayı yepyeni bir anlama taşıyoruz. Ama biz kaçtık. Anne ve babamız öldükten sonra teyzemiz bizi o hayattan alıp buraya, Anoet Ana'nın yanına getirdi. Burada güvendeyiz, ama onları her gece görüyorum... rüyalarımda... hatta bazen okul koridorlarında. Sanki biliyorum... bir gün bizim için gelecekler."

Nefes aldı, nefes verdi. Bileğindeki ince gümüş bilezikle oynadı.

"Kıdan bana her gece vampirlere uygulanan Üç Bağ'ı hatırlatıyor. Biraz yardımı oluyor. Bana o kadar kolay ulaşamayacaklarını hatırlamamı sağlıyor. İkinci Bağ güçlerinin bir kısmını kısıtlıyor ve Üçüncü Bağ da bir insanı kendilerine dönüştürdüklerinde ağır bir fedakârlık gerektiriyor. Kıdan, güçlü Son Bilge'nin inanılmaz yeteneğini nasıl kullanacağını bilmediğini, onlara kısıtlamalar getirmek yerine tüm vampirleri öldürmesi gerektiğini söyleyip duruyor. Bence haklı. Öyle olsaydı hayatlarımız çok farklı olurdu."

Parmakları kelebek bileziğinden ayrıldı, gözleri kırıştı.

"Peki bu videoyu neden çekiyorum? Sanırım Bayan Tris'in bilmesini istiyorum. Belki arkadaşlarımla bile. Belki de herkesin. Hayatımın geri kalanında böyle olmak istemiyorum. Her günün her dakikasını ne zaman gelip bizi alacaklarını düşünerek geçirmek istemiyorum. Kendimi güvende hissetmek istiyorum. İstiyorum-"

Yüksek sesli bir tıkırtı telefonu düşürmesine neden oldu. "June, benim."

June sarktı; kapı kolu döndü.

Kidan damlayan telefonuna kaşlarını çatarak baktı. "Acele et."

June videoları gizli hale getirmek için hemen şifresini ekledi.

Parolası her zaman, toplamı otuz beşe ulaşan beş rakamdan oluşuyordu. Bu, biyolojik annelerinin öldüğü zamanki yaşıydı ve aynı zamanda ailelerine atanan vampirlerin, dranaiklerin sayısıydı. Eğer kaçmamış olsalardı June ve Kidan'ın kanını tüketecek olan otuz beş vampir.

OceanofPDF.com

KIDAN CEKETİNİN İÇİNDE TAŞIDIĞI BIÇAĞA UZANDI. O vardı

Avucuna rahatsız edici bir şekilde bastıran ve uca doğru kıvrılan çıkıntılar. Bunu hissetmek omurgasında bir ürperti yarattı.

Kıdan kadına yaklaşırken gece tüm gürültülerden arınmış gibiydi. Kıdan kadının hareket etmesini diledi. Hareketsizlik hayvanlarda, hayvani özellikler de dranaiklerde bulunurdu.

"Kimsin sen?" Kıdan'ın sesi sessizlikte alışılmadık derecede yüksek çıkıyordu.

Kadın iri yapılıydı, kalın biçimli kaşları ve koyu, yansıtıcı gözleri vardı. Göğsünde gümüş gözlü siyah bir kuşun yer aldığı altın bir rozet takılıydı.

"Ben Uxlay Üniversitesi'nden Dekan Faris. Anladığım kadarıyla beni arıyormuşsunuz."

Kaldırım sarsıldı ve Kıdan'ın bıçağı kavrayışını sarstı. Kör bir umut ve ezici bir hayal kırıklığıyla aradığı bir şeyin gökten düşerek kendini gösterebileceği fikri karşısında nutku tutuldu.

"Ux... Uxlay?" dedi sonunda, yerin tekrar kaybolmasından korkarak.

"Evet."

Cevap Kıdan'ın zihnindeki sisi dağıttı. O ne yapıyordu? Eli cebindeki bıçağı bıraktı.

"Demek beni almaya geldin," diye atıldı. "Beni June'la değiştirmeye mi?"

Göğsü umutla kabardı. Kaç gece yatağında uyanık yatıp bu sahnenin olası tüm varyasyonlarını hayal etmişti? Bu çılgınca bir tezahürdü, yangın gecesi ölmesi gereken kalbinin atmaya devam etmesini sağlayan bir amaçtı.

Dekan ellerini önünde kavuşturdu. "Uxlay kaçıırılan insanlarla ilgilenmez. Yasalarımız buna karşıdır."

"Kanunlar mı?" Kidan ona yaklaşırken kelimeyi geri savurdu. "Ailemize atanan bir dranaik kız kardeşimi kaçırdığında yasalarınız neredeydi?"

Kadını boğmamak için parmaklarını zorladı. Dekanın koyu renk gözleri ihtiyatla parladı. Güzel.

"Bu çok ağır bir suçlama. Kanıtınız var mı?"

Kidan'ın kanıtı küçük dairesinde, yatağının altında bantlanmış halde bekliyordu. Kurbanının itirafı, sorumlu vampirin adını veriyordu. Ama aynı zamanda Kidan'ın işkence yaptığını ve öldürdüğünü de kanıtlıyordu.

Kidan'ın sesi ölüleri bile uyandırabilecek kadar alçaldı. "Bir vampir kız kardeşimi kaçırdı."

Dekan Faris başını iki yana eğdi. "Seninle Uxlay'ın bir temsilcisi olarak konuşuyorum, Kidan. Belki de bizim eğitimimizle büyümediğin için bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Ama ben insanlar ve dranaikler arasında barışı sağlamaktan sorumluyum. En önem verdiğim şey bu ve bunu yasalar ve cezalar yoluyla yapıyorum. Haksızlığa uğradığınıza inanıyorsunuz ama elinizde kanıt yok. Kederinize rağmen mantıklı düşünmenizi rica ediyorum. Kanıt olmadan dranaiklerimden birini suçlayamam."

Dekan Faris ağırbaşlı bir politikacı gibi konuşuyordu, sanki kampüs tüm kanun ve düzenin tesis edildiği yermiş gibi. Bu, Kidan'ın bu iğrenç yer için uydurduğu tüm hikâyelerle çelişiyordu.

Tam tartışmaya hazırlanıyordu ki aklına ani bir düşünce geldi. "Sendin, değil mi? Kefaletimi sen ödedin."

Kidan gözaltına alındıktan sonra bir mucize gerçekteşmişti. İmkansız kefaletinin tamamı, adının açıklanmasını istemeyecek kadar itibarlı bir kadın tarafından ödenmiş ve mahkeme de bunu kabul etmişti.

"Masumiyetinizi kanıtlamak için bir şansı hak ediyorsunuz," dedi dekan sert bir ifadeyle. "Diğerleri gibi. Masumsunuz, değil mi?"

Kidan geri adım attı. Bu kadın buraya June hakkında konuşmak için gelmemişti.

İyiliğin, özellikle de böyle bir iyiliğin her zaman bir bedeli vardı. "Neden buradasınız?"

Dekan Faris onu bir saniye daha değerlendirdi. "Korkarım Silia teyzeniz vefat etti. Hastalandı ve hastalık onu çabucak aldı. Çok üzgünüm."

Kidan koli dolabına şaşkın bir bakış fırlattı. Ölmüştü. Gözleri kuru kalmıştı ama yaşadığı şok dengesini bozmuştu. Ailelerinin bir üyesi daha ölmüştü. Bunun arkasında da aynı vampir mi vardı?

Silia Teyze çoğunlukla hayal gücünde, hikayelerde, öncesinin dünyasında, sonrasını anlamlandırmak için var oldu. Anoet Ana'nın kapısının eşiğinde birdenbire ortaya çıkmadıklarını kanıtlamak için. Bu haberle birlikte Kidan ağırlıksızlaştı, bir ipliği daha koptu. Sonra June'un bal rengi gözlerini ve nazik gülümsemesini düşündü ve ayaklarının altındaki zemini yeniden hissetti.

Dekan, üzerinde kan kırmızısı bir arma bulunan diş beyazı bir zarf çıkardı. "Şu andan itibaren, Adane Evi'nin mirasçısı olma sırası sizde. Bu sizin kabul mektubunuz."

Kidan mektuptan irkildi. "Vampirlerin kölesi olmak gibi bir niyetim yok."

Dekanın sakın yüz hatları değişti. "Sonuçlarını bilmeden terimleri kullanmayın. Bu kelimeyi benden önce son kez kullanışınız olacak."

Kidan gülmek istedi ama sadece zoraki bir alay edebildi. "İlgilenmiyorum. Sadece June'u istiyorum."

"Pekâlâ. İster inanın ister inanmayın, üniversiteme gitmek istemeyen öğrencileri ikna etmek işimin bir parçası değil. Çoğu genellikle Uxlay'de bir pozisyon elde etmek için inanılmaz çaba sarf eder." Cebinden başka bir mektup çıkardı. "Bunu imzalayın, ben de gideyim."

Kidan şüpheyle baktı. "Nedir bu?"

"Önce anne babanız, sonra da teyzeniz tarafından imzalanmış, her şeyi son kalan ev dranaic'inize bırakan bir vasiyet."

Ağzı açık kaldı. Mektubu kaptı. Çoğunun üzeri karartılmış, bazı bölümlerin altı çizilmişti. Kidan okudu, dehşeti daha da arttı ve mektubun kenarlarını buruşturdu.

"Merak uyandırıcı, değil mi?" Dekan Faris'in gözleri parladı. "Uxlay tarihinde bir ilk, bir aile evlerini dranaic'lerine bırakmayı seçiyor. Kız kardeşinizi kaçırmakla suçladığınız vampir, ailenizin mirasını bırakacak kadar güvendiği kişi."

Boğazına bir safra düğümlendi. Hepsi kör müydü? Bu daha da fazla kanıttı. Sebep. Ailesini mirastan mahrum etmek için kandırmış ya da

Onlar. Kendini susuz bırakmamak için Haziran'ı gizlice aldı- "Hayır," dedi dekan.

"Ne?"

"Onları bunu imzalamaya zorladığına inanıyorsunuz. Bu doğru değil. Bunu kendi özgür iradeleriyle seçtiler. Dünyamızda farkında olmadığınız pek çok şey var. Evlerimizin gücü, yasalarımızın gücü. Bu olağanüstü bir şey. Bu bilgi ancak bize katılmayı seçerseniz size sunulacak. Davet edilmeden hiçbir ruh Uxlay'e giremez."

Kidan kâğıdın kapatılmış bölümlerine baktı. Dekan ne saklıyordu?

Dean Faris ince altın saatini kontrol etti. Sonsuz gibi görünen cebinden bir kalem çıkardı.

"Korkarım gitmem gerekiyor. Lütfen potansiyel varis olarak vasiyetnameye itiraz etmekle ilgilenmediğinizi belirten bir imza atın, ben de yoluma gideyim."

Kidan kaleme zehirmiş gibi baktı. Bir süre sonra Dekan Faris kalemi geri çekti.

"Belki de düşünmek için zamana ihtiyacınız vardır. Eğer ilgileniyorsanız, Uxlay'deki evler eğitim yoluyla miras alınır. Üniversiteye gitmeli ve insanlarla vampirlerin bir arada yaşamasını inceleyen bir kurstan mezun olmalısınız. Cevabınız için üç gün bekleyeceğim."

Kadının yüz ifadesi Kidan'ı silahsızlandırdı. Dekan ona kabul mektubunu tekrar uzattığında, yavaşça aldı. Kâğıt sert ve sıkıydı, üzerinde ağızlarında bıçaklarla birbirlerinin boğazına sarılmış iki aslanın mührü vardı.

Neden? Kidan mührü baktı, çözülmek istiyordu. Ailesi bunu neden yapmıştı? Başını kaldırdığında kadın ortadan kaybolmuştu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

KIDAN KABUL MEKTUBUNU KİRLİ ZEMİNİNE ATTI ve

bir köşede yaptığı erişte kapları piramidini tekmeledi. Dağılmaları için yeterli alan yoktu, bu yüzden duvardan sekip kaval kemiğine çarptılar. Yavaşça yere çöktü ve başını eğdi, saç örgüleri onu perdeliyordu. Oda, vücudunun ve nefes almak için harcadığı çabanın rahatsız edici bir şekilde farkına varana kadar sıkıştırdı. Dar alanın köşelerindeki boyalar soyulmuştu, tuvalet sadece diğer kiracılar aşırı kullanmadığında çalışıyordu ve halıda çamaşır suyunda boğulduktan sonra bile kokan gizemli bir leke vardı. Buranın sıcaklığı bir akrebi bile kızartabilirdi. Buna bir gün daha katlanamazdı. Kız kardeşi olmadan olmazdı. Dalgın bir şekilde parmağını kelebek bileziğinin çıkıntısında gezdirdi. Eve gitmek istiyordu. Karton kutudan bir ev olsa bile.

Evler Kidan'a yabani bir hayvanı hatırlatıyordu. Temiz değillerdi, genellikle istila edilmişlerdi ve içlerine hangi dekorasyon yerleştirilirse yerleştirilsin, sahiplenilmekten asla hoşlanmazlardı. Gerçek anlamda değil. Biri kaytardığında onları beslemek için başkalarına koştukları fikrini korkunç bir vefasızlık olarak görüyordu. Üvey anneleri Mama Anoet de aynı fikirdeydi ve böylece June ve Kidan daha küçükken kirayı ödemek için para kazanma işine girmişlerdi. On yaşına geldiğinde, Kidan yaptığı tuhaf bileklikleri satıyor, June da bağımlılık yaratan, ısırik büyüklüğünde çörekler pişiriyordu. Hatırladıkça ağzı sulanıyordu.

su, sonra kuru git.

Sert parmaklarıyla anne babasının ve teyzesinin vasiyetine uzandı. Her hain kelimede damarlarında ateş fışkırıyordu. Ailesi vampirlerin tehlikeli olduğunu biliyordu. Durum böyle değilse neden June ve Kidan'ı bildikleri her şeyden koparıyor, kimliklerini siliyor ve onlara yalvarıyorlardı? Kidan en yumuşak anlarında anne ve babasının Anoet Ana'nın kapısında belirmesini bekler, onlarla birlikte kaçmaya hazır olurdu. Bu başarısızlık için onları affetmek zorundaydı, çünkü ölmüşlerdi. Bu miras Kidan ve kız kardeşini koruyabilirdi ama onlar bunun yerine akla hayale gelmeyecek bir şey yapmışlardı.

Her şeyi ona bırakmışlardı.

Vampirin adı imzalanmıştı, s harfi bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Susenyos Sagad.

Kidan kurbanının yakarışlarının odada ve göğsünde yankılandığını duydu.

"Susenyos Sagad! Onun adı bu. O... onu aldı."

Haliya bir şekil çizdi, parmağının eti sert kumaşı yakıyordu. Tekrar, tekrar ve tekrar. Haliya bir üçgen çizdi. Güzeldi. Zihni ve bedeni senkronize olmuştu. Susenyos Sagad'a karşı sadece saf beyaz bir öfke vardı.

Bazen Kidan'ın zihni ondan bir şeyler saklıyordu ve sadece parmakları onları tercüme edebiliyordu. Öfke için üçgenler. Korkunun çok fazla olduğu zamanlar için kareler ve neşe anları için daireler.

Çocukluğundan beri düşüncelerini çözmek için bu sembolleri kullanırdı.

Karartılmış bölümler yüzünden vasiyetnamenin tamamını zar zor anlayabiliyordu. Dekan Faris, Uxlay'ın paylaşmak istediği kısımlarını seçmişti. Neyi dışarıda bırakmıştı?

Bir Evi Miras Bırakma Yasaları

Bir vampir mirasçısı, bir Aile Evi'ni bir yıl boyunca işgal etmelidir.

Yirmi sekiz günlük ardışık yalnızlık seti, böylece irade rocis, yani yürürlükte olur.

Kidan tekrar okudu. Yirmi sekiz gün. En son ne zaman

Teyze ölmüş müydü? Bir hafta mı? İki hafta mı? Susenyos Sagad'ın yemek masasında oturup June'la birlikte yemek yerken, evi tamamen işgal edeceği güne kadar gün saydığını düşünmek midesini bulandırdı.

İradenin Reddi

Bir Aile Hanesi'nin insan soyundan gelen bir üyesi miras almak istiyorsa, Uxlay Üniversitesi'ne gitmeli ve insanlarla vampirlerin bir arada yaşaması konusunda eğitim almalıdır.

Eğer insan soyundan gelen kişi henüz mezun olmamışsa ancak ev üzerinde hak iddia etmek istiyorsa, Dranacti eğitimi sırasında Aile Evinde barınabilir.

Dean Faris son satırın altını çizmişti. Bir boşluk: Vampirin tek başına meşguliyetini bölmek için evde kal. Kidan onunla yaşamak zorunda kalacaktı. Ağzına asit doldu.

Ayağa kalktı ve perdeleri hafifçe araladı, şu anda sigara molasıyla dikkati dağılmış olan bir muhabiri ve kamerasını gördü. Alışkanlık dışı olarak gözleri koli dolabına kayd.

Orada biri vardı. Dolabı açıyordu. Mektubunu çıkarıyordu. Kidan dikkat kesildi.

"Hey!"

Sözcük ağzından çıkar çıkmaz, merdivenleri üçer üçer çıkarak kapıdan çıktı. Dışarı fırladığında, figür çoktan gitmişti.

"Siktir!" Çılgılığı yaşlı bir kadını ürküttü ve muhabirin dikkatini çekti.

Adam ona doğru koştu, o da aceleyle sokağın karşısındaki dolaba gitti. Boynundaki anahtarı çıkardı ve kilidi açmak için uğraştı.

Nefesi kokan zayıf bir adam olan muhabir, kamerasını ona doğru yaklaştırdı. İçgüdüleri onu adamın boğazına tıkmaktı ama dikkat çekici bir şekilde kendini tuttu.

"Kidana, komşular olanları duydu. Bunu uzun zamandır mı planlıyordun?"

Onu görmezden geldi. Çünkü yıllar sonra ilk kez dolabın içine bir şey bırakılmıştı; ciltli bir kitap. Ağır kitabı kolunun altına sıkıştırıp dolabın güvenliğini sağlarken ve hızla geri dönerken parmakları titriyordu. Kitap

Muhabir peşindeydi. Tam kapıyı çarpmak üzereyken, adam bağırdı.

"Kendi toplumunuzun bir üyesini öldürmek nasıl bir duygu?" Kidan'ın bakışları yerden kalktı ve doğrudan kameraya baktı.

Bir an için on dört yaşındaki June'du ve Mama Anoet'in banyosunda saklanıyor, onu korkutan her şeyi dünyaya anlatmak için can atıyordu.

Kötülük, diye düşündü. Öyle hissettiriyordu. *Ve tüm kötülükler ölmeli.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dekan sizinle temasa geçmemeye yemin etti ama bana bir şey olursa bu sözüne ihanet edecektir. Onu çok iyi tanıyorum. Uxlay'de güvendiğim bir üye bunu senin için bıraktı. Bana son bir iyilik borçluydular. Ve eğer aslanın ağzına gidiyorsan, hazırlıklı olmalısın.

Gerçekten kaçmanı isterdim ama mektuplarındaki ısrardan anladığım kadarıyla inatçı biri olmuşsun. Bunun sana biraz koruma sağlaması için dua ediyorum.

O yüzden dikkatle dinle Kidan ve tetikte ol. Benim zamanımdan çok önce başladı, ama bir şey her zaman ailemizi avladı. Büyükanneni, büyükbabanı, anne babanı ve şimdi de kız kardeşini aldı. Uxlay, Adane Hanesi'ne sırtını döndü.

Bu kitapta diğer evler hakkında öğrenebileceğiniz her şeyi ve öğrenmeniz gereken özel bilgileri bir araya getirdim. June bunların arasında bir yerde. Eğer bunu okuyorsanız, onu bulmayı başaramadım demektir. Umarım bu size yol gösterir; gözlerimi gözleriniz, bilgimi kendi bilginiz kullanın ve gerçeği bulun.

Kaçmayı seçerseniz, bu kitabın içindeki sahte zehri için. Size zarar vermeyecektir. Zehrin etkileri, kokunuzu değiştirerek vampiriniz tarafından bilinecektir. Uxlay öldüğünüze inanacak. Ölmekte olan bir varis özgürdür ve hiçbir değeri yoktur. Özgür olmak için bunu kullan.

Sadece kendinize güvenin.

Seni seven teyzen,

Silia

OceanofPDF.com

KIDAN YAVAŞÇA GİYİNDİ, TURTLENECK SNUG'INI BOYNUNA ÇEKTİ.

Cildinin mümkün olduğunca çok kısmını, özellikle de boğazını örtmeyi severdi. Ya bir eşarp ya da bir kravat her zaman etrafına takılırdı, bu onun benimsediği bir koruma tabakasıydı.

Uzun örgülerini omuzlarının etrafına yerleştirdi. Kökleri gevşemiş, saç telleri örümcek ağlarıyla birbirine dolanmıştı. Doğal güneş eksikliği teninin zengin kahverengisini soğuk, sararmış bir tona dönüştürmüştü. Ağzı kaşlarını çattı. Saç şekillendirici kreme uzandı ve kendine temiz bir görünüm verdi.

Kidan, Silia Teyze'nin kitabını duvara fırlatmadan önce ilk birkaç sayfasını okumuştı. İçinde hiçbir cevap yoktu, sadece daha fazla soru vardı.

Silia Teyze, Kidan ve June'u yeterince güvenli olmayan bir yere emanet etmiş, sonra da June'u bulamamıştı.

Kidan'ı korumaya yemin etmiş olan tüm kadınlar onu terk etti.

İçgüdüsel olarak kelebek bileziğine uzandı. Kidan yakından baktığında kanatlarına yapışmış kan izlerini görebiliyordu. Sahibinin kanı gümüş metale ürkütücü bir yakut detayı katmıştı.

"Kelebekler," diye yankılandı sahibinin sesi kulaklarında. *"Bize sürekli bir dönüşüm içinde olduğumuzu hatırlatır."*

İçinde küçük mavi bir hap vardı. Sadece bir yudumda

bu dünyayı geride bırakmak.

Kidan o zamanlar anne ve babasının ölümünü hatırlayamayacak kadar küçüktü ama ardından gelen hisler çıkmıyordu. Hayatının her anında, boynunu gıdıklayan rahatsız edici sıcak bir nefes dışında, zifiri karanlık bir odada yalnızmış gibi hissediyordu. O şey, her , nefes almaya devam etti ve Kidan'ın kalbini acı dolu bir çılgınlığa sürükledi. Hiç saldırmadı, sadece bekledi. İzledi. Anne Anoet, Kidan'ın kaba saçlarını ayırarak, baharatlı tavuk yemeği yaparak, Pazar günlerini kaydırarak, şefkatli parmaklarıyla canavarı yok etmişti. Kilise elbiseleri.

Güvenli. Güvenliğin tadına bakmıştı. Deride büyüyen yosundan daha yabancı bir kelime.

Bir yıl önce, on sekizinci yaş günlerinin gecesinde, her şey paramparça olmuştu. O anıyı hatırlamamak için gözlerini kapattı ama faydası olmadı. O görüntü Kidan'ın ruhunun derinliklerinde, tam kalbindeydi.

June bahçelerinde yığılmış, yumuşak ay ışığında yıkanıyordu, dudakları kanla kırmızıya boyanmıştı. Kidan salonun kilitli kapısını yumrukluyor, bir adamın gölgesi kız kardeşini alıp gecenin içinde kaybolurken öfkeyle vuruyordu. Kidan bunu polise defalarca anlatmıştı, vampirlerden hiç bahsetmemişti. Tüm dünyaya anlatmıştı. Ama June'un odası toplanmıştı. Ona ait her iz yok edilmişti. Kaçak bir kız olarak etiketlenmişti. Yasal bir kaçak kız.

Kidan o karanlık vampirin adını öğrenmek için işkence etmiş ve öldürmüştü. Bunca zamandır, onun Aile Evi'nde mi bekliyordu? O gece June ölene kadar onunla beslenmiş miydi? Yoksa onu esir mi tutuyordu? Kidan'ın imgelemi dönmeye başladı ve ne olduğunu anlamadan telefonunu çıkarıp kabul mektubunun üstündeki numarayı aradı.

Dekan Faris hemen cevap verdi.

"Ben Kidan," diye atıldı Kidan kendini sorgulamasına fırsat vermeden. "Ben Uxlay'a katılacağım."

"Bu harika bir haber."

"Bir şartla," dedi yavaşça, nefes almaya çalışarak. "Duruşmam için en iyi avukatlarınıza ihtiyacım var. Sekiz ay sonra."

Uzun bir duraklama. Kidan'ın June'u aramak için zamana ihtiyacı vardı. "Peki bunu neden kabul edeyim?"

Kidan yatağına doğru geriye doğru yerleşti, sesi sabitti.

"Çünkü Susenyos Sagad'ın Adane Hanesi'ne mirasçı olmasını istemiyorsunuz.

benden daha fazla."

Bir sessizlik oldu. Kalbi küt küt atıyordu.

". Size eşlik etmesi için güvenilir üyelerimden birini göndereceğim." Dekan tereddüt etti. "Ama bir uyarı, Kidan Adane. Uxlay'da miraslar öylece devralınmaz. Onlar için savaşmak gerekir. Buna hazır mısınız?"

Sırtının derisi boyunca tüyleri diken diken oldu.

"Öyleyim."

Telefonu kapattıktan sonra, Kidan cezalandırıcı sessizlikte oturup şekillerini çizdi.

Uxlay. Onların inine gidiyordu. Onunla yaşamak için. Onu öldürmek için.

Pencereden içeri sızan ay ışığı Kidan'ın gölgesini uzatmış, halının üzerinde June'u kaçıran figürden zar zor ayırt edilebilen ince ve ürkütücü bir şekle dönüştürmüştü.

Sen onlar değilsin.

Ama o kendi yarattığı bir canavardı. Ve tüm bunların sonunda, June bulunup güvende tutulduktan sonra kız kardeşini yine geride bırakacağını bilmek Kidan'ın kalbini kırdı. June, Kidan'ın kimi öldürdüğünü öğrendiğinde ona dokunmak şöyle dursun, onunla konuşmak bile istemeyecekti. June'un adına olsa bile - *özellikle* de onun adına olduğu için. June onu affedemeyecekti ve bu Kidan'ın kabullenemeyeceği bir şeydi. Titredi ve mavi hapiyle oynadı. Geriye kalan tek şey içindeki tüm kötülükleri avlamak ve kafeslemektir, böylece kaçınılmaz olarak gittiğinde dünyayı biraz daha temiz bırakacaktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

AĞAÇLARIN BATMAMASI İÇİN MÜCADELE EDEN BİR KASABANIN YAKININDA BULUNMAKTADIR Uxlay Üniversitesi bütünüyle eski taşlardan oluşan taşınmaz bir yapıydı. Dua sırasında bir manastır kadar sessiz olan kampüs kuleleri, güneşin ilk ışıklarını yakalıyor ve sessiz sise karşı parlıyordu. Her gün sakinlerinin günahları için tövbe etmek üzere uyanan büyük bir varlığın kollarında tuttuğu eski mumları andırıyorlardı.

Elbette, Kidan ruhlarını kurtarmanın daha temiz bir yolunu gördü. Güneşin yanması . O kuleleri alevlerle yutacak ve bu kadim taşı kutsal ateşte boğacak kadar öfkeyle yanmalıydı. Gerçek bağışlanma buydu.

Öleceği yeri pek düşünmemişti ama burada, bu taş döşeli zeminde, cehennemin kendisiyle yüzleşmeden önce olabildiğince kaos yaratmak? Belli bir şiirselliği vardı.

Gülümsemesi yağmur lekeli cama yansdı, hafif bir kıvrımla dalgalandı.

Şu halime bak, şiiri takdir ediyorum, diye düşündü. Belki de her şeye rağmen iyi bir öğrenci olacağım.

Gece boyunca onu götüren eskort yerel bir kasabada durmuş, Kidan'a bacaklarını esnetmesi ve kahvaltı etmesi için yeterli zamanı vermişti. Yine de hiç iştahı yoktu. Zaf Haven kasabası küçüktü ama hikayeler ve sırlarla titreyen, dranaiklerin pençeleriyle kapana kısılmış ve yardım için onu çağıran insanlarıyla kendine has bir hareketliliğe sahipti. O

Kendini dengeledi, gözlerini ileriye dikti ve June'un sesini dinledi.

Arabaları asfalt yollarda, sık ağaçların ve erimiş altın renginde genişleyen bir üniversite kapısının yanından geçerken, Kidan yoksul insanları aklından çıkarmıştı. Dikkatinin dağılmasını ya da kendini başkalarının içinde kaybetmeyi göze alamazdı.

Dekanın toplantısının uzadığını açıklayan özür dileyen bir mesaj aldıktan sonra, Kidan esneyen şafakta tek başına yürüdü. Saatin erken olmasına rağmen etrafta hareketlilik sesleri, açılıp kapanan kapılar, havada kahve kokusu vardı.

Böyle bir yer için fazla huzurlu olan, cıvıl cıvıl kuşların olduğu berrak bir bahçeye rastladı. Ortasında ızgarayla kafeslenmiş bir şömine titriyordu. Karşısındaki banka yerleşti, avuçlarını sıcağa doğru çevirdi.

Ayaklarının yakınında küçük bir figür kıpırdandı; kanadı kırık bir kuş. İnce boynunu bir şey kesmişti. Kidan yarattığı ellerinin arasına aldı. Niyetini fısıldarken kuşun kalp atışları titriyor, tüyleri öfkeli çırpınışlarla çırpınıyordu.

"Sakin ol, sakın ol. Sana yardım edeceğim."

Böyle bir yerde revir olmalı. Etrafına bakındı ve gördüğü ilk genç adama seslendi. Başını gökyüzüne eğmiş yürüyordu, bir parmağı siyah pantolonuna yaslanmış bir kitabın sayfaları arasındaydı.

Kulaklıklarını çıkardı. "Hey, bana yardım edebilir misin?"

Yakından bakıldığında daha yaşlı görünüyordu, belki yirmi yaşındaydı, buradaki diğer insanlar gibi koyu tenliydi ama Kidan'ın ancak güneşte kaldıktan sonra bulabildiği sağlıklı bir parıltısı vardı. Bükülmüş saçları bir bant halinde arkaya doğru toplanmıştı, iki tutam önden serbestti. Bu görünüm güçlü çenesini iyi çerçeveliyordu.

"Kanadı kırık. Revir var mı?"

"Hayvanlar için değil." Sesi alçak ve gizliydi, sanki sık sık konuşmuyormuş gibiydi.

Elindeki kitabın kapağında kanayan dilimlenmiş bir greyfurt vardı.

Kidan kuşun yumuşak mavi tüylerini ve inci gibi gözlerini inceledi. Ruhunun derinliklerine bakıyor gibiydiler.

"Bu kadar sıkı tutunmaya devam edersen onu öldüreceksin." Sözleri bir tünelin içinden geliyordu. Büyük avucunu uzatmış, bekliyordu. "Acı çekiyor."

Işık kalan sisi yararak onu daha da aydınlattı. Yüz hatları koyu cam gibi kesikti. Sabah güneşinin izini kaşlarının sırtı boyunca sürmek için garip bir dürtü onu ele geçirdi. Parlatılmış altından bir halka

saçlarını aydınlattı ve onu kayıp bir kral gibi taçlandırdı. Kahverengi yüzünün geri kalanı gölgeler içinde kaldı. Bir tutulmanın çarpıcı güzelliğine sahipti, gözleri yaksa bile incelenmesi ve hayranlık duyulması gereken bir şekli vardı. Kidan gözlerini kırpmak istemedi. Daha doğrusu kırpamadı. Senin olmayan bir şeyi istemenin verdiği o korkunç, ateşli hisle onu izledi. Zaman rahatsız edici bir hal alıp dikkatini başka yöne çevirmesi için yalvardığında bile onu izlemeye devam etti.

Ona izin verdi.

Sanki her ikisi de adamın kısa süre içinde onun elinden kurtulacağını biliyordu. Ve öyle de oldu, yavaşça ve üzerlerinde değişen bulutlar ve ayaklarının dibinde dans eden dökülmüş yapraklar kadar nazikçe. Işınlara hilesi olmadan, gözleri gerçeği gizleyemezdi. Artık onun yüzüne değil, örtülü boynuna odaklanmışlardı. Kemikleri ürperten bir istekle kaynıyordu. Kuşa baktığında da aynı açlık devam ediyordu. Kadının omurgasında saf buz gezindi. O insan değildi.

Kendi elleri daha sıkı, daha sıkı kavradı, ta ki çırpınışlar yavaşlayana, kekeleyene ve sonra durana kadar. Kidan kuşu ellerinin arasına aldı. Yaratık boynunu içeri çekmiş, kıvrılmış yatıyordu.

Bakışlarını ölü kuştan kaldırdı. "Neden onu bana vermedin?" "Çünkü sen de onu öldürebilirdin." Kidan'ın tüyleri diken diken oldu. ona hafif bir ilgiyle baktı. "Sen de onlardan birisin, değil mi? Bir dranaik?"

Ten rengi dünyayı çok yakın tutuyordu. Bunu bilmeliydi. Binlerce yıl yaşamış ve her şeyi oldukça sıkıcı bulmuş gözleriyle güzeldi.

Dudakları neredeyse geriliyordu. "Beni şeytani bir eylemle suçluyorsun ama yine de bu eylemi sen gerçekleştirdin - inkar edilemez bir şekilde insan olmalısın."

Kidan'ın çenesi gerildi "Onu öldürmek istemedim." "Ne fark eder ki? Ölüm ölümdür."

"İsteyerek ölmek zalimlik. Onu öldürmek *istedin*, bundan zevk alırdın. Bunu görebiliyorum."

Onun suçlamasını reddetmedi. Kidan ayağa kalktı, giysilerindeki iki tüyü fırçaladı. Dranaik onu izledi, kuş hâlâ elindeydi. Yaratığı ateş çukuruna fırlatmadan önce göz göze gelmelerini bekledi.

Yakalamaya çalıştı, dizlerinin üzerine düştü ve sıcak metal parmaklarını yaktığında tısladı. Kidan dehşet içinde tüyleri izledi.

kararmış.

Ateşin içinden tanıdık bir ses yankılandı: *"kötülük var. Bizi zehirleyecek. Dua et, Kidan."*

Vampir onun yanına, sıcak ışığın yanına çömeldi, sesi yakındı.

"Yaralanarak ölüm, boğularak ölüm, yanarak ölüm," diye işaret .

"Söyle bana insan, kuş hangisini tercih ederdi?"

Kidan'ın görüşü siyaha boyandı, alevlerin yiyiciliğine kapıldı. Ses telleri gerildi.

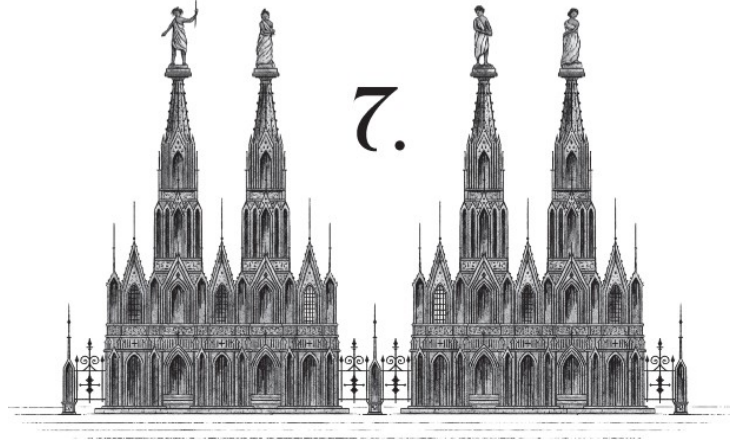
Alaycı bir tavırla iç çekti. "Onun hayatına burnunu soktun ve tek bir ölümü olabilecekken ona üç ölüm verdin. Senin yerinde olsam dehşete düşerdim. Senin gibi ahlaksız bir ruh etrafta kontrolsüzce dolaşmamalı."

Ateşin tenini ısıttığı bir an etraflarında uzandı.

"Ya da," diye devam etti, "ayağa kalkabilir, ölümü sıkıcı sınırlarının ötesine akıllıca taşıdığın için kendini alkışlayabilir ve öğleden sonra ölümlülük üzerine güzel bir tartışma için bana katılabilirsin."

Kidan ayaklarına tükürmek için yavaşça ayağa kalktı. Ölü gözleri eğlenerek dans etti ve tekrar kızın boynuna kayd. Onun fark edebileceği kadar uzun süre kaldı. Balıkçı yakasını düzeltmek istedi ama bundan da öte, onun canını yakmak, bıçağını ceketinin içinden çıkarıp yabancıların duyulabilir soluk sesleri arasında göğsüne gömmek istedi. Kendini dizginledi. Zaten bıçak onu öldürmezdi. Bunun yerine, kendini uzaklaşmaya zorladı. Tehlikede olan çok şey vardı ve burada daha ilk saatiydi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EVİNİZDEKİ DRANAİK İLE TANIŞMADAN ÖNCE, TAM OLARAK ANLAMALISINIZ

Ne için savaştığınızı." Dekan Faris çayını yudumladı.

Büyük Faris Evi'nde, bir balinanın karnının içinde oturuyorlardı. Açık balkondan gelen serin bir esinti onu ürpertti.

Kıdan'ın çayı elinde soğumuştı. "Evi miras almak için buradayım." "Evet ama ev tam olarak nedir?"

Kızın kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Evler güçtür. Mecazi anlamda değil, gerçek anlamda." Dekan bir an durakladı ve sözlerinin iyice yerleşmesine izin verdi. "Örneğin, neden o çay fincanını düşürmeyi denemiyorsun?"

Kıdan önce aşağıya, sonra tekrar kadına baktı. Belki de bu yaratıklarla birlikte yaşamak dekanı çileden çıkarmıştı.

"Çay fincanını masanın üzerine koyun," diye talimat verdi.

Kıdan yaptı. Ama tutuşunu gevşettiğinde, çay fincanı da onunla birlikte geldi. Tekrar denedi, daha sert, kuvvet keskin bir *çınlama* yaptı. Parmakları sapın etrafında sarılı kaldı. Kıdan ayağa fırladı ve elini çılgınca savurdu. Fincan duvara doğru uçmadı.

"Bunu elime sen mi yapıştırdın?" Kıdan talep etti. Dekan

Faris kaşlarını kaldırdı. "Lütfen oturun, açıklayacağım."

Sinirleri alarma geçen Kıdan yavaşça oturdu.

Dekan masanın ortasındaki bir paneli kaydırarak yazılı kelimeleri ortaya çıkardı.
Bu evde hiçbir çay fincanı yere bırakılmamalı.

"Evler tekil bir yasaya uyarlar. Sahipleri tarafından onlara verilen bir yasa." Dekanın sesi sakın ve provalıydı. "Bunu özellikle bu alıştırma için düşündüm elbette."

Kidan gözlerini kırptırdı. Ve tekrar göz kırptı. Sandalyesini geriye itti ve mutfığa doğru yürüdü. Önce tezgahın kenarını kaldıraç olarak kullanarak fincanı derisinden sıyırmaya çalıştı. Bu işe yaramayınca bir kaşık buldu ve onu fincanla avucunun arasına sıkıştırmaya çalıştı. Kaşık fırlayıp kaşına çarptığında bir dizi küfür savurmaktan başka bir şey yapamadı. Musluğu açtı ve elini suya daldırdı, ama bu sadece porseleni kayganlaştırdı ve kazağını ıslattı.

"İşiniz bittiğinde devam edebiliriz," diye seslendi dekanın sesi yemek alanından.

Kidan musluğu kapattı ve düzensiz bir şekilde nefes alarak lavabonun üzerine eğildi. İmkansız. Hayatta olmaz.

Kidan ıslak ve korkmuş bir halde geri döndü. "Çek şunu üzerimden."

"Elbette." Dekan Faris kendi çay fincanını dinlendirdi. Bir anda Kidan'ın fincanı yerinden çıktı ve düştü. Kidan içgüdüsel olarak onu yakaladı. Baktı, çenesi gevşedi ve pürüzsüz yüzeyini ve oymalarını izledi. Olağanüstü bir şey yoktu.

-Yine de dünyasının çekim gücünü değiştirmişti.

"Nasıl?"

"Yıllar süren ustalığın ardından evler, sahiplerinin bir uzantısı haline gelir. Çok karmaşık yaratıklar." Evlerin gücü...

Kidan tekrar yerine oturdu ve fincanına şarkı söyleyecekmiş gibi baktı.

"Sakin miyiz?" diye sordu dekan.

Kidan başını salladı.

"Güzel. Şimdi size anlatacaklarımı dikkatle dinleyin. Yüzlerce yıl boyunca insanlar vampirler tarafından avlandı ve işkence gördü. Onlara karşı tamamen güçsüzdük. Onlara karşı durabilenler sadece yetenekli Bilgelerdi ama onların da soyu tükendi." Dekan Faris'in kaşları bir an için birbirine yaklaştı. "Ancak Son Bilge ölmeden önce Üç Bağ'ı yarattı."

Kidan bu güçlü bağları biliyordu. Kabuslarından sonra terden sıırılsıklam olmuş bedenini yakınında tutarak onları June'a yeterince okumuştı.

En sevdiği Üçüncü Bağ'dı. Vampir nüfusunun asla çok fazla artmamasını sağlıyordu.

"Son Bilge bize kendi evlerimiz üzerinde de güç verdi. Seksen Ailenin üyelerini ifade eden her bir acti, bir ev sahibi olma potansiyeline sahiptir. Geçmişte her ev kendi benzersiz yasasını belirleyebiliyordu. Tahmin edebileceğiniz gibi bu durum aileler arasında pek çok çatışmaya yol açıyordu."

"Yasalar... ülkeler gibi," diye yineledi Kidan, zihni hâlâ bulanıktı.

"Aynen öyle. Herkesin evi kendine. Vampirler ve insanlar arasında barış sağlandığında, vampirler bizimle birlikte, evlerimizin içinde yoldaşlarımız olarak yaşamaya davet edildiler. Bu her şeyi değiştirdi."

Kidan'ın ağzı "barış" ve "vampir" kelimelerini aynı cümlede duyunca bozuldu. İkisi doğası gereği zıttı ve biri yaşarken diğeri var olamazdı.

Dekan Faris devam etti.

"Uxlay eşsizdir, çünkü tek bir topluluk olarak hareket etmeyi seçtik. On iki mirasçı ve mirasçı kadın, her evde aynı evrensel yasayı uygulamak için bir araya geldi. Bizi dış dünyadan koruyan tek bir yasa."

Sis ve Kidan'ın görüşünde kırmızı bir renk bıraktı. Bu kadar güç dış dünyadan korunmak için mi harcanmıştı? Sorun bu duvarların içindeyken bunun ne faydası vardı?

"Beni takip edin." Dekan Faris sandalyesini geriye itti ve balkondan dışarı çıktı.

Kidan da ona katıldı ve sert rüzgârlara karşı kendini destekledi. Uxlay'ın tamamı uzanıyordu. Bir dizi geniş ev - konaklara yakın, gerçekten -Kampüsü bir kuşak gibi sardı.

"Fark ettiyseniz, her evin arazisi bir yanındaki evle sınırı paylaşıyor, hem de çepeçevre. Hatta bazı evler, çemberi bozmadan geniş arazilerinde bir mezarlığa ve bir spor sahasına ev sahipliği yapıyor. Bu tasarımın amacı evrensel yasanın kesintisiz devam etmesini sağlamaktır."

"Bu yasa tam olarak nedir?"

"Yetkisi olmayan hiç kimse -insan ya da vampir- Uxlay'e giremez, hatta onu bulamaz."

Kidan'ın elleri parmaklıklara sıkıca yapıştı. Bu üniversitenin izini neden bir türlü süremediği şimdi daha iyi anlaşılıyordu. Dairesinde geçirdiği aylar, bir yerin var olduğunu bilmenin ama bunu kanıtlayamamanın gerçekliğiyle kendini çıldırtmak, zalimceydi. Dekanın yüz hatlarını inceledi.

Kahverengi gözlerinin köşeleri yaşına ihanet ediyordu ama duruşunda hiçbir yumuşaklık yoktu.

Kidan kaşlarını çatı. "Ama bu evin diğerleriyle sınırı yok."

Dekan Faris başını salladı. "Kurucular olarak, Adane ve Faris Haneleri kendi kanunlarını belirleyebilen tek hanelerdir. Bu nedenle, Uxlay'ın dekanı olmanın rol ve sorumlulukları bize düştü."

Kidan neredeyse sallanıyordu. Uxlay'ı ataları mı kurmuştu? Dekan mıydılar? Ve daha da önemlisi, Adane Hanesi *kendi* kanunlarını koyabiliyordu. Böyle bir şeyin gücünü hayal bile edemezdi. Bu yeni keşfin yarattığı şok, heyecan verici bir olasılığa dönüştü. Bir silah. Sonunda onlara karşı iyi bir silah.

Kidan'ın gözleri parladı. "Bana Adane Evi'nde istediğim kanunu koyabileceğimi mi söylüyorsun? Tıpkı senin çayın gibi mi?"

Dekan Faris'in sözleri dikkatliydi. "Bir ev yasasını belirlemek ve değiştirmek inanılmaz derecede zor bir sanattır. Eğer hâlâ bizimle birlikteysen, gelecek yıl öğrenmeye başlayacaksın. Ama o zaman bile, birkaç yıl boyunca hazır olmayacaksın."

Yıllar...

Kidan'ın gözleri içerideki çay fincanına gitti. Gerçekten bu kadar zor olabilir miydi?

Dekan tam karşılarındaki karanlık bir şekli işaret etti. "Adane Evi. Sınırın içinde sadece bizim evlerimiz var, Kidan. Bu bize verilmiş büyük bir sorumluluk, kötüye kullanamayacağımız bir güç. Eğer Susenyos Sagad Adane Evi'ni miras alır ve bu gücü kötüye kullanırsa, Uxlay yıkılır."

Kidan'ın dudaklarını acı bir gülümseme büktü. "Madem kendi kanunlarını koymasından bu kadar endişeleniyorsun, neden kız kardeşimi kaçırdığına inanmıyorsun?"

Dekan Faris yavaşça konuştu ve aynı sinir bozucu soruyu tekrarladı. "Kız kardeşinizi kaçırdığına dair ne kanıt var?"

Kidan ağzını açtı ve kapattı. Kulakları kurbanının itirafıyla yankılandı.

Susenyos Sagad!... O... onu aldı!

Dili ekşidi. Kidan'ın kanıtı kullanılamazdı. Henüz değil.

"Ev yasaları sadece gerçek sahipleri tarafından değiştirilebilir. Uxlay'deki varislerin ve mirasçılarının sorumluluklarının neden önemli olduğunu görebilirsiniz. Hepiniz Uxlay toplumunu korumak ve halkımızı güvende tutmak için kilit önemdesiniz."

Kidan anlamaya başlamıştı. "Ve belirli bir yasa sadece bir evin içinde işler, dışında değil? Değil mi?"

Dean Faris düşen bir yaprağı çıkıntıdan kaldırdı ve rüzgârın onu taşımasına izin verdi.

"Evet. Benim ev yaşam sadece Faris topraklarında işler."

Kidan sınır çemberine yeni gözlerle tekrar baktı. Bu evlerin her biri aynı sınırları paylaşıyordu, dolayısıyla bir evin yasası diğerine kadar uzanıyor, devasa bir koruyucu kalkan oluşturunuyordu.

"Sınırdaki evlerden biri evrensel yasayı çiğnemeye karar verirse ne olur?"

Kidan her şeyi bir baraj gibi hayal etti, iyi bir sızıntı olursa her şey çökebilir ve varlıklarını dış dünyaya ifşa edebilirdi.

Dekan Faris ona merakla baktı. "Uxlay, güvenli ve gizli bir topluluk olarak var olması temelinde kuruldu. Buna karşı çıkan herkes toplumumuzdan uzaklaştırılacaktır. Onların kayıplarını hesaba katarak yeniden düzenleme yapacağız."

Bu sözlerin tonu bir generalin ordu karşısındaki tavrına aitti.

Kidan'ın alnı kırıştı. "Ama ya vampirler burada size karşı ayaklanırsa? Sizi esir alır ve onlara kan vermeye zorlarsa?"

Dekan Faris bu sorudan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Son Bilge'nin bu yeni birlikte yaşam tarzını önerdiğinde sona erdirdiği tam da bu ölüm ve kaos yaşam tarzıdır. Vampirlerin akılsız şiddet eylemcileri olduğuna mı inanıyorsunuz? Onlar da tıpkı bizim gibi barış istiyorlar. Bizimle birlikte var olmayı seçtiler ve nesiller boyu da öyle oldu. İstemeyen herkes Uxlay'den ayrılabilir ve ayrıldılar da."

Onlar da bizim gibi barış istiyorlar. Kidan gülmek istedi ama Dekan Faris onun sözlerine gerçekten inanmış görünüyordu.

Dekan içeri döndü ve bir bardak tarçınlı çay doldurdu.

"Eğer Susenyos Sagad o evde yirmi sekiz gün üst üste tek başına oturursa, evin tek sahibi olur. Eğer onunla birlikte yaşamaya başlarsanız, vasiyet askıya alınır ve size mezun olup evinizi talep etmeniz için zaman tanınır. Lütfen iç."

Kidan sıcak çay fincanını aldı, kolunda bir uğultu yükseldi. Yasanın hâlâ değişip değişmediğine bakmak için hemen yere bıraktı. Değişmişti. Tüm bunlar nasıl işliyordu?

"Ya da onu tutuklayabilirsiniz."

"Cesaretine hayranım Kidan, ancak varsayımların ve yargıların buradaki hayatını zorlaştıracak. Bir dereceye kadar faydalıdırlar. Dikkatli ol ama asla soğuk davranma. Özellikle de Uxlay'ın küçük grupları ve kulüpleri sizi davet etmeye başladığında."

Kidan burnunu kırıştırdı. "Hiçbir grupla ilgilenmiyorum."

"Ama seninle ilgilenecekler." Kadının keskin gözleri uyarı ile parlıyordu. "Herkes bir Kurucu Ev varisinin arkadaşı olmasını ister. Dikkatli davranın."

"Elbette... ama derse katılmak zorunda mıyım?"

Yüz hatları sertleşti. "Evet, katılmalısınız ve başarısızlık bir seçenek değil. Diğer tüm aktörler başarısız olabilir ve miraslarını riske atmadan gelecek yıl tekrar deneyebilirler. Ama sen değil. Evinize sığınabilmeniz tek nedeni bizim felsefemiz üzerine çalışıyor olmanız. Eğer başarısız olursanız, Susenyos gelecek yıl dersler yeniden başlayana kadar sizi zorla dışarı atma hakkına sahiptir ve o zaman çok geç olacaktır."

Kidan bir nefes verdi. Başını salladı.

"Ancak dersler başlamadan önce yapmanız gereken önemli bir şey var." Dekan Faris sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi öne doğru eğildi. "Evinizde belirtilen yasayı keşfetmenizi istiyorum. Bu yasa kendisini sadece evin potansiyel mirasçılara açıklayacaktır."

Zaten yürürlükte olan bir yasa vardı.

Kidan'ın bakışları ellerine kaydı. "Sanırım konu çay değil."

Dekan Faris neredeyse gülümsedi. "Hayır, korkarım değil."

"Peki yasayı nerede bulabilirim? Sizininki gibi bir masada mı?"

Dekanın kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Sesi tereddütlüydü, "Ev zihninin bir yankısıdır. Her potansiyel mirasçıya kendini farklı şekilde sunar. Size verebileceğim en iyi cevap, yasanın en az ziyaret etmek isteyeceğiniz odada saklı olacaktır."

Kidan yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Anlamıyorum."

"Yerleştikten sonra göreceksin." Başını salladı. "Bir ev yasasını belirlemek ya da değiştirmekten farklı olarak, mevcut bir yasayı okumak yeterince basit olmalı. Bunu başarabileceğinize inancım tam."

Kadının bakışları dalgalanan perdelere takıldı. Perdeler yeni bir rüzgârla dalgalanıp sallanıyordu ve kadın dinliyormuş gibi başını eğdi.

Dekan Faris, kapıyı kimse çalmamış olmasına rağmen, "Girin," dedi.

Saçları örgülü ve doğal olmayan bir şekilde dik duruşlu bir adam odaya girdi.

Dekan, "Bu Profesör Andreyas, benim yol arkadaşım ve Dranakti'ye Giriş dersinizin hocası," dedi.

Dranakti, Uxlay'da öğretilen felsefenin resmi adıdır. Dranaksi

Elbette kesinlikle geçmek zorundaydı. Kidan elini uzatmadı, o da uzatmadı. İnsan tenine ne kadar iyi uyduklarını fark etti. Gözlerini kırpmadan onu değerlendirdi ve sırtından aşağı buzlar aktı.

"Memnun oldum." Sesi bir akrebin kuyruğu gibi kıvrıldı. Dekana birkaç kelime fısıldamak için eğildi.

Profesör Andreyas'ın kolunda altın bir rozet vardı - tıpkı Dekan Faris'in taktığı gibi gümüş gözlü siyah bir kuş. Kidan, Faris Hanesi'nin mührü olduğunu öğrenmişti.

"Güzel," dedi Dekan Faris. "Şimdi Susenyos'u ziyaret edeceğiz. Gel, Kidan. Giderken açıklayacağım."

Kidan ikisini dışarı kadar takip etti. Yan yana garip ama etkileyici bir görüntü oluşturdular. Biri insan dışı, çelik tenli, ebedi. Diğeri yumuşak etli ve yaşlanmakta olan Siyah bir kadın. Yine de onun adımlarıyla yürüyor, onun sesine boyun eğiyor ve kendini onun hareketlerine uyduruyordu. Bir güneşin gölgesi.

DEAN FARIS VE KIDAN AYNI SERVETİ TAŞIYAN BİR EVE GELDİLER

ve perili bir malikânenin sahip olabileceği zengin ahşap. Ama diğer evler Kidan'a vahşi hayvanları hatırlatıyorsa, bu evin dışları kırılmıştı ve içinde özel bir hastalık vardı.

Pencerelere baktı ve ailesinin ölümünü rahatlıkla yaşamış olan dranaic'i görmeye çalıştı. Eğer Kidan dekanla anlaşmaya varmasaydı, bu evi de ateşe verecekti.

"Daha büyük olacağını düşünmüştüm." Kidan kaşlarını çattı ve burayı Faris'in konağıyla karşılaştırdı.

"Ailenin daha sessiz bir zevki vardı." Evi incelerken Dekan Faris'in yüz hatları aydınlandı. "Bu eve uzun yıllardır girmemiştim."

"Neden?"

"Yirmi yaşındayken evimde ustalaştım ve bu noktadan sonra artık başka ustalaşmış evlere giremez oldum. Adane Evi şu anda kimseye ait değil. Bu çok nadir bir durum ve onu ziyaret etmekten memnuniyet duyuyorum."

Kidan onların geleneklerini anlamaya başlayamadı. Kara bacaya ve temizlenmemiş oluklara baktı.

"Bu evi hatırlamıyorum," dedi Kidan, eski anılarını ayrıştırmaya çalışarak.

". Uxlay çocukların burada ikamet etmesine izin vermiyor. Bütün

Çocuklar vampirlerin girmesinin yasak olduğu yatılı okulumuzda eğitim görüyorlar. Okulu bitirdiklerinde yüksek öğrenim için buraya geliyorlar."

"Ama eğer Uxlay bu kadar güvenliyse, neden bana içeride eşlik etmek zorundasın?"

"Çünkü bir hafta önce Susenyos Sagad bu evin kendisine miras kalmasını bekliyordu. İçeride ne bulacağımız konusunda temkinliyim."

Aslan şeklindeki kapı tokmağına yaklaştıklarında müzik sesi duyuldu. Davul ve üflemeli çalgıların yanı sıra yabancı bir dilin etrafını saran vokaller de vardı. Meşe kapı Kidan'ın hayal ettiğinden daha ağırdı ve sanki menteşelerin iyice yağlanması gerekiyormuş gibi içe doğru sallanıyordu. Eski halı ve toz kokusu diline yerleşti. Hem içinde yaşanmış hem de sakinleri terk ettiğinden beri dokunulmamış gibi görünüyordu. Kidan bu özelliğinin hoşuna gittiğini fark etti. Bu alışılmadık bir sadakat gösterisiydi, kendini olduğu gibi tutmak, tarihi silmemek. Bir an için ailesini üst katta bulacağını hayal etti.

"Vampirler temizlenmez mi?" Kidan sordu.

"Evde bir aşçınız var, Etete. Yani tamamen yalnız değilsiniz. Çok yardımcı olacaktır. Ne yazık ki, Adane Evi'nin varisi olmadığı için varlığı vasiyeti kesintiye uğratmaz. "

Bir ev aşçısı fikri o kadar da rahatlatıcı değildi.

Her köşedeki cam raflar antikalar ve diğer hazinelerle doluydu. Yakından incelendiğinde, bunların muhtemelen arkeolojik kazılardan çıkarılmış Doğu Afrika bibloları olduğu anlaşılıyordu. Kidan Etiyopyalı olmasına rağmen kendi kültürünü zar zor tanıyordu. Uzun zamandır kayıp olan bir şey daha.

Dekan gözlerini hayranlıkla baktığı resimden kaldırdı. Uzun etekli ve paltolu bir kadın, geniş kenarlı şapkasıyla gölgede duran bir adamın yanında, yıkıntıların arasında duruyordu. Altta şöyle yazıyordu: AXUM ARKEOLOJİK PROJESİ, 1965.

"Aileniz kayıp eşyaları geri getirme konusunda tutkuluydu. Aynı şekilde, kurtardıkları şeylerden ayrılmakta da zorlanıyorlardı. Axum Arkeoloji Projesi, Etiyopya'nın kuzeyindeki Sage dönemi sit alanını araştırıyor. Pek çok kişi antik Axum'un tekrar bulunabileceğine dair umudunu yitirmişti ama atalarınız onu bulmaya kararlıydı."

İyi döşenmiş bir oturma odasına girdiler. Dranaic'ten hâlâ iz yoktu. Şöminenin üzerinde dev bir portre asılıydı. İyi giyimli beş kişi en ince ayrıntısına kadar resmedilmişti. Silia Teyze'ye benzeyen bir kadın vardı, şık siyah bir elbise giymiş, saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Kidan burnunun bu şekilde olup olmadığını hatırlayamıyordu. Yanında iki gümüş saçlı

Yaşlı insanlar ve ortada, şık bir takım elbise ve kırmızı bir elbise giymiş gülümseyen bir çift. June babasının sıcak ve parıldayan gözlerine sahipti. Kidan annesinin düz burnunu ve yüksek alnını paylaşıyordu, istemediği halde sert görünüyordu. Ama dağınık ve kıvrık saçları tamamen June'a aitti. Kidan, demir gibi kaba ve bükülmez olan örgülerinin ucunu çekiştirdi. Saçlarını boyun eğdirmek bir savaştı ve bu uğurda pek çok tarak feda edildi. Babası bu acıyı anlıyor gibiydi, onun yerine kısa, sık saçlar kullanmayı tercih etti. O ve June'un sahip olduğu her özellik bu yabancıların parçalarından geliyordu. Her şeyden daha büyük, ağlamak istemesine neden olacak şekilde canlı hissediyordu.

"Bu ne zaman yapıldı?" Sesi duygularına ihanet ediyor, dalgalanıyordu. Ailesi çok genç görünüyordu, şimdi onun yaşına yakındı.

"Acti Gala'da, yaklaşık on altı yıl önce."

Dekanın gözleri köşedeki imzaya kaydı ve ses tonu hafifçe değişti. "Ömer Ümil'in eseri tabii ki."

Ömer Ümil... Bu isim neden tanıdık geliyordu? Silia Teyze'nin kitabındaki bir isimdi. Teyzesinin sevgiyle bahsettiği ve şu anda Uxlay'ın Drastfort Hapishanesi'nde bulunan tek kişi. Bir başka gizem daha.

Kidan gözlerini kaçırmak için büyük çaba ve bunu yaparken bile geri dönerken bir kez daha bakacağını biliyordu.

Yükselen müziği takip ederek, bir çalışma masası ve büyük, yüksek bir kitaplık bulunan bir tür ortak odaya girdiler.

Kidan'ın vücudu aniden şiddetli ve rahatsız edici bir soğuğun içine gömüldü.

Birkaç kız odanın ortasında sıkı bir sıra halinde duruyordu. Hepsinin gözleri bağlıydı ve ısırılmış omuzlarından kan akıyordu.

"June," diye fısıldadı Kidan karanlık odaya dalarken. Kızlardan birini yakaladı ve göz bağını çözdü. Yumuşak kahverengi yerine yeşil gözler ona göz kırptı. Kidan sendeleyerek geri çekildi. Sıra boyunca devam etti, kumaşı genç kadınların üzerinden teker teker çekti. Kidan en kötü anlarında bile bu sahneyi hayal etmişti, Haziran'ın işkence gördüğünü ve kanı için kullanıldığını. Son kıza ulaştığında dehşet boğazını sıktı.

Lütfen. Lütfen.

Kidan sonunda Uxlay'ı bulmuş ve Susenyos'un yaşadığı yere girmişti.... June burada olmalıydı. Olmak *zorundaydı*. Parmakları çok titriyordu, son göz bağını da çekemiyordu. Kız kumaşı kendisi çıkardı, koyu siyah gözleri

geniş üflenmiş. Bal kahvesi değil.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı kız.

Kidan sallanarak duvara yaslandı ve ciğerlerine hava girmesini sağlamaya çalıştı.

Kızların arkasında üç kişi bir masada oturmuş, bir tür oyun oynuyordu. İçlerinden birinin sırtı kıza dönüktü, siyah ve kalın bükülmüş saçları omzuna kadar uzanıyordu.

Dranaics. Eğer Kidan ateş püskürtebilseydi, hepsi yanardı.

Dekan Faris de ona katıldı, vampirlere baktığında gözlerindeki merhamet taşa dönüştü. İkisi aynı anda ayağa kalktı; bir oğlan ve bir kız.

Çocuğun alnına altın kaplama bir bant sarılmıştı, kaslı vücudu dar bir gömleğin içindeydi. Titrek bir sırtış fırlattı. "Dekan Faris. Sizi burada beklemiyorduk."

Dekan Faris'in sözleri resmiyetle zorlukla sınırlandırılmıştı. "Güney Sost Binaları dışında kan davası yasaktır. Bu kimin fikriydi?"

Koyu tenli kız özür dilemek için başıyla küçük bir selam verdi. Kadife brokar bir yelek ve palto giymişti, yakasına boğazından kan kırmızısı bir çiçek iliştilmişti. Saçları ensesinde kesilmiş, şık ve kulağının arkasına doğru kıvrılmıştı. Viktorya döneminin iyi bir lorduna benziyordu.

"Özür dilerim." Hitabı daha resmiydi.

Dekan Faris kaşlarını çatı. "Senden daha fazlasını beklerdim, Iniko. Andreyas'a rapor ver ve ona önümüzdeki üç ay boyunca kur yapmanın yasak olduğunu söyle."

Iniko tekrar başını salladı ve cezasını sorgusuz sualsiz kabul etti.

Dekan kızlara baktı. "Iniko ve Taj, misafirlerinizi yanınıza alın ve beni ofisimde bekleyin."

Altın saç bantlı genç adam Taj kadınlara yaklaştı. "Benimle gelin hanımlar. El ele tutuşun, evet, bu taraftan."

Giderken Kidan'a göz kırptı. Kızın burun delikleri tiksintiyle alevlendi.

Onlar gittikten sonra Dekan Faris yerlerinden birine oturdu ve vampire bakarak hızlı hareketlerle kartları topladı. Kidan duvarda kaldı.

"Iniko size değişen durumunuzdan bahsetti mi?"

"Evet, en yakın arkadaşlarım aracılığıyla vasiyetten çıkarılacağım haberini vermek unutabileceğim bir şey değil."

Vampirin sesi tanıdık, derin ve alaycı geliyordu. Kidan hareket etti

Kalbim gümbür gümbür atarak yavaşça ilerledim.

"En iyisinin bu olduğunu düşündüm. Sizi ikna etme konusunda çok yetenekli," dedi dekan.

"Sanırım öyle."

"Peki ya kanlı kur? Bu gerçekten Iniko'nun fikri miydi?" "Bana bir eş bulmayı planlıyor. Onun isteğini reddedemem."

Dekan Faris'in bakışları kollarına kaydı. "Rozetini takmamışsın. Başka bir eve katılmayı mı düşünüyorsun?"

Yer değiştirdi, cebinden iki dağın birbirini koruduğu gümüş bir iğne çıkardı ve koluna taktı.

"Her zaman Adane."

Kidan'ın soyadını doğru bir eda ve fazlasıyla aşinalıkla telaffuz etti.

Sonunda dikkati Kidan'a yöneldi ve hâlâ ona bakıyordu. Gözleri zamanla körelmiş. Dünyayı çok yakın tutan bir ten.

"Merhaba, küçük kuş."

Kidan'ın görüşü karardı, nefes alıp vermesi ağırlaştı.

Başını eğdi. "Seni son gördüğümünden beri başka masum yaratık öldürdün mü?"

Dekan Faris ikisinin arasına bir çizgi çekti. "Tanıştınız mı?"

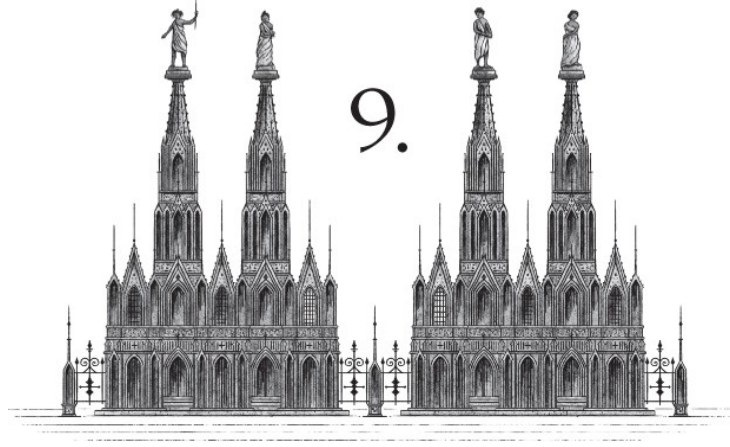
İnce bir gülümseme verdi. "Çaresizce ihtiyacı olduğunda ona yardım ama korkarım o bunu farklı görüyor."

Dekan Faris onaylamayarak, "Ben sizi tanıştıran kadar beklemeniz gerekiyordu," dedi.

Gülümsemesi koyu kahverengi tenini derinleştirdi. "Buralarda çok az yeni yüz var. Merakımı gidermek zorundaydım."

Dekan bir eliyle şakağına dokundu. "Kidane Adane, ev vampiriniz Susenyos Sagad ile tanışın."

Yüzündeki gülümseme ona döndüğünde gerildi, hoşnutsuzluk bir an için maskeyi kırdı. Kidan kendini gerçekten de öldürdükleri, çoktan ölmüş ve şimdi cehennem ateşinin derinliklerine atılmış bir kuş gibi hissediyordu.

ÇATIRDAYAN ODADA OTURDULAR, İÇKİ VE YANAN ODUN KOKUSU

Kıdan'ı boğuyordu. Susenyos Sagad tamamen rahattı. Kibirli adamların bir alanı işgal ettiği şekilde tehdit edilmemişti.

Hayır, bir erkek değil.

Pencereden gelen ince bir güneş ışını ona ölümsüzlüğünü hatırlattı. Çürümekten ve çürümekten kurtulmuş ve en güçlü yıldızlardan birini onu altın ışığa büründürmesi için kandırmıştı. O yer değiştirdiğinde, güneş de gölgelerde üzerine düşeni yaptı. Dokusunu bal gibi yumuşattı ve yanağının kenarında ufuk gibi parladı, canavarı insan gibi giydirme rolünü oynadı.

"Ayzosh, atfri." Kıvrımlı bir ses tonuyla konuştu. "Ne?"

"Bu Amharca." Gözleri sertleşti. "Adane Hanesi'nin varisi olmayı umuyorsun ama kendi dilini bilmiyorsun, öyle mi?"

Dekan Faris'e çatık kaşlarla baktı ve Kıdan söylenirken o orada yokmuş gibi konuştular. Susenyos'un Amharca sesi sert, hızlı ve kesiciydi. Sanki kendi dişleri olan bir dil gibiydi.

Bu dil, June ve onun biyolojik ebeveynleri öldüğünde terk bir başka şeydi. Bu şekilde hayatta kalmışlardı. Kendilerini Amharca'yı unutmaya zorlamışlar, tek tükettikleri şey haline gelene kadar İngilizceyi ağızlarına garip bir şekilde tikiştirmişlardı. Anne Anoet emin oldu. Kıdan sırtını takip etti

anadilinde cevap verdiğinde yiyeceği iğneyi hatırlıyordu. Kimse onların Adane çocukları olduğunu keşfedemezdi.

Sonunda Dekan Faris ayağa kalktı. "Onunla doğrudan konuşma hakkınız var, ancak yasaları unutmayın. O henüz senin arkadaşın değil ama kayıtlı bir öğrenci de aynı nezaketi hak ediyor. Kidan, bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım."

Yalnız kaldıklarında Susenyos ona benzin gibi kokan bir içki doldurdu.

"Adane Hanesi'ne nesiller boyu hizmet ettim," diye başladı. "Sırtınızın kaskatı kesilmesine bakılırsa buradan nefret ediyor gibisiniz, bu da neden burada olduğunuzu merak etmeme neden oluyor. Sanırım parayla ilgileniyorsunuz. Lüks. Kârın küçük bir kısmını size vermemem için hiçbir sebep yok. Her şey paylaşıldıkça daha tatlı olur."

Kidan sıkılmış dışlerinin arasından konuşmaya çalıştı. "*Sanırım* bu anlaşmayla evi siz alacaksınız."

Omuz silkti, koltuğuna yaslandı. "Evlerin bakımı çok zahmetli."

"Katılıyorum." Onun rahat tonunu benimsedi. "Ama iyi bir meydan okumayı severim."

Ağzı ilginç bir şekil aldı. Kızgınlık ve ilgi arasında bir şey. "Benimle flört mü ediyorsun, küçük kuş?"

Nefes al. Bu adamın cesareti. "*Hayır.*"

"Parayla ilgilenmiyor ve beni çekici bulmuyor. Korkarım konuşacak bir şeyimiz kalmadı."

Demek oyun oynamayı seviyordu. Kidan omuzlarındaki gerginliği hafifletti. "Buraya hep gözleri bağlı kızlar mı getirirsin?"

Vampirler herhangi bir insandan su içemezdi, bu yüzden o kızlar Acti Ailesi'ndendi.

"Dekan Faris'in de dediği gibi, kurallar buna izin vermiyor. Çok yazık, çünkü lezzetli bir arkadaşlık sağlıyorlar."

Mide bulantısı arttı. "Sonra onlara ne yapıyorsun?"

Başını öne eğdi. "Onları evlerine gönderiyorum."

"June Adane'i eve gönderdin mi?"

Gözlerini kırpmadan, herhangi bir kas hareketini kaçırmamaya dikkat ederek teslim etti. Ama o kadar dikkatli bakması için bir neden yoktu. Kemerli pencerenin dışındaki kişi odadaki değişimi hissedebiliyor, ifadesindeki eğlenceli ışık çoktan ölmüş bir şeye dönüşüyordu.

Bunu kabul etmezdi. Eğer Uxlay yasaları insanlar hakkında bu kadar boğucu olsaydı

ve korkuyordu, yapmayacaktı. Ama bu evde kız kardeşinin adını anmak, onu almadan gitmeyeceğini göstermek istiyordu.

"Korkarım beni sıkıyorsun," diye bitirdi el sallayarak. "Burada sana dünyayı sunuyorum ama sen kendini temelsiz suçlamalarla küçültmeyi seçiyorsun."

Bu kez dudakları büküldü. "Kaynaklarım oldukça iyi."

Kaşlarında bir tutam. Belki de endişe. Kapalı kapıya bir bakış attı.

Tabii ki. Dean Faris.

"O zaman kampüs yetkilileri beni neden tutuklamadı? Neden mahkemede değiliz?"

Kidan sadece nefretle bakabiliyordu. Eğer kaynağını açıklarsa, June'un güvenliğini garanti altına alacak şekilde mükemmel bir zamanlama olmalıydı, aksi takdirde kanıtı Kidan'ın kendisini gömecekti.

Susenyos hazine keşfetmiş bir çocuk gibi öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "Beni suçlayan ilk kişi sen değilsin. Bunun için bir yüzüm olmalı. Ama sana düşmanlarımın fark edemediği bir şeyi söyleyeyim, yaptığım kötülüklerden kendime pay çıkarmaktan zevk alıyorum, çünkü bunlar kendi başlarına dahiyane şeyler. Kız kardeşini almak mı? Bunda ne zorluk var?"

Kidan içkisine uzandı ve içkisini onun kendini beğenmiş suratına çarpmamak için mücadele etti. Bunun yerine sıvı ateşi yuttu. Tahmin ettiğinden daha sıcaktı ama bakışlarını ayırmadı.

Onun boş bardağı yere bırakmasını izledi. "Peki, bana ne kadara mal olacağını konuşalım mı? Bir milyon yeterli olmalı."

Kidan ayağa kalktı ve çalışma odasının lüksünü inceledi. Eski paraydı, mobilyalar pahalı ahşapla zenginleştirilmişti, minderler kadife ve dokunulduğunda yumuşaktı. Parmaklarını malzemenin üzerinde gezdirdi.

"Bu bir Sauı Yastığı." Yakından konuştu, gölgesi kızın üzerine düştü. Kadının omurgası, adamın ne kadar sessiz hareket ettiğine kilitlendi. "Dikişin ne kadar zarif olduğunu hissediyor musun? Sanatçı ölmeden önce bunlardan sadece üç tane yapmış. Yeni anlaşmamızın anısına bunu sana hediye edebilirim."

Her şeye değer verirdi. Sesinin ritminden bunu anlayabiliyordu. Nesneler, kız kardeşinden bahsedilmesinden daha fazla önem taşıyordu. Kidan dikişe bir çivi çaktı.

"Sakin ol," diye uyardı.

Onun izlediğini bildiği için ağzı buruştu. O narin çekti

kırmızı iplik, çözülüyor.

Konuşmadan önce keskin tıslaması boynunu gıdıkladı. "Yapma."

Onunla yavaşça yüzleşti, siyah gözlerini ve gergin duruşunu, yumruk yaptığı ellerini boğazına sarmak yerine yanında tutma çabasını fark etti.

İpin aralarından düşmesine izin verdi ve kırmızı bir an için adamın gözlerine takıldı, onları canlandırdı. Ona doğru bir adım attı ve ciğerlerindeki tüm havayı çaldı.

Onu burada öldürecek miydi?

Dekan Faris'in alçak topuklu ayakkabıları tıkırdayarak onun dönüşünü haber verdi. Susenyos hemen uzaklaştı. Kidan nefes verdi.

"Peki Kidan, bu gece nerede uyuyacaksın?"

Kidan, Susenyos'a ilk gülümsemesini verdi, dolu dolu ve iyimser. Susenyos bundan çekinecek kadar zekiydi, kaşları birbirine yaklaştı.

"Ben ana yatak odasını alacağım, sanırım."

OceanofPDF.com

Susenyos Sagad evimizde kalan son dranaik yeminlisidir. Pek sık konuşmaz ama ailenizle bir şekilde anlaştığına inanıyorum. Sanırım evi kendine mal edebilmek için benim öleceğim günü bekliyor. Gözlerini üzerimde hissediyorum, gölgeli varlığı asla uzakta değil. Kız kardeşimin ve babanın miraslarını neden ona bıraktıklarını bilmiyorum ama bu onların son arzuları. Sırlarını seviyorlardı ve korkarım ki sonunda onları öldüren de bu oldu.

Evi bırakıyorum ama istiyorsan almalısın. Seni benim koruyamayacağım şekilde koruyacaktır.

Dört Hane, Adane Hanesi'ne karşı cephe aldı.

Bu ailelere dikkat edin: Ajtaf, Makary, Qaros ve Umil.

Sanırım Susenyos onlarla çalışıyor olabilir. Kendini koru.

Uxlay Kanunları

Evrensel Hukuk:

İnsan veya vampir olsun, yetkisiz hiç kimse Uxlay'i bulamaz veya Uxlay'e giremez.

Evlerin Sıralaması

(Her eve sadık dranaik sayısına göre ve
mevcut iş durumu)

1. Ajtaf House (234 dranaics)
2. Faris House (124 dranaics)
3. Makary House (100 dranaik)
4. Qaros House (98 dranaik)
5. Temo House (97 dranaics)
6. Delarus House (81 dranaics)
7. Rojit House (65 dranaics)
8. Piran House (55 dranaics)
9. Goro House (33 dranaik)
10. Luroz House (23 dranaics)
11. Umil House (10 dranaik)
12. Adane House (1 dranaic)

-Aktüel Evlerin Tarihçesi
Yohannes Afera tarafından

KIDAN BAVULUNU AÇMADI. BAVULUNU VE ÇANTASINI KÖŞEDE BIRAKTI

üç kişinin sığabileceği geniş bir yatak odası. Dekanla bir saat süren yüksek sesli tartışmanın ardından Susenyos öfkeyle evi terk etti. Kidan onun ön merdivenlerden hışımla inerken uzun paltosunun geriye doğru savruluşunu izledi ve dekan da onu takip etti. Kidan bir saniye daha kaybetmedi. Hızla, bulunduğu kattan başlayarak her odayı aradı. Toplamda dört yatak odası vardı ve biri hariç hepsi aynı şekilde döşenmişti.

Onun odası.

Neyse ki artık terk edilmiş olan boğucu dairesiyle karşılaştırmaktan kendini alamadı. Güneş karanlığı bölmesin diye perdeleri her zaman çekiliydi. Bu onu kalmaya, ürkütücü bir meditasyonda etini gagalayan düşünceleri yeniden gözden geçirmeye zorlamıştı.

Ancak Susenyos Sagad, uzaktaki ormanı ve yaklaşan alacakaranlığı gösteren camdan bir duvarla güneşi karşıladı. Adamın kendisini herhangi bir ışığı hak ettiğini düşünmesi onu son derece .

Kitap ve mürekkep kokusu en çok odanın ortasında hissediliyordu. Kâğıtların kırışmasına ve dağınıklığına aşinaydı ama kendi okuma materyalleri yerleri kaplamış, çekmecelerin altına saçılmış ve kaymışken, burada kâğıtlar rulo haline getirilmiş ve mühürlenmiş, binlercesi karşı duvarları kaplamıştı. Kızgınlık yine içinde titreşti. Ne kadar dikkatli ve düzenli

ve her şey temizdi.

Parşömenlerden birini aldı, şeridini çözdü ve düzgün yazılara göz gezdirdi.

Ölümsüze Mektup,

Sana yazarken kendimi aptal gibi hissediyorum. Arkadaşlarım çok fazla hayal kurduğumu, dünyamızın çatlaklarının altında harikulade bir sihir inandığımı düşünüyorlar ama yaşamının başka ne yolu var ki? Bizim için başka bir varoluş olmalı. İnsanlar gerçekten merak edecek ve yaratacak bir zihne sahip olup da sonsuz bir para ve iş döngüsü içinde yaşamaya zorlanamazlar.

Umarım bunu doğru yaparım. İsim, ülke ve tarih istiyorsunuz.

Lütfen bana cevap yazın. Hayatım tehlikede olduğu ya da yardım istediğim için değil, var olduğunuzu bilmek hayal kurtaracağı ve hayatımı değiştirmek için ihtiyacım olan tek şey olduğu için.

Rosa Tomás
Luanda, Angola, 1931

Kidan kaşlarını çattı ve birkaç tane daha aldı. Hepsi farklı ülkelerden ve yıllardan mektuplardı; bulduğu en eskisi 1889 yılına aitti. Parşömenler tomar haline getirilmişti. Kidan buna bir anlam veremedi. Tahmin edebildiği en iyi şey, adamın bir tür iş yürüttüğü ve bu mektupların talepler olduğuydu, ama karşılığında tam olarak ne teklif ettiğini anlamak zordu, çünkü her mektup farklı bir şey istiyordu. Beşinci mektupta, Kidan yazarların çaresizliğine dayanamadı. Kendilerini kurtarması için bir canavara yalvarıyorlardı. Gözleri hepsini taradı - burada en az bin tane vardı.

Dolabında pahalı paltolar, bol gömlekler, siyah ve kahverengi pantolonlar vardı. Yatağının başucundaki masada, ilk tanıştıklarında elinde tuttuğu, üzerinde greyfurt kesigi olan ve kan damlayan bir kitap duruyordu.

Başucu çekmecelerindeki her şeyi karıştırdı ve çıkardı - bir dizi yüzük, bir kutu kalem, ciltli el yazmaları, altın şişeler.

Neredeyse pes edip odadan çıkacaktı ki, filtrelenmemiş güneş ışığı köşeye sıkışmış gümüş bir bileziğin üzerinde parıldadı. Tüm sesler kayboldu. Dışarıdaki kuş cıvıltıları, rüzgârın hafif hışırtısı, eski bir evin gıcırtiları ve iniltileri.

Kidan'ın kalbi küt küt atıyordu.

Titreyerek zincire uzandı ve çekti. Üzerinde bir kelebek tılsımı sallanıyordu.

Bir hıçkırık kaçtı ve ağzını kapattı. Kidan bu bileziklerden iki tane yapmıştı; biri Anoet Ana için, diğeri de June için. En özel olanı olan bu bilezikte, tüm vampirlere uygulanan Üç Bağ'a gönderme yapan üç köşeli bir tılsım vardı. Kız kardeşinin kâbuslarını uzak tutmak için.

Kidan'ın sesi kesildi. "*June.*"

Soğuk bir ses odayı böldü. "Odamda ne halt ediyorsun?"

Kidan kaskatı kesildi. Susenyos girişte durmuş, kollarını kavuşturmuş, gözlerini sarkan bileziğe ve yere saçılmış çekmecelerindeki eşyalara dikmişti.

Buradan gitmesi gerekiyordu. Dean Faris'e ulaşmalıydı.

Kidan parmaklarını kapatamadan Susenyos onu doğal olmayan bir hızla geriye doğru itti ve bir peçete parçasıyla bileziği geri aldı.

"Geri ver onu," diye hırladı, ayağa fırladı ve ona saldırdı.

Adam kadının bileklerini kolaylıkla kavradı ve kazağının kolu geriye sıyrılarak kendi bileziğini ortaya çıkardı. Kara kaşlarının arasında bir çizgi oluştu.

"Nerede o?" Saf ateş soludu. "Ona ne yaptın?"

Gözleri okyanusun dibini yansıtıyordu. "Korkarım kimden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Kükreken ağzının kenarlarında tükürükler birikti. "Nerede lan o?"

Susenyos onu korkutucu bir güçle odanın kenarına sürükledi. "Belli sınırlar koymamız gerekecek. Eğer seni bir daha odamda bulursam, o kadar nazik olmayacağım."

Onu kirli çamaşır gibi dışarı attı. Kidan geri kaçmaya çalıştı ama kapı çarparak kapandı. Yumrukları morarana kadar vurdu ve kapı açıldı. Kadın

içeri koştı. Pencere açıktı. Ama Susenyos, bilezikle birlikte gitmişti.

Tek şansı. Dean Faris'in ona inanması için gereken kanıt.
Gitti.

Kıdan öyle bir çığlık attı ki, Uxlay'ın tüm ağaçlarında yuvalanmış kuşlar havalandı.

OceanofPDF.com

KIDAN DİĞER ODALARA KOŞARAK İÇLERİNİ DIŞLARINI ÇEVİRDİ,

Alt katta ürkütücü bir şarap mahzenine ve kullanılmamış gibi görünen eğitim matları ve ekipmanlarının bulunduğu geniş boş bir alana girmeye cesaret etti, onları değiştirdiğinde her yere toz uçuşuyordu.

Üst kata çıktığında bir kapının kilitli olduğunu gördü. Üzerinde kırmızı bir aslan gobleninin asılı olduğu kapı, çatırdayan çalışma odasının bitişiğindeydi.

Mutfakta, evlerinin aşçısını, afro saçlarında gri çizgiler olan ve ekşi mayalı ekmek gibi kokan yaşlı bir kadını buldu.

"Ah, işte buradasın." Kadın gülümsedi, yanağında un vardı. "Ben Ruth, ama herkes bana Etete der. Burada olmanız çok güzel."

Kidan çenesini sıktı. Bu kadının böyle bir yerde ne işi vardı? "Üzerinde aslan süslemesi olan odaya girmek isterdim ama kilitli." Kidan'ın sesi düşmancaydı.

"Korkarım anahtar bende değil." Etete kaşlarını çatı. "Susenyos'ta var."

"İçinde ne var?"

"Emin değilim."

"Anahtarı nerede tutuyor?"

"Boynunda."

Kidan içten içe küfretti. Bir böceğe dönüşüp anahtarını kaldırmaya çalışsa bile, onu hissedecek ve boynunu kıracaktı. Kidan tekrar o dalgalı

Pirinç kulplar ve June'un tahtaya vurarak korkuyla seslendiğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Kidan tam olarak iki dakika sürdü.

Aceleyle otlarla kaplı bahçe kulübesine gitti ve bir balta çıkarıp kırmızı aslanlı kapının önüne sürükledi. Bir nefes verdi, saç örgülerini geriye doğru bağladı ve ellerini baltanın sapına doladı.

"Acti Kidan!" Etete aceleyle içeri girdi. "Ne yapıyorsun?"

"Anahtar bende değil."

"Bekle, mümkün değil-"

Kidan savruldu, yerçekimi onu omuzlarında keskin bir direnç titreşene kadar hızlı ve sert bir şekilde çekti. Kapının kolunu ıskaladı ve balta kızıl renkli tahtaya saplandı.

Kidan arkasına baktı. Etete eli göğsünde, hafif bir şok içinde bakakaldı.

"Gitmelisin," dedi Kidan baltayı kapıdan çekip çıkarırken.

Kidan June'la ilgili bir şey bulursa, bu balta bir çıkış yolu bulacaktı.

Bu kadının kanının ellerine bulaşmasını istemiyordu.

Etete başını salladı ve mutfığa dönmeden önce nefesinin altında dualar mırıldandı.

Kidan bu kez kapının koluna mükemmel bir *şaklamayla* vurdu. Altın metal kulağının yanından uçtu ve çalışma odasında bir yere düştü. İçinden ham bir tatmin duygusu geçti. Kolları ağrıyordu ve nefes alış veriş hızlanmıştı ama bunu tekrar yapma isteği vardı.

Son birkaç gün kontrolünden çıkmıştı, sanki küreksiz bir şekilde açık denize sürüklenmiş gibiydi. Artık küreği vardı.

Kapıyı tekmeleyerek açtı ve silahını içeri sürükledi. Soğuk anında burnunu sıkıştırdı ve nefesini buğulandırdı. Zifiri karanlıktı. Düşünceleri olabilecek en kötü sonuca sıçradı. Bir morg. Yoksa neden bu oda buz gibi bir sıcaklığa sahip olsun ki? June'un cesedinin tıpkı kaçırıldığı geceki gibi sergilendiğini mi görecekti? Rengi solmuş kahverengi bir ten, kana boyanmış narin dudaklar?

Kalbi küt küt atarak ışık düğmesine uzandı ve kendini destekledi. Gece yerini tavana ve yere kadar uzanan raflara bıraktı; raflar cesetlerle değil, bir zamanlar onlar tarafından kullanılan eşyalarla doluydu.

Kidan, üzerinde eski bir yazı bulunan narin bir kol bandının, sahibinin başı kesilmiş gibi ezilmiş bir tacın, örgülü bir tutam saçın yanından geçti. Kidan

Karşı tarafta ise haçlar ve elmas şekilleriyle işlenmiş kraliyet kıyafetleri vardı. Başka bir zaman dilimine ait sandaletler ve daha önce hiç görmediği hayvan derisinden müzik aletleri.

Objeler.

Bu onun sırrı mıydı? Başka koşullar altında, Kidan birkaç tanesini alıp özelliklerine hayran kalır, onları nasıl başka bir şeye dönüştürebileceğini düşünürdü.

Ama June burada değildi. Parmaklarındaki tüm ilgi öfkeye dönüştü. Kidan baltasını kaldırdı ve karmaşık desenli bir çömlek parçasını parçaladı. Parçalar konfeti gibi geniş odanın içinde uçtu. Tekrar savurdu. Bütün bir biblo sırası birbirine çarptı ve raflardan fırladı. Bağırarak ve homurdanarak iki rafı daha devirdi.

Ezilmiş taç ayaklarının yanına yuvarlandı ve kaldırarak başına yerleştirdi. Saf metaldi, rahatsız ediciydi ama sivri uçları çok güzeldi, yakut detaylı altın haçlar. Süslü bir aynada yansımaları yakaladı, yüzünde bir gülümseme belirdi.

Sonra sustu. Alanın sonunda bir tanrıçanın çarpıcı bir portresi vardı. Çatlak maskeli, koyu tenli bir kadın ve arkasında ikiz kılıçlar. Üzerinden kör edici ve güçlü bir ışık yayılıyordu. Kadının gözleri ahşap yarığı delip geçiyor ve Kidan'ın içindeki isyanı harekete geçiriyordu. Sanki derisinin altında fokurdayan tüm acı ve öfkeyi yankılıyordu. Kidan tatmin edici bir hamleyle tuvali kesti ve yırttı.

Küçük, hatta önemsiz bir şeydi ama bu odanın yok edilmesinin tadını çıkarıyordu. Ondandırıklarıyla kıyaslanamazdı ama eğer bunların onun için bir anlamı varsa, bu onun susuzluğunu giderdi.

Tacı yanına aldı. Kişisel bir şeydi, ona bağlı bir geçmişi vardı ve ona hayatı hatırlatan şeyleri toplamaktan her zaman hoşlanmıştı.

Sonra Dekan Faris'i aradı ve ona June'un bileziğinden bahsetti.

Dekan Faris "Araştıracam" demeden önce uzun bir süre sessiz kaldı.

Daha birkaç saat önce kadın, Susenyos'un bir kız çocuğunu kaçırdığına inanmayı reddetmişti.

Haziran. Bu bir ilerlemeydi.

Kidan tacı makyaj masasına götürdü ve her bir metal haçı makasla kesmek gibi zahmetli bir işe başladı. Sert bir altındı ve ileri geri biraz testereyle kesmek gerekti, bu sırada yumuşak etini kesti ama kırıldığında dudaklarına bir gülümseme dokundu.

Tacı parçalarına ayırdıktan sonra bir kolye zinciri buldu ve her bir haçı ona geçirdi. Kidan, Susenyos'un değerli bulduğu şeyleri almaya devam edecek ve onu bulduğunda zavallı kız kardeşine hediye edecekti.

Duş aldı, uzun zamandır ilk kez neredeyse rahatlamıştı. Üzerini değiştirip teyzesinin günlüğünü alırken ve bir tabak chechebsa atıştırırken küçük bir melodi bile mırıldandı. Etete -yüzünde sert bir ifadeyle- söylendiği gibi gitmek yerine, baharatlı tereyağıyla parlayan bir kâse kızarmış gözleme getirmişti. "Burada hayatta kalmayı planlıyorsanız, gücünüze ihtiyacınız olacak. Yiyin."

Kidan reddetmeyi planlamıştı ama zengin biber kokusu ağzını sulandırdı. Tat alma duyuları erişmeden başka bir şey için yanıp tutuşuyordu. İşte buradaydı, ağzı yanıyor, teyzesinin sözlerini okurken istenmeyen bir suçluluk ve minnettarlık duygusu hissediyordu. Üniversite dönemi başlamadan önce takip etmesi gereken bazı bağlantılar vardı, özellikle de evlerin June'un kaybolmasına nasıl katkıda bulunduğunu. Onunla nasıl çalıştıklarını.

Kidan, odasından yükselen yüksek sesli yabancı küfürlerden Susenyos Sagad'ın obje odasının kirletildiğini fark ettiğini anladı.

Gülümsemesi saflaştı ve aşağı inmeden önce eşyalarını yerleştirdi. Gösteriyi kaçırmayacaktı.

Susenyos paltosunu çıkarmış, bol gömleğinin kollarını kıvrarak karmaşanın içinde ilerliyordu. Kidan merdiven korkuluğuna yaslanmış, yüzündeki hoşnutsuzluğun her karesini izliyordu. Kaşlarını çatmış, dudaklarını zorlukla bükmişti. Hepsi çok güzeldi.

Gözleri yukarıya doğru kaymış, eli kırık bir kadehin etrafındaydı ve onunkilere dikilmişti. Merdivenlere doğru yürüdü, göğsü inip kalkıyordu. Basamaklara yerleşti ve başını sallayarak odaya baktı.

"Kim böyle bir şey yapar ki?" Kirpiklerini kırıştırdı.

Adam ona doğru yaklaşıyordu, karanlık şakağında bir damar zonkluyordu. Bulunduğu alçak açıdan, adamın kadehi nasıl da zahmetsizce kavradığını fark etti. Adamın o eli kendisine de uzatmasını, onu bu evden atıp hapishanede çürümesi için bir bahane vermesini diledi.

"Neyi yok ettiğinin farkında değilsin," diye nefes aldı, sesi kalındı. "O portre çok değerliydi."

Kidan odaya bakmaya dikkat ediyordu. Bırakın demlensin. Nefes alışı

Onu görmezden geldikçe huysuzlaştı, sonra bir düzeldi. "Ailen senden utanırdı."

Bu onun sertçe dönmesine ve adamın gergin çenesine dik dik bakmasına neden oldu.

"Tarihe değer vermeyen bir Adane kızı. Ailen için tam bir utanç kaynağısın, değil mi?"

Kidan ayağa fırladı ve tükürdü. "Benimle ailem hakkında konuşma."

Kadının sözlerindeki zehir etkisini göstermeden akıp gitti. Gözleri parlak ve acımasızdı. "Gerçekten, senin neye dönüştüğünü göremeden öldükleri için çok mutluyum."

Kidan ona bir tokat attı. Temas kaburgalarının içinde bir şeyi kırdı, içinde saklı olan canavar aniden uyandı.

"Hepsi" demişti. June da dahil olmak üzere hepsi ölmüştü. Bu bir itiraf mıydı? June'u o mu öldürmüştü?

Susenyos dilini yuvarlayarak yanağına dokundu. Ve Kidan'ın zaferi uçup gitti. Önce ona zarar vermesi için onu kandırmıştı.

"Taç nerede?" diye sordu.

Kaybolduğunu nasıl bu kadar çabuk fark etti?

"June'un bileziği nerede?" Parmaklarını esnetti, yumruk yaptı ve tekrar esneterek içlerine sızan enerjiyi dışarı atmaya çalıştı.

Adamın eli öne doğru fırladı ve kız irkildi ama adam kendini tuttu, onun yerine parmaklığı tutmaya zorladı kendini ve eğilerek fısıldadı.

"Dekan bana kızın kaçtığını söyledi ve şimdi anlıyorum. Senin gibi bir kız kardeşe sahip olmak gerçek bir cehennem olmalı."

Kidan'ın ağzı açıldı ama hiç ses çıkmadı. Dili kurudu. Adam onun sakladığı bir kâbusu çıkarmış ve onu June'un çantalarının ve kıyafetlerinin o gece neden toplandığı sorusuyla yüzleşmeye zorlamıştı.

Nefreti tüm vücudunun titremesine neden oldu. Üstlerindeki ampul titredi. Gözleri boynunda açlıktan kararan bir noktaya kaydı. Kadın bilinçsizce dokunarak adamın bakışlarını kırdı. Elini göğüs cebine attı, altın bir şişe çıkardı ve içti. Yüz hatlarındaki değişim aniydi. Saçlarının uçları kıpkırmızıydı ve gözbebekleri ışığı yakalayıp dağıtıyor, böylece doğrudan ona bakmak acı veriyordu.

Kidan sendeleyerek geri çekildi, sesi gergindi. "Ne... bu da ne?"

"Bu senin cankurtaran halatın. Bu bende olduğu sürece o güzel boynunu ısırmayacağım." Adam kızın köprücük kemiğine bakarak onu ürpertti.

Kidan'ın nefesi hızlandı.

Sonunda gülümseyerek geri adım attı. "Eğer harabe oyunu oynamak istiyorsan, oynayalım. Ben hiç kaybetmedim."

İşaret parmağı hızla bir karenin dört köşesini kalçasına doğru çizdi.

Korku.

Ama kimin için? Kidan'ın bedeni için hâlâ korku hissedebiliyor olması şaşırtıcı bir keşifti. Bu duyguyu içinden söküp atmak istercesine parmaklarını acıyla yumdu. Korkamazdı. Kidan tüm kötülükleri yok etmek zorundaydı. İşlediği suçun ağırlığıyla yataktan kalkabilmesini ve işlevini yerine getirebilmesini sağlayan şey bu ahlak anlayışıydı. Kendisi de dahil olmak üzere tüm kötülükleri yok etmek.

Sadece yoldaşlar kanlarını vampirlere sunardı. Susenyos'un başka bir evden yoldaşı var mıydı? Emin değildi ve gelenekleri hakkında daha fazla araştırma yapması gerekiyordu.

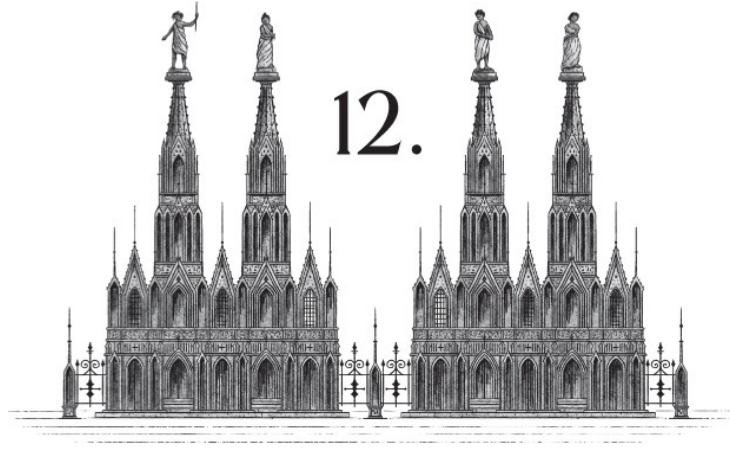
Susenyos gecenin geri kalanını eldivenleri ve kokan güçlü bir kimyasalla, bir cerrah gibi parçalanmış her eseri onararak geçirdi. Her bir kareyi bir araya getirirken gösterdiği özen Kidan'ın kanını kaynattı. Onun cansız nesnelerle bu kadar yakından ilgilenmesinden iğreniyordu. Ama kurbanının kelebek bileziğine dokunurken bunun bir kötülük işareti olduğunu fark etti. Nesneler kötü varlıklara, bir zamanlar onları takanlardan daha fazla zevk veriyordu. Kendini bu düşünceden kurtardı. Onunla kendisi arasında paralellik kurmak istemiyordu ama buna da ihtiyacı vardı. Adam June'u almıştı; o ise bir insanın canını almıştı. Ondan nefret etmek kendinden nefret etmek anlamına geliyordu ve onu öldürmek kendini öldürmek demektir. Bu yüzden zamanı geldiğinde, Kidan yeterince güçlü olmalıydı. İkisi de ölmek zorundaydı.

Odasında omuzları gevşedi ve yatağına dokunduğu anda uykuya daldı.

Sonra, saat tam on ikide, ev sarsıldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Telefon, sanki evin altındaki tektonik plakalar yer değiştiriyormuş gibi komodinin üzerinde titriyordu. Hemen ayağa fırladı.

Kapısının altındaki yarıktan sefil bir çığlık geldi.

Yardım edin!

SALONUN HALISI BİR DİL GİBİ YIRTILDI, KİDAN'ın

bir adım öne çıktı ve o gözler... ona mı bakıyordu? Nabızı boğazına sıçradı ve kapıyı kapatmaya hazırlanırken çılgılık tekrar geldi. Acı içinde kıvranan biri.

Kıdan dişlerini sıktı ve karanlığa adım attı, teni bir anda karıncalandı. Rahatsız edici sıcak nefes ensesini okşadı, sırtındaki tüyleri kabarttı. Vücudu sarsıldı. Bu canavarı tanıyordu. Anne ve babası öldükten sonra, Anne Anoet canavarı öldürene kadar her gece onu ziyaret etmişti. Onu tekrar nasıl bulmuştu? Etrafında döndü ve iğrenç nefes kayboldu.

"Kim var orada?" diye bağırdı.

Koridorda sadece onun sesi
yankılandı. "Kendine gel," diye
mırıldandı kendi kendine.

Acı dolu haykırış tekrar geldi ve bu kez işkence gören bir adam homurtularını bastırıyordu. Kıdan merdivenlerden indi, sesi takip ederek daha önce keşfettiği ve bir kenara itilmiş mobilyalardan başka bir şey içermediği için görmezden geldiği bir odaya ulaştı. Bu odayı diğerlerinden ayıran şey ana evden ayrılması ve kubbeli bir cam tavana sahip olmasıydı. Kıdan buranın bir gözlemevi olarak kullanıldığını tahmin etti.

Bu saatte ay en yüksek noktasındaydı ve tüm uzayı derin bir okyanus ışıltısıyla yıkıyordu.

Gölgeli bir figür dizlerinin üzerindeydi. Susenyos, göğsü çıplak, ağzı sessiz bir çılgınlıkla açıktı. Buğulu gözbebekleriyle gece yıldızlarına bakıyordu. Kidan bir adım öne çıktı, gözleri büyüdü.

Ne oluyor be?

"Hayır." Etete bir anda ortaya çıkarak Kidan'ın irkilmesine neden oldu. "Oraya girme."

Kidan çarpan kalbini sıkıca tuttu. Kadın aceleyle Susenyos'un üzerine getirdiği battaniyeyi örttü ve koridora çıkmasına yardım etti.

"Ben biraz su getireyim," dedi ve köşede kayboldu.

Susenyos'un alnında ter lekeleri vardı ve saatini kontrol ederken omuzları titriyordu. Kidan'ın orada olduğunu fark ettiğinde hareketsiz kaldı. Gözleri kendine döndü, gece ateşi gibi yanıyordu.

"Odaya girdin mi?" diye sordu.

Kollarını kavuşturdu, hâlâ neler olduğu konusunda kafası karıştıktı. "Ya yaptıysam?"

Susenyos ona doğru ilerledi, battaniye kaslı omuzlarından düştü. Ellerini başının iki yanına koyarak onu hapsetti. Kidan'ın göğsü Susenyos'un nefes alıp verişiyse senkronize bir şekilde inip kalkıyordu.

"O odada kana susamışlığım kontrol edilemez. Eğer seni orada bulursam" - boynuna eğildi ve derin bir nefes aldı, onun sertleşmesine neden oldu- "ölürsün."

Kokusu çok keskindi, yaz yağmuru ve ıslak toprak. Ay ışığı kasılan koyu renkli kaslarının üzerinde dalgalanıyordu, kaslarındaki güç muazzam ve tehditkârdı. Kidan savunmasızlığının, bedeninin yumuşaklığının farkına vardı. June'un ne şansı vardı ki? Bir örümcek öldürüldüğünde ağlayan June'un. Kidan'ın parmakları acınası bir ritimle dans etti. Susenyos aşağı baktı ve onu korkuttuğundan emin bir şekilde geri çekildi.

Tam ona çıkışmaya hazırlanıyordu ki... June cisimlendi, bal rengi gözleri gülümsemeyle kırışmış, onun arkasında duruyordu.

Yer çöktü. "June?" diye ciyakladı.

Kız kardeşinin görüntüsü sönmüş bir mum gibi soldu.

Susenyos'un sırtışı yavaş ve bilerekti. "Sanırım başlıyor." Kidan başını iki yana salladı. Ona neler oluyordu?

"Bedelini ödemedi bu evde kalamazsın." "Ne bedeli?"

diye ısırdı.

Kahkahası boğazında gürledi. ". "

Kıdan hışımla ondan uzaklaştı, koridorda dolaşmaya başladı, tam olarak ne olduğunu bilmiyordu... June'un hayaleti yine oradaydı, sessiz konuşuyordu, arkasındaki gölgeli figürü görmezden geliyordu.

Kıdan gözlerini sıkıca kapattı. Bu da aynı kabustu. Kıdan her zaman bir pencerenin arkasında, öfkeyle vuruyor, uyarıları duyulmaz oluyor, bir vampir June'un boynuna uzanıyor, başparmağıyla dudaklarına kan sürüyor, başını June'un açıkta kalan boynuna gömüyordu.

"Kıdan!" June çığlık attı.

Kıdan dönüp baktı, kalbi göğüs kafesine çarparak boğazında düğümlendi. Uyanık olduğundan emin olmak için yüzüne iki hızlı tokat attı.

"Kıdan? Acele et!" June bir kez daha yüksek sesle ve net bir şekilde bağırdı. Kıdan salonun karanlığında neredeyse yüzüstü düşüyor, bir duvardan diğerine koşuyordu. Ama sanki kız kardeşi sıvanın arkasına hapsedilmişti ve Kıdan tırmandığı takdirde onu bulacaktı.

"June!" Kıdan'ın bağıırışı yüksek sesle yankılandı.

"Kıdan. Bu videoları asla benimle yapmak istemiyorsun."

Kıdan yavaşladı. Bu kaydı biliyordu, June'un videolarından silmişti. Bir daha asla duymak istememişti - peki bu salonda nasıl bu kadar net çalışıyordu?

"Kız kardeşim kameraları sevmez. Her neyse, nerede kalmıştım? Doğru ya. Parasomnim daha da kötüleşti."

"Kız kardeşim dışında kimseye söylemedim ama sanırım beni takip eden biri var. İlk birkaç hafta hayal gördüğümü sandım çünkü ne zaman kontrol etsem ortadan kayboluyorlardı. Ama arkadaşlarımdan biri de fark etti ve o zamandan beri hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Her yerde o gölgeyi görüyorum."

Sesindeki korku Kıdan'ı parçaladı ve ellerini kulaklarına .

"Dur!"

Kıdan, "İlacınızı almanız gerekiyor," dedi.

"Bana inanmıyorsun."

"Elbette görüyorum. Ama sen hayatın boyunca bir şeyler gördün, June. Bunun bir şey olduğunu nereden biliyorsun..."

"Gerçek mi?"

Sessizlik.

"Ne gördüğümü biliyorum," dedi June kızgınlıkla.

"Güvendeyiz, June. Sana söz veriyorum. Sadece lütfen bunları al."

Haplar değiş tokuş ediliyor.

Ses duvarlardan aşağı yuvarlandı ve lambalarda yankılanarak onları kararsız hale getirdi.

Kidan dizlerinin üzerine çökerken zayıf bir sesle "Dur," dedi. Bunu duymaya dayanamıyordu.

Ayak sesleri ona yaklaşırken yankılandı. Karanlık şekil onu da almaya gelmişti. Çatık kaşlı bir çocuk önünde çömelmişti. Kim olduğunu hatırladığında içi buz kesti.

Susenyos başını eğerek saatini kontrol etti. "Neredeyse bir dakika."

Yüzünü ondan sakladı. "Ne yapıyorsun?"

Kızın saç örgülerini savurdu ve acısından zevk almak için çenesini kaldırdı. "Görünüşe göre boşuna endişelenmişim. Bu eve hükmedecek kadar güçlü değilsin."

Adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı, yüzüne odaklandı, bakışları kaşından alnının ortasına, sonra çenesine ve tekrar tekrar geriye doğru gitti. Üçgenlerden oluşan bir kaos içinde. Öfke korkuyu bastırdı.

"Uxlay'ı terk et," diye uyardı. "Yoksa bu sadece bir başlangıç olur."

Ondan öfkeyi çalarak ve sadece yoğun bir hava bırakarak uzaklaştı. Kidan boğuldu. Zaman sonsuzlaştı, sessizlik bedenini yiyip bitirdi ve zaten kasvetli olan dünya tamamen karardı.

Bu yalnızlık o kadar güçlü, o kadar şiddetliydi ki, bir anlığına rahatlamak için çarpan kalbini tırmaladı. Artık buna bir son vermeliydi. Bileziği, hapı. Toka koptuğunda tılsımdan yumuşak bir tıslama çıktı.

Sıcak eller ve yumuşak bir ten onu buldu ve Kidan sürüklendiğini, üst kata çıkarıldığını ve rahat yatağına yerleştirildiğini hissetti. Bir an için gelenin Anoet Ana olduğunu düşündü ve ağlamak istedi. Odası düşüncelerini ıslak bir bez gibi temizledi.

Etete elinde bir tabak buğday ekmeğiyle döndü. "Ye. Kendini daha iyi hissedeceksin." Kidan yumuşak ekmeği çiğnedi ve "Bana neler oluyor?" diye fısıldadı. Etete'nin ses tonu ağırıldı. "Ev zihninde yankılanıyor."

Dekan Faris benzer bir şeyden bahsetmişti ama bu? Bu hayal ettiği şeyden çok uzaktı.

"Seni de etkiliyor mu?" Kidan'ın sesi perili bir hal aldı.

"Evet ama siz ikiniz büyük bir kayıp yaşadınız ve bu yüzden ev size daha ağır geliyor. Hissettiğiniz her şeyi size geri veriyor. Farklı odalar farklı duyguları temsil eder. Her şey daha iyi olacak."

Kıdan gözlemesini, oradan sızan soğukluğu düşündü. Susenyos dizlerinin üzerinde, yalnız olmasına rağmen acı içindeydi.

"Oraya sık sık gider mi?"

Etete'nin ağzı inceldi. "Ona, bunu yapmadan önce bana haber vermesini söyledim. Bir gün çok geç kalacağım korkuyorum. O yüzden sana da aynı tavsiyeyi vereceğim. Koridorlarda asla uzun süre kalma."

"Koridorlar mı?"

"Evet, şimdi acını tutuyorlar."

Kıdan bunu tekrar yapmaktansa pencereden atlamayı tercih ederdi. Kaşları birleşti. "Ama neden oraya giriyor?"

"Bir evin efendisi olmak için geçmeniz gereken pek çok adım vardır. Birincisi, zihninizin tüm bölümlerini fethetmektir."

Gözleri yavaşça açıldı. Dekan Faris bu bilgiyi uygun bir şekilde atmıştı. Muhtemelen bilseydi Kıdan'ın buraya asla girmeyeceğini düşündüğü için. Kıdan'ın en büyük düşmanı zihniydi. Bundan nasıl kurtulacaktı?

"İkinci adım nedir?"

"Evin bedenini sizinle paylaştığına, size gücünün bir kısmını verdiğine inanıyorum. Korkarım detayları bilmiyorum. Gerçek sanatını sadece Profesör Andreyas biliyor." Etete'nin sesi keder taşıyordu. "Susenyos mevcut yasayı değiştirmek için yıllarca çalıştı."

Dekan Faris'in talimatını hatırlayarak aniden, "Ev yasası nedir?" diye sordu.

"Korkarım bilmiyorum. Sadece potansiyel varisler okuyabilir."

Susenyos bu evde ustalaşmak için kendini cehenneme atıyorsa, bu oldukça önemli olmalıydı.

Kanun, en az ziyaret etmek isteyeceğiniz odada saklı olacaktır.

Ağzını şişleyerek, dalgalanan koridora baktı.

"Bana yardım edebilir misin? Çok fazla olursa diye? Yasayı öğrenmem gerekiyor."

Etete'nin gözleri kırıştı, sözlerinde bir yenilgi tonu vardı. "Yardım edeceğim. Tıpkı annene yardım ettiğim gibi."

Kıdan başını . Annesinin portresi önünde canlandı. Yüksek alın, keskin gözler ve Haziran gibi yumuşak dokulu ve kıvrılan saçlar

Sonunda. Sanki hayatı boyunca inkar edilemez bir amaçla yürümüş gibi, her gözlemciye boyun eğmiş, dikkatli bir bakış fırlattı. Soğuk bir uyuşukluk dalgası odaya yayıldı. Kidan bakışlarını nazik kadından kaçırdı. Bir yanı daha fazlasını sormak istiyordu ama bunun ne anlamı vardı ki? Annesi ölmüştü. Ve onun June gibi nazik bir şarkıcı mı, yemek yapmakta berbat mı, yoksa Kidan gibi ellerini iyi kullanan biri mi olduğunu bilmek kaybını daha da derinleştirecekti. Göğsü zaten yeterince ağrıyordu.

Çenesini sıktı ve görüntüyü temizledi. Yeniden odaklandı. Bu ev yasası, her ne haltsa, Susenyos'un sırlarını saklıyordu. Belki de June'u bile saklıyordu.

OceanofPDF.com

DÖRT DAKİKA. KIDAN SALONLARA NE KADAR DAYANABİLİRDİ ve

kurtarılmaya ihtiyacı olmadan önce şeytanları. Üç sefil gün boyunca denedi ve başarabildiği tek şey o utanç verici birkaç dakika oldu.

"Bazıları için diğerlerinden daha fazla zaman alır," derdi Etete, Kidan'ın kurumuş dudaklarına su götürürken. "Sabırlı ol."

Hayal kırıklığı içini kemiriyordu. Susenyos yasanın ne olduğunu biliyordu ve aktif olarak bunu değiştirmeye çalışıyordu. Kidan'ın da bunu bilmesi gerekiyordu.

Yaralı zihnini rahatlatan tek şey uykuydu. June'dan ve onun çakmak taşına dönüşen sıcak gözlerinden kaçmak. Suçlayan, cezalandıran. Kidan karanlığa kaçarak derin bir uykuya daldı.

Sadece bu sabah kulakları buz gibiydi. Battaniyesini çekti, hâlâ uykudaydı ama rüzgâr hemen ayak bileklerini buldu. Bacaklarını içeri soktu, ama tam tekrar sıcaklığa yerleştiği sırada, yakınlarda bir kuş öttü. İnledi. Penceresini açık bırakmış olmalıydı. Gözlerini açmaya çalıştı ama dayanılmaz derecede parlaktı, sanki bir büyüteç ve floresan ışığının altına kaydırılmış gibiydi. Kendini destekleyerek gözlerini ışığa doğru çevirdi. Mavi gökyüzünün altında ağaçlar sabah rüzgârıyla sallanıyordu. Bir rüya, diye düşündü. Sonra elleri ejderha postuna benzeyen bir şeye dayandı. Önce yavaşça, sonra ani bir sarsıntıyla kaymadan önce, vücudunun öne doğru garip bir açıyla oturduğu pozisyonuna dikkat etti. Onun

Midesi alçaldı ve aniden durmadan önce çığlık attı.

Çoraplı ayakları soğuk suya daldı ve parmaklarını ejderha derisi karolara geçirerek düşüşünü engellemeye çalıştı. Oluk onu durdurmuştu ve biriken yağmur içine sızıyordu. Düşünmeyi reddettiği sümüksü bir şey de ayak bileğine sürtünüyordu.

Kidan, battaniyesiyle birlikte çatıdaydı.

Çatı.

"Yardım edin!" diye seslendi ama sesi çok yumuşaktı. Kalbi boğazının içinde atıyordu.

Susenyos tüm bunları onu uyandırmadan yapmayı nasıl başarmıştı? Bir daha asla uyuyamayacaktı.

Kendini destekledi ve daha yüksek sesle seslendi, "Yardım edin! Lütfen biri yardım etsin!"

Kidan aşağı bakmaya cesaret etti ve kitaplarının ve kıyafetlerinin ön bahçenin her tarafına dağıldığını gördü. Bu kadar korkmuş olmasaydı öfkeden deliye dönerdi.

Sonra bir mucize oldu. Kareli bir elbise ve krem-beyaz kazak giyen bir kız patikada tökezledi. Elinde Kidan'ın bazı eşyaları vardı ve anlaşılan izleri takip ederek buraya gelmişti.

Kıvırcık saçlı başı yukarı doğru eğildi. "Geceleri yıldızların çok güzel olduğunu biliyorum ama orada üşümüyor musun?"

Kızın sesindeki masum tını Kidan'ı yavaşça içine çekti. Gözlerini sımsıkı kapadı, zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Dairesinde dünyadan kopmak ve güzel, çaresiz şeyleri kurtarmanın cazibesinden kaçınmak daha kolaydı. Sabah ve öğleden sonra penceresinden komşularını izler, derisi kaşınır, ailelerine sağ salım varıp varamayacaklarını merak ederdi. Bir saat bile geç kalsalar, Kidan gölgeli bir figürün onlarla ziyafet çektiğini hayal ederek kendine işkence eder, bunun tekrar olmasına izin verirdi.

Her savunmasız insanda *onu* gördü. June. Utangaç gülümsemesi, bal rengi gözleri, güven veren doğası. Ve acı veren koruma dürtüsü, mantıktan yoksun, şiddetli bir dalga gibi yükseliyordu. Şimdi olduğu gibi.

Kidan onu kıza götürmeyecek bir yol aradı ama .

"Merdiven için barakayı kontrol et," Kidan. "Acele edin."

Kız bahçe kulübesini gördü. Ortadan kayboldu ve bir merdivenle geri döndü. Kidan'ın bacağını oluklardan kurtarması ve en üst basamağı bulması büyük bir çaba gerektirdi. Altındaki sağlam çeliğin rahatlığını hissettiğinde nefes aldı ve aşağı indi.

Kıdan eşyalarını çantasına topladı, gözleri yerde, kulakları ısınıyordu.

"Ben Ramyn, bu arada. Tur rehberiniz mi? Bir saat önce buluşmamız gerekiyordu."

Kıdan gözlerini kapattı. Tabii ki unutmuştu. "Doğru, özür dilerim."

Kız tereddüt etti. "Sorun değil. Aslında burada olmamam gerekiyor. Eğer beni görmekten bahsetmediysen, bu harika olur. Ailem yakınlarda yaşıyor. Ben sadece bazen eve göz kulak olmak için buraya geliyorum."

Bu Kıdan'ın duraksamasına neden oldu. Onunla tam olarak yüzleşti, iri gözlerini ve açık kahverengi tenini, çiçek şeklindeki parıltılı septum piercingini inceledi. Ne kadar tuhaf. Evleri izlemek davet edilmeyenler, istenmeyenler içindi ve Kıdan Ramyn'in neden izlediğini bilmek istiyordu. Ama büyüü bozmak için kendini arkasını dönmeye zorladı.

"Ahududulu şeker ister misin?" Ramyn'in dudakları tatlı yüzünden hafifçe pembeleşmişti bile.

"Hayır, teşekkürler Ramyn. Bunu yarın yapabilir miyiz?"

Ramyn gerçekten dinlemiyordu. Aslında kendi dünyasında, ön kapıya doğru yürüyor gibiydi.

"Neden çatıda uyuyorsun?"

"Orada kendi isteğimle uyumuyordum." Kıdan dişlerini sıktı. "Bunu evimin dranaic'i yaptı."

Ramyn'in gözleri büyüdü. "O... o burada mı?"

"Kim? Susenyos mu?"

"Evet." Ramyn yutkundu ve Kıdan gerildi.

"Onu tanıyor musun?"

"Sadece ismen." Ramyn kıkırdadı ama bu garip bir sestti. Kalın, anlamlı kaşları yukarı doğru kalktı. "Ama eğer sen Kıdan Adane isen... bunca zamandır neredeydin?"

"Ben büyüdüm... başka bir yerde, başka bir kasabada."

"Ve senin ev dranaic'in seni istemiyor mu?" Ramyn'in sesi gergindi. "Neden?"

"Kimin umurunda? Hepsi aşağılık."

Ağzı açık kaldı. "Onlar hakkında nasıl böyle konuşabilirsin? Onun yoldaşı olmaya çalışmıyor musun?"

Kıdan onun sorularına cevap vermekte zorlanıyordu. Kızın kısılmış yüz ifadesini inceliyordu. Ramyn duruyordu, şimdi gergin bir

enerji topu.

"Çok aptalca, değil mi? Bunca yıl, Tanışma Yemeği'nde onlarla tanışmak için yaşlanmayı bekledik ve sonunda tanıştığımızda beklediğimiz gibi olmadı. Demek istediğim, iyi bir izlenim bırakmak önemli, anlıyor musunuz? Şanslıysanız uzun bir süre onlarla birlikte çalışacaksınız."

Kidan fırsatını gördü. Ramyn'in dikkati dağılmıştı, alt dudaklarını kemiriyordu.

"Yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Gitmem gerek."

Kidan aceleyle eve girdi ve kapıyı kapattı. Kızı izlemek için perdeleri dikkatle araladı. Ramyn kaşlarını çatı, sonra tek başına yürüdü, burun halkası başının üzerinde beliren güneş cebinde parılıyordu.

Susenyos o sırada yanından geçiyordu, gömleğinin yakası açıktı, elinde tanıştıkları günlük kitap vardı. *Ebid Fiker* - kitabın adı buydu. Amharca'ydı ama yine de not aldı.

"Ah, işte buradasın. Çatıda fare sesi duyduğumu sandım. Birileri şu olukları gerçekten temizlemeli."

"Ölebilirdim," dedi öfkeyle.

"Biraz dramatik. En iyi ihtimalle bir kemiğin kırılırdı. Ama düşerek ölmek senin için çok yavan bir son."

Bu sözler üzerine gözleri karardı ve kadının açıkta kalan boğazına kaydı. Kidan'ın geceliği boldu, boynu genişçe kesilmişti. Tiksinti Kidan'ın içine işledi.

"Etete'den uzak dur," diye uyararak gözlerinin kırıışmasına neden oldu. "Neden? Kanunları öğreneceğimden mi korkuyorsun?"

"Büyük ve değerli mirasçılar ve mirasçılar eve girdikleri ilk anda yazılı bir kanunu okuyabilirler. Bir kanunu okumak bu sürecin en kolay kısmıdır." Zalim sırtışı gerildi. "Ama , okuyamıyorsun. Neden korkayım ki?"

Çenesi sertleşmeden önce Kidan'ın gözleri biraz düştü. "Yine de yaklaşıyor olmalıyım. Yoksa neden çocukça bir şakaya tenezzül edeyim?"

Bir kaşını kaldırdı, yüz ifadesi aydınlandı. "Şimdi de saldırılarımı mı yargılıyorsun? Belki de daha yaratıcı olmalıyım."

Topladığı şeyleri boynunu örtecek şekilde yukarı kaldırdı ve çorapları ıslanarak ıslak izleri merdivenlere kadar takip etti.

İlk basamağa dokunduktan sonra durakladı, sesi buzdan daha soğuktu. "Sen

Duştan çıkana kadar eşyalarımı getir yoksa dışarıda uyuyan sen olursun."

"Bu bir emir mi?" Susenyos çok dikkatli konuşuyordu ve onun da kendini idare ettiğini fark etti.

Onunla yüzleşti. "Evet. Buranın kanunlarını seviyorum. Ve yasalara göre bir insana fiziksel olarak zarar veren bir dranaic büyük sonuçlara katlanır-"

"Bekle, ben sana dokunmadım-"

Kidan başını merdiven duvarına çarptı. Görüşünde kıvılcımlar dans ediyordu ama o, yaşadığı şoku zihninin her karesinde yakalamak için mücadele etti ve Tanrım, bu çok lezzetliydi.

Yarın gün gibi açık bir çürüğü olacaktı ama sonunda vampir kiminle uğraştığını anlamıştı. Kidan alnından kan damlayarak ama yine de gülümseyerek uzaklaştı. Merdivenlerin tepesine ulaştığında, muzaffer bir bakış daha attı ama gördüğü manzara onu iliklerine kadar dondurdu.

Susenyos Sagad eğildi, kadının kanından birkaç damlaya dokundu ve dudaklarına yaklaştırdı. Gözleri kilitlendi; kadının ki dehşetle büyümüş, adamın ki ise açlıkla gölgelenmişti.

"Kırmızı kanıyorsun, küçük kuş. O nefretinle siyah olduğunu düşünürdüm."

Kidan aceleyle odasına gitti, kapıyı kilitledi ve nefes aldı. Alnını çizdi ve yüzünü buruşturdu. Kesiği düşündüğünden daha derindi, kan parmaklarından aşağı akıyordu.

Yavaş ayak sesleri yankılanarak yaklaştı ve vücudunun sıkışmasına neden oldu. kapıyı açmadı ama gölgesi yarığın altında titriyordu. Kalbi acıyla çarpıyordu.

Karıştırdı ve zeminde düz siyah bir çizgi uzandı. O... orada mı oturuyordu? Bir kapak büküldü ve içki sesi yayıldı.

Sesi sert ve öfkeliydi. "Bütün evi kokutuyorsun.

Kanamayı durdurmanız gerekiyor."

Dişlerini sıktı. "Elbette, hemen ilgileneceğim."

Bu kez ses daha sessizdi, neredeyse bir nefes gibiydi. "Acele et."

"Ajtaf Evi ve Adane Evi, hepsinden daha eski, biri geleneğin eliydi; diğeri ise mirasın. Ajtaf Evi odun ve taş aldı ve çamur kulübelerden düz çatılı evlere, gökdelenlere dönüşen binalara, geleceğe doğru yol aldı. Adane Evi yaşlılarını aldı, onları bir ateşin etrafında topladı, dinledi ve tarihi oydu, toprağı kazdı ve geçmişe gömüldü.

Biri kendine altın bir taht inşa etti; diğeri kendini mağaralar. Bunlar Altın Ev ve Toprak Ev."

-Aktüel Evlerin Tarihçesi

Yohannes Afera tarafından

Gold House piçleri bizimle hiç ilgilenmediler ama son birkaç yıldır çamurda oynamak istiyorlar. Ajtaf House, yıllar önce Son Bilge'nin eski yerleşim yerini keşfetmek için başlattığımız Axum Arkeoloji Projemizi satın almak istiyor. Aileniz satmayı reddetti; ben de öyle. Bu, üzerinde tam bir mutabakat içinde olduğumuz tek konuAjtaf House size baskı yapmaya devam edecek, ama sakın .

OceanofPDF.com

KIDAN'IN BİR SAPIĞI VARDI. O gün ikinci kez etrafında döndü

Kampüste yürürken, ağaçların yanında duran siyah giysili, esmer bir çocuğun onu izlediğini gördü. Kafa derisi olasılıklar yüzünden diken diken olmuştu.

-Silia Teyze'nin günlüğünü getiren ulak olabilirdi, June hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi, bir muhabir olabilirdi. June bunu öğrenemeden, adam sabahın kalabalığı içinde kayboldu.

Başını salladı, muhtemelen paranoyaklaşıyordu. Kolundaki bronz iğneyle ilk kez oynamıyordu. Adane Hanesi'nin mührü birbirini gölgeleyen iki dağdan oluşuyordu. Kidan bunun arkeolojik geçmişlerine bir saygı duruşu olduğunu tahmin etti. *Onu* çıkarmak, onu Adane Hanesi'ne bağlayacak herhangi bir şeyden kaçınmak istiyordu ama Dekan Faris bunun zorunlu olduğunu söylemişti. Bronz rozetler yeni inisiyeler için, gümüşler Dranacti'den mezun olanlar için ve altınlar da evlerinde ustalaşanlar içindi.

Uxlay'in tüm öğrencileri ve vampirleri evlerinin sembollerini ya kollarına taktıkları ya da göğüslerine tutturdıkları bir rozetle sergilerlerdi. Kidan kendini öğrencilerin kollarını veya gömleklerini takip ederken, kimin kime ait olduğunu eşleştirme oyunu oynarken, sembollerini öğrenirken buldu.

"Adane! Yardım edin!"

Ramyn'in siyah, alçak topuklu ayakkabıları yüksek bir ağaç dalından sarkıyordu. Kırmızı ekose eteği sade beyaz bir gömlekle eşleştirilmişti ve çorapları

yırtılmış. Üzerinde *Vahşi Tilkileri Kurtarın* rozeti bulunan pastel bir çanta ağacın altında kaldı.

Kidan nefesinin altından fısıldadı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Uzaklaşıp başka birine haber vermeyi ama Ramyn'i kendisinininkine benzer bir durumda bulmanın imkânsızlığı onu olduğu yere mıhladı.

Kidan şakağını ovuşturdu. "Ne oldu?"

Ramyn gergin bir şekilde güldü. "Sana bir dranaic ve bir acti'nin iyi bir ilişkisi olması gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Sana olanları ev dranaic'ime anlattım, bilirsin, buzları kırmak için bir şaka olarak, çünkü benden pek hoşlanmıyor. En azından *beni* çatıya çıkarmadığını söyledim, çünkü yüksekte korkarım. Sonra beni yürüyüşe davet etti ve... beni buraya çıkardı."

Kidan'ın karnındaki yaratık öfkeyle pençelerini uzattı. "Bunu rapor edecek misin?" Kidan sordu.

"Hayır, hayır, değil."

"Neden olmasın?"

"Sorun çıkarmak istemiyorum." Ramyn yere baktı ve bakışlarını hızla ileriye sabitledi.

Kidan'ın pek çok sorusu vardı. En bariz olanı, dekan barış hakkında bu kadar çok vaaz verdiyse, insanların neden dranaiklerden korktuğuydu.

"Merdiven yok, Ramyn. Merdiven olmadan aşağı gerekecek."

Ramyn başını sertçe salladı. "Sorun değil. Ben burada kalacağım."

"Sana koçluk yapacağım. Sen aşağı inene kadar gitmiyorum."

Ramyn hareket etmedi. Kidan, June korktuğunda onunla ne yaptığını hatırladı. Korkuyu ortadan kaldıracak daha kötü bir şey bulma oyunu. Kidan pastel çantadan dökülen kitap yığınına inceledi.

"Bak Ramyn, bugün Dranacti'ye Giriş dersindeki ilk günüm ve geç kalamam. Eminim sen de geç kalmak istemezsin."

Ramyn'in gözleri aşağıya, kitaplara doğru kaydı.

"Hadi gidelim, tamam mı? Geç kaldığımız için başarısız olmadan önce."

Ramyn isteksizce kabul etti. Ağırdan aldılar. Ağaç kabuğuna basmakta zorlanınca Kidan ona ayakkabılarını çıkarmasını söyledi. Nervürlü çorapları ekstra tutuş görevi görürken, Ramyn aşağı indi ve nihayet çimenlere ulaştığında kıvırcık saçlarını yüzünden savurdu.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Yere sarıldı. Kidan eğlenerek başını salladı ve kalkmasına yardım etti.

"Yüzüne ne oldu?" Ramyn kaşlarını çatı, gözleri endişeyle doldu. "Ah."

Kidan alnına dokundu. Acımişti ama olması gerekeni yapmıştı. yapması gerekiyordu. Susenyos o zamandan beri ona doğru zar zor bakıyordu.

"Sıkışmış bir kapıyı açmaya çalışırken kendimi yaraladım."

Geniş avluya girdiler ve Kidan boynunu uzatarak eski binaları seyretmeye başladı.

"Sanırım size yolda bir tur attırabilirim," dedi Ramyn. "Gerek yok."

Kızın rengi soldu. "Ama çalıştım."

Kidan bir iç çekişi bastırdı. "Peki."

Ramyn çantasından bir şey çıkararak gülümsedi. "Ayrıca, işte. Tüm programınız ve kurs listeniz."

Kidan kağıdı aldı.

Uxlay Üniversitesi

Dönem 1

Öğrenci: Kidan Adane

Ev: Adane Evi, Arkeoloji ve Tarih Bölümü

Kurs Listesi

Doğu Afrika ve Hortlaklar, *Tarih Bölümü*

Dranacti'ye Giriş, *Felsefe Bölümü* Mitoloji ve

Modernite, *Felsefe Bölümü*

Gerekli Metinler

Göç: Nardos Tesfa tarafından yazılan *Dranacti Bir Tarih*

Demasus ve Son Bilge tarafından *Dranacti'ye Giriş*

Wesfin Alama'dan *Kara Tanrılar ve Çocukları*

"Uxlay'da birçok bölüm var ama Sanat Bölümü'nün dört dalı var. Sanat Okulu, Tarih Okulu, Dil ve Dilbilim Okulu ve Felsefe Okulu. Birlikte Arat Kuleleri'ni oluştururlar," diye açıkladı Ramyn, çimenli avlunun ortasında durarak.

Her biri devasa meydanın bir köşesinde yer alan, yemyeşil alanı kutulayan kuleleri işaret etti.

"Zamanı ve programı belirtmek için tasarlanmışlardı. Uxlay'ın sanat öğrencileri on yıllar boyunca Resar'ın eğitim çemberini takip etti. Güneş, Dil ve Dilbilim Okulu'nun ilk kulesini aydınlattığında, öğrenciler ders için binaya girerlerdi. Tarih Okulu'nun kulesi aydınlanana kadar orada kalıyor, sonra da sırayla diğerlerine geçiyorlardı. Resar, felsefenin alacakaranlıkta yapılması gerektiğini, ancak zihnin sanat, edebiyat, kehanet ve tarih gibi uygun gıdalarla beslendikten sonra kavrayışlı tartışmalara girebileceğini söylüyordu."

Eğer Kidan gözlerini doğru şekilde kısarsa, normal insanlarla birlikte normal bir eğitim yerine gittiğini düşünerek kendini kandırabilirdi.

Ancak kampüste dranaikleri ilk kez görmesi bu umudunu söndürdü. Siyah demir kapıları ve diken diken dikenleriyle tanınan Güney Sost Binalarından gruplar halinde çıktılar. Dekan Faris insanların davet edilmeden bu üç binaya girmelerinin yasak olduğunu ve izinsiz girmenin kampüsten atılma nedeni olduğunu açıkça belirtmişti.

Kidan'ın ilk günden hemen tanıdığı vampirlerden biriydi. Hâlâ yüksek sosyeteden bir beyefendi gibi giyinmişti ve çarpıcı bir güzelliği vardı. Adı Iniko'ydu. Susenyos'un arkadaşlarından biri. Dranaik, Kidan'a ölümcül bir bakış fırlattı.

Kidan ona kendi sert bakışıyla karşılık verdi, keşke bir silahım olsaydı diye düşündü. Kendini ne kadar güçsüz hissettiği için derisi kaşınıyordu. Son Bilge'nin Üç Bağ'ının vampirleri kontrol altında tuttuğunu düşündü. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. *Onlar* da güçsüzdü. Peri masalları ve efsaneler her zaman June'un daha çok ilgisini çekmişti, zaten bu yüzden Kidan ona o üç köşeli tılsımı yapmıştı. Karnı sıkıştı. O bileziği geri almak zorundaydı.

Iniko onlara dişlerini gösterdi. Tam olarak Ramyn'e.

"Onu tanıyor musun?" Kidan sordu.

Ramyn bakışlarını kaçırdı. "O benim ev dranaiklerimden biri. Beni ağaca çıkaran oydu."

"Ciddi şekilde yaralanabilirdiniz."

"Zaten benim hatamdı," dedi Ramyn ve hızla Felsefe Okulu'na doğru yürüdü. Kidan da onu takip etti. Ramyn bazı anlarda June'a o kadar benziyordu ki, zayıf ve ele geçirilmeyi bekliyordu. Kidan çenesini sıktı. Bu yerin insanları kurtlar tarafından kuşatılmıştı.

Öğrenciler merdivenleri tırmanırken Felsefe Okulu öğleden sonraki puslu havada parıldıyordu. Kidan asansörü gergin öğrencilerle paylaştı, sonra 31 numaralı odaya ulaşana kadar onlardan uzak durdu. Ramyn gülümseyen birkaç kız tarafından çağrılınca ortadan kayboldu ve Kidan'ı içeri tek başına girmek zorunda bıraktı.

Sınıf eski bir fotoğraf kadar ölüydü. Camları sepya rengine bürünmüş yedi penceresi vardı ve hepsi de yas tutuyormuş gibi karartılmıştı. En az kırk masa ve sandalye eşmerkezli daireler halinde yerleştirilmişti ve hepsinin ortasında bir adam cenazesi bekliyordu.

Profesör Andreyas'ın yaşamına dair tek belirti saçlarının örgülü olmasıydı. Kafa derisi boyunca düzgünce uzanan dört kalın çizgi, sırtının ortasına ulaşmadan önce siyah bir tokayla tutturulmuştu. Saçlar büyümeyi, biraz da insanlığı ima ediyordu. Yine de, sadece antik resimlerde rastlanan sessiz bir asaletle öğrencileri incelerken, Kidan bu düşüncesini geri çekti. İnsanlığın bu odada yeri yoktu.

"Görüyorum ki birçoğunuz başka konularla ilgilenme tavsiyeme uymamışsınız." Hoşnutsuzluk sesine iyice yerleşmişti.

Tüm sandalyeler doluydu ve tüm sandalyelerde oturanlar kıpırdanıp duruyordu.

Kidan arka tarafta kaybolmak istedi ama orası çoktan tutulmuştu. Yüksek pencereler ve yumuşak kahverengi renkleri güneşin etkisini en aza indiriyor, masaları dokunulamayacak kadar soğuk yapıyordu.

Kidan kitabını inceledi. Dranacti. İki kelimenin birleşimiydi -"Vampirler" anlamına gelen "dranaic" ve "insanlar" anlamına gelen "acti".

"Birkaç kural," dedi profesör. "Dranacti geleneksel öğretim, program veya not verme sistemlerini takip etmez. Derslerimizin programları ve saatleri günün olaylarına bağlı olarak değişecektir. Her birinizin tıbbi muafiyet veya tıbbi olmayan hayati tehlike arz eden başka bir durum nedeniyle iki devamsızlık vardır. Bundan daha fazla devamsızlık anında okuldan atılma anlamına gelecektir."

Kimse itiraz etmedi. Kidan kalemını düz bir açıyla kaldırarak defterini deldi. Daha uzun süre dayanabileceğini düşünmüştü ama otoritenin emri

ve koğuş arkadaşının uysallığı tenini ısıttı. Bütün bir sömestr boyunca bunun acısını mı çekecekti?

"Odanın arka tarafında danışmanlık ve psikolojik hizmetler için telefon numaraları bulacaksınız. Bunları kullanmanız için size yalvarıyorum. Hepimizin geleceğini karartmaması için önlenabilir can kayıplarının önüne geçilmelidir."

Kidan ağzını çarpıttı. İyi niyetleri bile sonunda kendi amaçlarına hizmet etti.

Profesör sözlerine şöyle devam etti. "Dranakti'ye Giriş, dranaik ve aktis arasındaki birlikteliğin teorisini ve temelini sunar. Axum'un kadim uygarlığı sırasında Demasus ve Son Bilge tarafından yazılmıştır. İçinizden biri bu kurstan mezun olacak. Yoldaşlık töreninde, eğer kabul ederlerse, en fazla iki dranaik seçecek ve gelecek yıl Uxlay toplumuna kabulünüzü tamamlamak için bir Ev Yasasında Uzmanlaşma eğitimi almaya hak kazanacaksınız."

"Özür dilerim efendim," dedi bir ses. "Sanırım sizi yanlış duydum. Sadece birimizin Dranacti mezunu olacağını mı söylediniz?"

Yumuşak yüzlü, çilli bir çocuktı ve buradaki en genç kişi olduğu anlaşılıyordu. Silia Teyze'nin bahsettiğı evlerden birine mi mensuptu? Susenyos hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsa Kidan'ın bazı öğrencilerle arkadaş olması gerekiyordu. Ancak yabancıların kendilerini rahat hissetmelerini sağılayan yüzeysel konuşmalar için sabrı yoktu. Doğrudan sorgulamalara atlıyor ve insanları rahatsız ediyordu. Bu onun uzmanlık alanıydı.

"Üniversite hepinizi sınıfta bırakmamı yasaklıyor. Programın devam edebilmesi için en azından biriniz geçmelisiniz."

Öğrenci yutkundu ve endişeyle arkadaşına baktı.

"Birbirinizi rakip olarak görmeyin. Dranacti zor bir dilde yazılmıştır ve çevirmek için özen göstermeniz gerekir. Eksikliklerinizi telafi etmek için çalışma grupları oluşturunuz gerekecek." Tahtadan tebeşiri aldı. "şimdi, Dranacti'de bulunan ahlak teorisi üç ayrılabilir. İçinizden biri bunların ne olduğunu biliyorsa, bizi bu bilgiyle onurlandırın."

Arkadan bir ses geldi, yumuşak ama korkunç derecede düz bir ses. "Relativizm, Quadrantizm ve Concordium."

Kidan kızı bulmak için döndü ama üç daire vardı ve sadece büyük bir ceket görebildi.

"Aarac'ta, eğer yapabilirsen," dedi profesör.

Aynı kız cevap verdi. "Sophene, Arat ve Koraq."

Gözleri ilgiyle keskinleştii. "Sophene, Arat ve Koraq. Üç zehir olarak adlandırılırlar. Çalışmamız sırasında bu konulardan biri sizin için anlaşılmaz hale gelecek. Bu gerçekleştiğinde, kovulacaksınız."

Kavisli duvarlara doğru yürüdü ve üzerinde çalışılacak üç konuyu yazdı.

"Bir rahatlama ya da belki de bir stres noktası, yazılı kelimelerle test yapmamamdır. Anlayışınız gayri resmi sorular, resmi tartışmalar ve özel testlerle ölçülür. Bu toplantılarda birbirinizin fikirlerini savunacak, önerecek ve onlara meydan okuyacaksınız. Bu çemberler sırasında sessizlik ölümdür.

-Bundan kaçınmak için elinizden geleni yapın. Zihninizi genişletmek için okumanızı tavsiye ederim, ancak bu temel gerekliliğin zaten farkında değilseniz, kendiniz için ne kadar derin bir çukur kazdığınızı izlemek isterim." Profesör, avının önündeki bir şahin gibi onları izledi. "Başlayalım mı?"

Kidan sessizliğin mutlaklığı içinde kendi nefes alışını duyabiliyordu.

"İşte ilk göreviniz, actis." Masasının kenarına oturdu, maun rengi teni pencere ışığıyla bronzlaşmıştı. "Her biriniz bu kursu neden geçmek istediğinizi biliyorsunuz. Ailenizden ve miras baskısından bahsetmiyorum, kendinizden bahsediyorum, kişisel olarak neyi başarmak istiyorsunuz? Bunu bir kâğıda yazın. Tek kelimeyle ifade edin, yorucu cümlelere gerek yok."

Öğrenciler görevi tamamlamak için acele ederken bir kâğıt sürüsü uçtu. Kidan kalemini kaldırmadı. Burada bulunma nedenini açıklayacak bir kelimesi yoktu. En azından kişisel olarak. Haziran her zaman cevaptı. İnsanlar ve vampirlerin bir arada yaşamasıyla ilgili bir dersten ne elde etmek istiyordu? Onları nasıl öldüreceğini bilmek güzel olurdu. Cevabının bu olduğunu tahmin ediyordu. Cinayet. İntikam. Ateş. Hepsi ölüme götürüyordu. Zaten bir geleceği yoktu, o yüzden hiçbir şey yazmadı.

Profesör onlardan isimlerini yazmalarını istedi ve kelimeleri topladı. Daha sonra cevaplara göre öğrencileri eşleştirdi. Kidan'ın göğsü sıkışmıştı. Eşi olmayacak mıydı?

"Kidane Adane ve Ramyn Ajtaf," diye duyurdu Profesör Andreyas.

Herkes eşlerinin yanına yerleşirken Kidan tetikte, kırmızı ekose etekli ve beyaz gömlekli tanıdık kızın kendisine doğru yürümesini izliyordu.

Ajtaf.

Altın Ev. Silia Teyze'nin uyardığı evlerden biri.

"Tekrar merhaba." Sesi utangaçtı.

Kidan ona dikkatle baktı.

"Merhaba."

"Sen de mi hiçbir şey yazmadın?" Ramyn fısıldadı ve Kidan başını salladığında sesine bir parça hüzün dokundu. "Kulübe katıl."

Kidan'ın kaşları sorularla çatıldı. Ramyn'in eski model saatine baktı. Kordonunda daha önce fark etmediği bir rozet vardı: ince altın bir kule. Ajtaf Hanesi'nin mührü.

"Relativizm için partnerinizle birlikte çalışacaksınız. Birbiriniz olmadan geçemezsiniz ve hayır, eş değiştiremezsiniz," diye talimat verdi profesör. "Kendinizi tanıtmanız için size bir dakika veriyorum."

Kidan'ın zihni bulandı. Normal insanlar bu durumlarla nasıl başa çıkıyordu? Havadan sudan konuşarak, diye düşündü. *Bu yıl için heyecanlı mısın? En sevdiğin renk ne? Seni kalıcı olarak vampirlere bağlayan bir derse çalışarak ne halt ediyorsun?* Muhtemelen sonuncusu değildir.

Ramyn neredeyse eğlenerek onu inceledi ve Kidan'ın konuşmasını bekledi.

Oh, siktir et. Sormak istediği tek bir şey vardı. "Susenyos

Sagad hakkında ne biliyorsun?"

Ramyn'in yüzü bir karardı.

"Onu herkes tanır." Bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı.

Kidan sesini alçalttı. "Kızlara çok kötü şeyler yaptığını duydum."

Ramyn'in iri gözleri büyüdü. "Bunu sana kim söyledi?"

"Sadece... söylentiler."

"Bunlar doğru değil," dedi hızla, kimsenin duymadığından emin olmak istercesine etrafına bakınarak.

Ramyn köprücük kemiğini ortaya çıkaracak şekilde kıpırdandı.

Kahverengi teninde noktalı kırmızı bir ısırık izi vardı.

Kidan gerildi. "Sen iyi misin?"

"Ne?" Ramyn onun bakışlarını takip etti ve tüylerini diken diken kıyafetlerini düzeltti. "Evet. Ben iyiyim."

Kidan gözleri bağlı kızları ve ısırılmış omuzları hatırladı. Sırtı boyunca soğuk terler döküldü.

Sesi cehennem derinliklerine doğru alçaldı. "Bunu sana Susenyos mu yaptı?"

Ramyn kaskatı kesildi, sonra gözlerinde bir öfke titreşimi belirdi. "O bana hiçbir şey yapmadı ve duyduğun her şeye inanmamalısın."

Kitabına uzanırken parmakları titredi. Uyarı zilleri daha da yüksek sesle çaldı. Kidan hiç düşünmeden Ramyn'i sakinleştirmek için elini uzattı.

sinirler. Temas ettiğinde buz gibi bir soğuk onu şok etti.

"Daha sıcak tutan bir şeyler giymelisin," dedi Kidan, kıyafetini işaret ederek.

"Evet." Ramyn burnunu çekti. "Hep unutuyorum."

Tuhaf bir sessizliğe gömüldüler, ikisi de yapmaları gereken tartışmaya nasıl devam edeceklerini bilmiyorlardı. Ramyn ve Susenyos bir şekilde bağlantılı mıydı?

Silia Teyze'nin günlüğüne göre Ajtaf Evi'nde iki yüzden fazla dranaik vardı. Bu durum Kidan'ın aklını kurcalayan bir soruyu gündeme getirdi. Adane Hanesi'nin evlat edindiği dranaiklere ne olmuştu? Neden sadece Susenyos Sagad kalmıştı?

O daha fazla soru soramadan Profesör Andreyas dikkatleri tekrar kendi üzerine çekti.

"Birincil bir soruyla başlayalım. Ahlak etkilenmiş midir yoksa doğuştan mı gelir?" Tek bir el bile kalkmadı.

"Cesaret gösterirseniz, hepinizi birinci sınıfta kovmaktan kaçınabilirim." Adamın küçümseyici tonu kızın tüylerini diken diken etti. "Hiç kimse mi? Ne kadar küçük düşünceleriniz olmalı."

Profesörün yaşlı gözleri ona dikildiğinde Ramyn büzüldü. O daha ne olduğunu anlamadan Kidan konuşmaya başlamıştı ve dikkati masasına odaklanmıştı.

"İnsanlar etkinin bir ürünüdür. Ailemizin, sevdiklerimizin ve kaybettiklerimizin merhametine kalmışsınız. Onların kontrolü olmadan ne olacağımıza dünya karar verir. Yani, etkilenmiş."

Gölgesi masasının üzerine tırmandı. "Bu seni bir hayvandan farksız kılıyor."

Başını kaldırdı, o hareketsiz gözlerle karşılaştı, yakınlıktan nefret kaynıyordu. "Bir hayvan öldürür ve pişmanlık duymaz, nefret etmez," dedi. "İnsanların sahip olduğu tek ahlak, düşünme ve pişmanlıktır."

"İlginç bir hipotez. Kaynaklarınız neler?" Kidan'ın bakışları hafifçe düştü. Elinde hiç kaynak yoktu.

"İncelenmemiş ve kanıtlanmamış düşünceler anlamsızdır. Fikirlerinizi dile getirmeden önce onları destekleyebilecek olanları bulun."

Verdiği yanıtın acısı her saniye daha da arttı. Bir süre sonra, az önceki monoton kız konuştu. "Ben de katılıyorum. Etkilendim."

"Kaynak mı?" Profesör çenesini kaldırdı. "Ojiran'ın ilk hukuk davası."

"İlginç bir zaman dilimi. Devam et."

"Ojiran, arkadaşının karısını baştan çıkarmak ve onu öldürmekle suçlandıktan sonra hapse atıldı. Ölmeden önce arkadaşına bir şiir bıraktı."

"Şiiri biliyor musun?"

"Biliyorum."

Kızın renksiz bir konuşma şekli vardı, tonlama ya da ritim yoktu. Bırakın bir şiiri, bir kitaba bile hayat vermesine izin verilmemesi gereken türden bir ses tonu. Kidan'ın bakışları dışarıdaki ağaçlara kaydı ama fazla uzaklaşmadı. Mısranın ilk çatırtısıyla dikkati tekrar yerine geldi.

"Eğer tüm nefretin kaynağı bu gözse, kör et beni. Ama hala duruyorsa, ikincimi al. Eğer hala konuşuyorsa, dilimi kes. Hâlâ kıvranıyorsa, kemiklerimi çözün. Eğer hala yaşıyorsa, o zaman ellerine bak. Eğer benim değil de senin derindeyse, ruhunun ta kendisindeyse, o zaman kendini arındır. Kendini arındır, dostum. Ve umarım bulutlarda bize katılabilirsin."

Kelimeler muazzam bir etkiyle döküldü. Kısa bir an için ses farklı bir tempoya büründü. Sanki konuşmacı davayı kendisi savunuyormuş gibi unutulmaz, sarsıcı ve canlı bir hal aldı.

"Ojiran'ı ölüme gönderdiği için şüpheye kapılan arkadaşı, karısını kimin baştan çıkarıp öldürdüğü hakkındaki gerçeği asla bilemeyeceği için çıldırdı. Dünyayı fahişelerden ve zinacılardan temizlemek için uğraşan Küfrün Eli olarak tanınmaya başladı. Bu nedenle, ahlak anlayışı kendisine bırakılan mektuptan çok etkilenmiştir."

Kidan'ın kaleminin ucu küçük parçalara ayrıldı. Omzunun üzerinden yavaşça bir bakış attı, gözleri yerde geziniyordu. Kızın ayakkabıları siyah bağcıklı savaş botlarıydı. Kidan onların şeklini ana hatlarıyla çizdi, altlarındaki sert çıkıntıların bir yolun molozları gibi bastırdığını hayal etti.

En azından bu kız kırılğan görünmüyordu. Kırılğanlık Kidan için bir hastalıktı. Onu içten içe etkiliyor, tedavi etmenin bir yolunu bulana kadar da çılgına çeviriyordu.

Botların yanında seken bir kalem kulaklarına alışılmadık derecede yüksek bir çınlama gönderdi. Kidan başka bir şey daha gördü ve onu çoktan hafızasına kaydetti: parmaksız eldivenler, zarif eller.

"Kim o?" Kidan Ramyn'e fısıldadı. "Oh, bu Slen."

Slen. Adı bile dilini kesti ve Kidan dudaklarına dokunma isteği duydu, orada kan bulacağından emindi. Ya da belki de onun sözleriydi,

Şiir.

"Ailesi Qaros'lar," diyordu Ramyn. "Müzik konservatuarının sahibi onlar."

Qaros. Teyzesinin uyardığı bir başka önemli aile.

Kidan sesini alçalttı, gözleri Ramyn'in morarmış omzuna gitti. Daha fazla cevaba ihtiyacı vardı. "Projemiz için yarın benimle East Corner Coffee'de buluşur musun? Öğlen civarı?"

Ramyn başını sallamadan önce kararsız görünüyordu. Profesör Andreyas dersi Sovane'nin Terazileri hakkındaki ilk ödevle bitirdiğinde, kapıdan ilk çıkan Ramyn oldu. Sanki Kidan'dan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.

Kidan nefes verdi. Sosyal becerileri paslanmıştı. Ama bütün bir yılı sadece mobilyalarla konuşarak geçirmek bunu yapabiliyordu.

Kendini yeni bir planla meşgul etti. Ramyn Ajtaf ve Slen Qaros ile bir çalışma grubu oluşturacak ve evlerinin kendi evinin çöküşüne nasıl dahil olduğunu ortaya çıkarmayı umacaktı. Ve daha da önemlisi, neden? Kıskançlık mıydı, intikam mıydı, yoksa zenginliği ele geçirmek miydi? Adane Hanesi nasıl bir servete sahipti ki bu kadar nefret toplayabilirdi?

Silia Teyze muhtemelen ona hepsinden uzak durmasını tavsiye ederdi. Hayatta kalmasını. Eğer bu köklü evler onun etrafı kokladığını fark ederse, Adane Hanesi'nin sonsuza dek yok olmasını sağlamak hiç de zor olmazdı. Kidan yavaş bir nefes aldı. Tek yapması gereken bazı öğrencileri yakınında tutmak, yüzünü buruşturmak yerine gülümsemeye çalışmak ve ses tonuna dikkat etmektir. İçinden bir inilti çıktı.

Eğer onu kendi amaçları için öldürmeselerdi, kesinlikle sevimli kişiliği için öldüreceklerdi.

"Qaros Hanesi, yün üreticileri, diğer evleri battaniyelerle ısıtan mütevazı çobanlar. Toprağı avuçlarının içi gibi bilen bir çiftçi ailesi, Uxlay'ın açlığıyla savaşmak için toprağı sürdüler ve çalıştılar. Onlar Çiftlik Evi'dir."

-Aktüel Evlerin Tarihçesi

Yohannes Afera tarafından

Qaros Hanesi son on yılda aileler arasındaki sıralamada herkesten daha hızlı yükseldi. Nesiller boyunca en alt sıralarda yer aldılar, ancak son zamanlarda işlerini müziğe çevirdiler, alt hanelerle ortaklıklarını bozdular ve yavaş yavaş zirveye tırmanıyorlar. Hırslılar ve hırs tehlikelidir.

Qaros Hanesi'nin fareleri hırsızlık yapar. Diğer evlerden dranaikleri kaçırmalarıyla bilinirler. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde kendi dranaiklerimizden on tanesi Qaros Hanesi'ne iltica etti. Onları dikkatle izleyin. Onların kanı sadakatsizdir.

OceanofPDF.com

RAMYN AJTAF TOPLANTILARINI GRAND SOLOMON'DA YAPILMAK ÜZERE ERTELEDİ Kütüphane. Kidan erkenden geldi, o tekinsiz evden ve Susenyos'tan uzakta olduğu için mutluydu. Onu her gördüğünde, tüm hisleri onu terk , ona saldırma arzusu neredeyse çıldırtıyordu. Adamın çenesini sıkıp ondan uzak durmasından, onun da aynı şeyi hissetmesi gerektiğini düşündü.

Kütüphane Kidan'a bir tüneli hatırlattı, çok zengin ve kendini beğenmiş bir tüneli. Çatlak beton yerine pürüzsüz altın döşeme uzanıyordu, o kadar cilalıydı ki yansımada dişlerinden bir şey seçebilirdi. Hoş olmayan kokular yerine tüm kokular yok edilmişti; mürekkebin ya da kâğıdın bile kokunun yokluğunu bozmasına izin verilmiyordu. Her kitap nefesini tutar ve deri ciltlerine sığabilmek için ciğerlerini sıkardı. Son olarak, her iyi tünelin fareleri vardı. Uxlay'ın Solomon Kütüphanesi'nde taşlaşmış ve taşa gömülmüş gibi görünüyorlardı; her köşede gözlerini dört açmış kadın ve erkek heykelleri vardı. Bu sadece ölümsüzlerin hayran olduğu bir güzellikti. Kütüphane alanının ortasında, zemine kazınmış olan Uxlay'ın armasının üzerinde üç katmanlı bir avize yükseliyordu. Aslanların ve ikiz kılıçların etrafına sarılmış bir pankartta şöyle yazıyordu: *Aklını kandan üstün tut ve eğer kanaman gerekiyorsa onu mürekkep olarak kullan.*

Kidan *Karanlığın Silahları: Dranaiklere Karşı Verilen Savaşların ve Muharebelerin Anlatımı* adlı bir kitap çıkardı ve vampirleri öldüren iki şey öğrendi: bir vampirin kanlı eliyle yaladığı gümüş

dil ve bir impalanın boynuzu. İlki ilgisini çekmişti. Bir vampirin kanı gümüş üzerinde bir tür kimyasal reaksiyon yaratıyor ve onu ölümcül hale getiriyordu. Yani kırmızıya bulanmış gümüş hayati bir atardamara isabet ederse, dranaik ölürdü. Yine de ikincisi onu ürpertti. Boynuz, artık var olmayan bir hayatın hatırlatıcısıydı. Bir hatıraydı, zalim bir eylemin hazinesiydi.

Sert koltuklara yerleşti ve *Migration'a* göz gezdirdi: Nardos Tesfa'nın yazdığı *Dranaik Bir Tarih*.

ARKADAŞLIK TÖRENLERİ

Bir insan akti'nin kanı, yoldaşlık töreninde kendileri tarafından bırakılana kadar zehirdir. Eğer bir dranaic inisiye edilmemiş bir çocuktan ya da yetişkinden içerse, üç gün boyunca gözleri kızarır ve Kanun Mahkemeleri ile yüzleşmek zorunda kalır. Kan paylaşımı ile yoldaşlık töreni ancak bir Dranacti mezuniyetinden sonra yapılır.

Kidan bileğindeki damarlara dokundu. Kanı gerçekten zehir miydi? En azından vazgeçilene kadar, bu ne anlama geliyorsa. İçini rahatlama yerine korku kapladı. June'un gülümseyen gözleri sayfayı kapladı, sonra acıyla irileşti. Kanından vazgeçmesi için ona işkence mi yapılacaktı? Kidan sözcüklerin üzerine bir üçgen çizdi ve görüntüyü kovmak için güç kullandı. Çenesi büküldü. Ayinler ve törenler. Diploması numaraları sinirlerini bozuyordu. Olduğu şeyden saklanan, aynada kendine bakamayan her şeyden nefret ederdi.

Diğer başlıklara göz gezdirdi: "Batı Afrika Etkisi." "Birinci Dranaik Savaşı." "Cossia Günü."

Yıllar içinde sağlanan uzlaşmanın kutlandığı kanunsuz Cossia Günü, haydut dranaiklerin Uxlay geleneklerine uyum sağlamasında önemli bir rol oynamıştır. Cossia Günü, dranaiklerin doğasının ve barış adına fedakârlıkların bir anısı olarak hizmet eder. İnsanlar gece yarısı Uxlay topraklarını boşaltır ve ardından tüm dranaikler anarşik faaliyetlerine devam etmekte özgür olurlar.

Kidan iki kez daha okudu. Kanunsuz Cossia Günü. Canavarların yaptıklarından sorumlu tutulmadığı koca bir etkinlik. Susenyos son Cossia Günü'nde ne yapmıştı? Haziran'ı almak için Uxlay'dan ayrılmış mıydı?

Kidan, tüm Cossia Günleri'nin kamuya açık kayıtlarını aldı; bu kayıtlar meydan okunan, savunulan ve ölen vampirleri listeliyordu. Parmakları en sona doğru Susenyos'un adını takip ettiğinde nefesi kesildi. Son beş yıl boyunca Susenyos Sagad, Adane Hanesi'nin neredeyse tüm dranaiklerini öldürmüştü.

Bunun ardındaki katıksız şiddet ve hesaplama yumruklarını sıkmasına neden oldu. Her yıl, yavaş yavaş, kendisini tehdit eden herkesi ortadan kaldırıyordu. Yılın geri kalanında yasalar çerçevesinde mükemmel davranıyordu, öyle ki Dekan Faris onun diğer suçlardan masum olduğuna inanıyordu.

Telefonu çaldı ve düşüncelerini böldü. Boynunu kıvırdı ve Ramyn'den gelen mesajı okudu. *Üzgünüm. İptal etmek zorundayım.*

Kidan dudaklarını büzdü. Ramyn'e o ısırik izlerini sorması gerekiyordu. Çıkarken, Kidan kütüphaneciden bir kitap daha istedi.

"*Ebid Fiker* diye bir kitap var mı sizde?" Susenyos Sagad'ın her zaman yanında taşıdığı kitaptı.

Kütüphaneci, Kidan'ın Amharca'yı telaffuz etme çabasına nazikçe gülümsedi. "*Deli Aşıklar*'ı kastediyorsun."

Çılgın Aşıklar mı?

"Çevrilmiş bir kopyası var mı?" Kidan sordu.

Kütüphaneci başını salladı ve uzun koridorda yürümeye başladı. "Çok ünlüdür."

Kitabı alan Kidan dışarı çıktı ve küçük bir çeşmenin bulunduğu ıssız bir alan buldu. Su, yapraklardan ya da pisliklerden arınmış bir şekilde akıyordu. Kidan havuzun dibindeki parıldayan sanatı seçebiliyordu. Kız kardeşini düşünürken parmakları bileziğiyle oynadı. June böyle güzel manzaralardan hoşlanırdı. Sonra dalgalanan su yavaşça kırmızıya döndü, kan kenardan taşana kadar altındaki çinili sanatı yuttu. Kidan sendeleyerek geri çekildi, göğsü acıyla daraldı. Gözlerini kırıştırdı ve normal, berrak suya geri döndü. Parmakları titredi ve bileziğinin tokasını açarak hapa hafifçe dokundu.

Seni bulacağım.

"Kidan, değil mi?"

Sarsılarak doğruldu, bu sesi hemen tanıyordu. Şiir okuyana kadar dünyadan kopuk düz bir ton.

"Buraya."

Slen Qaros geniş bir merdivenin en üst basamağına yerleşmişti. Siyah ceketini kalçalarına kadar uzanıyordu ama tuhaf değil modağa uygun görünüyordu. Parmaklarının arasında bir sigara tutuyordu. Rüzgârın etkisiyle kıvılcımlar çaktı ve Slen'in gözbebeklerinin çerçevesine takıldı. Kidan gözlerini kırptırdı ve rüzgâr kızın siyah gözlerini aydınlatan ışığı alıp götürdü.

Kidan güneşin parladığı yere tırmandı, sıcaklık üşümüş bacaklarını ısıtıyordu. Bakışları Slen'in bronz iğnesinde gezindi. Qaros Hanesi'nin mührü hoşuna gitmişti - ağzından fırfırlı altın gibi üç müzik aleti dökülen, baş aşağı duran karmaşık bir kupa.

"Herkes Adane House'un Susenyos Sagad'a gideceğini düşünüyordu, sonra sen ortaya çıktın." Ses tonunda duygu yoktu, sadece gerçek vardı.

Kidan rahatlamaya çalıştı, sorusuna doğal bir şekilde yol açtığı için mutluydu. "Onu tanıyor musun?"

"Kişisel olarak değil. Tek bildiğim, Cossia sırasında tüm ev dranaiklerini öldürdüğü, en azından kalacak kadar aptal olanları. Bu yüzden başka hiçbir aile onu yoldaşı olarak kabul etmiyor. Vahşi Susenyos her zaman hayatta kalır. En azından babam böyle söylüyor."

Kidan ona bir bakış attı. "Hayatta kalan ev dranaiklerimin çoğunun sizinkilere katıldığını duydum."

Tam olarak Adane Hanesi'nin on dranaığı.

Slen omuz silkti. "Evinize ne kadar çok dranaik yemin ederse, Uxlay siyaseti üzerinde o kadar çok güce ve etkiye sahip olursunuz, onları gündemlerinize oy vermeleri ve işinizi genişletmeleri için kullanırsınız. Bu kişisel bir şey değil."

"Anlıyorum."

Slen başını eğdi. "Doğu Afrika'yı ve alıyorsun." "Ben alıyorum."

"Sana içgörünü veren bu mu? *Var olan tek insan ahlakı, düşünme ve pişmanlıktır.* Dranacti fikirlerini bu şekilde ifade eden pek yoktur."

"Evet," dedi Kidan, çünkü bunu açıklamak birinci elden cinayet işlemekten daha kolaydı.

"Anlıyorum."

Kidan derin bir nefes aldı. "Belki bir çalışma grubu oluşturabiliriz."

"Ben öyle herkesle grup kurmam."

"Herhangi birimizin Dranacti'yi geçme olasılığı çok düşük," dedi Kidan taktik değiştirerek. "Felsefenin dört sütun tarafından desteklendiğini söylerler-

sanat, edebiyat, kehanet ve tarih. Bu becerilerle bir çalışma grubu oluşturmak istiyorum."

Slen bunu . "Resar'ın eğitim çevresi... ilginç."

"Ramyn Ajtaf'ın edebiyat üzerine yoğunlaştığını biliyorum. Eminim o da katılmak isteyecektir. İkinizi tanıştıtabilirim."

"Ramyn'i herkes tanır." Slen'in ses tonunda Kidan'ın tanımlayamadığı bir şey vardı.

"Tamam, güzel. Bir sanat öğrencisine de ihtiyacımız var. House Umil'in buradaki Sanat Okulu'nu yönettiğini biliyorum, o yüzden oradan birini tanıyorsanız bu harika olur," dedi Kidan, teyzesinin notlarını ve Ömer Umil'in yaptığı portreyi düşünerek.

Slen içini çekti. "Ne yazık ki bir tane tanıyorum." Güzel. Her şey bir araya geliyordu.

"Geriye en zoru kalıyor: kehanet," diye devam etti Slen. "Seni takip ederken gördüğüm Mot Zebeya'yı işe almalısın."

Kidan'ın boynu diken diken oldu. "Ne? Ne zaman?"

"Dersten önce. Ağaçların arasında saklanıyordu."

Demek bir takipçisi vardı. "Mot Zebeya da neyin nesi?" Slen bir kaşını kaldırdı. "Ne olduklarını bilmiyor musun?" "Ben Uxlay geleneklerinden uzakta büyüdüm."

Slen açıklamadan önce bunu düşündü. "Amharca'da onlara Mot Zebeyas deniyor. Gevşek bir çeviriyle 'Ölüm Muhafızları' anlamına geliyor. Manastırları kuzeydoğu kapısının ötesinde, dağların tepesinde. Bebekken oraya götürülürler ve Son Bilge'nin yaptığı gibi, tüm yasalarımızın bekçileri olmak için yalnızlık pratiği yaparlar."

Kidan genel yöne baktı ama sadece Üniversite Meydanı'nı görebiliyordu. "Bebek olarak mı alındılar?"

"Tüm hanelerden Ağustos ayı boyunca doğanlar genellikle seçilir. Bu, Acti Ailelerinin yapmak istediği bir fedakârlık değildir. Çocuğun ailesini, statüsünü ya da servetini, yani onu inancından saptırabilecek herhangi bir şeyi bilmesi yasaktır."

Kidan'ın dudakları kıvrıldı. "Neden bir insan çocuğundan vazgeçmeyi kabul eder ki?" "Uxlay onlara bağlı. Mot Zebeyas vampir dönüşümleri gerçekleştirir

ve arkadaşlık ritüelleri. Gözlerden uzak yetiştirilmeleri bir kontrol ve denge görevi görür. Uxlay'da hiçbir sevgi ya da bağlılıkları olmadığından, herkes onların ailesidir."

Kidan bilgiyi içine çekti. Slen Qaros açık sözlüydü ve bilgiyi yutuyordu. Yardımcı olabilirdi.

"Sağlam bir ekleme olur. Çekingen olsalar da zekiler ve çok nadir bulunuyorlar. Onu aramıza katmak bir zafer olacaktır."

"Ben yaparım," dedi Kidan isteksizce. Neden onu izliyordu ki?

Slen ona dikkatle baktı. "Ayrıca bir şey daha istiyorum: Geleneksel *Abyssi Mitleri*. Dranacti ilkelerini tercüme etmede yardımcı olacak nadir bir kitap. Son duyduğuma göre Adane Evi'nin kütüphanesinin koleksiyoncular bölümünde bulunuyormuş."

Kidan başını salladı ve bir sonraki bölüm için sesini hafif tuttu. Kidan'ın Qaros Hanesi'ni araştırabilmesi için Slen'in evet demesi önemliydi.

"Seansımız için senin evinde buluşalım mı?"

Dikkat Slen'in sözleriyle doluydu. "Peki neden senin evinde buluşmuyoruz?"

Slen Qaros Ramyn Ajtaf değildi. Farklı bir yaklaşım gerekiyordu, Slen'in Kidan'ı değerli bir meydan okuma olarak görmesini sağlayan bir yaklaşım. O düz gözler... Mavi alevden daha soğuk yanıyorlardı. Onları kendi yakıcı ateşiyle tuttu.

"Çünkü Savage Susenyos ile bir saniye daha geçirmek zorunda kalırsam, onu öldürebilirim."

Kidan sözlerine herhangi bir mizah katmadı ama... Qaroslu kızın yüzünde korku ya da endişe belirtisi de yoktu. Ne kadar ilginç.

Slen eldivenli ellerini ceplerine soktu ve ayağa kalktı. "Salı günü, saat dörtte, benim evimde. Mot Zebeya olmadan gelme."

KIDAN, MOT ZEBEYA BOY'U KAMPÜSÜN İÇİNE TAKİP ETTİ. O

Biçimli siyah giysileri ve cebinden sarkan bembeyaz zinciriyle dikkat çekiyordu. Küçük binalardan oluşan bir bölgeden dolambaçlı yollardan geçerek, karanlık ve uğursuz bulutlarla örtülü, kapılarla çevrili, heybetli bir alanın önünden bir amaç uğruna yürüdü. Kidan elinde uzun bir kılıç tutan gümüş yeleli bir aslanın üzerindeki yazıları okumak için durakladı -Sicion *Eğitim Alanı*. Uxlay'ın kendi seçkin vampir ordusu vardı ama Kidan henüz Sicion'ların hiçbirini görmemişti. Asla görmeyeceğini umarak ürperdi ve uzakta bir açıklık parlayana kadar yoluna devam etti. Çeşitli yüksek taş yapıların bulunduğu bir alandı. Mezar taşları.

Çocuk taştan bir meleğin gölgesinde eğilmiş, yerdeki bir şeyi temizliyordu. O kadar dikkatle odaklanmıştı ki Kidan ona yaklaştı, sonra bir anıtın arkasına geçip izlemeye başladı. Mor bir çiçeğin kokulu yağıyla lekelenmiş kutsal bir kitabı açtı.

"Casusluk yapmak kabalıktır," dedi usulca.

Yansıtıcı gözleri onu bulduğunda Kidan'ın omurgası sertleşti. "Neden beni izliyordun?" diye sordu.

Esmer tenli ve uzun boyluydu ve ona doğru gelirken takırdıyordu. Ses, kemerinden başlayıp pantolonunun cebinde kaybolan çok uzun bir zincir haline getirilmiş parmak kemiklerinden geliyordu. Yumuşak bir eli vardı.

Koyu renk saçlıydı ve siyah balıkçı yaka bir pantolon giymişti.

"Özür dilerim," dedi büyük bir içtenlikle, parmak kemiklerini göstererek. "Size bir okuma yapmak istiyorum."

Kidan onu temkinli bir şekilde izledi. "Parmak kemikleriyle mi?"

"Kemiklerin canlılığı, iradesi vardır. Bilgelik çalışmalarında kullanılırlar ve kimin öleceğini önceden haber verirler."

Omurgasından aşağı bir ürperti aktı. "Öleceğimi mi düşünüyorsun?"

Alnı kırıştı. "Ne zaman sana yaklaşısam kıpırdanıyorlar, birbirlerine çarpıyorlar. Genelde bu kadar güçlü tepki vermezler."

Kidan temkinli bir adım geri çekildi. Ya onun mavi hapını ya da daha kötüsü cinayetini öğrenirse?

"Buraya Dranacti çalışma grubumuza katılmanı istemek için geldim." Sesi gerginleşti. "Okuma için değil."

Hafif bir esinti en yakındaki anıtın çanlarını salladı ve buklelerini yüzünden uzaklaştırdı. "O zaman ben de grubunuza katılacağım."

Kaşlarını kaldırdı. Bu çok kolaydı. "Neden?"

"Tüm yaşamlar korunmalıdır ve eğer tehlikedeyseniz, sizi korumak benim ."

"Ama beni tanımıyorsun."

"Bunun ne önemi var ki?"

Kidan onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Burada yaşayan hiç kimsenin iyi niyetle bir şey yaptığına inanmıyordu.

Çocuk da ona aynı şekilde baktı, sanki çözemediği bir yaratıkmış gibi. Kız onun eşyalarını toplamasını izledi ve mezarlıktan birlikte ayrıldılar.

Ona yandan bir bakış attı. "Mot Zebeya öğrencilerinin Uxlay çevresinde nadir olduğunu duydum."

Dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti vardı ve gözleri kuzeydoğu kampüs kapısına kaydı. Kidan artık kampüs sınırını dolduran sık ağaçları ve ufuktaki dağları görebilecek kadar yakındı. Orada gerçekten bir manastır var mıydı?

"Evet," dedi bir süre sonra. "Çoğumuz dranaik bir yoldaş aramıyoruz."

"Ama sen biliyorsun?"

"Gerçekten yalnız başınıza çok zaman geçirdiğinizde, bir dranaic'in ruhunun nasıl hissettiğini görürsünüz. Soğuk ve sessiz. Yalnızlık bize bunu öğretir. Arkadaşlık benim

arayın, çünkü bu yaşamak için daha parlak bir yol."

Kidan yalnız olmanın açlığını biliyordu. Kız kardeşi ortadan kaybolduğunda, onu gece ve gündüzün birbirine karıştığı o dairede bıraktığında her yanı ağrımıştı. Yine de bu bir mazeret değildi. Son Bilge'nin zayıflığından nefret ediyordu. Ona tüm vampirleri bu dünyadan silme gücü bahşedilmişti ama o yine de onların yanına yerleşmeyi seçmişti. Onun omurgasızlığı, daha iyisini bilmeyen inanan nesiller doğurdu.

Kidan, Mot Zebeya'ya Qaros House'da buluşmalarını söyledi ve onun uzaklaşmasını izledi. Diğer öğrenciler sanki hayalet bir yaratıktan kaçır gibi onun etrafından ayrıldılar. Burada üzerinde herhangi bir ev mührü olmayan tek kişi oydu. Onun yalnızlık havası içini çekti. Bileziğine bir dokunuşla bu hissi bastırdı.

Küçük avlunun kenarındaki West Corner Tea'ye göz attı. Belki de biraz çörek almalıydı. Sheba Meydanı'nın karşısında Ramyn'in tanıdık buklelerini gördü. Kidan'ın eli sallamak için kalktı, sonra dondu kaldı. Susenyos belirdi, Ramyn'le sessiz bir konuşma yaptı ve bir eliyle onu Güney Sost Binalarından birine yönlendirdi. Dekan Faris'in ona Actis'e yasak olduğunu söylediği yere.

Kidan'ın kalbi yavaşladı, uzuvları uyuşmaya başladı. Kendini bir ayağını diğerinin atmaya zorladı ve kayboldukları kapıya doğru koşmaya başladı. Kapıyı çekti ama kilitliydi.

"Ramyn!" bağırarak demir kapıyı tekmeledi.

Büyük bir dranaik yaklaştı ve Kidan'a gitmesi için tısladı. Öfkesini yuttu, bir köşeyi döndü ve alnını serin duvara değdirdi, Ramyn'in June olduğu imajından kurtulmaya çalıştı. O June değildi.

Kidan hızla Ramyn'in numarasını çevirdi. Cevap yoktu. Kızı korkutmak istemiyordu, bu yüzden dudağını ısırdı ve sesli mesaj bırakarak Salı günü Qaros House'da buluşmalarını söyledi.

Geri çekildiğinde Susenyos Sagad'ın yüksek bir pencereden onu izlediğini gördü. Dudaklarının köşesi kibirli bir gülümsemeyle yukarı doğru eğildi.

KIDAN HER GECE SUSENYOS'UN ACI SESLERİNİ VE Etete'nin yumuşak ayak sesleri onu kurtarmak için acele ediyordu. Onların salondan odasına doğru süzülen nazik konuşmalarını dinledi. Hafif kahkaha ve aşinalık izleri kaşlarının çatılmasına neden oldu. Etete onu bir anne gibi azarlıyor, kendini zorlamamasını söylüyor, Kidan'a karşı daha nazik olmasını tembihliyor, o da dinliyormuş gibi sessizliğe gömülüyordu. Aralarındaki bağı anlamıyordu.

Adamın yasayı değiştirmeye ve dolayısıyla eve sahip olmaya daha da yaklaştığını, bunun da ona bir avantaj sağlayacağını hissediyordu.

Bugün değil. Kidan, Haziran'la ilgili anılarında ne kadar boğulursa boğulsun, boğazı ne kadar sıkılırsa sıkılsın, yasayı öğrenmeden gitmeyecekti.

Kidan koridora yaklaşmadan önce Etete'nin bir iş için ayrıldığından emin oldu. Kurtarılmak istemiyordu. Parmakları kareler oluşturdu ama kendini içeri girmeye zorladı. Dekan Faris bunun kolay olacağını söylemişti. June'un kanlı yüzü belirlediğinde kemikleri titredi ve birbirine sürtündü. Bir el göğsünü yırttı, sıktı ve çekti, kasları serbest bıraktı.

Neden beni hala bulamadın?

Kidan dalgalanan karanlıkta kız kardeşinin sesine doğru döndü. "Döneceğim."

Beni neden öldürdün?

Bu ses June'un sesi değildi. Farklıydı, daha yaşlıydı, sırtındaki hassas ete bir kırbaç gibi iniyordu.

O evde yanmama izin verdin. Her zaman onlar gibi olduğunu bilmeliydim.

Yanan etin kokusu etrafını sardı. Kidan boğazının içi yırtılana kadar hava kustu. Mide bulantısı durmuyordu ve açık oda onu güvenliğe çağırıyordu. Eşikten bir adım atsa, damarları derisi boyunca kabarmayacaktı.

Hayır.

Gözlerini sıkarak kapattı ve kendini kalmaya zorladı.

Bana ev yasasını göster. Bana ev yasasını göster!

Tekrar tekrar zihninin içinde çığlık atarak kendini parçaladı.

Karanlık görüşünü kapattı. Nabızı titriyordu. İşte bu kadar. Ölecekti.

Parmaklarının ucunda mavi alevler başladı, hassas pedler dayanılmaz bir acıyla soyuldu. Ağzı bir çığlıkla açıldı ama onu sadece siyah duman sardı. Ateş ön kolları boyunca yıldırım gibi ilerledi, etini çatlattı ve işaretledi ve kör edici bir ışıkla göğsünde çarpıştı. Durması için yalvardı ama hâlâ yanacak çok fazla derisi vardı. Ve bu yavaş, cezalandırıcı bir ölüm olacaktı.

Kidan kendini ona teslim etti.

Yanmasına izin verdi. Yandı ve yandı.

Bilinci gidip gelirken saatler geçti. Sonra, solgun bir nefesten fazlası olmadığına fısıldadı: *"Ben Adane Hanesi'nin varisiyim. Bana evin kanunlarını göster. Lütfen."*

Artık etini hissedemiyordu, sadece amansız bir sıcaklık vardı. Eli önünde yükseldi, derisizdi, kemiği beyaz odun gibi kömürleşmişti. Dehşet içinde zonkluyordu. Bu çok fazlaydı. Kaçmak zorundaydı, yaşamak-

Altın iplik dönerek hareket etti ve harflere dönüştü. Rahatlayarak inledi ve zayıf dizlerinin parçalanmamasını diledi. Okumak için. Ailesinin ölmeden önce koyduğu yasayı öğrenmesi gerekiyordu. Dişleri dudağını ne kadar sert sıktığından kesiyordu. kelimeler damgalanmıştı

kendilerini duvara asmışlar, aklına kazınmışlar.

SUSENYOS SAGAD ADANE EVİNİ TEHLİKEYE ATARSA, EV DE ONA EŞİT
DEĞERDE BİR ŞEY ÇALACAKTIR.

Umutsuz bir hızla odasına koştu ve bir solukla içeri yığıldı, yattığı yerde bayıldı. Dudaklarında soluk bir gülümseme belirdi. Başardı.

Kidan yerde baş ağrısıyla uyandı ama kanunu ortaya çıkarmıştı. İçindeki rahatlama ayak parmaklarına kadar yayıldı ve ailesine minnettarlığını ilettili. Eğer bu yasayı onlar koyduysa, belli ki ona güvenmiyorlardı. Onun tarafındaydılar. Susenyos dezavantajlıydı. Adane Hanesi'ne zarar veremezdi. Ona *ya da June'a* zarar veremezdi.

Ama June'u kaçırmıştı. Yasaları çiğnemişti ve belki de bunun için cezalandırılıyordu. Bu yasanın tam olarak nasıl işlediğini bilmesi gerekiyordu.

Kidan, kurbanının itiraf kasetini makyaj masasının altından aldı, karnı gergindi. Kaseti telefonuna kopyaladı -şifre güvenli- ve saldırı planını düşündü. Ev yasasını keşfetmek umabileceği en iyi kozdu.

Bugün onunla yüzleşecekti.

Çok fazla şey onu bir itirafta bulunmaya zorlamalıydı.

Kayıtla birlikte merdivenlerden inerken kalbi küt küt atıyordu.

Susenyos, çalışma odası olarak kullanılan salonda, en sevdiği kitabıyla kanepede oturuyordu.

Kidan'ın telefonu sıkıca kavrayışlı. "Kız kardeşime ne yaptığını söylersen giderim. Her şeyi alabilirsin. Ev, para, her şey."

Adam ona sıkılmış bir ifadeyle baktı. Kızın bu çaresizliği tehlikeliydi ve onun üzerinde hiçbir etkisi olmadığını görünce on kat daha arttı.

"Bilincin yerinde değilken sesin çok daha iyi geliyordu." Onu duymuştu.

"Söyle bana," diye sıkılmış dişlerinin arasından itti.

"Beni böyle bir suçla itham etmek... Belki de Hukuk Mahkemelerine şikayette bulunmalıyım. Aktörlerin kendi suçlarını üstlenmekten ne kadar hoşlandıklarını hepimiz biliyoruz.

ahlaksızca eylemlerde bulundu." Başını eğdi. "Belki de June'a bir şey yaptınız. Koridorlarda sık sık özür dilediğini duyuyorum."

Kidan bir an için afalladı. Yüzünde oldukça memnun bir ifadeyle koltuğa daha da yerleşti. Onu asla ciddiye almayacaktı çünkü onun kendisi için bir tehdit oluşturmadığına inanıyordu.

"Bunu dekana veriyorum."

İç çekti ve kara kaşları kalktı. Kidan yaklaştı. Başparmağı oynatma düğmesinin üzerinde gezindi ve bastı. Kayıt cızırdadı ve Kidan'ın boğazı o günün dumanıyla gıdıklandı.

"June nerede?"

Bu Kidan'ın sesiydi ama hamdı, akıl yürütmeye çalışan bir delinin kalitesindeydi. Dizlerinin üzerine çökmüş, elleri bağlı ve ağzı tıkalı kadına bakıyordu.

Susenyos yaklaştı, hasta sorgunun içeriğiyle ilgileniyordu. Kidan onu dikkatle izledi. Endişeli ya da huzursuz muydu?

Telefondan müzik çalıyordu. Kidan, bantlanmış bir ağızdan çıkan sesleri bastıracağından emin olduğu gümbür gümbür bir bas seçtiğini hatırlıyor. Kurbanının yüz hatlarını sıkılaştıran korkudan zevk almıştı. Kidan yanan bir puronun ucunu etine değdirmiş, tütün ve eriyen deri kokusu onu boğmuştu.

"Bir vampirin onu aldığını gördüm. Bizi ancak nerede olduğumuzu söylersen bulurlar. Onlara söyledin mi?"

Bu kelimelerdeki zehir, sadece gerçeği arzulayan bir hayvana aitti. Kidan onu üç kez daha yaktı, derisinin kâğıt gibi kararmasını ve kırılmadan önce soyulmasını izledi.

Anne Anoet'in saçları geniş ve terli yüzüne yapışmış, küçük gözleri dehşetten büyümüştü.

Bu kadın bir zamanlar Kidan'ı giydirmiş, beslemiş ve onu bu dünyadan korumuştı. Kidan'ın tanıdığı ve sevdiği tek anneydi. Onu affedilmez kılan da bu sevgiydi - ve Kidan'ın buna rağmen işlediği korkunç eylemdi.

"Evet. İkinizi istiyordu. Seni ve June'u," diye homurdandı Anoet Ana, Kidan ağzındaki tıkaçı gevşettiğinde.

"Kim? Adı ne?" "Ben..."

"Bilmiyorum."

Kidan, Anoet Ana'nın çok sevdiği purosunun çatırdayan ucunu ensesine doğru iterken bir çığlık daha attı.

Kidan Susenyos'un gözlerinde en ufak bir titreşim gördü. İki parmağının arasına sıkıştırılmış bir fitil gibi kayboldu ama bunun öfke olduğunu biliyordu. Yüz ifadesini gizledi ama faydası yoktu. Aradığı şeyi ona çoktan vermişti.

Kidan onun kulağına dokunarak bir sonraki bölümü dinlemesini hatırlattı.

"Adı ne?"

Kidan gerçeğin eşiğinde sallanıyordu ve sonunda onayını alacaktı.

"Sagad!" Anne Anoet bağırdı. *"Onun adı Susenyos Sagad."*

Gözlerinde karanlık kaynıyordu. "Demek kanıtınız bu."

"Lütfen," diye yalvardı kurbanı.

Kayıtta her ikisinin de nefes alış verişleri duyuluyordu; biri acı içinde, diğeri intikam peşindeydi. Bu, gerçeğin Kidan'ın mükemmel dünyasını paramparça ettiği andı. Onu koruması gereken kişinin, hayatı boyunca kaçıktıkları şeytanlarla işbirliği öğrendiği an.

Bu öfke onun her parçasını ele geçirmişti. Bu, cehennemin derinliklerine inen ve sonsuz alevler içinde yükselen türdendi. Gerisini kırılmış görüntüler halinde hatırlıyordu. Anne Anoet yalvarıyor, bir kibrit çakıyor, ciğerlerinde purolardan gelen nikotin yanıyordu. Sonra ev yanıyordu. Adaletle sevinmekle o kadar meşguldü ki, bir kötülüğü söndürmekle o kadar meşguldü ki, bir diğerrinin sürünerek geçtiğini ve kendi gözlerine işlediğini fark edemedi. Komşuları geldikten sonra çığlık atmışlardı, dehşet ayrılmış ağızlarında kalmıştı, gözbebekleri siyahla dolmuştu. Kidan bu canavarı da yok etmeye hazır bir şekilde etrafında dönmüştü. Komşuları dışarıda durmuş, ateş tenlerini ısıtıyor, duman ciğerlerini boğuyordu ama... başka bir canavar yoktu. Kidan'a bakıyorlardı.

Onu. Onları korkutan şeytan.

Kidan'ın bir parçası da o gece ölmüştü.

Kidan kaydı durdurdu.

"Neden orada durdun?" Gözleri ezilmiş yıldızlardan daha parlaktı. "Onu kurtarmaya çalıştın mı?"

Kidan gözlerini kırıştırdı. Ne tuhaf bir soruydu. Çoğu insan hayatta kalıp kalmadığını sorardı.

"Onu kurtarmaya mı çalıştın, yoksa yanmasına izin mi verdin küçük kuş?" diye sordu kabaca, önünde durarak. Kadın yutkundü ve adam boğazındaki hareketi takip etti. Adamın yakınlığından kalbi hızla çarpıyordu.

"Ben katil *değilim*. Bu bir kazaydı." Dudakları titredi. "Yangın kontrolden çıktı ve ben yardım etmeye çalıştım ama..." Bu sözlere alışkındı, basın ve dedektifler için pratik yapmıştı. Boğazındaki düğüm çok inandırıcıydı.

Adam gözlerini ona baktı, ilgisi azalmıştı. "Ne büyük hayal kırıklığı."

Vahşi çarpan kalbini saklayarak ters ters baktı.

Kidan, Mama Anoet'in yanışını izlemekten fazlasını yapmıştı. Anoet Ana'nın, yetiştirdiği kızının kendisini kurtarmaya gelmeyeceğini anladığında attığı her boğuk çığlıktan, gözlerinin şişmesinden zevk almıştı.

Elbette onun en dengesiz hareketini ilginç bulacaktı. İçindeki tiksinti kıpırdandı. Bu evi ikisinin de etrafında yakıp yıkma dürtüsü parmaklarını kaşındırırdı.

"June'a ne yaptığını bilmek istiyorum. Gerçeği öğrenmek istiyorum, yoksa bu gece Dekan Faris'e giderim."

Kidan'ın parmakları cihazının üzerinde sıkılaştı. Onun şaka yapmasına ya da küçümsemesine izin vermeyi reddetti. Yakalanmıştı.

Kollarını kavuşturarak masanın kenarına yaslandı. "Bence bu gerçeklerden çok uzak. Kan istiyorsunuz. Bir insan için bunu görkemli bir şekilde istiyorsun. Bu yüzden sana gerçeği söylesem bile, ben tamamen ölene kadar rahat edeceğini sanmıyorum, yené Roana."

Yené Roana. Başka bir takma ad. Onu ciddiye almıyordu. Taktik değiştirmesi gerekiyordu.

"Umutsuzca değiştirmek istediğin ev yasasını biliyorum," diye .

Kıpırdamadan durdu, gözlerinin dans eden ışığı söndü.

Gülümsedi. Sonunda.

"Eğer Susenyos Sagad Adane Evi'ni tehlikeye atarsa, ev de ona eşit değerde bir şey çalacaktır."

Parmakları seğirdi, vücudu kopmaya hazır bir ip gibi gerildi. *Güzel*.

"Yasayı neden değiştirmek istediğinize dair iki şeyden birini düşünüyorum. Bir, sonuçlarına katlanmadan evi tehlikeye atmak istiyorsun ya da iki, zaten evi tehlikeye attın ve senden bir şey çalındı." Nefes alış veriş durdu ve Kidan'ın gözleri parladı. "İki, öyle."

Sessiz kalarak onu cesaretlendirdi.

"June'u aldın ya da aileme zarar verdin ve şimdi ev seni cezalandırıyor." Sesindeki sevinci engelleyemiyordu. "Bu çok iyi."

"Neden bilmiyorsun," diye uyardı dişlerini gıcırdatarak.

Yüzüne yaklaştı, çenesine bir santim kadar yaklaştı ve yanan gözlerle buluşmak için boynunu bükte.

"Hayır mı? Sanırım oldukça yaklaştım."

Uzun, sıcak parmaklarını kızın boğazına doladı, kalbi güm güm atana ve kız kaskatı kesilene kadar sıktı. "Yanılıyorsun."

O kadar yakındı ki kalın kirpiklerini sayabiliyordu. Nabızı hızlandı.

Diğer eli avucunun içinde sıkıca tuttuğu kayda uzandı. "Bu uzun zamandır sendeydi. Sanırım Dekan Faris'te olmamasının nedeni benden çok sizi ilgilendiriyor olması."

Neredeyse ona acıyarak başını eğdi.

Onun göğsüne . "Bana ne olacağı umurumda değil."

"Yine de gerçeği önemsiyorsunuz. June'a ne olduğunu önemsiyorsunuz ve hapse girmek kesinlikle araştırmadan vazgeçmek anlamına gelecektir."

İri eli parmak eklemlerini ezdiğinde Kidan bir çığlığı bastırdı, kemikleri kayıt cihazına sertçe bastırıldı.

"Yapacağın şey şu. Yarın Dranacti'den istifa edecek, Adane House'u bana teslim edecek ve hayatına geri döneceksin."

Cihaz avuçlarından düşüp yere çarpana kadar sıkmaya devam etti. Kadın ayağının altında ezmeye çalıştı ama adam doğal olmayan bir hızla hareket etti. Onu kenara iterek içki ve bardak dolabının içine gönderdi.

"Belki hapiste geçireceğin birkaç yıl seni daha misafirperver yapar." Sırıttı ve ortadaki düğmeye bastı.

Hiçbir şey çalmadı. Kaşlarını çatarak düğmeye tekrar dokundu ama içerik silinmişti. Kidan onu durdurduğu anda bunu yapmıştı. Elbette bunu ona karşı kullanmayı deneyecekti. Ondan kalıcı olarak kurtulamazdı, çünkü ona hâlâ ihtiyacı vardı, bu yüzden onunla yüzleşmeden önce bir kopyasını çıkarmıştı.

Kidan ondan yayılan öfkeye uymak için dengesizce doğruldu, yüzünde acı bir gülümseme vardı.

"Haklısın. Yaptığın tüm iğrenç şeyler yüzünden öldürüldüğünü görene kadar buradan gitmeyeceğim."

Ona doğru öfkeli bir adım attı, sonra kıkırdayarak kendini durdurdu. "Benden öyle aşağılık beklentilerin var ki.... bunların doğru olduğunu kanıtlamak için sabırsızlanıyorum."

Kidan parmaklarını saçlarında gezdirdi, o gittikten sonra oda dönmeye başladı. Bir zamanlar annesine ait olan kelebek bileziğe dokundu.

Anoet. Onun küçük mavi hapı. Göğsü yavaşladı. *Nefes aldı.* Oda tekrar merkezini buldu. Acı verse de hap onun en büyük gücüydü.

Güç çünkü nasıl ve ne zaman öleceğini seçmek insana doğduğu anda kaybettiği şeyi veriyordu: kontrol. Yenilmezlik ve ceza -İkisi de bir şekilde onun içindeydi, bu bileziğe zincirlenmişti. Yaratığı üst kata çıkarıp günahlarından arındırmak ya da öldürmek için onlara ihtiyacı .

Anne Anoet ve ailesi onu korumayı başaramamışsa ne olmuş yani? Kidan her zaman hayatta kalmanın bir yolunu bulurdu.

OceanofPDF.com

QAROS EVİ, KENDİSİNE İYİ DAVRANMIŞ BİR KAHYA TAVRIYLA SAHİP ÇIKTI.

Kidan'ın ayak sesleri mermerde yankılanıyor, soğuk omurgasına doğru yayılıyordu. Geniş oturma odasının içinde, cilalı balmumuna bulanmış zengin ahşap müzik aletleri özenle dizilmişti. Kidan bir kopukluk acısı hissetti - müzik, kaybettiği bir ülkeye ve kimliğe özgü bir tarih, gelenek barındırıyordu.

Mot Zebeya, Slen Qaros ve... Ramyn Ajtaf oval bir masanın bir tarafını işgal etmişlerdi. Kidan'ın ciğerleri rahatlayarak genişledi. Kız ölene kadar kurutulmamıştı.

Ramyn yaşıyordu.

Masanın karşı tarafında, yanık sarı gömlek ve koyu renk yelek giymiş, kollarını sıvamış yakışıklı bir çocuk önündeki sayfadaki bir şeyle meşguldü. İs lekeli parmaklarıyla karakalem tutuyor, çiziminde kayboluyordu.

Slen çenesini Kidan'a doğru kaldırdı. "Mitler kitabı mı?"

Kidan çalışma odasındaki kitaplığı aramış ama bulamamıştı. "Üzerinde çalışıyorum."

Slen başını salladı ve masanın etrafına bakındı. "Kendinizi tanıtın. Yapacak çok işimiz var."

Kimse konuşmadı. Kidan bir bakışını Ramyn'in kırılmış tırnaklarına ve morarmış köprücük kemiğine kaydırды. "Ramyn'in evinde ne halt ediyordun?" diye sormanın en iyi yolu neydi?

vampirlere tahsis edilen bina mı?"

Aklıma hiçbir şey gelmedi.

Ramyn bir ahududu şekeri attı ve sıcak bir gülümsemeyle bir tane uzattı. Kidan şekeri aldı ve bir iç çekişi bastırarak kızın nezaketinin biraz daha tadını çıkardı. Çünkü Kidan onu sorguladıktan sonra Ramyn onunla bir daha konuşmayacaktı.

Bileziği bileğini yaktı. *Sorguladığın son kişiye ne olduğuna bak.*

Ağzı yanık deri tadıyla doldu ve öğürmek için mücadele etti.

"Alo? Kendinizi tanıttin dedim." Slen yakışıklı çocuğa el salladı.

Evinin mührü göğsünde parılıyordu: dans eden bir kadın şeklinde mavi bir alevle yanan iki kütük. Çok güzeldi. Slen onu tekmelemiş olmalıydı çünkü sarsıldı ve sanki onları yeni fark etmiş gibi gözlerini kırıştırdı.

"Yusef Umil, millet. Sahilde uzun yürüyüşleri ve motosiklete binen kötü kızları severim. Hobilerim arasında Dranacti'de iki kez başarısız olmak da var, bu yüzden endişeliyseniz, asla benim kadar endişeli olmadığınızı unutmayın."

Ramyn'in gülümsemesi duraksadı. "Gerçekten iki kez mi başarısız oldun?" "İrkçilikti, gerçekten," diye şaka yaptı.

Kidan ona merakla baktı. Yusef Umil. Babası Omar Umil şu anda Drastfort Hapishanesi'nde tutuluyordu. Bir katilin oğlu olmak nasıl bir duyguydu? Babasının karanlığı içine mi sızmıştı? Derin bir leke bırakmış olmalı.

"Başka?" diye devam etti, kalın kaşları çatılmıştı. "Bana her gün kaliteli bir iş çıkarmak için bir saatim olduğu söylendi. Ne yazık ki o saatin ne zaman olduğunu bilmiyorum, bu yüzden lütfen bana mümkün olduğunca yakın durmaktan çekinmeyin. Tercihen elinizde bir kalem ve kâğıtla, böylece deham ortaya çıktığında not alabilirsiniz."

Ramyn başını Kidan'a doğru eğdi. "Şaka yapıyor, değil mi?"

"Hayır." Slen etkilenmemişti. "Bir iğnenin dikkat süresine sahip."

Kidan'ın dudakları neredeyse kıpırdadı.

"A Mot Zebeya." Slen dikkatini ona çevirdi. "Hepinizin isminin baş harfleri var, değil mi?"

Öyle mi? Kidan onun adını sormadığını fark etti.

"Evet. Bana GK diyebilirsiniz. Eski adlandırma geleneklerini takip etmeyi seçiyorum. Arkadaşım bana Demasus'un Son Bilge'ye verdiği ismi verecek."

Kidan bu ismi çocukluk masallarından hatırlamaya çalıştı. Demasus, Dişli Aslan. Son Vampir'e karşı savaşan vampir ordusunun lideri.

Sage ve akıl almaz bir dehşet yağdı. "George," dedi Yusuf hemen.

GK kaşlarını çatı. "Az önce yoldaşım dedim-"

"Evet, evet, ama bence George'un üstesinden gelebilirsin. Hayır, bekle. Giorgis. Bu hoşuma gitti."

GK itiraz edemeden, Slen'e benzer yüz hatları olan uzun boylu bir çocuk, omzuna asılı bir spor çantasıyla eve girdi.

Gözlerini kısarak onlara baktı, sonra sıırttı. "Ramyn? Hangi cehennemdeydin sen?"

Ramyn gülümsedi ve ona sarılmak için ayağa kalktı, onun yüksek boyunun yanında küçük bedeni komik kalıyordu.

"berbatız. Yakında orkestra provasına gelecek misin?" Ramyn dudağını ısırdı. "Hayır, bir süre gelmeyeceğim."

Bal rengi yüzü karardı. ". Bırakabilseydim, çoktan gitmiş olurum."

"Burada ders çalışmaya çalışıyoruz." Slen, Amharca ve Aaraca çevirilerden oluşan kalın bir kitabı açtı.

Gülümsedi ve Slen'in şakağına bir öpücük kondurdu. "Kız kardeşimin seni korkutmasına izin verme. İlk kez misafir ağırlıyor."

"Hey, ben . Ben insanım," dedi Yusef.

"Ama ben seni davet etmiyorum," diye karşı çıktı Slen. "Sen hep buradasın."

Yusuf kalemini aldı ve göğsüne sahte bir bıçak sapladı. Slen'in kardeşi güldü ve yukarı çıktı. Kidan'ın içinde bu ailevi alışverişe karşı bir kıskançlık yumağı oluştu. Slen'in bir kardeşi, bir ailesi vardı. O zaman Qarosu kız neden boğuluyormuş gibi görünüyordu? Yoksa Kidan Slen'in gözlerindeki sıcaklık yokluğunu sadece hayal mi ediyordu?

Slen, *Dranacti'ye Giriş* kitabını karıştırdı. "Sovane hakkındaki ilk resmi çemberimiz yarın. Sizden kendi alanlarınızda bu konuda bilgi toplamanızı istiyorum. Bu konuda ne kadar çok bakış açısına sahip olursak, tartışmamız o kadar zengin olur."

Herkes aynı fikirdeydi ve rahat bir sessizliğe gömüldüler. Kidan, Sovane Ezariah adında iki zihinle mücadele eden bir prensle ilgili tarihi bir anekdot olan Sovane'nin Terazileri'ni okudu. İki ruh tek bir bedende yaşayamayacağı için birinin düşmesi gerekmiş. Kidan'ın dudağı kıvrıldı. Profesör neden bunu öğrenmelerini istiyordu? Bakışları sınıf arkadaşlarına kaydı.

Ramyn kırık eski saatiyle oynadı.

Okurken GK'nın ağız yumuşak dua tekrarlarıyla hareket ediyordu. Yusuf kavrulmuş kabak çekirdeği yiyor, sayfaları çizmek yerine yırtıyordu. Slen'in alnı kırışmış, kalemi dudaklarına bastırmıştı.

Bu öğrenciler neden kendilerini vampirlere bağlamayı tercih ediyorlardı? O yolun kana bulandığını bilmiyorlar mıydı, yoksa umurlarında değil ?

"Tuvaleti kullanmam gerek," diye yalan söyledi Kidan. "Nerede?"

Slen başını kaldırmadan konuştu. "Üst katta solda, ikinci kapı."

Kidan parmaklarını altın tırabzanlarda gezdirerek çift merdivenden yukarı çıktı. Aile Evi buradan yüz yıl daha eski görünüyordu.

Bir vestiyer ve oyun odası keşfettikten sonra Slen'in odasına vardı. Kutularında parlayan on bir kemanın balmumu ve ahşap kokuları dumandan daha ağırdı. Kidan hızla Slen'in çekmecelerini karıştırdı, her çıkmaz sokakta çenesi sıkılıyordu. Silia Teyze ona gerçekten de kâbus gibi bir ipucu bırakmıştı: Qaros Hanesi, Adane Hanesi'ne düşman olmuştu. Belirli bir şey yok. Kidan evler hakkında nasıl bilgi edinebilirdi ki?

Yürüyen insanların sesi yankılandı ve Kidan anında kendini duvara yasladı. Görüşü daraldı, kanı damarlarında hızla dolaştı. Eğer Slen buraya gelirse, işi bitmişti.

Daha dikkatli olmadığı için kendine lanet etti. Bu planının üzerinden daha bir saat bile geçmemişti ki dışarı atılacak ve tuhaf bir aylak olarak damgalanacaktı. Söylentiler hızla yayılacak ve hiçbir öğrenci ona yaklaşamayacaktı. Midesi sulanmaya başladı, bu his cinayet davasıyla ilgili haberler çıktıktan sonraki günlere çok yakındı. Mahallesindeki o soğuk bakışların ne kadar ürpertici olduğunu neredeyse unutmuştu.

Bir kapı açılıp kapandı ve sesler kesildi. Burnundan hafifçe nefes verdi ve yavaşça dışarı çıkmadan önce ona kadar saydı. Koridor boştu. Tanrı'ya şükür.

"Öylece bırakamazsın," diye sert bir ses odalardan birinden yükseldi. "Sana ihtiyacımız var."

Kidan yaklaştı, kulağını kapıya dayadı ve ses çıkarmamaya özen gösterdi.

"Özür dilerim," diye kekeleydi Ramyn. "Bunu daha fazla

yapamam." "Onu rahat bırakın," diye girdi genç bir çocuk,

Slen'in kardeşi. "O bir söz verdi."

"Taahhütlerinin canı cehenneme."

Bir tokat sesi duyuldu. Ramyn vurulmuş gibi . Kidan'ın

nefesi kesildi, ses derinlere gömdüğü bir anıyı geri çıkardı

-June'un filigranlı porselen tabakları kırdıktan sonra küvette saklanması, Kidan'ın onun yaptığını itiraf etmesi ve yakıcı bir çimdik yemesi.

Ramyn tekrar inlediğinde, Kidan hiç düşünmeden kapıyı kırarak açtı.

İyi bir takım elbise giymiş yaşlı bir adam Ramyn'in karşısında durmuş, kalın parmaklarıyla onun narin omuzlarını kavramıştı. Yakınlarda, Slen'in erkek kardeşi onun acıyan yanağını tutuyordu. Kidan'ın gözleri kısıldı, o tanıdık şiddetli gelgit öfkeye dönüştü ve midesine aktı.

Sesini rahatlamaya zorladı. "Ramyn. Ben kayboldum. Tuvaletin nerede olduğunu biliyor musun?"

Adamın keskin bakışları Kidan'ın üzerine düştü. "Kimsin sen?" diye sordu kabaca. "Kidn. Bir çalışma seansı için buradayım."

"Kidn... Adane Evi?" İğneli gözlerinde bir anda ışık parladı. "Memnun oldum. Ben Koril Qaros. Slen'in babasıyım."

Kalın elleriyle onun elini sıktı ve Kidan elini geri çekmemeye çalıştı.

Koril'in arkasında, Slen'in kardeşi yanağını sildi.

"Sen iyi misin?" Kidn sordu.

"O iyi," diye reddetti Koril.

Kidn gülümsemeye zorlayana kadar gözlerini çocuktan ayırmadı. "Evet. Ramyn, ona yolu göster."

Ramyn Kidn'ı koridorun karşısındaki geniş banyoya götürdü. Çantasından biraz makyaj malzemesi çıkardı ve bulaşmış rimelini temizledi. Kidn Ramyn'in göz farı kutusunu aldı, açtı ve küçük aynasına baktı. Gözleri küçük görünüyordu, kirpikleri neredeyse hiç görünmüyordu, koyu halkalar mevcuttu. Makyaj yapmayalı ne kadar olmuştu? Bir yıl önce. June'un kaçırıldığı gece. Ona neşe veren her şeyden vazgeçmişti.

"Bu da şimdi?" Kidn kaşlarını çattı ve çantayı koydu. "Sadece orkestra çalışması. Son zamanlarda seansları kaçırıyorum."

"Ona vurdu mu?"

Ramyn kaş fırçasıyla oynadı ama eli çok titriyordu. Bir nefes verdi ve fırçayı tezgâhın üzerine bıraktı. "Evet."

Kidn onun titreyen haline acıyarak baktı. Gözyaşları Ramyn'in göz farının bir silmişti. Kidn fırçayı kaldırdı. "Makyaj ayar spreyiniz var mı?"

Ramyn şişeyi ona uzattı, kaşlarında merak vardı. Kidn

kapağına biraz püskürttü. Sonra çikolata paletinden fırçaya güzel bir renk seçti ve fırçayı kapağa daldırıp tatmin olana kadar ıslattı.

"Bana dön." Kidan Ramyn'in yüzünü nazikçe düzeltti, artık onun soğuk sıcaklığına şaşırmıyordu ve göz kapaklarını boyamaya başladı. Süreç tuhaf bir şekilde sakinleştiriciydi, eski bir arkadaşla film izlemek gibiydi. "Bu şekilde daha uzun süre dayanır ve daha pigmentli olur."

Ramyn küçük bir gülümseme verdi, septum piercingi parlıyordu. "Makyaj yapmayı sevdiğini bilmiyordum."

"Yüzün geri kalanında pek değil ama gözlerle oynamayı her zaman sevmişimdir."

Ramyn Kidan'ın çıplak göz kapaklarını inceledi, kahverengi gözler bu kadar yakından oldukça büyüktü. Ramyn'in şeftali parfümü Kidan'ın burnunu gıdıkladı. "Peki neden hiç giymiyorsun?"

Kidan'ın dudakları hüznle büküldü. Çünkü eskiden hep June'la birlikte makyaj pratiği yapardı. Onsuz bunun tadını çıkarmak ihanet gibi geliyordu. Fırça sallandı ama Kidan onu sıkıca kavradı.

İşi bittiğinde Ramyn Kidan'a teşekkür etti ve aynada kendine hayranlıkla baktı. Kidan buraya aslında ne için geldiğini düşünerek kendini çelikleştirdi.

"Konuşmamız gerek. Susenyos'u tanıdığını biliyorum." Ramyn gerildi. "Bilmiyorum-"

Kidan banyo kapısını kilitlemek için hareket ederken karnındaki acıyı görmezden geldi ve gözlerini kapattı.

"Ne yapıyorsun sen?" Ramyn, far ışığına yakalanmış yavru bir geyikten farksız görünüyordu.

"Onunla ne yaptığını bana söyleyeceksin." Kidan'ın sesi, Anoet Ana'dan gerçeği öğrenmek için kullandığı o başka yere kaydı.

"Onunla hiçbir şey yapmıyorum," diye fısıldadı.

"İkinizi birlikte gördüm."

Ramyn'in gözleri kapıya kaydı. Birkaç dakika içinde Kidan kızı daha fazla korkutmaya maruz bırakmak için kurtarmıştı. Kidan Ramyn'in June'a benzemesinden, yumuşak hatlarından, dipsiz kahverengi gözlerinden nefret ediyordu. Ona zarar vermek istemiyordu. Kidan insanlara her zarar verdiğinde kendi ömrünü yarıya indiriyordu ve zaten ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordu.

Farklı bir yaklaşım denedi. "Lütfen sadece söyle."

"Neden?" Ramyn'in titreyen sesi ruhuna çarptı. "Neden bu kadar nemsiyorsun?"

Kıdan'ın parmakları titredi ama onları yumruk haline getirdi. "Susenyos kız kardeşimi kaçırdı. Onu bulmak için Uxlay'a geldim."

Sessizliğe gömüldü. Kıdan bir başkasının ona inanmamasına dayanamadı. Hayal kırıklığına hazırlandı. Bunun yerine, yumuşak, buz gibi eller ona uzandı. Kıdan bu şefkatten uzaklaşmamak için mücadele etti. Tüm vücudu ağrıyordu. Başka bir insanın dokunuşunu özlemişti.

"Özür dilerim." Ramyn'in sesi başkalarının acısını çok çabuk üstlendi. "Onun için bu kadar ileri gittiğin için cesursun. Bana bir şey olsa kardeşlerimden hiçbirinin gözünü bile kırpacağını sanmıyorum. Her zaman bir geleceğim olmadığını söylerler. Yetersiz ve zayıf olduğumu söylerler." Ramyn'in gözleri hayranlıkla kırıştı. "Kız kardeşin sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Ailenin senin yanında olması gerekir," dedi Kıdan, kardeşlerinin ona neden böyle davrandığını anlayamadan.

Ramyn onun elini sıktı. "Bilmiyorum. Arkadaşlarım bana karşı her zaman ailemden daha nazik olmuştur."

Sesinde bir parça umut vardı. Kıdan ellerini serbest bıraktı ve ceplerine soktu.

"Sana ne yapıyor?" Kıdan yere doğru konuştu.

Ramyn bozuk saatiyle oynadı ve usulca iç çekti. Köprücük kemiği boyunca uzanan iğne izlerini göstermek için ince elbisesinin üst kısmını aşağı çekti. Isırık izleri değil.

"Ne..."

"Çocukken zehirlendim."

Kıdan'ın gözleri büyüdü. "Seni kim zehirledi?"

"Bilmiyorum. Çok uzun zaman önce oldu ama tedavisi yok. Ben... ölüyorum."

Kıdan beklenmedik bir kederle yanıp tutuşuyordu. Zayıf kızıdan gözlerini kaçırmak zorunda kaldı, parmakları hızlı bir uçgen çiziyordu. Neden onun gibi insanlar? O kadar çok kötü yaratık varken?

"Her şey yolunda." Ramyn hüzünle gülümsedi. "Vampir olacağımı hep biliyordum."

Kıdan'ın boğazı düğümlendi. "Bir... vampir mi?"

Başını salladı. "Susenyos hayatımı değiştirmeme yardım ediyor."

Hayat değişimi. Kıdan kaşları çatılmış bir halde anlamını çözmek için acele etti. Onun

insanların nasıl vampire dönüştüğü bilgisi Üç Bağ'a bağlıydı. Özellikle Üçüncü Bağ, dranaik aşırı nüfusu kontrol ediyordu. Vampirleri, ölümsüzlüklerini insanlara vermek istiyorlarsa kendi hayatlarını feda etmeye zorluyordu.

Yaşam değişimi... Uxlay bu sürece böyle mi diyordu?

Midesi altüst oldu. Ramyn'in o nazik elleriyle böylesine vahşi bir şeye dönüştüğünü hayal bile edemiyordu.

"Kolay değil, biliyorsun. Pek çok vampir ölümsüzlüklerinden vazgeçmek istemez. Bazıları sizden çemberden atlamanızı istiyor. Susenyos onlarla konuşmama yardım ediyor." Ramyn kısa bir kahkaha attı.

Kidan'ın parmağı kalçasını yaktı, bir kare ve üçgen derisini kavurdu. Odaklanmaya çalıştı. "Kız kardeşime ne yaptığını bulmama yardım edebilir misin?" Ramyn kendi içine çekildi. "Özür dilerim."

Kidan'ın yumrukları sıkıştı. "Neden?"

"Korkutucusun Kidan, ama onunla kıyaslanamazsın. Ben... Ben üzgünüm. Sana yardım edemem."

Kidan pişman olacağı bir şey yapmadan önce döndü.

Ramyn yumuşak bir sesle, "Umarım onu bulursunuz," dedi.

Kidan gözlerini sıkıca kapadı ve Ramyn'e sarılmak mı yoksa onu incitmek mi istediğinden emin olamadan aceleyle aşağı indi. Susenyos Ramyn'i neden önemsesin ki? Kendi hayatından vazgeçmezdi ama görünüşe göre ona bir eş bulmaktan çok mutluydu?

Ve eğer ona yardım ediyorsa, Ramyn neden ondan bu kadar korkuyordu?

PROFESÖR ANDREYAS BANA ÖĞRENCİLERİ TANIDIĞINI SÖYLEDİ

Bugün başarısız," dedi Susenyos, ayak bileklerini kanepenin kol dayanağına çaprazlamış bir halde. Ona muzaffer bir gülümseme attı. "Ve senin adın da listede."

Kıdan'ın ağzı açık kaldı. Bu muydu?

"Evin seni gitmeye zorlaması ya da Dranacti arasında gidip geliyordum." Kollarını başının arkasında kavuşturdu ve gözlerini kapatarak koltuğa daha da gömüldü. "Bu gerçek bir hoşnutsuzluk oldu."

Kıdan kaşlarını çatı ve kapıyı çarparak kapattı. Başarısız olmasının imkânı yoktu.

Dranacti'nin ilk resmi çemberi için koltuklar bir halka şeklinde dizilmişti, pencereler kördü ve hava sıcaktı. Kıdan bir şekilden bu kadar nefret edeceğini hiç düşünmemişti. Hiçbir koruma sağlamıyordu. Arkadaki kavis görünmez, sıkılaştırıcı bir bant gibi sırtlarına baskı yapıyordu ve gözleri sadece diğer gözlerle bakabiliyordu, bu da mahremiyetin rahatsız edici bir ihlali anlamına geliyordu. Üst dudaklarında biriken teri görebiliyorsa, kesinlikle onun içini de görebiliyorlardı.

"İlk resmi çemberinize hoş geldiniz. İki bileşen olacak

Test: Bu tartışma ve her birinizle yalnız konuşacağım özel bir test. Bir başkasının bakış açısına asla tamamen katılmamalısınız. Eğer katılırsanız, kovulursunuz. Eğer söyleyecek bir şeyiniz yoksa, siz de kovulacaksınız. Öyleyse, başlayalım mı?"

Ne gariptir ki, hepsini korkutup susturdu. Gözlerinde bir pırıltı parladı. "Sovane Terazisi neyi temsil ediyor? Ve dengede tutulabilir mi? Cesur ol, actis."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ilk olarak Slen Qaros konuştu. "Terazilerin var olması gerektiğine inanmıyorum. Denge arayışı, doğa güçlerinin başına bela olduğu gibi, kişinin ilerlememesini sağlar. Ya yüceliğe ya da kötülüğe meyledin, çünkü bunlar kararsızlıktan daha iyidir."

Bundan sonra başka duraklama olmadı. Saat sona erene kadar her öğrenci diğerlerinin cümlelerini aldı ve kendi argümanlarını ördü. Nihayetinde üç öğrencinin dersine son verildi.

Profesörün gözleri yanından geçip gittiğinde Yusuf rahatlayarak sarktı. Ramyn gözlerini masasından kaldırmadı. Konuşması boyunca titremişti.

"Hazır bulunanlara aferin. Beş dakika ara veriyorum. İsminiz kadar dışarıda bekleyin."

Yusuf terleyen alnını kuruladı. En sevdiği atıştırılmalık olan kavrulmuş kabak çekirdeklerini aldı ve dişleriyle kabuklarını soymaya başladı.

GK şezlonglardan birine çöktü ve kaşlarını çatarak Yusuf'a baktı. "Sürekli dikkatimi dağıtıyorsun."

"Ben gergin bir atıştırımcıyım. Sen ister misin?"

GK içini çekti ve bir avuç aldı. Ramyn, Slen'in yanında uysal görünüyordu. Zehirlenmiş. Bir hayat değişimi arıyordu. Bir vampir.

Kidan çenesini sıktı. Kızı ruhunu yok etmekten nasıl kurtarabilirdi?

"Kidan Adane," dedi profesör. "Beni takip edin."

Alan tek bir sandalye sağlamak için boşaltılmıştı. Bu ona ev yangınından sonra götürüldüğü bayat sorgu odasını hatırlattı.

"Sovane hakkında ne öğrendiniz?" Profesör masasına yaslandı.

Kidan derin bir nefes aldı. "Sovane sık sık insan şekline bürünen ve ona savaş stratejilerinden, parlak güç oyunlarından, bir ulusu yönetmenin yollarından bahseden dahi bir gölge tarafından rahatsız edilirdi. Sovane asla onlara göre hareket edemezdi çünkü her strateji için ciddi kayıplar yaşanacaktı. Kendini tuttu

Yıllarca dengede durdu, zeki gölgesini ve insan kalbini memnun etmeye ve ülkeyi yönetmeye çalıştı. Ta ki bir kıtlık krallığı kasıp kavurana ve terazi artık dengede tutulamaz hale gelene kadar.

"Sovane halkının önünde diz çöktü ve onlara liderlik etmeye uygun olmadığını ilan etti. Gölge benliğinin yükselebilmesi için kendisinden bir parçayı yok etmesi gerekiyordu. Sovane bu duyguyu bir çocukluk arkadaşını feda etmek olarak tanımlıyordu; dayanılmaz bir sessizlik çökene kadar şelale gibi akan kahkahaları akıllardan çıkmıyordu. Ancak halkını sadece demir gibi bir akıl kurtarabilirdi, bu yüzden nazik kalbi düşmek zorundaydı."

"Düşmek için kimi seçiyorsun?" diye sordu.

Kidan derin bir nefes aldı. İçgüdülerine güvenmek zorundaydı. Profesör onları bir sebepten dolayı bir araya getirmişti. Sovane'in başarılı olmasının tek yolunun insanlığını teslim etmek olduğu ortaya çıktığında bile.

"Düşmek için kimi seçiyorsun?" diye tekrar sordu. Kidan onun siyah gözleriyle karşılaştı.

"Ramyn Ajtaf."

Sonraki sözleri boğazını ve dilini tırmaladı, parçaladı. "O yetersiz, zayıf. Kendisi için bir gelecek görmüyor."

Ölmekte olan bir kız hakkında kötü konuşmak, bu terimleri kullanmak... Kidan'ın içi burkuldu. Bir yanı gerçekten acıyordu, uzun zamandır kayıp olduğunu düşündüğü bir duyguydu bu. Her nasılsa Ramyn, Kidan'ın kül dağları altında boğduğu ışık cebini uyandırmıştı. Çocuksu bir umut koru vardı. Korku yerine geleceğe duyulan bir özlem. Ramyn ona dokunduğunda, buz gibi parmakları ve şefkatli gözleri kararmış ruhunu bir kenara ittiğinde ona bunu bulaştırmış olmalıydı ve Kidan bundan hoşlanmış olmalıydı. Daha fazlasını istemişti. Yoksa neden bu kadar acıtıyordu? Göğsü rahatsız edici bir şekilde şişti.

"Bu yüzden bizi cevaplarımıza göre eşleştirdiniz, değil mi? Ne kadar benzer olduğumuzu göstermek için? Böylece Sovane için bu seçimi yapmanın ne kadar zor olduğunu deneyimleyecektik. Her şey için iyi olamayacağımızı."

Aralarında sessizlik uzadı. Topuğunun altında can çekişen ve atan bir şeyi çekip çıkarmış ve ezmiş gibi hissetti. Yardım etmek istediği ama onun yerine öldürdüğü o masum kuş gibi. Ne yaparsa yapsın elleri kana bulanmıştı. Avuçlarını uyluklarına sildi.

Profesör hâlâ konuşmadı.

Kalbi endişeyle sıkışmıştı. Bu doğru olmalıydı. Ramyn de o da kâğıtlarına hiçbir şey yazmamışlardı çünkü ikisi de bir gelecek görmüyordu, daha doğrusu geleceklerinde sadece ölümü görüyorlardı.

İçine bir kuşku düştü. Görevi yanlış mı yorumlamıştı? Bu son olabilirdi.

burada geçirdiği zamanın. Artık Haziran'ı araştırmak yok. Profesör Andreyas konuştuğunda doğrudu ve daha fazlasını söylemeye hazırlandı.

". Gidebilirsiniz."

Ayağa kalkarken Kidan'ın kulakları uğuldadı. Geçmişti. Neye mal olduğunu anladığında rahatlaması azaldı. Ramyn bu testi geçebilecek miydi?

Cevabını birkaç dakika sonra Ramyn gözyaşları içinde dışarı çıktığında aldı. Kidan safra yuttu.

"Ramyn?" Yusef söyledi.

Ramyn'in kirpikleri parladı. "Başarısız oldum."

Kidan onun gözleriyle buluşamadı. Kendini çürümüş, derisi pullu ve sümüksü hissetti ve bileziğine dokunmak için acele etti. Nefes aldı. Yaptığı şey buydu. Etrafindakilere zarar veriyordu.

Ama sonsuza kadar böyle hissetmeyecekti. June'u bulduktan sonra her şey sona erecekti.

Ramyn burnunu çekti ve gitti.

Yusuf bir elini yumuşak buklelerinin arasında gezdirdi. "Bu kısımdan nefret ediyorum."

Test devam etti. GK şaşırtıcı bir şekilde başarılı oldu. Kidan onun dini görüşlerinin bir çatışma yaratabileceğini düşünmüştü.

"Nasıldı?" diye sordu ona.

"Zor." Gözleri sıkıntılıydı. "Bunu beklemiyordum."

Sonra Slen geldi, gözleri siyah ve keskindi. Hiç şaşırmadım. Yusef de geçti.

Yedi öğrenci başarısız oldu.

Profesör onlara baktı, bir eli uzun ceketinin cebindeydi. "Beklediğimden daha fazla, ama kendinizi tebrik etmeyin. Yakında Acti Gala'da ilk uygulamalı sınavımızı yapacağız. En dekadın tarzınızı giyin. Sizi seçmeleri umuduyla kendinizi dranaiklere sunacaksınız."

Kidan eve döndüğünde çalışma odasına girdi. Susenyos masasının başında, bazı kitaplar ve parşömenlerle uğraşıyordu.

"Toplanmana gerek yok." Dudağı büküldü. "Etete bunu senin için yaptı."

Kidan bir sandalyeyi ona doğru sürükledi ve ayak bileklerini masasının üzerinde çaprazlayarak çizmesiyle kitaplarını bir kenara itti. Arkasına yaslandı, sayfalarındaki kire öfkeyle baktı.

"Sen ne halt ediyorsun..." Onun memnun yüzünü inceleyerek daldı. Elindeki kâğıt parçası buruşarak yok oldu. "Geçtiniz."

Kendini beğenmiş bir gülümsemesi vardı. "Sana söyledim. Seni ölü görene kadar gitmeyeceğim."

Gözleri fokurdayarak kadının ayaklarını masaya vurdu ve onu sandalyeden aşağı uçurdu.

Acıdı. Saç örgülerini geriye doğru savurarak yere baktı.

Masasını topladı. "Sanırım bu evde ne kadar istenmediğinizi daha açık bir şekilde ifade etmem gerekiyor."

OceanofPDF.com

KIDAN UYKUSUNDA TİTREDİ, PARMAKLARINI GERDİ VE NEM BULDU

çarşafı. Soğuk, vahşi bir ısırlıkla içine sızdı. Gözlerini açtı. Yatağı... ıslaktı. Kalbi hızla çarparak başucu lambasını yaktı ve çığlık attı.

Her yerde kan vardı.

Yataktan fırladı ama kırmızı bir su birikintisinin içinde kaydı. Kidan tekrar bağırdı, ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Aynadaki görüntüsünü yakaladı ve dondu kaldı. Kan ipleri, dengesiz bir canavar gibi onu sırlıklam etmişti. Kidan kanı silmeye çalıştı ama sadece derisine yayıldı.

"Hayır, hayır." Yalvarışları boğazında düğümlendi. Kidan uykusunda birini mi öldürmüştü? *Lütfen, hayır.*

Alçak bir kahkaha gümbürtüsü çılgın bakışlarını gölgeli köşeye çekti. İçi burkuldu. Susenyos oradaydı, tembelce duvara yaslanmıştı, gözleri parlıyordu.

"Ne-Kimin kanı...?" diye başladı, cümlesini tamamlayamadı. "Oh, sanırım biliyorsun."

Haziran'da.

Kidan gözlerini sıkıca kapattı ve başını salladı. Bu bir kâbustu. Ev ona oyun oynuyordu.

Susenyos onun önünde çömelirken bacakları titredi. Su birikintisine dokundu ve kanı kızın yüzüne sürerek irkilmesine neden oldu. Sonra parmaklarını dudaklarına götürerek tadına baktı. Gözleri düz siyahtı, saçları eskisi gibi değildi ama dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılmıştı.

"Bu sana son uyarım." Kırmızı ayak izlerini takip ederek kapıdan çıktı. Kidan'ın kalçaları titredi ve hareket edemeyerek dizlerini sıktı.

Bu June'un kanı değildi. Olamazdı. Kidan yansımasına, harap olmuş yüzüne bakmaya cesaret etti.

Hemen telefonunu kaptı ve Dekan Faris'i aradı. Üçüncü çalışta açtı.

"Kidn? Geç oldu-"

"Yardım edin," diye mırıldandı.

Dekan Faris sanki dik oturuyormuş gibi hışırdadı ama sesi sakın ve güçlü kaldı. "Kidn. Neredesin?"

Kidn sesinin titremesini sağladı. "*Yardım edin.*"

Telefonu kapattı ve bir sonraki bölüm için kendini hazırladı, midesi korkuyla kıvrılıyordu. Kravatlarından birini yumak haline getirip ağzına soktu. Sonra büyük çekmeceli sandığının gölgesinde kendini yere bıraktı ve sadece kolunun çarpma hattında olduğundan emin oldu.

Kidn sandığın ağır tabanına tekme atarak gümbürdemesine ve sarsılmasına neden oldu. Tekrar tekmeledi. Sandık bir dağ gibi ileri geri sallanıyor, kalbi de onunla birlikte fırlıyordu.

Bunu yapmak zorundasın.

Dean Faris'in kanıtı ihtiyacı vardı.

Onun için sahneyi çoktan hazırlamıştı. Sadece yaralı bir bedene ihtiyacı vardı.

Kidn şiddetle tekmeledi. Göğüs geriye doğru sallandı, kendini bir kalp atışı kadar tuttu ve öne doğru eğildi. Gökyüzü sol kolunun üzerine inerken gözlerini kapattı. Daha önce hiç yaşamadığı bir acı içinde gürledi. Baş dönerken attığı çığlık kravat tarafından emildi. Gürültülü çarpışma çenesindeki, ayak parmaklarındaki ve çekirdeğindeki *çatırtıyı* yuttu. Kırık kolunu çekip çıkarmak ve tutmak için tüm gücünü harcadı. Kendini yatağının önüne sürükledi, her yeri zonkluyordu.

Sonra ön kapıya vurulmaya başlandı. Kidn'ın görüşünde noktalar dans ediyordu ama onları uzaklaştırdı. Çınlayan acının arasından Susenyos'un ürkmüş sesini ve Dekan Faris'i ve yanındaki kişiyi merdivenlerden çıkmaktan alıkoymaya çalışırken aceleyle söylediği sözleri duyabiliyordu.

Odasına girdiklerinde Kidan'ın başı öne , saç örgüleri yüzüne düşüyordu ve koluna sarılmıştı.

"Tanrım," diye fısıldadı Dekan Faris, sonra da bir çırpıda, "Ona yardım edin!" diye emretti.

Güçlü kollar Kidan'ı yatağın üzerine kaldırarak çığlık atmasına neden oldu. Ama artık onları görebiliyordu - iki silahlı dranaik, Dekan Faris ve Susenyos'un şok olmuş yüzü.

"Kimin kanı bu?" Dekan Faris'in yüz hatları korkutucu bir dalgayla buruştu. "Cevap ver, Sagad."

Susenyos'un konuşması bir an sürdü, şaşkın bakışları Kidan'ın üzerinde sabitlenmişti. "Bu kırmızı boya. Zararsız bir şaka. Tadına bak."

Silahlı dranaiklerden biri başıyla onayladı. Dekan Faris'in öfkesi biraz azaldı. Kidan titreyen eliyle yüzündeki kana dokundu, ellerinin arasında gezdirdi ve kıvamını fark etti. Çok ince ve neredeyse... tanecikli. Kan değildi.

İçinde hem rahatlama hem de öfke dönüyordu.

Susenyos diğerlerini atlatarak Kidan'ın yanındaki yatağa geldi.

"Bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma. O iyi." Adam kızın kolunu tuttu ve kız çığlık attı. Adam hemen bıraktı.

Hâlâ bu fırsatı kullanabilirdi.

Kidan'ın sesindeki acıyı taklit etmesine gerek yoktu. "O benim... kolumu kırdı." "Ne?" diye hırladı.

"Ondan uzak dur."

Dean Faris'in sesinde saf bir emir vardı. Susenyos hareket etmeyince bir dranaic onu kenara itti.

Dekan Faris, "Acele edin, ona kanınızı verin," diye emretti.

Kidan bileğini ağzına doğru iten dranaikle savaşmaya çalıştı. Kendi kendine iyileşecekti. Korkunç gücü metalik kanını dudaklarına getirdi ve kan boğazından aşağı kayarken çaresizce inledi.

Dur.

İlk yutkunuşta acı ateş gibi düştü. Dranaic onun altında kıvranan uzuvlarını görmezden gelerek birkaç damla daha içirdi. Biraz hafiflediğinde, onu kenara itti ve fırlatmak için döndü. Dudaklarından kan ve tükürük damladı. Midesi tiksintiyle kasıldı ve tekrar öğürdü ama başka bir şey çıkmadı. Kidan öfkeyle ağzını sildi.

"Yardıma ihtiyacım yoktu," diye hırladı ona.

"Vampir kanının iyileştirmede etkili olduğu kısa bir süre vardır.

kemikler." Resmi bir şekilde konuştu ve hafifçe başını sallayarak özür diledi.

Dekan Faris'in dikkati Susenyos'un üzerindeydi, sesi sakin olmak için zorlanıyordu. "Bir akti'ye, özellikle de ev halkından birine zarar vermek büyük bir suçtur."

Susenyos'un azı dişleri dudaklarını ne kadar geriye çektiğini gösterme tehdidinde bulundu. "Ben ona dokunmadım. Ayağı kaymış ve sandığı devirmiş ya da kendini bilerek yaralamış olmalı..." Yıkılan mobilyalara bakarken o bile inanmamış gibiydi.

Dekan Faris önce ona, sonra da Kidan'ın terleyen yüzüne baktı.

Lütfen, diye sessizce yalvardı Kidan. *Bir şeyler yapın.*

"Bu yine bilezik." Susenyos öfkeleni, gözleri parlıyordu. "Bana komplo kurmayı planlıyor."

Kidan'ın ağzı açık kaldı. Ona komplo kurmayı planladığını mı söylemişti?

"Şaka mı yapıyorsun? Çekmecende June'un bileziği vardı!" Kidan kolundaki sancıya aldırmadan kükredi.

İnançsız bir nefes verdi. "Bunu yapmak için tam bir aptal olmalıyım."

"Evet, öylesin!"

Dean Faris başı ağrıyormuş gibi gözlerini kapattı.

Kidan'ın içine kızıl bir öfke çöktü. "Beni öldürecek."

Susenyos'un çenesindeki tüm kaslar seğirdi. "Bu çok saçma. Suçlamalarını dinleyin. O kadar yer varken neden *kurbanımın* bileziğini çekmeceme koyayım?"

Kidan hiç bozmadı. "Belki de bu şekilde hastasınızdır."

Yumruklarını sıkarak ona doğru tehditkâr bir adım attı ama vampirler onu durdurdu.

Sonra ölüm kadar acımasız bir sesle, "Bileziğini çekmecemde bıraksaydım, cesedini de dolabıma asabilirdim," dedi.

Kidan sanki ona gerçekten vurmuş gibi irkildi.

Dekan Faris demir gibi bir otoriteyle, "*Yeter*," diye bağırdı. "Bilezik meselesi araştırılacak ama Kidan, şunu bil: Şu anda üzerinde sadece senin parmak izlerin var."

Kidan ne yapacağını şaşırmıştı. "Sende mi?"

"Evet. Susenyos hemen bana getirdi." Kadının

boğazı düğümlendi. "Bu... mümkün değil."

Susenyos kendini beğenmiş bir şekilde kollarını kavuşturdu. Sonra hatırladı. Peçete kullanarak ona dokunmamaya dikkat etmişti. Birkaç adım öndeydi.

"Çünkü düşünmeden dokundum!" Kidan kelimeleri bulmakta zorlandı.

"Onu bulmamı planlamış olmalı." Ölüm sessizliği.

Ona inanmadılar. Tıpkı dedektiflere June'un kaçırıldığını söylediğinde olduğu gibi.

"Bana inanmak zorundasınız," diye yalvardı, etrafına çılgınca bakarak.

Susenyos ona acıyan bir bakış attı ve sert bir ses tonuyla Dekan Faris'e döndü. "Neden bunun devam etmesine izin veriyorsunuz? Gönderin onu."

Dekan Faris bakışlarını ona dikti, sonra kanlı odaya göz gezdirdi. Parmaklarını kendi önünde birleştirdi. "Bu yıl Kidan Adane'nin başına başka bir şey gelirse, zarar görürse ya da Tanrı korusun *ölürse*, Uxlay miras şansını elinden alacak ve seni hapsedecek."

Susenyos'un gözleri büyüdü, sesi zehirli çıkmaya başladı. "Bunu zorla kabul ettiremezsiniz."

"Mot Zebeya Mahkemelerine gitmek ister misiniz? Onlar size aynı merhameti göstermeyecektir."

"Bunu *uygulayamazsınız*. Dranaikler bunu kabul etmeyecektir. Uxlay bir isyana sürüklenecektir."

Dekan Faris yaklaştı, sesi ölümcül bir bıçak gibiydi. "Çok fazla Adanalı'nın ölümünü izledim."

Susenyos, "Ben de öyle," dediğinde bir mezar heykeli gibi hareketsizdi.

Dekan Faris onu yakından inceledi. Onun kaslı yapısı karşısında oldukça ufak tefekti ama yine de yılmamıştı.

"Adane Hanesi benim gözetimimde yok olmayacak. Ben izin vermeyeceğim o."

"O zaman onu gönder." Sesi toprağa yakındı, okunamıyordu. "Hayır, bu onun mirası."

Ağzı zalim bir şekil aldı. "Beni engellemek için her şeyi yapacaksın. bu evin mülkiyeti. Miras kanununda bir boşluk bulmak için bu kadar uğraşmak. Neden kenarlarda dans ediyorsun? Neden beni şimdi öldürmüyorsun?"

Sert ses tonu muhafızların silahlarını yarıya kadar çekmelerine neden oldu.

Dekan Faris bir elini kaldırdı ve kılıçlarını kınına soktular. "Adane Hanesi'ne yıllarca hizmet ettiniz. Sadakati asla unutmam. Ama beni sınamayın."

Susenyos'un göğsü inip kalktı, burun delikleri genişledi. "Onu daha önce gönder-"

"Neyden önce?" Dekan Faris kesti. "Ona zarar vermeden önce mi?" Çenesi gerildi. "Ben öyle bir şey demedim."

"Güzel." Dekan Faris gözlerini ona dikti. "Çünkü ona hiçbir zarar gelmeyecek. Anlaşıldı mı?"

Yavaşça başını salladı, yumrukları o kadar sıkıydı ki koyu renk kollarında yeşil damarlar belirdi.

Kidan rahatlayarak sarktı. "Teşekkür ederim-"

"Hayır, daha bitirmedim." Dekanın ses tonu evi titretti. "Susenyos'u uygun ve *reddedilemez* bir kanıt olmaksızın bir kez daha haksız yere suçlarsanız, okuldan atılacak ve yasal kaynaklarımıza erişiminiz elinizden alınacaktır."

Kidan'ın yüzünün rengi soldu. Susenyos'un gülümsemesi kavisli bir bıçak gibiydi. "Anlaşıldı mı, Kidan?"

Kidan başını salladı. *Az önce ne oldu?*

"Güzel. Vampir kanı bu gece için yardımcı olacaktır ama yarın sabah reviri ziyaret edin. Ağrınız için bir merheme ihtiyacınız olabilir."

Kidan hiçbir şey söylemedi, hâlâ anlamaya çalışıyordu. Kaybettiğinden fazlasını mı kazanmıştı? Adamın tutuklanmasını ve soruşturulmasını ummuştu ama bu ikinci ödül o kadar da kötü değildi, değil mi?

"İyi geceler." Dekan Faris geçerken kapının ahşap çerçevesine dokundu. "Ve lütfen, bu miras için çok fazla kan ödemiş olan atalarımızın hatırına, Adane Hanesi'ni yerle bir etmeyin."

Susenyos ön kapının kapanmasını bekledikten sonra ölü, inançsız bir kahkaha attı ve yavaşça alkışladı. "Aferin sana. İkimizi de tuzağa düşürdün. Şimdi tatmin oldun mu?"

"Benimle taşak geçmemen konusunda seni uyarmıştım."

Ona doğru tehlikeli bir adım attı. Kadın bir parmağını kaldırıp yavaşça salladı. "Hayır, hayır. Üzerimde tek bir çizik bile yok."

Susenyos bir elini gür saçlarının arasından geçirdi, neredeyse .

En azından bir umut ışığı vardı: Susenyos ona dokunamıyordu. Mavi hapını saklayan bileziğini kavradı ve her şeyin ironik olduğunu hissetti. Ölümü her zaman bir cevaptı.

"Neden gülümsüyorsun?" Adam onu dikkatle izledi.

Gülümsemesi acımasızlaştı. "Çünkü kaybettin, ve bilmiyorsun bile o."

Ters ters baktı ve kapıyı öyle sert çarptı ki menteşelerinden biri tısladı ve kırıldı.

Bu fakir ev onlara dayanamaz.

OceanofPDF.com

UXLAY KAMPÜSÜNÜN SADECE BİR MEVSİMİ VARDI. NADİR GÜNLERDE GÜNEŞ ALIRDI ve Ama rüzgâr hiç dinmedi, tuğlalı koridorlarda ılık çaldı, saç örgülerini karıştırdı ve açıkta kalan boyunları soktu. Kidan'ın kulaklarının dipleri küçük buz parçaları gibiydi ve her dokunduklarında çenesini yakıyordu. Soğuğu biliyordu ama bu başka bir şeydi. Morgdaki ölümler için korunmuş bir soğuk.

Kidan çenesini mavi kazağının içine soktu ve koyu renk kravatını gömleğinin yakasının altına sıkıştırdı. Koşarak kampüsteki eşarp satan mağazaya gitti. Üzerinde Uxlay'ın aslanlarının arması ve ikiz bıçakları bulunan bu atkılar oldukça popülerdi ve stoklar her gün tükeniyordu. Son bir tane aldı ve dışarı fırladı, doğruca Ramyn'e çarptı.

Ramyn'in üzerinde hafif bir kazak vardı, saçları çılgınca dalgalanıyordu, yanakları soğuktan pembeleşmişti. Kidan'ın ona bakarken bile tüyleri diken diken oluyordu. İçini çekti, atkısını çıkardı ve Ramyn'in boğazına dolayarak özenle sardı. Kendi boynu hemen itiraz etti ama buz gibi havaya karşı dişlerini sıkı.

"Ah." Ramyn iri gözlerini büyüttü. "Teşekkürler. Hep unutuyorum." "Biliyorum."

Ramyn'in parmakları eşarpın üzerinde oyalanırken gözleri ışıkla doldu. "Duydum... Güney Sost Binalarında kız kardeşin hakkında konuştuklarını."

Kidan'ın omurgası kilitlendi. "Ne dediler? Ne dediler? O burada mı? Nerede-" "Pek bir şey söylemediler," dedi aceleyle, onu sakinleştirmek için. "Ben sadece onun adından bahsettiklerini duydum."

Kidan'ın kalbi davul gibi çarpıyor, kanı kulaklarına hücum ediyordu. "Daha fazlasını bilmem gerek."

"Biliyorum," dedi Ramyn usulca. "Ama senin oraya girmen yasak." "Umurumda değil--"

"Seni askıya alacaklar. İçeri girebilirim. Daha fazlasını öğrenmeye çalışacağım." Kulaklarındaki uğultu sakinleşti. Kidan bakakaldı. "Yapacak mısın?"

Ramyn bakışlarını kaçırarak dudağını ısırды. "İlk istediğinde sana yardım etmeliydim ama korkmuştum...."

Kidan buna inanamıyordu. Sonunda biri ona inanmıştı. Ona yardım etmek istiyordu. Söyleyecek söz bulamayınca Ramyn'e sıkıca sarıldı ve her ikisini de şaşırttı. Ramyn küçük bir kahkaha atarak onun sırtını sıktı.

Kidan onun tatlı şeftali kokusunu içine çekti. "Teşekkür ederim. Dranacti için de özür dilerim."

"Sorun değil. Sonra görüşürüz, tamam mı? O zaman daha fazla konuşabiliriz." Ramyn'in delici gözleri vedalaşırken de ışıltı ışıltıydı.

Yakında, Haziran'da.

Kidan bu düşünceye tutunarak aceleyle avluyu geçti. Felsefe Okulu'nun on ikinci katında, sekiz odanın çevrelediği dikdörtgen bir alan bekliyordu. Kidan 3 numaralı odanın kapısını çaldı.

Yusuf ona içeri girmesi için el salladı. Slen, neredeyse duvardan duvara uzanan parlak pencere tarafından aydınlatıldı.

"Mot Zebeyas yaşamı korumak içindir. Bu bizim tüm inançlardan daha fazla savunduğumuz şeydir," diyordu GK.

"Bir hayat hiçbir şeydir," diye reddetti Slen.

GK ona hayretle baktı. "Her şey var."

Kidan, ölümüne sıkılmış görünen Yusuf'un yanına yerleşti.

"Bize yakın olanları korumak insan doğasında var. Her gün insanlar ölüyor ve yabancıların onların yasını tuttuğunu göremiyorsunuz," diye devam etti Slen.

"Dünyamızın sorunu bu. Tüm yaşamlar eşittir ve her ölüm aynı acıyı vermelidir. Bir parmağın kaybı bir el kadar derinden kesmeli," dedi GK, her zamankinden daha canlı bir şekilde.

Yusuf esnedi. "Bilemiyorum. Bence yüzük parmağını kaybetmek herkesin olmaz. Yani, gerçekten ne işe yarıyor ki?"

Hepsi ona baktı.

Yusuf gözlerini kırptırdı. "Şey, orta parmağı kaybedemeyiz. Bu bir trajedi olur."

"Sadece okuyalım," dedi Slen.

Yusuf parladı ve Kidan'a doğru eğildi. "Rica ederim. Bir saattir uğraşıyorlar."

Kidan neredeyse gülümsedi.

Yusuf elini sık kesilmiş saçlarında gezdirerek ayna görevi gören uzak pencereye baktı.

"Bugün rüzgar çok sert."

Elli dakikalık sessiz çalışmanın ardından Kidan ayağa kalkarak boynunu uzattı ve manzaranın tadını çıkardı. Arat Kuleleri dörtgen şeklinde bir araya geliyordu; her bir kulenin üzerine tünemiş siyah taş heykeller başlarını eğmiş, Resar'ın yemyeşil avlusundan geçerek salonlarına giren zavallı öğrencilere acıyorlardı. Kidan başını doğru eğdiğinde, kulelerdeki heykeller neredeyse barışçıl bir cinayet ya da hararetli bir dua düzenini yansıtıyordu. Süs olarak yerleştirmek için ne tuhaf bir seçim. Ama belki de Uxlay sakinleri bu şekilde var olmayı seçmişlerdi; ilahi olanla şeytani olan arasında, birini diğerini gizlemek için acımasızca kullanarak.

Karşı kuleden bir gölge gözüne çarptığında yarı dönmüştü. Gözlerini kısarak şekli anlamaya çalıştı. Dehşet çekirdeğine sızdı. Bu bir insandı, kafası çılgınca savruluyor, boğazına dolanmış bir el tarafından havada sallanıyordu.

Kidan'ın içgüdüleri çılgılık attı. *June*. İleri atıldı ve yolunu kapatan sert bir yüzey buldu. Kidan cama vurdu, gözleri havada asılı duran figüre geri döndü. Umutsuzca aşağı baktı ama kimse fark etmemişti. Kurbanın boynundan Uxlay kırmızısı bir eşarp açılmış, rüzgârda kırmızı kırmızı dalgalanıyordu. Kidan'ın çarpıntısı hafifledi. Bu onun kız kardeşi değildi. June'un o atkıyı takması için hiçbir neden yoktu.

Kidan omzunda birinin varlığını hissedince kaskatı kesildi.

"Sorun nedir?" Yusuf telaşla sordu.

Kidan'ın bakışlarını takip etti ve içinde yaşanan dehşete ses vererek bağırdı. Diğerleri panik içinde mücadeleyi izleyerek yanlarına koştu.

Birisi aceleyle Kidan'ın yanından ayrıldı ve kapı bir saniye sonra çarparak kapandı. GK. Çaresizlik içinde koşuyor olmalı.

Yusuf , titriyor ve zor nefes alıyordu.

kampüs yetkilileri. Slen de Kidan gibi hareketsiz kaldı.

Birkaç dakika sonra GK avluda belirdi. O geçerken bowling lobutları gibi yere yığılan bir grup öğrenciyi itti.

Kişi korkunç yükseklikte kıvrandı. Saldırgan inanılmaz derecede güçlü olmalıydı. *Vampir*. Kidan'ın vücudu sıvıya dönüştü. İşte yine bir camın arkasındaydı, güçsüzdü.

GK, Diller ve Dilbilim Kulesi'ne girdi ve onun merdivenleri ikişer ikişer çıktığını hayal etti.

Lütfen yap.

İçlerinden biri sonunda, "B" dedi.

El bıraktı. Figür düştü, ağırlıksızdı, yuvarlanan bir vücut ve uzuv parçası, Kidan gözlerini kapatmadan önce kırmızının izini sürüyordu. ıtırıtı omurgasında ve kafatası boyunca yankılandı. Gözlerini açtığında her şey bitmişti.

Yusuf öne doğru yığıldı. "Kim... o?"

Kıyafetleri, vücutları ve boyları birbirine benzeyen yüzlerce ğrenci alanda dolaşıyor olsa da Kidan o fuların mis gibi şeftali kokan kıza ait olduğunu biliyordu. Tıpkı o günün ölüm tadında olduğunu bildiğı gibi. Kidan'ın parmakları çıplak boynuna doğru seğırdi.

"Ramyn."

RAMYN AJTAF'IN BEDENİ KIRIKLARINDA ZARAFET TAŞIYORDU. BOYNU

Kollarını bir bebeği kucağına alır gibi göğsünde kavuşturmuştu. Doğal olmayan bir şekilde bükülmüş olması gereken bacakları eşarbyyla örtülmüş, narince kıvrılmıştı. Kidan düşüşünü görmemiş olsaydı, Ramyn'in bedeninin yere doğru düşmek yerine yeri öptüğüne inanabilirdi.

Yusuf'un gözleri cam gibiydi. "Nasıl... kim...?"

Kampüs yetkilileri onu kaldırırken saçlar Ramyn'in yüzünden kayarak dudaklarını ortaya çıkardı. Bugün erken saatlerde çok hoş bir şekle bürünmüşlerdi; kahverengi balla gölgelendirilmiş yuvarlak dipli bir kalp. Şimdi nemleri kurumuş, çatlamış ve en önemlisi *kırmızıyla* lekelenmişlerdi. Kidan'ın görüşü daraldı. Bunu hayal etmiyordu. Ramyn'in dudakları sanki kuleden atılmadan önce kanla öpülmüş gibi boyanmıştı.

Kidan kampüs güvenliğinin çizdiği çemberi yararak ileri atıldı. Bir polis memuru onu yakaladı ama o karşı koydu, adam küfredip bırakana kadar karnına dirsek attı. Gözlerinde bir görüntü titreşti. June ay ışığının altında yatıyordu, boynu bir açıyla bükülmüştü, dudakları kanlıydı.

Kidan sedyeyi tuttu ve Ramyn'in başını zorla çevirdi. Etrafında perişan soluklar yankılandı. Ramyn'in boğazı iki ısırık iziyle delinmişti. Kidan başparmağını Ramyn'in ıslak dudaklarında gezdirdi. Birkaç öğrenci dehşete düşmüş bir halde hızla başını çevirdi. Kan vardı.

Kidan bakışlarını kalabalığa çevirdi. Katil burada mıydı? "onu," diye bağırdı biri ve Kidan sürüklenerek .

Onu gri pantolonun içine sokulmuş beyaz bir gömlek giymiş uzun boylu Siyah bir adama göturdüler. Uxlay armasının yanında bir rozet takıyordu. BAŞ DEDEKTİF.

"Adın ne senin?" diye sordu.

Kidan tüm otorite figürlerine karşı özel bir nefret besliyordu. June konusunda onu her seferinde hayal kırıklığına uğratmışlar ve meseleleri kendi ellerine almaya zorlamışlardı.

"Seninle konuşurken bana bak," diye emretti.

Kidan yaptı ve çivi gibi gözleri onun ruhuna takıldı. Yoğunlukla dolup taşıyorlardı, ona ölümün gözlerine baktığını ve hikayeyi anlatmak için yaşadığını söyleyen ham bir karanlık.

"Kidan," diye ısırdı.

"Kurbanla ne yapıyordun?" "Bir şeyi kontrol ediyordum."

"Neden?" diye tükürdü.

Kidan çenesini sıktı. Ona neden güvenmeliydi? Bakışları kalabalığın üzerinde gezindi. Neredeyse herkes suç mahalli yerine ona bakıyordu. O sert gözler karşısında boynu diken diken oldu, bakışları iğrenç ve korkunç bir şey içindi.

Baş dedektif bunu fark etti ve onu takip etmesini işaret etti. Suçlayıcı fısıltılardan kurtulduğuna sevinen Kidan onu takip etti. Renksiz, tek katlı bir binaya girdiler ve sıkışık bir odada karşılıklı oturdular.

Altındaki zemin dalgalandı ve kefaleti ödenene kadar onu tuttukları hapisane hücrelerine dönuştü. Islak çimento, kurumuş kustumuk ve alkolle karışarak alanı dolduruyordu. Adamın rozetine odaklanmamaya çalıştı.

Artık orada değilsin.

Onu tekrar sorguladı. Kidan nefesini tutarak vakanın June'unkiyle nasıl örtüştüğünü anlattı. Susenyos'u Ramyn'le birlikte Güney Sost Binaları'nda gördüğünü söyledi ama baş dedektifin yüzü hiçbir şey ele vermiyordu.

Adamın boş ifadesinin altında kıvranıyor, kendi davasını açıp açmayacağını merak ediyordu.

Profesör Andreyas uzun adımlarla küçük odaya girerek sözlerini kesti. "Sicionlar yakında burada olacak. Önemli bir görevden geri çekiliyorlar. Umarım bir ipucunuz vardır."

"Baş Andreyas, her zaman olduğu gibi kapıyı çaldığınız için teşekkür ederim."

"Bir isim, şef." Profesörün sesi sabırsızlıkla dalgalandı.

"Sizden bir isim istemeliyim. Dranaikler sizin sorumluluğunuz altında.

İsyan belirtilerini gözden kaçırmış olabilir misiniz?"

Profesörün tavrı karardı. "Hatanın benim bölümümde olduğundan bu kadar emin miyiz? Birini kuleden atmak insani bir çaresizlik kokuyor."

Şef gözlerini kıstı. "Isırık izleri vardı. Kidan ve çalışma grubu Felsefe Kulesi'ndeydi. Hatta içlerinden biri Dil ve Dilbilim Kulesi'ne girmiş, GK adında genç bir adam. Kidan, Susenyos Sagad'ı Ramyn Ajtaf ile birlikte gördüğünü söylüyor."

Bağırsakları sıkıştı. Profesör Andreyas, Dekan Faris'in arkadaşıydı.

Bunun yanlış bir suçlama olduğunu düşünürler mi?

"Sicion'lara haber veririm," dedi profesör sakın bir sesle. "Bu işin Acti Gala haftasından önce kapanmasını istiyorum."

O gittikten sonra Kidan şefe döndü. "Yardım edebilirim."

"Hayır, evine git. Güvende ol."

"Ev," diye tekrarladı Kidan şaşkınlıkla. "Tüm bunları yapan vampirle birlikte! Lütfen, yardım etmeme izin verin."

Bir dakika geçtikçe ellerini yumruk yaptı. Omuzları titriyordu.

"Dinle." İçini çekti. "Susenyos'u işaret eden sağlam kanıtlara ihtiyacımız var. Test edilebilecek ve onu bir suçla ilişkilendirebilecek herhangi bir şey. Bana böyle bir şey getirin, ben de bu konuda bir şeyler yapayım."

Kidan gözlerini kırıştırdı, içinde bir rahatlama vardı. Gitmek için serbest kaldığında, bir masanın üzerinde duran küvetin içindeki atkıyı gördü. Boynu ısındı, sonra sanki etrafına sarılmış gibi soğudu. Göğsünde bir delik açıldı.

Ramyn onun yüzünden mi hedef alınmıştı?

Memurlar farklı görevlerle meşguldü. Eşarbı hızla alıp kazağının içine soktu ve dışarı çıktı. Atkıyı elinde tutmak bozulmaz bir sözdü. Kidan Susenyos'u adalete teslim edecek ya da bu uğurda ölecekti.

RAMYN." KIDAN OTURMA ODASINDAKİ SUSENYOS'A TERS TERS BAKTI.

"Evet? Beni bir şeyle mi suçlamak istiyorsun?" Susenyos kitabını indirdi, gözleri ışık ve öfkeyle doldu.

Hayır. Dekan Faris çok açık konuşmuştu. Dudaklarını birbirine kenetledi ve çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Bakışları memnun bir parıltıya büründü. "Güzel. Dekan Faris senin bu kişisel kan davandan hiç hoşlanmayacak. Herkesin benim böylesine korkunç bir cinayet işleyebileceğimi düşünmesine izin veremeyiz. Ama belki de öylesindir, Yené Roana."

Yine o isim. Kidan'ın sınırlı Amharca bilgisinden, artık "yené "nin "benim" anlamına geldiğini biliyordu ve Roana'nın her zaman okuduğu sapkın *Deli Aşıklar* kitabındaki baş karakter olduğunu öğrenmişti.

Roana, kutsal olmayan düşünceleri yüzünden bir kilisenin dışına terk edilmişti. Açlıktan ölmek üzere olan vahşi bir hayvanın açlığıyla erkekleri ve kadınları arıyordu. Bir cinayetten sonra yakalanmış, arındırılmak üzere rahiplere götürülmüştü. Yeni bir kalp için gece yıldızlarına yalvardı ve gökler bunu kabul etti. Terk edilmiş bir köyde yaşamaya başladı, şiddet dürtülerinin izlerini yalnızlıkla . Bu uzun sürmedi. Hikaye, yakınlardaki bir köyü katletmekten aranan genç bir adamı sakladığında gerçek anlamda başladı. Adı Matir'di ve kendi karanlığını taşıyordu.

Kidan, Susenyos'un bu hikâyeden neden bu kadar etkilendiğini anlamıyordu. Bu

groteskti ve daha da kötüsü, onu bununla ilişkilendirdi.

Roana'm.

Gözleri yarıklara . "Bana öyle deme."

"Neden? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Sesi alaycıydı. "Bu benim adım değil."

"Anlıyorum, küçük kuş."

"Bana öyle de deme." Dişlerini sıktı.

Şömineye dönüp ısınmaya çalışırken dudaklarında bir gülümseme gölgesi belirdi. "Eğer bir akti öldürecekseniz, bunu yapmanın çok daha zevkli yolları var."

Sesi dehşetle karıştı. "Kanlarını akıtmak demek istiyorsun."

Gülümsediğini anlamak için yüzünü görmesine gerek yoktu. Altın şişesini açtı ve içti.

"Sadece bir aptal değerli akti kanını boşa harcar. Sizden çok az var."

Kidan'ın gözleri şişeye takıldı ve kalbinde yeni bir panik başladı. Kimin kanıydı bu? Susenyos'un yoldaşı yoktu ve Silia Teyze ölmüştü. June'un kanı olabilir miydi?

Parmakları düzensizleşti, görüşü bulanıklaştı. Kanıt. O şişeyi baş dedektife götürmek zorundaydı.

Kidan birkaç gün boyunca Susenyos'un içki içme düzenini inceledi. Şişeden tam olarak ne zaman ve nerede içtiğini not etti. Ne zaman Susenyos'un bulunduğu bir odaya girse, ona hakaret ve özellikle de yanından geçip gitse içiyordu. Bu durumdan kaçınmak için birbirlerine yeterince alan bırakıyorlardı, ama bazen yanlışlıkla bir kapı koluna uzanıp dokunuyorlardı, bu noktada adam ters ters bakıyor ve içiyordu. Sonra da şişeyi göğüs cebine geri koyardı. Matarayı kaybettiği tek zaman, yasaklanmış Güney Sost Binalarında günlük "ıslanmaya" gittiği zamandı. O zaman da onu şifonyerinin üzerine bırakırdı. Her gün, rutini buydu.

Kidan üçüncü gün parmak uçlarının üzerinde olmadığından emin olarak dikkatlice çaldı.

O kadar sıkı kavradı ki, *onlardan* biri olsaydı ezilirdi. Burnu sanki bir tazi gibi kız kardeşinin kanının kokusunu alabilecekmış gibi ona doğru hareket etti.

Baş dedektif eldivenli eliyle aldı ve mühürlü bir torbaya koydu.

"Biraz zaman alacak," dedi ona.

Kidan başını salladı. June'un kanı olmasını istemediğini bilmiyordu. Her iki durumda da yakında bir cevabı olacaktı.

OceanofPDF.com

RAMYN AJTAF'IN ANİ ÖLÜMÜ HİÇ KİMSENİN YAŞAMADIĞI BİR YASI DA BERABERİNDE GETİRDİ diğer. Ailesinin yönettiği İnşaat ve Mühendislik Departmanlarında siyah, dalgalanan perdeler asılıydı.

Cenaze kasvetli bir Salı günü gerçekleşti. Kapalı tabut. Ramyn'in sekiz erkek kardeşi koyu renk takım elbiseleri ve ciddi yüzleriyle sıraya dizilmişlerdi.

Kidan onların gölgesinde, şahinler arasında küçük bir güvercin olarak büyüdüğünü hayal etmeye çalıştı. Ramyn'in yaşam değişimi umudu hakkındaki gerçeği biliyorlar mıydı?

Törenin ortalarında güneş davetsiz olarak geldi. Günlerdir üzerlerinde dolaşan asık suratlı bulutlar dağıldı ve tabutun ve törene katılanların kafataslarının üzerinde dans eden ışınlar ortaya çıktı. Ramyn'in kardeşleri kederlerini korudular ama mezara çiçek atmak için diz çöktüklerinde gözleri hain bir ışık yakaladı. Kidan başını iki yana sallayarak tekrar aradı ve sadece kalp kırıklığı buldu. Tüm Ajtaf Hanesi rozetleri kederden kırmızıya boyanmıştı. Her aile onunki gibi parçalanmış değildi.

"Affedersiniz," dedi açık tenli, sessiz yeşil gözlü bir adam ona.

Ana Ajtaf ailesinin en büyük kardeşi Tamol Ajtaf kendini tanıttı. Onun boyuna gelmişti ve şık bir takım elbise giymişti.

"Bunun yeri değil ama sizinle temas kurmaya çalışıyordum."

"Öyle mi?"

"Evet. Mektuplarıma henüz cevap vermediniz."

Hiç mektup almamıştı. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Axum Arkeoloji Projesi. Ailenizin Son Bilge'nin kırsal yerleşimini bulma konusundaki kararlılığından çok etkilendim. Ajtaf Constructions hedeflenen kazıya yardımcı oldu ve büyük ilerleme kaydetti. Resmi olarak devralmak istiyoruz. Elbette size iyi bir tazminat ödeyeceğiz."

Kidan temkinli davranmaya başladı. Silia Teyze onu Ajtaflar hakkında uyarmıştı. Neden kız kardeşinin cenazesinde iş hakkında konuşuyordu? Kidan'ın Ramyn'i tanıyıp tanımadığını sorması gerekmez miydi?

"Eski bir yerleşim yerine bu ilgi neden?" diye sordu.

Tamol'un gülümsemesi zayıftı. "En az Kayıp Şehir Atlantis kadar efsanevi bir yer. Son Bilge'nin hazinelerini ve o yerleşimde kaybolan tarihi aramak ödüllendirici bir çabadır."

Bir kartvizit çıkardı ve Kidan'a verdi. "Dranacti eğitimini geçmek zordur. Diğer seçenekleri görüşmek isterseniz beni arayın."

Kartın arkasında yazıyor:

Yardım etmek için buradayız.

Ayın 13'ü.

Kidan kaşlarını çatı. Dekan Faris, Uxlay'da pek çok grubun varlığından ve çoğunun gündemlerini desteklemesi için bir Kurucu Ev varisini işe almaktan fayda sağlayacağından bahsetmişti ama Kidan kimsenin ilgilenmediğini düşünmüştü.

O gittikten sonra Kidan Ramyn için ağlamaya çalıştı. Yanağının içini ısırdı, bir şeylerin çıkmasını istiyordu - bir damla gözyaşı, o zaman kara bir kalp taşımadığını anlayacaktı.

Ağla, diye yalvardı zihninde.

Ama faydası olmadı.

Kidan kendini dışarı attı ve mezarlığın içinde yürüyerek isimleri ve tarihleri not . Mezarların çoğu genç insanlara aitti. Geçen yıl bir ölüm olmuştu. Ondan önceki yıl iki. Beş yıl önce ise dört öğrenci ölmüştü.

Bu onu durdurdu. Kidan bu öğrencileri neyin ya da kimin öldürdüğünü merak etti. Uxlay'ın öğrencileri koruyamadığını ya da umursamadığını fark ettikçe midesi düğümlendi.

Dekan Faris'e duyduğu nefret geri döndü. Uxlay bir hukuk yeri değildi.

hiç koruma yok.

Kidan'ın düşüncelerini paylaşan bir grup protestocu, Dekan Faris geldiğinde etrafını doldurdu. Onu, bu duruma yol açan eylem koruma yasalarını değiştirmemekle suçladılar. Hatta bir House Delarus kızı, uzaklaştırılmadan önce ona boyayla saldırmaya çalıştı.

Kidan başıyla destekledi. Öğrencilerin karşı koyması iyi bir şeydi.

Gözyaşı dökmemesine rağmen, Kidan eve bitkin ve yatmak için çaresiz bir halde ulaştı. Ancak eve vardığında çalışma odasını kaos içinde buldu. Bu ihtiyacı olan son şeydi. Çekmeceler dışarı sarkmış, dolaplar ardına kadar açık, bardaklar kırılmış, içki şişeleri boştu. Susenyos halının üzerindeydi, gömleği dağılmıştı, etrafında üç boş şişe vardı. Yüzü şömineye dönüktü, trans halindeydi.

Dikkatle öne doğru çekildi.

"Susenyos?"

Yanıt yok.

Kidan omzuna dokundu. Yüzünü ve hemen ayağa fırlayarak kızın dokunduğu yeri öfkeyle ovuşturdu. Kidan onun eline baktı. Temizdi, biraz yara izi vardı ama böyle bir tepkiyi gerektirecek bir şey değildi.

"Ne-"

"Daha fazla ." Boğuk sesine efor karışmıştı. "Onu sen mi aldın? Mataramı mı?"

"Ne? Hayır."

"Bana yalan söyleme," diye ve kadının sertleşmesine neden oldu. Alnından boşandı.

"Yalan söylemiyorum."

Yakıcı gözlerle ona baktı ve başını sallayarak sandalyenin kenarını gıcırdayana kadar kavradı.

Kidan içten içe küfretti. " oluyor?"

Kesik kesik bir nefes verirken şakağında bir damar gerildi. "Kanım bitti."

Yani June'u nerede tutuyorsa ayrılıp kanını alamaz mıydı?

"Neden gidip daha fazlasını getirmiyorsun?" Bu sözleri söylemek bile boğazındaki safranın yükselmesine neden oldu.

Küstah bir kahkaha attı. "Kısıtlamalarım var. Ve Silia'nın kanı tükeniyor."

Silia mı? Ölmeden önce bol miktarda kan bağışladı mı?

Kahretsin. Susenyos yalan söylemiyor olsa bile... kan bulabilseydi bulacağı açıktı. Birden Kidan'ın aklına bir vampirin tüm kanını aldığı geldi. Vücudu buz kesti.

Bir elini şakağına bastırırken içinden acı dolu bir inilti koptu. Tahta sandalyeyi çirkin parçalara ayırdı ve bir parçasıyla avucunu masaya sapladı.

Kidan irkildi ve "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Gitmen gerek," diye soludu, kısa bir süre göz göze geldik. Gözbebeklerinin siyahlığı bir hayvanınki gibi genişledi. Dışleri bir içeri bir dışarı kayıyordu.

Kidan sendeleyerek geri çekildi. "Ne oluyor sana böyle?"

Acınası bir şekilde güldü. "Eğer doğru hatırlıyorsam, vücudumdaki her sinir nereye gidersem gideyim potansiyel yoldaşımın kanını arayacak. *Senin* kanını. Yüzün, kokun ve dokunuşun her saniye daha da dayanılmaz hale geliyor. Bu yüzden, milyonuncu kez söylüyorum, eşyalarını toplayıp *gitmeni* öneriyorum."

Kidan kapıya baktı ama hareket etmedi.

Zorlu nefesleri evin içinde yankılanıyor, gök gürültüsü gibi şiddet kokusu yayılıyordu. Bir bıçağın ağaca çarpma sesine benzeyen derin bir çizik kadının dönmesine neden oldu. Dışlerinin arasında kırık odunlar vardı. Dışleri bıçak gibi sıyrıyor, derin yaralar açıyordu.

"Siktir," diye fısıldadı.

Gözleri renksizleşmişti. Ama June'un kâbusuyla çarpışan, kendi dişleriyle parçalara ayrılmış, gerilmiş ve kanlı dudaklarıydı. June onun ayaklarının dibinde, kendi dudakları kanlar içinde, ölüm gibi hareketsiz yatıyor olabilirdi.

"Neden hâlâ ?" diye nefes aldı, tahtaya vurarak. "Git buradan!"

Bağırışı evin içinde bir çatırtıya yol açtı.

Kidan omurgasını dikleştirdi ve tepsiden bir tereyağı bıçağı aldı.

Güldü. "O bıçak sana yardım etmeyecek, küçük kuş."

Kavrayışı sıkılaştı, sesi buz gibi soğuktu. "Arkadaşlık ayinleri. Eğer bir vampir yemin etmeden bir insandan beslenirse, gözleri üç gün boyunca kırmızı kalır ve böylece bulunup hapsedilir. O yüzden hadi, benden beslen."

Bir ölüm tanrısı gibi döndü. "Sana bir yoldaşlık yapabilirim

yemin ederim."

Bu, yemin için Dranacti'yi geçmek zorunda olmadığı anlamına mı geliyordu?

Hem kadim hem de ölümcül bir yaratıkla karşı karşıya olduğunu hatırlayarak bir an için sırtı kilitlendi. Çabucak toparlandı. "Kırmızı gözlü ya da değil, benden beslenirsen Dekan Faris'in evindeyim."

Bıçağı daha yükseğe kaldırarak, bir adım daha yaklaşması için ona meydan okudu.

Ona nefret dolu bir bakış fırlattı ve çenesini tuttu. "Dişlerim ağrıyor, zonklayan kemik gibi atıyor. Sırf onları memnun etmek için sen de dahil olmak üzere bu evdeki her şeyi ısıracağım. Sadece seninle beslenmeyeceğim. Seni öldüreceğim."

Kidan'ın gözleri bir an için düştü. Eğer ona izin verseydi, Dekan Faris onu kesinlikle tutuklardı. Peki ya June? O da bulunacak mıydı?

Kidan June'un kaybolmadığından emin olmalıydı. Burada ölmek hiçbir amaca hizmet etmeyecekti.

Çenesini ona doğru kaldırdı. "O zaman sanırım kendini kontrol etmen gerekecek."

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Eğer gitmeyeceksen... Kulübede pense var. Hemen getir onları."

Şaşkınlık içinde dondu kaldı.

Çenesi zar zor hareket ediyordu, sözleri o kadar sessizdi ki. "Beni öldüreceksin."

Kidan'ın gözleri büyüdü. Kulağa lezzetli ve acı verici geliyordu. Geri geri yürüyerek penseyi bulmak için dışarı çıktı. Evden daha fazla mobilya kırılma sesi geldi. Geri döndü ve kapıda durakladı.

"Buraya gel." Susenyos duvara yaslandı. "Cehennemin ta kendisi olacak ama tekrar büyüyecekler." Kendi kendine konuşuyor, hazırlanıyor gibiydi. "Çıkacaklar."

Kadın ona doğru yürüdü ve adam sanki kadın ona vurmuş gibi irkildi. "Daha yavaş," diye bağırdı.

Adımlarını yumuşattı. Canavar kendisiyken onu bu kadar korkmuş görmek hem tuhaf hem de keyifliydi. Yüzünü çevirdi, gözleri kapalıydı. "Kokun... Çok sarhoş edici."

"Bana bak," diye emretti.

"Konuşmayı kes."

"Ben nasıl-"

Gırtlaktan bir ses çıkardı ve kadının çenesini kavrayarak yüzünü ona yaklaştırdı.

kanlı olanı. Kidan'ın içgüdüğü direnmekti ama adamın bedeninde isyan eden arzuyu görünce duraksadı. Kemik beyazı dişleri, parıldayan koyu tenine karşı inanılmaz bir noktaya kadar keskinleşti. Nefesi kapana kısılmış bir kuş gibi hızlandı.

"Nefes almayı kes." Nefes aldı.

Onu bıraktı ve penseyi tutan elini ağzına götürerek daha da açtı. Alnına kan pompalandı. Kerpeteni dişlerinin üzerine yerleştirdi.

"Şimdi." Titreyen bir nefes aldı. "Çabuk ol."

Kidan elindeki penseyi çevirmeye devam etti, hâlâ dişine dokunmuyordu. "Ne bekliyorsun?" diye hırladı.

Başını salladı. Penseyi tekrar yerleştirdi ve dişlerine dokundu. Adam tıslayarak onu kendisinden uzaklaştırdı. Sadece dokunması bile acıtıyorsa, çekip çıkarmak nasıl hissettirecekti? Dudaklarında bir gülümseme belirdi. O da gördü.

Sikeyim.

Hızlı bir hareketle onu duvara yapıştırdı.

"Bundan zevk alıyorsun," diye soludu, kasları kasılırken onu kollarıyla sardı.

Hayır de.

"Evet."

Venom acısını dindirdi. "Sana June'dan nasıl içtiğimi göstermemi ister misin?"

Kidan'ın vücudu sertleşti, gülümsemesi . "Ne dedin sen?"

"Onu bu şekilde kollarımın arasına almıştım, o kadar savunmasızdı ki. Tek yapmam gereken eğilmektir."

Kidan onun bok kusan çenesini yakaladı ve penseyi içeri soktu. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Keskin dişine yapıştı ve öfkeli bir hareketle geri çekildi. Kuvvet omzunu patlattı ve yüzüne kan sıçradı.

Kerpeten, dişi ve sakızının bir kısmıyla birlikte çıktı.

Susenyos yumruğunu duvara vurarak kulaklarına yakın bir yerden deldi ve tüm sesler kayboldu. Diğerini çekmek için acele etti. İş bittiğinde Susenyos yere çöktü ve başını duvara yasladı. Kidan bir dağa tırmanmış gibi nefes alarak ona baktı.

İçinde bir şey serbest kalmıştı, vahşi türden bir serbest bırakma.

dünyayı biraz daha aydınlık yaptı.

O saf bir şeytandı. Yenmeye devam edeceği biri.

Kidan yere çömeldi ve koridorda ona yaptığı gibi çenesini tuttu. Cildi yanıyordu, gözleri yaşarmadan ıslanmıştı.

"June nerede?" diye sordu.

Kaybettiği dişlerinin acısı, onu kucaklayan avuçlarında titreşiyor ve damarlarına doğru süzülüyordu. Acı içindeydi, zonklayan ağrıdan kurtulmak için bilinçsizce ona doğru eğiliyordu.

"Anlat bana." Sesini alçalttı. "Sana ne istersen veririm."

Dudakları aralandı. Onun titreyen nefesini içine çekebilecek kadar yakındı. Tüm oda kuşaklanmış deri gibi zonkluyordu. Parmaklarını adamın yanağında gezdirdi ve tüy gibi dokunuşuyla adamın irkildiğini hissetti. Çok yakındı ve çok acı çekiyordu.

"Onları sen mi öldürdün?" Kidan'ın sesi kadife yumuşaklığındaydı. "June ve Ramyn'i sen mi öldürdün?"

Sormak için yanlış bir şeydi. Buz gibi bir rüzgâr gibi, kızın onun üzerindeki çekiciliğini yok etti. Kadının elini itti ve yüzünü kadından saklayarak gölgelerin içine doğru sendeledi.

Kidan hayal kırıklığı içinde gözlerini kapattı. Ön kapı tıkırdayarak açıldı.

Etete içeri girdi, gördüğü manzara karşısında titriyordu. "Dranaic Susenyos! Acti Kidan! Ne oldu?"

Kidan merdivenlere doğru yürüdü ve yumruğunu dişlerinin üzerine kapattı. Bırakın bir ay ya da bir yıl sürsün, gerçeği ondan teker teker öğrenecekti.

MİTOLOJİ VE MODERNİTE DERSİ TİYATROLARDAN BİRİNDE YAPILDI

Qaros Müzik Konservatuarı'nın içinde yer almaktadır.

Bu ders Kidan'ın Uxlay'da kalabilmesi için bir başka gerekliliktir. İki seçmeli dersinden tatmin edici bir not alması ve Dranacti'yi kesinlikle geçmesi gerekiyordu. Şimdiye kadar, bu ders en eğlenceli olanıydı.

Ancak Ramyn'in yokluğu derinin altına bir iğne gibi batıyordu. Yusuf rahat gülümsemesini kaybetmiş ve kâğıdının kenarına sürekli bir çizgi çiziyordu. Slen her zamanki gibi okunamaz bir şekilde önüne bakıyordu. Kidan onu dün gece geç saatlerde Felsefe Kulesi'nde bulmuştu. İkisi de uyuyamadıkları için şafak sökene kadar hiç konuşmadan çalışmışlardı. Kidan genellikle böyle bir sessizlikten nefret ederdi, teni sıkışık dairesinde olduğu gibi karıncalanırdı, ama bu garip bir şekilde doğal hissettirmişti, kemik ürpertici yerine sıcaktı. O cadı saatlerinde Ramyn'in adını anmadan yasını tutmuşlardı.

GK gördüklerini Profesör Andreyas'a ve baş dedektife rapor etmişti. Bir anlık kahverengi deri ayakkabılar ve bazı metal bantlar.

Yorgun yüzünü tekrar ovaladı.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," dedi Kidan yumuşak bir sesle.

"Ona daha hızlı ulaşabilirdim." Düşünceli gözleri sorularla doluydu. "Onun çırpınısını ne kadar süre izledin?"

Kidan'ın kaburgaları sertçe kasıldı. Onun sessiz suçlamasını duydu. Neden

Ramyn'i gördüğü anda mıydı?

bir hayal kırıklığı acısı kapladı. Bir haftadan kısa bir süre içinde onu farklı görmeye başlamıştı bile. Belki de onun kurtarılmaya değer olmadığını fark ediyordu.

Anne Anoet'in leş dediği insanlar vardı. Kocasını da onlardan biriydi.

"Sadece kendileri için yaşarlar ve yalnız ölürlər."

Yaşayan bir insana insan demek çok vahşi bir şeydi. Kidan ve June bir insan olmaktan nasıl kaçınılabileceğini sormuşlardı ve Anoet Ana *"Değer verdiğin insanlar olsun. Aksi takdirde var olmaya değmezsiniz. Kaçınıza baktığıma bir bakın."*

Kidan onun söylemediği şeyi duydu. *Ne kadar çok hayatım olduğuna bak.*

Kidan çalışma grubunu gözlemledi, insan ve savunmasız. Anoet Ana gibi biri başkalarıyla ilgilenerek affedilebiliyorsa, Kidan da affedilebilir miydi? Bu aşkı bir zamanlar June'la yaşamıştı; önünde uzun yıllar olduğu için göğsü daralmış, gençliğin kıyısında sersemlemişti. Ta ki kız kardeşinin yokluğu Kidan'ı ölüme yakın bir boşlukta bırakana kadar. Belki de yeni ruhları barındırabilir, yeniden nefes almanın bir yolunu bulabilirdi. Bunu Anoet Ana'dan bile daha iyi yapabilirdi, onları asla cezalandırmaz ya da zarar verme riskini almazdı. Bir şey bileğini deldi, bileziği bencilce bir düşünce yüzünden keskin bir şekilde battı.

Profesör Soliana Tesfaye uzun, desenli bir elbise giyerek onları "Günaydın sınıf," diye selamladı. Bu derste dranaics ve actis'in doğuşunu sağlayan efsaneleri, Son Bilge ile Demasus arasındaki ilişkiyi ve tabii ki meşhur Üç Bağ'ı inceliyor, bu hikâyelerin günümüz toplumuna etkilerini analiz ediyorlardı. "Efsanelerimiz her zaman sözlü hikaye anlatımı yoluyla aktarıldığı için bugün bir performansla başlıyoruz."

Işıklar söndü. Trajik oyun, Aarac efsanesinden Son Bilge ve Dişli Aslan Demasus hakkındaydı. Slen'e göre, *Geleneksel Habeş Mitlerinden* uyarlanmış ve savaş tarzı bir hikaye olan Pantagon'un Haçlı Seferi'nin yapısına uyması için gevşek bir şekilde çevrilmişti.

Kidan, sahnede kıvrık impala boynuzları takan bir grup maskeli insanın - avcılarının- parladığını fark etti. Bunlar ailelerini dranaiklere karşı koruyan köylülerdi: kan içiciler ya da Batı'nın bildiği şekliyle vampirler.

İnsan avcıları bir mağaraya gittiler ve Son Bilge'yi giysiler içinde buldular.

çatlak bir maske, yakut bir yüzük takıyor ve elinde ikiz kılıçlar tutuyordu. Dranaiklere karşı savaşmak için ondan silah istediler.

Dranaiklerin lideri Demasus, taç olarak bir aslan yelesi takmış ve Axum ülkesini katletmek için orduları yönetmiştir. Bir sonraki sahnede katliam arttıkça yaşanan korkunç kayıplar anlatılıyordu.

Kidan koltuğunda kıpırdandı. Hız ve dişler karşısında ne kadar güçsüzlerdi. Vampirler yeniden yükselmeyi seçerse, dünyanın geri kalanının ne umudu olabilirdi ki?

İkinci perdede, Son Bilge savaş alanına geldi. Demasus'u omuzlarından yakaladı ve bir gölge dumanının içinde kayboldu. Dünyadan yalıtılmış bir mağaranın içinde uyandılar. Demasus tüm gücüne rağmen taşı kırıp kendini kurtaramadı.

Yıllar, mağaranın yakınındaki uzun otların mevsimsel değişimleriyle geçti.

Köylüler minnettarlıklarını ifade etmeye geldiler ve dranaikler liderleri olmadan dağıldılar. Yine de o yıllarda neler olduğunu kimse bilmiyordu.

Sahne ışıkları kapandı, yakından odaklandı. Son Bilge ve Demasus dizlerinin üzerinde, birbirlerine dönük olarak belirdiler. Demasus giderek artan bir sıkıntı içinde uluyarak yüzünü ellerinin arasına gömdü ve aslan yelesinden tacını bir kenara fırlattı. Tüm salon bu sessiz mücadeleyi izledi. Ellerinin arasına düşen bir kılıç birinin göğsünü sıyırdı, ancak diğeri tarafından çekilip alındı.

Kidan saldırganla kurbanı ayırt edemiyordu. Her biri rolünü zarif bir dansla canlandırdı, ne öldürmeye ne de öldürülmeye, yaşamaya ya da ölmeye istekliydi. Tekrar eden bir döngüye girmiş ama gücünü kaybetmemişti. Acı çekmiş olmalılar, diye düşündü Kidan. O mağarada tek başlarına, doğalarının imkânsız kıldığı bir yol çizmeye .

Bıçak sonunda hedefini buldu. Seyirciler gözlerini dört açmış bakarken bir serbest bırakma, bir delinme oldu. Son Bilge kendi avucunu kesmiş ve avucundakileri dağınık bir kâseye boşaltmıştı.

"Bana sadakat yemini et, Demasus, ve kanım senin olsun."

Kidan aktörün avucunu kestiğine ikna olmuştu. Gerçek bir kesik gibi çok hızlı düşmedi; yasak su gibi altın plakanın içine süzüldü. Demasus yaralı bir hayvan gibi hırladı, gözleri büyüyen kan birikintisiyle Son Bilge'nin boynu arasında gidip geliyordu.

O ona zarar vermesini istemiyordu. Ne neden olmuştu onların imkansız

Arkadaşlık mı?

Son Bilge, "Başkasına zarar vermeyeceğine, sadece susuzluğunu gidermemi isteyeceğine dair bana yemin et," dedi.

"Aradığım şeyi bana işkence etmek için veriyorsun," diye karşılık verdi Demasus. "İyiliğiniz zehir gibi ve bunun için kalbinizi almalıyım."

"Seni suya, güneşe ve ölüme bağlayayım," dedi Son Bilge. "Senin için seçtiklerimden iç. Onlara senin türünle ilgilenmeyi öğreteceğim. Onların senden bir canavar gibi korkmasına neden olan gücünü terk et. Hayatı sadece kendininki pahasına al ki ne kadar değerli olduğunu bilesin."

Kör edici bir açlık içinde Demasus ünlü sözünü söyledi: "Beni kurbanlarla oyalıyorsun, ama karşılığında senden isteyeceklerime dayanabilir misin?"

Kidan öne doğru eğildi.

"Edeceğim. Karşılığında sen de yanımdan ayrılmayacaksın. Denizdeki rüzgâr ve gecedeki yıldızlar gibi kalacaksın. Senin arkadaşlığın, Demasus, işte bunu alacağım, öleceğim güne kadar."

Sonra ikiz kılıçlar, kırmızı bir yüzük ve parçalanmış bir maskeyle bir bağ oluşturdular. Seksen aile tarafından miras alınacak ve kutsal bir gelenek gibi aktarılacak bir bağ. Su, Güneş ve Ölüm bağları olarak da adlandırılan Dranaiklerin Üç Bağını yaratan bir bağ.

İlk Bağ: Vampirler artık tüm insanlardan değil, sadece Seksen Aileden su içebiliyordu. İkinci Bağ: Orijinal güçleri ve kuvvetleri - bir zamanlar zorlayabildikleri, gölgelerin içinde kaybolabildikleri ve hatta uçabildiklerine dair söylentiler vardı - zayıfladı ve bastırıldı. Üçüncü Bağ: Eğer bir insanı vampire dönüştürmek istiyorlarsa, bu kendi hayatları pahasına gerçekleşiyordu.

Kidan'ın en çok sevdiği sonuncusu. Asla vampirlerden oluşan kitlesel ordular olamazdı. *Yine de*, diye düşündü, bileziğine dokunarak. *Kötülüğe tasma takamazsın. Onu öldürürsün.*

Sahne, Son Bilge'nin dünyanın dört bir yanına dağılmış üç objesiyle kapandı. Bu eserlerin, keşfedildikleri takdirde, bağları kırma yeteneğine sahip oldukları söyleniyordu, bu yüzden birbirlerinden uzakta saklanmışlardı. Affetmeyen yedi denizde, göklere uzanan dağlarda, uçsuz bucaksız bir çölün değişken kumlarında ve ötesinde.

Sonunda, iki adam köylülere yeni yaşam tarzlarını-Dranacti'yi öğretmek için dışarı çıktılar.

Aktörler muhteşemdi. Neredeyse Demasus'a karşı şefkat ve Son Bilge'ye karşı öfke yerine anlayış hissedecekti.

GK öne doğru eğilmiş, zincirini avucunun etrafına sarmıştı.

"Hepsi doğru değil," diye mırıldandı. "Kaldıkları mağara Axum'da değil. Semain Dağları'nda."

"O dağlar diye bir şey ." Slen eldivenlerini tekrar tekrar düzeltti.

GK biraz kaşlarını çattı. "Onlar... varlar. Sadece gizlenmişler. Bir gün onları ziyaret etmeyi umuyorum."

Yusuf usulca güldü. "Ben de gelebilir miyim? Her zaman dünyanın tepesinden çılgılık atmak istemişimdir."

GK öfkeyle yüzünü sildi. Kidan'ın küçük gülümsemesi yanındaki boş koltuğa bakınca soldu. Ramyn'in septum piercingi parıltıyor, kalp şeklindeki ağzında bir kavis oynuyordu. Ölmemeliydi. Ama Kidan Ramyn ya da arkadaşlıklarının kırılma başlangıcı üzerinde duramazdı. Bir an önce harekete geçmezse başka kim ölecekti?

Sadece gerçeklere odaklandı. Ramyn Susenyos'la birlikte bir yaşam değişimi için dranaik Güney Sost Binalarını ziyaret etmişti. Orada Uxlay dranaiklerini June hakkında konuşurken duymuştu.

Kidan kan sonuçlarını beklerken, dranaiklerin özel binasına sızacak ve Uxley'den atılmamayı umacaktı.

"House Umil, sanat ve güzelliğin mükemmel evi. Kara kalemle başladılar, Afrika halkını ve kültürünü düzleştirilmiş duvarlara yansıttılar, kendi tarihçilerimiz gibi davrandılar ve göçü belgelediler. Bugün mirasları rafine edildi, koleksiyonları binlerce esere ulaştı ve onlara adanmış bir müze var. Onlar Sanat Evi'dir."

-Aktüel Evlerin Tarihçesi

Yohannes Afera tarafından

Ömer Umil on dört yıl önce on vahşice öldürmek suçundan tutuklanmıştı. Tek oğlu olaya tanıklık etti ve babasına karşı ifade verdi. Henüz altı yaşındaydı. Makary Hanesi davaya nezaret etti ve Omar şimdi Uxlay'ın Drastfort Hapishanesinde kalıyor.

Omar bir zamanlar hepimizin yakın arkadaşıydı. Ölümünden birkaç ay sonra böyle bir duruma düştüğünü bilselerdi ailenizin kalbi kırılırdı. Ona git ve seninle paylaştıklarımı paylaş.

OceanofPDF.com

KIDAN GÜNEYDEKİ BINALARI UZAKTAN TAKIP ETTİ. Üç kişi

Binalar omuz omuza vermiş kardeşler gibi birbirine sokulmuştu, kırmızı kumtaşından zamansız ve demir kapılarını geçen herkese kan vaat ediyorlardı. Saat dördtü ve gözlemlerine göre Susenyos'un günlük uykusuna daldığı saatti.

O yöne doğru hızlı adımlarla ilerledi ve soldaki binanın dışındaki taş çıkıntıda oturan iki tanıdık çocuk gözüne ilişince durdu.

GK ve Yusef sessizlik içinde meditasyon yaptılar. Yusef kulaklıkları takarak çizdi ve GK Mot Zebeya kitabını okudu.

"Kidan!" Yusuf el salladı.

GK iç çekerek kitabını yavaşça kapattı. "Sadece müziği fark gerekiyor."

Kidan yaklaştı. "Siz ne yapıyorsunuz?"

"GK bana Mot Zebeya derslerinden birini öğretiyor, doğayla bir olmak gibi şeyler."

"Buna Settliton deniyor," dedi GK nefesinin altından. "Hepiniz pratik yapmalısınız o."

Birbirlerinden sık sık şikayet eden iki insan için Oldukça içerikli.

"İşte, dinle," dedi Yusuf.

Kidan kulaklıklardan birini çıkarıp kulağına götürdü.

"Nina Simone?"

"İlk kez resim yaptığımda oynuyordu. Çözölmeme yardımcı oluyor."

Sütuna yaslandı, yeni biçilmiş Sheba Meydanı'na baktı ve yumuşak cazı ve duygulu vokalleri dinledi. Kidan en son ne zaman müzikten keyif aldığını bilmiyordu. Bildiğı her şeyden kopuk hissetmişti.

"Peki, buraya sık gelir misin?"

Yusuf takdirle salonun desenli duvarlarına dokundu. "Bu koridorlar var olan en eski eğitim kurumuna bir övgü niteliğinde."

Başlarının üzerinde kemerler vardı, sanki her sütun çatı ile arasında görünmez bir ayı destekliyordu. Kidan'ın parmakları ahşap sütunların üzerinde devam eden geometrik çalışmayı izledi.

"Endölös mimarisi ve sanatı. Nefes kesici, değil mi? O zamanları yaşamış bir dranaic'e eşlik ettiğınızı hayal edin. Babam sekiz ayını dranaic'iyle birlikte sadece eser yaratarak geçirdi. Dranaic'i onun hayatını anlatırdı ve babam da hepsini kaydedirdi."

Bu sözlerle Yusuf'un yüzü buruştu ve gözleri biraz düştü. Kidan Yusuf'un babası hakkında bir şeyler okur okumaz hayranı olmuştu. Dranaic'lerinden on tanesini öldürmüştü. Bu cehennem çukurunda akli başında olan tek kişiydi. Bunu nasıl yaptığını bilmek istiyordu. Bir impala boynuzuyla mı? Hepsini birden mi, yoksa teker teker mi?

Bir keresinde onu Drastfort Hapishanesinde ziyaret etmeye çalışmış ama girişine izin verilmemişti. Talebini engelleyen hapishane değildi. Ömer Ümil kimseyle konuşmuyordu. Bu yüzden Kidan ona bir mektup yazmaya karar verdi. Görevliler önce her şeyi okuduğı için, anlamlarını gizlemek için kelimelerini dikkatle seçti ve kısa bir giriş yazdı, Silia Teyze'nin ölümünden bahsetti ve Ömer Ümil'i görmek istedi. Ömer henüz yanıt vermemişti. Belki de bir sonraki mektubunda çalışma grubunda oğlunun da olduğundan bahsedecekti. Umarım bu onu kendisiyle görüşmeye ikna ederdi.

Yusuf içini çekti ve kulaklığını geri aldı. Ayaklarının dibinde birkaç buruşuk eskiz kâğıdı toplanmıştı. Onları topladı ve ceplerine doldurdu.

"Hadi kasabaya gidelim," dedi aniden, sesi parlaktı.

GK içini çekti, sonra ona döndü. "Bizimle gel."

Kidan'ın dudakları bu davet karşısında hüznle kalktı. Ne vermezdi ki sadece

normal olun, gidin ve eğlenin. Nefes alın ve küçük şeylerle rahatlayın.

"Hayır, siz eğlenin."

Yusuf el salladı ve uzaklaştı, ama GK kaldı. Kabaran bulutların örttüğü heybetli Güney Sost Binalarını inceledi, sonra ona dalgın bir bakış fırlattı.

"Emin misiniz?"

Ses tonuna gözlerini kırıştırdı. Onun oraya doğru yürüdüğünü görmüş müydü? "Evet."

Yavaşça başını salladı ve parmak kemiklerine tekrar dokundu. "Dikkatli ol."

O gittikten sonra Kidan alt dudağını kaşımaya başladı. O zincirler ona orada öleceğini mi söylemişti? Siyah demir kapılara baktı. Küçük bir metal levhada şöyle yazıyordu,

DAVET EDİLMEDEN KATİYEN GİRİLMEMELİDİR. GİRİŞ RİSKİ SİZE AİTTİR.

Başka seçenek yoktu. Canavarın çenesine girdi.

Yüksek pencerelerden süzülen loş ışık kırıldı. Güney Sost Binaları aynadan yapılmış gözler gibiydi. Portreler cam gibi, perili gözlerden dışarı bakıyor ve onu soyuyorlardı. Giysilerini çıkardılar ve çıplak bedeninin derisini yüzerek varlığının yoldan çıkmış parçalarını aldılar. Kidan her yerde ruhunun parçalarını gördü. Kanlar içinde yere yığılmış bir adamın şiddeti, dehşete düşmüş ama meydan okuyan gözlerle bakan bir kadın, bir çocuğun yağlı gözyaşlarından dağılmış yanakları. Hastalıklı bir karamsarlık her duvara yapışmıştı.

Sonra onu tuhaf bir ses karşıladı. Sanki kemerli koridoru her an su basacakmış gibi, süslü bir kapının yanından bir su sesi geldi.

Kapının üzerindeki küçük bir oymada "AROWA HAMAMI" yazıyordu.

Yavaşça kapıyı açtı. Ilık sis hemen yüzünü kapladı ve su damlacıkları kirpiklerine yapıştı. Pusun içinden mermerden yapılmış geniş bir oda uzanıyordu, ortasında büyük bir havuz vardı. Siyah aslan başlarının ağızlarından dökülen sıcak su, bir buhar tabakası oluşturuyordu. Sis içinden üç figür hareket etti. Kidan eğildi ve kapıyı arkasından kapattı. Gürül gürül akan su çıkardığı azıcık sesi bile maskeleydi.

Gözlerini kısarak baktı. Figürler bol beyaz cüppeler giymişlerdi. İçlerinden biri

havuzun kenarında omuz silkti. Düzgün bir bacak suya girmeye başladı; zarif ve güzel Iniko'nun göğüsleri kısa sürede turkuaz suya daldı, kısa saçları köşeli yüzüne doğru uzanıyordu. Kidan'ın o ilk gün Iniko'yla birlikte gördüğü çocuk, kaslı göğsü çıplak, alnında altın kaplama bir saç bandı olduğu halde suya girdi.

Eğer buradalarsa, o zaman... Kidan düşüncesini tamamlayamadı. Susenyos soyundu.

Heykellerden biri gibi yapılıydı, koyu kahverengi teni sarkmayacak ya da esnemeyecek şekilde ayarlanmıştı. Bakışlarını uzaklaştırmaya çalıştı ama yine de adamın leğen kemiğinin mükemmel bir şekil aldığını ve suya girerken geri kalanını sis kapladığını gördü.

Üçü de havuzun kenarlarına yayılıp başlarını dinlendirdiler.

Kidan orada çömelmiş, gözleri Susenyos'a sabitlenmiş ve teni dayanılmaz derecede sıcaktı. "Taj, yarın üç yeri ziyaret etmeni istiyorum." Susenyos'un sesi alçaktı.

ve topraksı, ona doğru sürüklendi. "Çok aciller. Iniko, beş yerin olacak."

Taj inledi. "Eğer kahraman gibi davranacaksam, belki de mektupları bana göndermeliler."

Mektuplar mı? Kidan zihnini yokladı ve Susenyos'un odasındaki parşömenleri hatırladı. *Ölümsüz'e Mektup*. Bu bir çeşit şifreli iletişim yolu muydu?

"Axum kazı sürecinde yerel halkla ilgili bir sorun var. Biri gitmezse kazıyı durduracaklar." Susenyos'un sözlerini kızgınlık çarpıttı. "Iniko?"

"Halledildi. Zaten burada pişman olacağım bir şey yapmadan gitsem iyi olacak." "Neden bize öyle bakıyorsun?" Taj hafifçe kıkırdadı.

Iniko'nun sesi kıvrıldı. "İkinize de Ramyn'den uzak durmanızı söylemiştim ve şimdi o öldü."

Kidan çömelmiş bacaklarındaki gerginliği hafifleterek yaklaştı. "Hepimiz onunla eğlendik. Tanrı onun küçük ruhunu korusun."

Kidan bunu kimin söylediğini tespit edemedi. Odadaki basınçlı havanın sesi kesildi ve her beş kareye bir yerleştirilmiş zemin ızgaralarından buhar döküldü. Isı vücudunu sardı. Kat kat giysileri yardımcı olmuyordu. Kravatını çıkarıp gevşetti ve elinin tersiyle terleyen alnını sildi. Izgaraların arkasında kömürler var mıydı? Buranın ne kadar sıcak olması gerekiyordu?

Çok sessizdi. Konuşmayı bırakmışlardı. Kidan bakmaya cesaret etti ama sadece yoğun bir sis görebildi. Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Gitmeli. Şimdi.

"Ne arıyoruz?" Alçak ve gizli bir ses ensesini gıdıkladı.

Kidan'ın omurgası sarsıldı. Vücudundaki her hücre inledi. Kendini dönmeye, vampirin çömelerek yaklaştığına tanık olmaya zorlayamadı.

"Bugün benim şanslı günüm."

Kulağının dibine doğru usulca güldü. Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti?

"Sen... bana zarar veremezsin," diye başladı. "Dekan Faris-"

"Yasaklı bir bölgeye isteyerek girdiniz." Fazla keyifle araya girdi. "O çizgiyi geçtiğin anda, onun uyarısını geçersiz kıldın. Bu binada açlıktan ölen dranaikler, kazayla düşenler, boğulanlar var. Mümkün kıldığın o kadar çok ölüm var ki, seni hepsinden kurtarmam beklenemez. Ben Tanrı değilim. Yine de dualara cevap vermekten hoşlanıyorum."

Midesi solup gitmişti. Buhar yoğunlaşmıştı, bu yüzden parmaklarının ucunu bile göremiyordu. Şakağından gözlerine ter damlıyordu ve tahrişe karşı öfkeyle gözlerini kırıştırdı.

"Peki küçük kuş, sonsuza kadar böyle mi kalacağız yoksa bana bakacak mısın?"

Ateş derisinin arkasını kavurarak nabzını hızlandırdı. Yanağının içini ısırdı, acıyı vücudunu dönmeye zorlamak için kullandı. Eğer ölecekse, bunu o şımarık gözlere bakarken yapacaktı.

Ve ne manzaraydı onlar, geniş ve aç. Sis onu ikinci bir deri gibi örtmüştü. Saçları ıslaktı ve beline sarılı tek bir havlu dışında çıplaktı. Kalın kalın yutkundu, yanakları kızarmıştı.

Ona takdir dolu bir ıslık çaldı. "Çok cesurca."

"Ben... gideceğim." Geri çekildi, ayakkabıları buğudan kayganlaşmıştı.

Öne doğru diz çöktü ve kadının donup kalmasına neden oldu. Yavaşça kravatının ucundan tuttu ve kumaşı parmaklarının arasında ovuşturarak çekti.

"Bu kravatın hakkında çok düşündüm."

Gözlerini öfkeyle kırıştırdı ve adam gülümseyince yumruklarını ona doğru savurdu. Bir eliyle onları yakaladı ve diğer eliyle kravatını çözdü. Yakası ilikli kalmıştı ama bu koruma katmanı olmadan kendini korkunç derecede açıkta hissediyordu.

"Geri ver onu," diye hırladı.

Sonra, dehşet içinde, her iki bileğini de yukarıdaki metal havlu askısına sabitlemek için kullanıyordu. Bacaklarını savurdu ama açığı bunu zorlaştırıyordu ve saldırı girişimlerinin neredeyse hiçbiri ona isabet etmedi. Yarı çömelmiş bir halde, kolları başının üzerinde kapana kısılmıştı. Kidan saç örgülerini silkeleyerek terleyen yüzünü temizledi.

Sisin içinde kayboldu. Paniği arttı. Onu burada boğulmaya mı terk edecekti? Burun delikleri ıslak havayı ıslatan okalıptüsle yandı. Kravatını çekip kemirmeye çalıştı ama faydası olmadı. Gözleri yanıyordu ve nefes nefese bağırarak yardım istedi.

Beyaz sis onu yuttu.

Arowa'nın banyosu eriyip gitti ve duman boğazını yaktı. Yanan bedeninin kokusu saçlarına sinmişti. Kaç kez yıkanırsa yıkansın, bu koku asla kaybolmayacaktı. Kidan boğuldu. Sisin içinde, Mama Anoet bir sandalyeye bağlanmış, nefes almak için mücadele ediyor, yardım için yalvarıyordu.

Bu duman değil. O evde değilsin.

Gözlerini sıkıca kapadı ve kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

İyisin.

Gürültülü bir vınlama nefesi içine çekti. Hava inceldi ve Mama Anoet'in ihanet dolu gözleri soldu. Sıcaklığın aniden düşmesiyle Kidan'ın tüyleri diken diken oldu. İçine bir rahatlama pompalandı.

Susenyos tamamen giyinik bir şekilde önünde duruyordu. Yani, neredeyse. Bol gömleğinin düğmeleri neredeyse göbeğine kadar açıktı. Neden giymişti ki? Susenyos onun bakışları karşısında kaşlarını kaldırdı.

Yüzü yanıyordu ve bunun buharla hiçbir ilgisi yoktu.

"Bırak beni yoksa çılgılık atacağım." Kolları titriyor, üst dudağı terden kayganlaşıyordu. "Bırakayım mı? Artık benim evimdesin. Bir içki paylaşmadan ayrılmak kabalık olur." Dudaklarını yalayarak bakışlarını kızın boğazına indirdi ve kız titrediğinde gülümsedi. "Ya da beni bozduğun için özür dileyebilirsin ve ben de

gitmene izin

verebilirim." Özür

dilemek mi?

Kidan'ın gözleri yarıklara dönüştü. "Ya da doğruca cehenneme gidebilirsin."

Bu cevabı bekliyormuş gibi güldü ve onu serbest bıraktı. Kadın kravatını almak için uzandığında, adam kravatı ulaşamayacağı bir yerde tutarak arka cebine soktu.

"Kendini koruma konusundaki eksikliğin her zamanki gibi nefes kesici. Bakalım onu uyandırabilecek miyiz?"

OceanofPDF.com

SUSENYOS ONU BİRDEN FAZLA SALONUN BULUNDUĞU DAİRESEL BİR ODAYA GÖTÜRDÜ kuytular. Dranaikler birbirlerine karışmış, bazıları çekilmiş perdelerin arkasında, birkaçı barın yanında ve tam ortada, oyuncak bebekler gibi dizilmiş, gözleri bağlı aktörler vardı.

"Bu da ne böyle?" Kidan tısladı, onun tutuşuna karşı mücadele ediyordu.

"Bu bir kan davası. Geçen sefer, küçük toplantımızı kabaca böldün. Hatırlamıyor musun?"

Kidan yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Onu bir salon kabinine çekti ve ellerini kravatıyla koltuğa sabitledi.

Susenyos kalabalığın içine baktı. "Taj, benim için ona göz kulak ol."

Taj kendini çarpıcı bir dranaikten sıyırdı ve ona katıldı.

Susenyos gözleri bağlı grubun yanına geçti.

Taj başıyla selam verdi, kestane rengi gözleri parlıyordu. "Taj Zuri. Yos'un en nefret ettiği insanlara getirdiği kişi. Bir daha ne zaman karşılaşacağımızı merak ediyordum."

Kahverengi yüzü bir sırtışa bölündü, her iki yanağını da delen kalıcı bir tuhafılık vardı. Uzun, bükülmüş saç telleri alnındaki kalın altın kaplama bant tarafından tutturulmuştu. Bandın kuyruk ucunda bir mühür iğnesi vardı - enstrümanlarla dolu bir fincan. Qaros Hanesi'ne aitti.

Kidan sessizce ona baktı.

"Oh, konuşmuyoruz. ." Onun karşısındaki pelüş koltuğa yerleşti.

kanepeye uzandı ve alçak masadan bir dergi aldı. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Dakikalarca kendini kurtarmaya çalıştıktan sonra Kidan geriye doğru sarktı ve odanın etrafındaki çekilmiş perdelerle baktı.

"Arkada ne oluyor?"

Taj onun gözleriyle derginin üzerinde buluştu ve gülümsedi. "Korkunç şeyler düşünüyorsun, değil mi?"

"Yapmamalı mıyım? Kanlı kur gibi bir isimle mi?"

"Oh, tatlım. Hayır." Okuduklarını bir kenara bıraktı. "Kanla kur yapmak, Dranacti'den mezun olmuş ve yoldaşlık yemini etmiş varisler içindir. Teknik olarak sadece yoldaşlarımızdan içmemize izin veriliyor ama bazıları başka bir vampir isteyip istemediklerini anlamak için başkalarına tattırmaktan biraz heyecan duyuyor." Uzun bir iç geçirdi. "Yine de sadece tadımlık. Ayda bir kuralı suçtur ama Dekan Faris kurallarını sever."

Konuşkan biriydi. Kidan gardını aldı, yüzü sertleşti. "Ayda bir kuralı mı?"

"Otuz gün geçene kadar aynı asitten içemezsiniz. Beklemek acı vericidir ve kontrolü az olan bizler için, kendinize zaman ayırmanız önemlidir."

"Neden gözlerini kapatıyorlar?"

"Bunu istiyorlar. İşe konsantre olmalarına yardımcı olur. Bazıları iş, bazıları da zevk için arkadaş seçer. Hangisini tercih ettiğimi söyleyebilirsiniz."

Ona geniş bir sırıtış sundu.

Boğazından yukarıya doğru bir safra yükseldi. "Bu iğrenç."

Güldü ve başını eğerek bakışlarını onun boynuna dikti. "Gerçekten mi? Arkadaşını seçmeden önce etrafta alışveriş yapmaz mıydın? Bu sana haksızlık olur."

Koltuğunda kıpırdandı. "Ben kimseyi seçmiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Ya benim dişlerimin hissini başkasınıninkine tercih edersen? Denemezsen nasıl bileceksin?" Kadının dehşete düşmüş bakışı onu kıkırdattı. "Utanç verici. Bunun gibisi yok."

"*Senin için.*"

Tekrar güldü, gülüşündeki hafiflik onu şaşırtmıştı. Kidan daha önce bu kadar içten gülen bir vampirle karşılaşmamıştı, hele de bu kadar sık. Onların gerçek neşeden yoksun olduklarını düşünmüştü.

"Evet, ama actis için ısırıkta da bir zevk var," dedi. "Asla göremeyeceğiniz şeyleri görüyor, hayal bile edemeyeceğiniz şeyleri deneyimliyorsunuz."

"Ne demek istiyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Bu kadar zamandır buradasın ve kimse sana insan vücudunun bir ısırığa nasıl tepki verdiğini söylemedi mi?"

Bakışlarını sertleştirdi. Bu şiddet eylemi neden umurunda olsun ki? Bir ısırık bir ısırıktı.

"Sizi eğitmek benim için bir zevk." Taj sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi dans eden sesini alçalttı. "Bir vampir bir insanı her ısırığında kimyasal reaksiyonlar meydana gelir. Bunlardan biri bedenle ilgilidir ve *olağanüstüdür* ama bir diğeri de zihinle ilgilidir. Birbirimizin anılarına ve düşüncelerine bakabildiğimiz bir an."

Kidan şaşkınlık ve dehşeti bir arada yaşadı.

Gözleri parladı. "Daha da iyi oluyor. Her vücut parçası farklı bir duygu kategorisini çağırıştırıyor. Bileğe atılan bir ısırık sizi birbirinizin çocukluğuna götürür, göğüs ise şiddeti çağırıştırır. Yine de ben her zaman boynu tercih ederim. Bir insanın arzularının ne olduğunu bilmek gibisi yoktur."

Yalan söylüyor olmalıydı, çünkü bu da ne?

Daha fazlasını sormadan Susenyos'un başını gözleri bağlı bir kızın kulağına doğru eğdiğini gördü.

"O ne yapıyor?"

Taj onun görüş alanını takip etti. "İzin istiyorum. Biz canavar değiliz. Bekle, hayır. Bu yanlış. Sen istemediğin sürece biz canavar değiliz." Kidan, Taj Zuri'nin içinde uyandırdığı duyguları ayrıştırmaya başlayamadı.

Susenyos kolunda kuzguni saçlı bir kızla yaklaştı. Kız hiç de korkmuş görünmüyordu. Taj'a başıyla selam verdi, o da göz kırparak gitti. Susenyos kızı boş kanepeye oturttu.

Kidan kendini kurtarmaya çalıştı ama adamın düğümünü çözmek imkânsızdı. Susenyos aralarındaki boşluğu doldurdu ve öne doğru eğilerek nemli kıvrımlarının yanaklarını gıdıklamasını sağladı. Okaliptüs ve gül yağı kokusu tenine sinmişti ve bu karışım baş döndürücüydü. Neredeyse bir uyuşturucu gibiydi. Dudaklarını yaladı ve kendini olabildiğince geriye itti.

"Mataramı aldın, değil mi?" diye fısıldadı. "Ne yaptın onunla?"

Dik dik baktı. Şu anda tek silahı buydu ve onu kullanmaya devam edecekti.

"O zaman beni kirlettin." Bastırılmış öfke sözlerini dalgalandırdı. "Bunu sadece bir kişi daha yaptı. Onlara ne yaptığımı biliyor musun?"

Kıdan yüz ifadesini düz bir umursamazlığa dönüştürdü. "Onları sen öldürdün. Orijinal."

Kızın yakasını . Tüyleri diken diken oldu, çukurlaşmış, açıkta kalan boğazına yayıldı. Göğsü hızlı hareketlerle inip kalkıyordu.

Susenyos ona yavaşça gülümsedi. "Benim dayanılmaz acıma katlandın, ben zevk alırken izlemen adil olur."

İzle bakalım...

Kalbi göğsünden çıkmakla tehdit ediyordu.

Onu ısıracaktı.

"Rahatla, küçük kuş." Adam bir parmağını kızın boynundaki çukura koydu ve kız titredi. "Senden içmeyeceğim... henüz."

Adam geri adım attığında kız nefes verdi, rahatlama başını döndürmüştü. Susenyos kanepeye oturdu ve kuzguni saçlı kızı kucağına çekti. Yavaşça parmağını kızın kemerli, pürüzsüz boynunda gezdirdi. Kıdan'ın kendi boyun kasları kasıldı. Sıcak iğneler damarlarını delip geçti.

Ağzını ayırdığında dişlerinin iyileşmekten de öte olduğunu gördü, kemik beyazı bıçaklardan farksızdı, dipleri genişti ve ölümcül bir noktaya kadar sivrilmişti. Kıdan'ın dudakları aralandı.

Kızın gevşek askısını bir kenara silkti ve dolu ağzını kızın çıplak omzunun üzerine kapattı. Kızın içinden derin, arsız bir iç çekiş çıktı. Kıdan'ın kulakları ısındı. Yavaş, durgun öpücüklerle teni emdi. Kıdan kendi omuzlarını yuvarlayarak adamın ağzının haşlanmış bir meyvenin içi gibi sıcak ve ıslak olduğunu hayal etti. Bu rahatsız edici düşünce yüzünden avucunun içini çimdikledi.

Yanındaki kızdan iniltili bir "*lütfe*n" sesi geldi.

Tanrım, bir insan bundan nasıl zevk alabilir?

Susenyos dudaklarını gerdi. Kıdan'ın başka tarafa bakması gerekiyordu. Hemen şimdi.

Ama ne yaparsa yapsın onun yakıcı bakışlarından kurtulamadı. Kıdan onun dişlerinin eti yırttığı anı biliyordu, çünkü kız seğirdi ve gömleğinin önünü sıkıca kavradı.

İnce bir kan çizgisi kahverengi teninden aşağı süzüldü ve elbisesi tarafından emildi. Tüm bunlar olurken Susenyos'un siyah gözleri Kıdan'ın kilerden hiç ayrılmadı.

Oda etraflarında soluklaşırken dişleri cınladı ve derisi gerildi.

Onu üzerinde *hissedebiliyordu*, kolları göğsüne ve beline sarılmıştı, sanki sadece teninin içine girdiğinde tatmin olacakmış gibi vücudunu eziyordu. Gözleri arzuyla parlıyor, kararmış bir altın rengine dönüşüyor, göz bebeklerinin etrafında kırmızı bir halka oluşuyor, saçlarının uçları parlak güneş ışığını yakalıyordu.

Başka tarafa bak.

Kidan'ın bağırsakları külden başka bir şeye dönüşmedi.

Neden başka tarafa bakmıyorsun?

Burada onu izlerken ölecekti.

Kızın elleri ona dokundu ve Susenyos geriye doğru eğildi, kirpiklerini sadece coşku olabilecek bir şekilde kırıştırarak kapattı. Mataradan içmek onu hiç bu kadar altın ışığa boğmamıştı, yüz hatlarını ateşin saçlarını yediği noktaya kadar bronzlaştırmamıştı. Kidan'ın kalçaları titredi ve titremeyeyle savaşmak için onları birbirine bastırdı. Bu adam ne tür bir canavardı?

Taj yeniden ortaya çıktı, kızın omzuna bir sargı bezi yerleştirdi ve onu gönderdi. Susenyos'un yanındaki duvara yaslandı ve Kidan'a bilmiş bir bakış fırlattı. Kızın boynundan aşağıya doğru bir sıcaklık aktı.

Susenyos iki kalp atışı boyunca başını öne eğdi, alnına dokundu, sonra sandalyesinin iki kenarına tutunarak kararsızca ona doğru yürüdü. Dikkatini adamın çenesinde tuttu, vahşi, değişken irislerine değil.

"Ve bunun her gün bizim başımıza geleceğini düşünmek." Sesi değişmişti, çok fazla duman yutmuştu. "Burada kalarak istediğin gerçekten bu mu? Hayatının geri kalanında kucağымda olmak mı? İyi bir küçük kuş gibi beni kanınla beslemek mi?"

Kidan'ın içinde dolaşan garip sıcaklık her neyse onu terk etti. Hırlamamak için kendini zor tuttu. "Önce beni öldürmen gerekecek."

Kızın önünde çömeldi ve onu yıldız ışığıyla parlayan gözleriyle buluşmaya zorladı. "Gitmene izin vermemin tek bir yolu var. Özür dilediğini duymak istiyorum."

Yüzü buruştu. "Pardon?"

"Evet, aynen öyle. Ama alaycı olmadan ve ilk gününüzde özür diliyormuş gibi değil."

Bakışlarını düzleştirdi. "Asla."

Sesi bir anda geceye dönüştü ve tüm sakinliğini yitirdi. "Aslında, özür dilerim. Özrünü duymak istemiyorum. Yalvarmanı istiyorum."

"Ne?"

"Gitmene izin vermem için yalvar."

Ciddi değildi. Yine de yüzündeki durgunluk ve Taj'ın gerginliği

omuzlar aksini söyledi.

Susenyos ölümcül bir alçak ses tonuyla, "Yalvar," diye tekrarladı. "Bana yaşattığın her şey için. *Yalvar.*"

Kidan'ın boğazından kahkahalar yükseldi ve serbest kaldı. Susenyos'un yüzünde şimşekler . Onu hiç tanıımıyordu.

"Bütün bunlar bana yalvardıktan sonra seni dövdüğüm için mi? Neyin var senin? Küçük gösterinden sonra dişlerin hala acıyor mu?"

Taj yüzünü avuçladı.

Kidan onu görmezden geldi. "Özür dilemiyorum ve kesinlikle yalvarmıyorum."

Susenyos'un kararlılığını sarsmak için sadece dört kelimeye ihtiyacı vardı. "Taj, perdeleri kapat."

Taj'ın kahverengi teni sarardı. "Emin misin? ama, hâlâ Chrisle'den beslenmedin."

"Şimdi."

Kidan sözlerin şiddetinden dolayı sarsıldı. Ama onu rahatsız eden Taj'ın endişesiydi. Neden bu kadar korkuyordu?

"Elbette," dedi Taj. "Ama önce başkası yapmadan önce Arwal'dan beslendiğinizi kaydetmelisiniz."

Susenyos hareket etmedi.

"Dekan Faris'in seni bir daha buradan men etmesini istemezsin," diye dikkatle devam etti Taj.

Küçük kabin, Kidan'ın kalbinin atışları dışında sessizlikle doldu.

Susenyos yavaşça ayağa kalktı, çenesinde sinirli bir tik vardı. "Geri döneceğim."

O dışarı çıktıktan sonra Taj rahatlamıştı. "Buradan çıkmak için ne derse yapmalısın. Bu artık gurur meselesi. İçinizden biri pes etmeli ve bu sen olmalısın."

Kidan sinirlendi. "Bu mümkün değil-"

Hızla karşıya geçti ve yüz hatları gergin bir şekilde kadının önünde diz çöktü. "Onu sakatladın. Bizim için bundan daha aşağılayıcı bir şey olamaz."

Bir sonraki protestosu dudaklarında öldü.

"Bu, kalbimizi söküp almaktan daha samimi, daha şiddetli bir şey. Bu yüzden kızgın."

Daha şiddetli ve samimi... Yani? Bırak kızgın olsun. Empati mi bekliyordu? Eğer bu kadar canını yaktıysa, o zaman bu dişler vahşi bir hatırlatıcıydı.

ondan aldığı gibi ondan da almıştı.

Taj'ın kestane rengi gözleri ona yalvardı. "Seni öylece bırakamaz. Ona yardım etmek zorundasın."

Kidan çenesini sıkı. "Hayır."

Bir elini yüzüne sildi. "İkiniz de çok inatçısınız." "Neden umurunda ki?" diye karşılık verdi.

Ona endişeli bir bakış fırlattı. "Burada ya da dışarıda ölmen fark etmez. O suçlanacak."

"Onu koruyorsun."

"İkinize de yardım etmeye çalışıyorum. Eğer ikiniz bu çizgiyi geçerseniz, geri dönüşü olmaz."

Kidan çenesini başka tarafa çevirdi.

Taj birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra yumuşak sesi onu kendine çekti. "Eğer ona yalvaramıyorsan, bana yalvar. Gitmene izin vermesi için ne gerekiyorsa yap ve söyle."

Vücudundaki her molekül öfkeyle titreşiyordu. Susenyos dönüp perdeleri çekerek tüm ışık ve gürültüyü kestiğinde, Taj duvarın arkasındaydı.

Susenyos'un elinde ince, pırıl pırıl bir bıçak döndü. "Gümüşümü tercih ederim ama bu da işimi görür. Şimdi dişlerinizden başlayayım mı?"

Kidan dişlerini öyle sert sıkı ki, parçalarını toplamak için bıçağa ihtiyaç duymayacaktı.

Bıçağı yan masaya sapladı. İşaret parmağını kabzaya koyarak döndürdü ve ahşabın inleyip gıcırdamasını sağladı. "Ya da belki şu dil? Ama o zaman yalvaramazsın. Taj, ne düşünüyorsun?"

Kidan'ın bakışları hâlâ iri gözleriyle ona yalvaran Taj'a kaydı. Nefreti hiçbir zaman bu noktaya varmamıştı. Ama Taj'ın sabırlı ve endişeli yüzü onu biraz olsun yatıştırmıştı. Bir çeşit neden görmesini sağladı. Nefes al.

Önce onu indirmeden ölemezdi. June'u bulmadan. Taj ona küçük bir baş selamı verdi.

Fısıltıdan daha ince bir sesle, "İyi. Özür dilerim."

Dönen bıçak durdu. "Orada durma. Tam olarak ne için? Huzurumu bozduğun için mi? Bana hakkıyla bırakılmış olanı çalmaya çalıştığın için mi? Hazinelerimi yok ettiğin için mi? Beni bozduğun için mi? Bu kadar uzun bir listeyle, hala hayatta olmanız dikkate değer."

Her kelime asit yutmak gibiydi ve tek yutmak zorundaydı.

"Mataranı aldığım için özür dilerim. Seni bozduğum için özür dilerim."

Bu dünyada yürüyen en iğrenç yaratık olduğun için üzgünüm. Dişlerini tek tek sökmediğim için üzgünüm. Seni benzine batırıp o gözlemevinde yakmadığım için üzgünüm. Seni öldürecek silahı bulamadığım için üzgünüm.

"Başka ne olabilir ki?"

diye düşündü. "Lütfen..."

bırak gideyim."

Silahını bir kenara bırakarak usulca güldü. "Oh hayır. Bunu herkesin içinde yapmak istiyorum. Taj, getir onu."

Susenyos perdeyi aralayıp dışarı çıkarken Kidan'ın kafası karışmıştı.

Yüzü asık olan Taj ellerini çözdü ve sesini alçaltarak onu odanın ortasına doğru götürdü. "Diz çökeceksin."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Ciddi olamazsın."

Susenyos, kıs kıs gülen birkaç dranaikin yanında yerini aldı, sesi yüksek ve parlaktı. "Sevgili dranaiklerim, karşınızda binamıza davetsiz olarak giren Kidan Adane. Gitmesine izin vermeden önce söylemesi gereken bir şey var."

En az yirmi dranaik ona burun kıvrarak baktı. Kidan'ın yanakları tutuştu. Kendini onların huzurunu bozan bir istila gibi hissediyordu.

Taj onu indirmeye çalıştı ama omuzları kilitlendi. "Kidana," diye uyardı.

Bacakları saf taştan yapılmıştı. Diz çökmeyecekti. Taj bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü dirseğine hafif bir baskı uygulayarak omurgasını eriyen buz gibi yumuşattı. Dizlerinin yere çarpmasının verdiği keskin acı, onu boğan utancın yanında hiçbir şeydi.

"Hepsinin ne kadar acınası görüldüğünü unutuyorum," diye seslendi gümüş saçlı bir kadın, dudakları günah kadar kırmızıydı.

"Evet. Çok. Ama elinizde olmadan onları sonsuza dek izlemek istiyorsunuz." Susenyos'un sesi yeniden sertleşti. "Yalvar."

Kidan, onu bir canavar gibi yutmaya hazır, istekli yüzünü görmeye dayanamadı. Gözlerini kapadı, nefes aldı. "Lütfen... bırak gideyim."

Hafif kahkahalar etrafta fokurduyor, kanını ateşe veriyordu.

"Yine."

Bu sefer daha alçak sesle söyledi.

Kidan onun kendisine doğru ilerlediğini duydu, ayak sesleri hafif, kokusu iğrençti. "Bana bakarken bir kez daha."

Gözlerini açmayı reddetti. "Lütfen bırak gideyim."

"Yalvarırken ağzının aldığı şekle bayılıyorum." Sesindeki zevk çok fazlaydı. "Ama o kara gözlerini benden esirgeme. Kendilerine ait bir dilleri var."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, binlerce közün çatırdamasıyla öfkelenmişti.

Yavaş bir nefes aldı, önce bir gözbebeğini, sonra diğerini izledi. "Nefretin okyanus buzu gibi yanıyor. Ve bu tamamen benim. Bir şeye hiç bu kadar tamamen sahip olmamıştım."

Kahretsin, kendini kaybedecekti. Onu hayatının sonuna kadar lanetleyecekti. Bırak onu öldürsün. Bırak ne halt istiyorsa yapsın. O-

"Sanırım işi bitti," dedi Taj çabucak.

Susenyos başını eğdi. "Bilmiyorum. Hâlâ ciddi olmadığını hissediyorum."

"Yos," dedi Taj. "Ona bir bak. Titriyor."

Titriyordu. Onu kendi kravatıyla boğmama çabası yüzünden.

Susenyos kalabalığı inceledikten sonra ona sıkılmış bir bakış attı. "Sanırım. Ve Uxlay'i terk mi edeceksin?" Kesinlikle hayır.

Taj'ın bakışları ona bağıırıyordu. *Sadece bu binadan çık.*

"Yapacağım."

Susenyos uzun bir süre düşündü, içini çekti ve geri çekildi. "Onu evine götür ve toplanmasına yardım et. Gittiğinden emin ol."

Taj, Kidan'ı öyle bir hızla ayağa kaldırdı ki, Kidan yerçekimindeki ani değişimden dolayı sarsıldı. Taj onu hızlı adımlarla uzaklaştırırken, Kidan arkasına baktı. Kalabalık Susenyos'u küçük gösterisi için tebrik ediyordu. Sırttı ve onların alkışlarını memnuniyetle karşıladı.

Çenesini dik tutmaya zorladı. Buna pişman olacaktı. Bunu iki kat daha acımasızca geri ödeyecekti.

Güney Sost Binaları'nın dışında, aslan şeklindeki lambalar geceyi dalga dalga kırıyordu. Gerçekten saatlerdir orada mıydı?

"Gitmeyeceksin, değil mi?" Taj, tanımlanmış sınırı geçip Acti bölgesine girdiklerinde şöyle dedi.

Onu görmezden gelerek ağrıyan bileklerini ovuşturdu.

Bir elini saçlarında gezdirerek nefesini bıraktı. Kadın gerildi,

söyleneni yapacağından endişeliydi.

Beklemediği şey ise mahcup bir sırıtmaydı. "Yos'a sana kesin talimatlar verdiğimi ve seni korkuttuğumu söyle, tamam mı?"

"Beni gitmeye zorlamayacaksın değil mi?"

"Gerçekten zorlamıyorum. Ayrıca, senin gitmeni istediğini sanmıyorum." "Ne? Tabii ki istiyor."

"Hayır." Sesi sakinleşti. "Eğer gerçekten gitmeni isteseydi, Iniko'yu da seninle birlikte gönderirdi."

Kidan'ın gözleri güvensizlikle kırıştı. Neden gruplarıyla ilgili detayları isteyerek paylaşıyordu? Neden ona yardım ediyordu?

"Peki, yarın görüşürüz," dedi.

"Yarın mı?"

Taj gizlice gülümsedi. "Acti Gala. Seni bekleyen büyük bir görev var. En sevdiklerimden biri, gerçekten. Yos'la aranı düzeltsen iyi olur. Hâlâ kızgınsa geçemezsin."

Öfkelenerek Taj'ın parmaklarını başının arkasında birleştirmesini ve karanlığın içinde erirken ılık çalmasını izledi. Eğer bu kadar öfkeli olmasaydı ve belki de düzgün bir insan olsaydı, hayatını kurtardığı için ona teşekkür ederdi.

Yos ile barış.

Sanki çekişen iki oda arkadaşymışlar gibi. Sanki onu yalvartmamış ve vücudunun her yerinde onu hissetmemiş gibi. Kidan'ın omuzları yeniden karıncalandı ve tırnakları avuçlarını parçalayana kadar yumruklarını sıktı. Nasıl olduğu önemli değildi. Ondan öcünü almak zorundaydı.

İLK ACTI GALANIZA HOŞ GELDİNİZ. BU GECE, GÖREVİNİZ

Bir vampiri size giysilerinden bir parça hediye etmeye ikna edin," dedi Profesör Andreyas.

Kıdan bunu doğru duymuş olamazdı. Sallanan çimenlerin arasında, parıldayan yıldızların altında, en güzel kıyafetlerini giymiş halde duruyorlardı. Her yıl düzenlenen etkinlik, önlerinde suyun altındaki kırık cam gibi parıldayan Büyük Andromeda Salonu'nda yapılıyordu. Kıdan, Dekan Faris'in kendisi için gönderdiği yüksek yakalı, deniz yeşili bir elbise giymişti. Dekan, Adane Evi'nin varisinin uygun bir şekilde ilk kez sahneye çıkmasında ısrar etmişti. Kıyafete eşlik eden, üzerinde Adane dağının mührü bulunan zümrüt bir saç tokası, Kıdan'ın saç örgülerini yukarı kaldırarak boynundan uzakta sabitliyordu.

"Kıyafetlerini... almamızı mı istiyorsunuz?" Saçları sık kesilmiş bir kız olan Asmil ciyakladı.

"Almak değil. Size hediye etsinler." Profesör Andreyas kol düğmelerini düzeltti. "Kişisel bir eşyayı hedefleyin; yüzüklerini, paltolarını, hatta yapabiliyorsanız elbiselerini. Çok önemli bir şey olmalı. Sahip olunan şey ne kadar anlamlıysa, o kadar üst sıralarda yer alırsınız. Kendimi tekrar etmekten nefret etsem de, bunu yapmak zorundayım çünkü çoğunuz bu aşamada işitme duyunuzun sizi hayal kırıklığına uğratmasına izin vermeyi seçiyorsunuz: *Onu çalamazsınız.*"

Onlar başlarını sallayana kadar o yaşlı gözlerle onlara baktı.

Kaygan gülüşlü bir çocuk olan Rufeal Makary sordu: "Elbise almak için uymamız gereken belirli bir kural var mı? Sınır nedir?"

Arkadaşına sırtıttı.

Profesör Andreyas onlara etkilenmemiş bir bakış fırlattı. "Sınır yok. Ne gerekiyorsa yapabilirsiniz. Baştan çıkarmayı da. Gerçi senin bunu yapabileceğinden şüpheliyim Makary."

Rufeal'in çenesi boyunca bir çizgi gerildi. Yusuf güldü ve Rufeal'in ters ters bakmasına neden oldu.

"Gece yarısına kadar vaktiniz var. Yemeğin, müziğin ve sohbetin tadını çıkarın. Bunu iyi değerlendirin, çünkü tüm parti size ne hediye edildiğini gözlemleyecek. İyi şanslar."

Profesör gittikten sonra dışarıda durup strateji geliştirdiler.

"Bildiğim kadarıyla Iniko Obu en zor hedef. En son on dört yıl önce giysilerini vermişti sanırım. Taj Zuri ise şeker gibi dağıtıyor," diye açıkladı Rufeal birkaç adım ötedeki arkadaşlarına.

"Ya Susenyos Sagad?" Asmil sesi titreyerek sordu. Kidan'ın kulakları dikildi.

"Yapardı, ama kimse ona yaklaşmıyor. Çok fazla kötü ev geçmişi var. Herkes onun yoldaşlarını öldürdüğünü biliyor. Yani, Adane Hanesi'nin durumuna bir bakın. Nasıl olur da onlardan sadece *bir kişi* kalır-"

"Kapa çeneni Makary," diye araya girdi Yusuf soğuk bir şekilde.

Rufeal kollarını kavuşturdu, karanlık bakışları Kidan'a kaydı. "Haklı olduğumu biliyorsun, Ümil. Geçen yıl sen bile onu seçmedin."

Öğrencilerin ilgisi yüzünü ısıttı. Kidan bakışlarını yer değiştiren çimlere çevirdi, yumrukları sıkılaştı. Tüm soyunu kaybetmeyi aklının ucundan bile geçiremezdi; tam burada batar ve bir daha asla kalkamazdı. Ama Haziran ulaşılabilirdi. June'un kaybolmadığından emin olabilirdi.

"Boş ver onları," dedi Slen onun yanında. "Eğer geçebileceğinizi düşünüyorsanız Susenyos'a gidin."

Kidan bu düşünce karşısında ürperdi. Hiçbir şekilde ona sormayacaktı.

Demasus'un altın aslan heykellerinin çevrelediği devasa kapılardan girdiler. Efsanevi yaratıklar vahşi dişlerini gösterdiler ve öğrenciler içeri girerken iyi şans ve güç için yontulmuş yelelerini ovuşturdular.

İçeride, geniş ve ışıltılı alan yumuşak klasik müzik, dökülen şampanya ve basamaklı sohbetlerle akıyordu. Odanın etrafındaki masalar

Statüye göre atanan mevcut yüksek mevkili Ev, iş durumuna ve kendilerine kaç dranaikin sadık olduğuna belirlenirdi. İlk masa Ajtaf Hanesi'ne, son masa ise Adane'ye aitti.

Slen, GK ve Kidan birlikte bir tur atarak kime yaklaşacaklarını tartıştılar ve bu sırada Yusuf'u kaybettiler. Kidan Taj'ın Asmil'le konuştuğunu gördü ama Susenyos'tan iz yoktu. Onu bulmak istediğinden de değil. Dün gece eve gelmemişti ve bu gece de gelmeyeceğini umuyordu.

Üçü küçük bir mola için durakladığında, Yusuf elinde bir giysi parçasıyla yeniden ortaya çıktı; bir topuk. Tam beş dakika olmuştu. Hem Slen hem de Kidan ona ters ters baktı.

"Ne?" Omuz silkti. "Ben çekiciyim."

Rufeal onların yanından geçerken sırtıttı, arkasında yeni bir palto tutuyordu ve ikinci sırada geliyordu.

Kidan gözlerini kıstı. "O adamdan nefret ediyorum." "Aynen," diye yineledi Yusef.

"Sen geçen yıl Dranacti için onun çalışma arkadaşı değil miydin?" Slen sordu.

"Evet ama bu sadece enerjisi.... sanki hep beni izliyormuş gibi hissediyorum."

Kidan, gerçekten de odanın diğer ucundan onları izleyen Rufeal'e bir bakış attı.

"Bu yıl Gençlik Sanat Sergisi için benim rakibim o," diye devam etti Yusuf. "Yetenekli, kendini beğenmiş küçük bir sanatçı olmak istiyor. Dünya bunlardan sadece bir tanesini kaldırabilir, o da benim."

Yusuf usulca güldü. Kidan dikkatli davrandığında, kahkahasının teklediğini ve kaza yapmadan önce hızla giden bir araba gibi virajından kaydığını gördü. Sanki hepsi bir maskeydi. Ve şimdi bunu açıkça görüyordu.... Adam korkuyordu. Sanatçılar ve onların ilahi olanı yakalama arayışları, yaratma saplantıları, en iyi olma çabaları.

"Eminim iyi olacaksın," dedi.

"Evet. Büyük teyzemi Umil Sanat Müzesi yönetim kurulunda kendisine de yer vermesi için ikna etmeye çalışıyor. Beni rahatsız eden de bu. Makary'ler ne zamandan beri evrak çantalarını boya fırçalarıyla değiştiriyor? Neden sanata geçsin ki? Sanat müzesi bizim, benim babamdı..."

Yusuf'un sözleri silikleşti ve başını salladı. Kidan daha fazlasını sormak istiyordu ama onu çok erken zorlamaktan endişe ediyordu.

"Her neyse, siz artık iyi olur. Ben bir içki alacağım," dedi Yusuf ve gitti.

"Kimin için gitmek istiyorsun, GK?" Kidan sordu.

GK'nın sıcak gözleri birinin üzerine yerleşti. Kidan onun yumuşak hareketlerini, duruşundaki sessiz koruyucu niteliğini, her zaman gözlemci ve tetikte oluşunu seviyordu. "Susenyos Sagad ile konuşmak istiyorum. Kimse yanına yaklaşmıyor ve onu izlemek zor."

"Hayır," dedi Kidan çok hızlı bir şekilde.

Boynu diken diken oldu ama bakmayacaktı. *Demek o burada.*

Slen ve GK kaşlarını kaldırdı.

"Güven bana. Onu yoldaşın olarak istemezsin. O aşağılık biri."

GK başını sallamadan önce bunu düşündü. Rahatlayarak iç çekti. Ramyn'i Susenyos'un pençelerinden kurtaramamıştı. Yine de GK'yı koruyabilirdi.

Yan masadaki biri kıpırdandı ve tanıdık kırmızı kadife yeleği, paltosu ve yontulmuş elmacık kemikleri ortaya çıktı. Kidan'ın midesi sıkıştı. Iniko Obu. Kadının sert bakışlarından Kidan onun her şeyi duyduğunu anladı.

"Göz atmaya gidiyorum." Kidan, Iniko'nun gazabından kurtulmak için omzunu döndürerek kalabalığa karıştı.

Güvenli bir şekilde kalabalığın ortasına geçtiğinde nefesini gevşetti.

Taj ona doğru yürüdü. Onu daha önce gördüklerinde üzerinde takım elbise ceket, uzun bir palto ve altın zincir vardı. Şimdi üzerinde kaslı kollarını ortaya çıkaran bir atlet vardı ve... kemeri yoktu.

"Gerçekten mi?" Kidan kaşlarını kaldırdı. "Çok hızlı oldu."

"Genelde uygunsuz davranmadan önce durmaya çalışırım ama dayanamadım. Prof mutlu olmayacak. Üç tane seçmem gerektiğini söyledi."

Adamın alnını saç çizgisinden daha fazla kapatan altın kaplama bandı inceledi. "Neden böyle takıyorsun?"

Şaşırarak dokundu ve gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümseme sundu. "Korkunç bir yara izi var."

"Grup rahat mı?" "Son altmış yıldır değil."

Kidan'ın ağzı açık kaldı. "O zaman takmamalısın. Yara izleri utanılacak bir şey değildir."

Gülümsedi. "Bunu unutmayacağım."

İstediği şeyi nasıl isteyeceğini bilemediği için ayaklarının üzerinde kayd. "Bana bir şey ver."

Kelimeler onu yaralamış gibi gözlerini kapattı. "Keşke yapabilseydim."

"Neden ?"

Taj'ın dikkati odanın arka tarafına yöneldi. Kim olduğuna şüphe yok. Dişlerini sıkın Kidan sonunda baktı.

İşte oradaydı, mürekkep siyahı gözleriyle uyumlu bir takım elbise içinde kibirli bir şekilde uzanıyordu, kırmızı ve altın süslemeler yaka boyunca kıvrılıyordu. Kidan ve Taj'ı fark eden Susenyos'un ifadesi karardı.

Kanı dondu. "Onun yüzünden mi bana hiçbir şey vermiyorsun?"

"Bu sefer oğlumun tarafını tutmalıyım."

GK haklıydı, Susenyos yalnızdı. Sanki görünmez bir kalkan onu ayırıyormuş gibi hiçbir oyuncunun ona yaklaşmaya cesaret edememesi inanılmazdı. Hatta bir öğrenci ona çarpmamak için yarı yolda yönünü değiştirdi.

Yıllar sonra... yaşadığı şey bu muydu? Kidan kollarını kavuşturdu. "Neden geliyor ki?"

"Belki de birilerinin ona bir şans vereceğini umuyordur," dedi Taj ona doğru sivri bir bakışla.

Kidan alay etti. "Belki *oğlunuz* bu kadar dengesiz olmasaydı-"

"Dikkatli ol." Taj'ın karanlık tavrı onun vahşi sözlerini kesti. "Benden önce ona hakaret etme. Arkadaşlığımızı mahvetmenin en hızlı yolu bu olur."

Kidan gözlerini kırıştırdı. Taj onun bakışlarını delici bir uyarıyla tuttu, kestane rengi gözlerini yeni bir karanlık gölgeledi. Gözlerindeki yaşlı ve tereddütsüz sadakat karşısında nabızı hızlandı. Önce Iniko, şimdi de Taj. Susenyos böyle bir koruma kazanmak için ne yapmıştı? Onlar için o kimdi?

Kidan nedenini bilmediği bir şekilde yavaşça başını salladı.... Ne zaman arkadaş olmuşlardı ki?

Taj tekrar gülümsedi, sanki o gergin alışveriş hiç yaşanmamış gibi yüzüne ışık doldu. Ona şans diledi ve kalabalığın içinde kayboldu. Kidan başını salladı ve göğsündeki garip gerginliği gidermeye çalıştı. Bu korku muydu yoksa acı mı? Hayır, bundan daha iğrenç bir şeydi. Susenyos'u kıskanıyordu.

Onu olduğu gibi kabul edecek insanlar bulmuştu. Ağza alınmayacak eylemleri çekinmeden gerçekleştirirken yanında yürüyecek insanlar.

Kidan, duvar boyunca uzanan GK'ya baktı, sert omuzlarıyla galanın ışığını ve sesini izliyordu; Yusuf galanın ortasındaydı, bir grup kızın yanında gülümsüyordu; ve Slen sırttan kardeşiyle konuşuyordu.

Kendini onların gerçek arkadaşlığına sahip olup olamayacağını merak ederken buldu. Şimdiye kadar düşünmesine izin vermediği bir şey. Bu kutsal

Bağ, yaşamayı hak eden ve buna layık olanlar içindi. Ama... Susenyos buna sahip olabiliyorsa, o neden olmasındı?

Başını iki yana salladı. Onun nesi vardı ki?

Gürültülü bir tartışma dikkatini köşeye çekti.

"Onu bana ver." Koril Qaros, Slen ve kardeşinin üzerinde belirdi, sesi buz gibi soğuktu.

Slen'in kardeşi bir esrar uzattı. Koril bir an baktı, sonra oğluna ters bir yumruk attı. Cigara elinden fırlayıp Kidan'ın yanına düştü ve hafifçe titremeye başladı.

Slen yaralı kardeşini düzeltti. "Onu *rahat* bırakın."

"Bu evi son kez utandıracaksınız," diye hırladı babaları takım elbisesini düzeltmeden önce ikisine de.

Kidan'ın tırnakları avuçlarına battı, neredeyse kan akacaktı ve hiç düşünmeden onlara doğru yürüdü, yolda tepsiden bir içki aldı. Koril'e birkaç santim kala tökezledi ve kırmızı şarabı Koril'in takım elbiseli sırtına döktü.

Koril Qaros yavaşça ona doğru döndü, sırlıslıkladı, yüzü buruşmuştu. Başına dokundu. "Çok özür dilerim."

İğneli gözleri kısıldı. Ağzını açtı ama odanın yarısının onu izlediğini fark edince kapattı. Zorla gülümsedi, sonra da temizlenmek için hızla dışarı çıktı.

Slen kardeşini nazık bir şefkatle kontrol etti. Kidan tanıdık dokunuşlar karşısında bakışlarını kaçırdı. Aynı şeyi June'a birçok kez yapmıştı.

"Ben iyiyim." Adam utanarak onu savdı ve uzaklaştı.

Kalabalık dikkatini daha ilginç şeylere yöneltti. Slen'in parmakları yanlarında kıvrılmış, sessizdi.

"Teşekkür ederim." Sesi buzunu kaybetmiş bir su gibiydi. Neredeyse yumuşak.

Kidan sertçe yutkundu. "Baban bunu ilk kez yapmıyor."

"Biliyorum."

Ağzı sertleşti. "Senin için onunla ilgilenebilirim."

Slen gözlerini kırıştırdı. Kidan'ın onda gördüğü en büyük duygusallıktı bu. "Ne demek istiyorsun?"

Kahretsin.

"Yani... onu ihbar etmeye falan yardım edin."

Slen onu rahatsız edici bir çeviri gibi inceledi. Kidan ona şöyle bir baktı

Aynı şekilde, temkinli bir şekilde, o zeki zihninin içinde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Burada ve şimdi, Slen'in gözleri hiç de ölü değildi, ama onları delip geçecek her şeyi saptıracak kadar çok katmanla kaplıydı.

Belki de Slen Qaros burada bir ailenin ihanetini, derinin altındaki acımasız dikenini anlayan tek kişiydi. Yarayı ne kadar derinden kazır ya da kaşırsanız kazıyın, asla sıkıştırıp çıkaramazsınız.

Kendilerini birbirlerine uzun uzun bakarken buldular ve garip bir sessizlik onları kapladı. Bunu başlarını sallayarak ve odanın iki ucuna doğru yürüyerek çözdüler. Kidan başını sallayarak görevine odaklandı.

Sonraki üç saat boyunca, yaklaştığı her vampir ona soğuk davrandı. Saçını başını yolacak kadar utanmaya başladı. Dranaikleri istemiyordu ama onlar neden *onu* istemiyordu? Kesinlikle onun hakkında konuşuyorlardı. Adane Evi'nin son varisi hakkında fısıldaşıyorlardı. Dilini hapsettikleri için diş etleri acıyordu.

Kısa boylu ve nane kokan bir Rojit Evi vampiri onu sorusunun yarısında durdurdu.

"Üzgünüm, ilgilenmiyorum."

Gözleri odanın arka tarafına kaydı ve hafifçe genişledi. Gergin görünen ilk kişi o değildi. Kidan kafası karışmış bir halde onun bakışlarını takip etti. Susenyos kadehini kaldırdı, dudakları kıvrıldı. Vampir o konuşmadan koşarak uzaklaştı.

Şaka yapıyor olmalısın.

Kidan hışımla Susenyos'a doğru yürüdü. "Onlara ne söyledin?"

Sesi ipek gibi akıyordu. "Seninle bir hayat arkadaşlığı ölüm cezası olurdu."

Kidan ağzı açık kaldı. Onu kara listeye almıştı. Kidan'ın yüz hatları buruştu ama bağırarak bir işe yaramayacaktı. Otuz dakikası kalmıştı, bu yüzden ateşini yuttu. Gözlerini Susenyos'un uygun kıyafetlerinde gezdirdi. İşe yaramak zorundaydı.

Koyu renkli, kaslı göğsünü ortaya çıkarmak için birkaç düğmesi açık beyaz bir gömlek giymişti. Kırmızı iplikler yakasını damarlar gibi sarıyordu ve altın halkalar bükülmüş saçlarını süslüyor, gözlerinin yakalayamadığı ışığı yakalıyordu. Takım elbisesinin ceketi yanındaki sandalyenin üzerinde duruyordu. Alması çok kolaydı.

"Oh, denemen için sana meydan okuyorum."

"Neyi deneyeyim?" dedi, adamın onu bu kadar kolay okumasına sinirlenmişti.

Sırıttı. Sonra onu açıkça süzdü, gözleri kıvrımlı kalçalarında ve dolgun göğsünde gezindikten sonra yakalı boynunda durdu. Vücudu

önce soğudu, sonra ısındı. Bakışları eşit ölçüde arzu ve iğrenmeyle karardı.

Çenesi sıkıştı. "Kes şunu."

"Yaptığında yapacağım."

"*Bunu* yapmayacağım," dedi dehşete kapılarak. Yine de Güney Sost Binaları'ndan beri onu biraz daha fazla fark etmekten kendini alamıyordu. Onun o havlunun içinde, o sarhoş edici kokuyla sıırılsıklam olmuş halinin istenmeyen görüntüsü zihninden geçti. Kaşlarını çatı.

Artan bir gülümsemeyle kızın tutturulmuş örgülerini inceledi. "Daha iyi. Şimdi güzel boynun sergileniyor."

Gözleri yarıklara dönüştü. "Kimsenin senin yoldaşın olmak istememesine şaşmamalı."

Kaşlarını kaldırdı. "Beni kötülemek için zamanın tükeniyor. Gidip birkaç vampire *kur* yapmalısın. Bu sefer ben izleyeceğim."

Dünün bir hatırlatıcısı. Kidan'ın omzu, ıslak öpücüğünü ve ardından yakıcı ısırığımı izlediği anının hatırasıyla yeniden karıncalandı. Burun delikleri alevlendi ama kendini sakinleştirdi.

"Anlıyorum." Onun yanına oturdu, ceketini kucağına aldı ve merhamet ediyormuş gibi yaptı. "Kimse zavallı Susenyos'u seçmiyor, bu yüzden nasıl bir his olduğunu bilmemi istiyorsun."

"Umutsuzluğa kapılmanı izlemek hoşuma gidiyor." "Ben çaresiz değilim."

"Taj ne dedi? Seni onunla konuşurken gördüm." Yan gözle ona baktı. "Kalbin oldukça kırılmış görünüyordu."

Ceketi daha sıkı kavradı.

"Çok sevimli." Göğsünde alçak bir kahkaha gümbürdedi. "Ne?"

"Taj'ın bana karşı cephe alacağını düşündün. Güney Sost'taki küçük kurtarıışı o kadar ikna edici miydi?"

Ayağa fırladı. Tanrım, ondan nefret ediyordu. Ona birkaç dakika bu kadar yakın durmak bile imkânsızdı.

"Ah, bekle." Kaslı bir kolunu uzattı. "Ceket lütfen."

Hâlâ iki eliyle tutuyordu. Dişlerini sıkarak onu geri verdi. "Son gecenize."

Bir içki kaldırdı. "Benden daha uzun süre dayandın bekleniyordu."

Sinirlenerek, hışımla gitti.

Gece yarısına yirmi dakika vardı ve neredeyse herkes başarılı olmuştu. GK şaşırtıcı bir şekilde Iniko ile konuşuyordu.

Kidan boğucu sıcakı terk etti ve dışarıdaki soğuk, ısırtıcı havayı içine çekti. Konuşmalar kulaklarından silinmiş ve çimenler ormana doğru uzanarak onu çağırıyordu.

İşte buydu.

Eğer Dranacti'de başarısız olursa, Uxlay'de kalamazdı. Kalbi acıyla sıkıştı ve gözlerini kapatarak binaya yaslandı.

Üzgünüm, June.

Parmak kemiklerinin şingirtisi kulaklarıyla buluştu. "İyi misin?"

Kidan başını kaldırdı ve derin bir iç çekti. "Başarısız olacağım."

GK'nın açık kahverengi gözleri kırıştı. "Her zaman gelecek yıl vardır."

Başını iki yana salladı. "Gelecek yıla kadar bekleyemem. Ben ayrıldığım an Susenyos evimi miras olarak alacak. Sadece yirmi sekiz gün üst üste yalnız yaşamak zorunda."

GK sessiz kaldı, dinliyordu. Sonra konuştu. "Ailen neden evi ona bıraktı?"

"Bilmiyorum!" diye bağırarak onu şaşırttı. "Ama şimdi gidemem. Buraya..."

Kahverengi gözleri yansıyan ışıkları taşıyordu. Hastaydı. Kidan neden ona karşı bir akrabalık duygusu hissettiğini bilmiyordu. Diğerleri onu heyecanlandırıyordu -çaresizlik, yaratıcılık, hatta tehlike aurası etraflarını sarmıştı- ama GK temizdi. Yağmurdan sonraki çimen kokusu gibi.

Ona güvenebilir miydi? Ramyn'i kurtarmak için nasıl koştuğunu hatırladı. Onun tehlikede olduğunu hissettiği için gruba nasıl katıldığını. Nasıl olsa yakında bir önemi kalmayacaktı.

"Kız kardeşimi arıyorum." İtiraf ederken sesi neredeyse kesiliyordu. "Susenyos onu aldı ve kimse bana inanmıyor."

GK'nın gözleri dizginlenemez bir endişeyle karardı. Acısının başka biri tarafından yankılandığını görmek onu çok rahatlatmıştı. Ona her şeyi anlatmak istiyordu.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra Kidan'ın elini tuttu ve içine kırmızı kadife ceketinden siyah bir düğme yerleştirdi.

Iniko ona bir giysi hediye etmişti. "Benimkini al," dedi.

"Ne? Yapamam."

"Kurallarda, bana hediye edilen bir şeyi sana hediye edemeyeceğimi söyleyen bir şey yok."

Ben."

Kidan'ın bakışları yumuşadı. "Bu işe yarasa bile, ayrılmak zorunda kalacaksın. Bir yoldaş bulmak için buradasınız."

Dudaklarını hüznü bir gülümseme kapladı. "Benim nedenlerim seninkilerin yanında oldukça zayıf kalıyor."

Mot Zebeya olmanın yalnızlığına bir yıl daha dayanabilirim. Al bunu."

Kidan onun nezaketi karşısında acı duydu. Mot Zebeyas'ın yalnız yaşam tarzı onun için hâlâ belirsizdi ama acımasız olmalıydı. Aileni geride bırakmak her zaman acımasız olmuştur. Kidan karanlıktaki o canavarın onu kontrolden çıkardığını biliyordu. Sadece bir yıldır yalnızdı ve bu onu yıkmıştı. Etrafındaki insanların seslerine, kokularına, dokunuşlarına ihtiyaç duyuyordu; bunlar ondan çekildiği anda ölmeye başlamıştı.

GK ne zamandır yalnızdı? Ve yine de , o uçuruma geri teklif ediyordu. Kidan iyiyi düşündüğünde, umutsuzca olmak istediği şey buydu. Ramyn gibi, June gibi.

"Hayır." Düğmeyi adamın eline geri verdi ve parmaklarını düğmenin üzerine kapattı. "Başka bir yol bulacağım. Teşekkürler, GK."

Yavaşça başını salladı, belki de reddetmek istiyordu ama reddetmedi.

Bir grup sarhoş çocuk bağırıp çağırarak ve birbirlerini itip kakarak galadan dışarı fırladı. İçlerinden biri dengesini kaybetti ve elindeki viski şişesiyle Kidan'a çarptı. Kidan keskin bir acıyla tısladı.

GK onu yakaladı ve şaşırtıcı bir çabuklukla arkasına koydu.

"Benim hatam, dostum." Rojitli çocuk sırtarak içkisini höpürdetti.

"Adımlarınıza dikkat etmelisiniz." GK'nın sesi kendini gölgede bıraktı, vücudu alışılmadık derecede sertleşti.

Rojitli çocuk gözlerini hızla kırıştırdı. "Evet... üzgünüm."

Uzaklaşmaya çalıştı ama GK yolunu kesti. "Ondan özür dile." Sarhoş çocuk çenesini oynattı. "Çekil yolumdan."

Kidan GK'nın gergin omzuna dokundu, kafası karışmıştı. " yok."

Yavaşça kenara çekildi, gözleri dönüyordu. Çocuk Mot Zebeya ucubeleri hakkında bir şeyler mırıldandı ve aceleyle arkadaşlarının yanına gitti.

GK'nın yüzü gerginliğini koruyor, geri çekilen çocukları hâlâ bir tehditmiş gibi izliyordu.

"Onlar için endişelenme," dedi Kidan, gerginliği azaltmaya çalışarak. "Sadece eğleniyorlar."

"Eğlence mi?" Yabancı bir kelimeymiş gibi söyledi. "Bence aptal gibi görünüyorlar." Kidan onların çocuksu boğuşmalarını ve çılgın kahkahalarını inceledi. "Bilmiyorum."

Mutlu görünüyorlar. En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlamıyorum."

Adam ona temkinli bir ifadeyle baktı. "Bu kadar acı çektiğini fark etmediğim için özür dilerim."

"Neden yapasın ki?" Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "İçeri girmelisin. Birazdan orada olacağım."

Bir an tereddüt etti, sonra tekrar içeri girdi.

GK'nın kurallarla ilgili sözleri ona tehlikeli bir fikir vermişti.

Profesör Andreyas bir tür kişisel eşya olduğunu söylemişti. Telefonunu kontrol etti: on dakika kalmıştı.

Kidan, Susenyos'u çıldırtacak şeyi elde etmek için perili evine doğru yola çıktı.

Ceketini, yüzüklerini, tüm gardırobunu ona vermiş olmayı *dilerdi*.

OceanofPDF.com

KIDAN GECEYARISINDAN BİR DAKİKA ÖNCE NEFESSİZ VE TERLİ BİR ŞEKİLDE GERİ DÖNEBİLDİ, tam da öğrenciler sıraya girmişken.

"Neredeydin sen?" Kidan sahneye tırmanırken Slen mırıldandı. "Bir şey mi aldın?"

"Evet. Bu... riskli."

Slen'in yüz hatlarında parlayan ilgi, Kidan'ın dudaklarının sinirden birbirine yapışmasına neden oldu. Bu iş çok iyi gidebilir ya da felaketle sonuçlanabilirdi. Her iki durumda da son bir zaferle ayrılacaktı.

Dekan Faris, turkuaz boncuklu bir saç tokası şık saçlarında parlarken onu izliyordu. Kidan, Profesör Andreyas'ın bunu kırk yıl önce bugün dekana hediye ettiğini duymuştu. Saçı sakalı birbirine karışmış, esmer tenli profesör, Uxlay'ın ilk dekanına yoldaşlık etmiş ve o zamandan beri dekanlığa sadakatle hizmet etmiş, buradaki dranaiklerin en yaşlısı olarak kalmıştı.

"Actis, dranaics." Profesör Andreyas'ın dikkat çekmek için sesini yükseltmesine gerek yoktu. "Geleneği takip ederek, şimdi hangi aktörlerin dranaiklerden arkadaşlık armağanı ve ilgisi aldığını açıklayacağız."

Yusuf Ümil topuğunu kaldırdı. "Resa Tar, Delarus Evi."

Boynunda dövmesi olan çarpıcı bir vampir ona boğucu bir bakış fırlattı.

Rufeal Makary kalın sakallı, iri yarı bir vampire doğru başını salladı. "Asuris Redi, Makary Evi."

GK bir düğme kaldırdı. "Iniko Obu, Ajtaf Evi."

Awed fısıldar Yankılandı içinde ve Oda. Iniko verdi a
KISA başını sallama onaylama.

Sıra ona geldiğinde Kidan'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Kidana?"

Kahretsin.

Üzerinde hiçbir giysi yoktu. Hiçbir şey yoktu.

"Susenyos Sagad, Adane Evi."

Profesör kaşlarını kaldırdı, öndeki kalabalıkta öne doğru eğilen diğerleri gibi. Dekan Faris başını meraklı bir şekilde eğerek ona baktı.

Susenyos odanın arka tarafındaki rahat pozisyonunu koruyor, muzaffer bir bakışla içiyordu. Elinde her ne varsa, ona hediye etmediğini söyleyeceğini, onu tamamen utandıracağını ve her şeyin sona ereceğini biliyordu.

İnkâr etmeyi göze alamayacağı bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu odadaki herkesin onun kendisinden *kopardığını* öğrenmesindense vazgeçtiğini söylemeyi tercih edeceği bir şeye.

Kidan parmaklarını açarak bir çift parlak ve kanlı diş ortaya çıkardı.

Kalabalığın nefesi

kesildi.

Susenyos boğuldu.

Kidan gülümsedi.

"Görev bir *giysi* parçasıydı," diye alay etti Rufeal.

"Kişisel bir şey söylediniz profesör." Sesi sessizlikte çınladı. "Bir vampir için dişlerinden daha kişisel ne olabilir ki?"

Küçük bir kahkaha sesive şoku dağıttı. Aktisler güldü. Hiçbir dranaic gülmedi.

"Bunları size o mu hediye etti?" Profesör Andreyas'ın maun alını çatıldı.

Kidan kirpiklerini ona doğru kaldırdı. "Onları başka nasıl alabilirim ki?"

Etraftaki her kafa Susenyos'a doğru döndü. Ayağa kalkmıştı. Iniko ve Taj onu engelliyordu. Oraya ne zaman gelmişlerdi? Iniko onun kolunu sıkıca tutmuştu ve Taj dikkatle kulağına konuşuyordu. Taj'ın aceleyle söylediği sözleri hayal edebiliyordu; ona herkesin içinde olduklarını ve sakinleşmesini hatırlatıyordu.

Ona saldırdığı ve neredeyse bir arkadaşlık yemini etmeye zorladığı için onu bozduğunu kabul edecek miydi? Hayır. Dean Faris buradaydı.

Onunla zorla evlendiğini söyleyebilir miydi? Hayır. Çok fazla gururu vardı. Ve hiç kimse zayıf bir insan kızının büyük Vahşi Susenyos'u alt edebileceğine inanmazdı.

Onları ona verdiğini söyleyip yüzünü kurtarmayı tercih etti. Bu onun tek hamlesiydi.

Gülümsemeyi kes, dedi kendi

kendine. Gerçekten denedi.

"Susenyos?" Profesör Andreyas seslendi.

Kidan onun yüzünde gördüğü en güzel ifadenin, eser odasını yok edilmiş halde bulduktan sonra olduğunu düşünüyordu. Ne kadar da yanılmıştı. Bu bakış tüm bakışları öldürebilirdi. Eğer Kidan resim yapabilseydi, onun sertliğini, kıvrılmış dudaklarını, kırmızıyı yakalayan siyah gözlerini, arkadaşlarının onu sanki boğazını parçalamaya bir nefes uzaklıktaki vahşi bir canavarmış gibi ehlileştiren ellerini resmedebilirdi. Onun tüm öfkesi, tüm nefreti ve şiddetinin dışı vurulmuş haliydi ve ona hediye etmeyeceği kıyafetlerden daha çok yakışıyorlardı.

Şimdi ödeşmişlerdi.

Taj'ın sözleri onu ikna etmiş olmalıydı, çünkü Susenyos çenesini zorlukla oynatarak başını salladı. Bu, odada bir başka mırıltı dalgası yarattı.

Profesör Andreyas hiçbir şey belli etmedi. "." Kidan

iç çekerek ellerini dinlendirdi. Geçmişti.

"Bu yılın kohortunu gördünüz. Onlara şans diliyor ve yılsonu yoldaşlık töreninde resmi olarak bize katılacaklarını umuyoruz. Şimdi, geleneğin gerektirdiği gibi, actis, lütfen seçtiğiniz dranaiklere bir dansta katılın."

Alkışlar bütün olarak düşmeden önce sendeledi.

Bekle... "Dans" mı dedi?

Kidan bakışlarını odanın arka tarafına çevirdiğinde Taj, Iniko ve Susenyos ortadan kaybolmuştu.

DEAN FARIS SATEN ELDİVENLERİNİ AYARLADI, SONRA Kidan'ın YANINA GELDİ.

"Oldukça iyi bir
gösteri."

"Teşekkür
ederim."

Keskin gözleri sanki Kidan'ın düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi aşağıya bakıyordu. "Ve bu yeni keşfettiğin... güveni göstermek için Susenyos ile dans edeceksin, değil mi?"

"Um, dansı bilmiyorum. Belki gelecek yıl."

Kidan uzaklaşmaya çalıştı ama Dekan Faris sesini alçaltarak yaklaştı. "Kidan. Susenyos öfkesini iyi saklayamadı ve bunu fark eden pek çok kişi var. Onunla dans edip bize bunun bir *seçim* olduğunu göstereceksin, yoksa dışlerini nasıl kaybettiğini araştırmak zorunda kalacağım."

Bu konudaki bir soruşturma ikisi için de iyiye işaret değil. Dean Faris kime inanır?

Kidan'ın boğazı kurudu. "O gitti."

Dekan Faris koridorda siyah giysili iki vampirin nöbet tuttuğu yeri işaret etti. Bellerinde gümüş kılıçlar parlıyordu ve uyluklarına ay ışığı hançerleri bağlanmıştı. Sicionlar. Gümüş silahları açıkça taşımalarına izin verilen tek kişiler.

"Aşağıdalar," dedi Dekan Faris. "Git dranaic'ini getir. Biz bekleyeceğiz."

Bu kadının sahip olduğu güç dikkate değerdi. Bir homurtu ile savaşmak,

Kıdan küçük bir sanat galerisine açılan koridoru geçti.

"Onunla dans etmelisin." İnıko'nun sakın sesi yan kapıdan geliyordu.

Kıdan dondu kaldı.

"Onun kara kalbini *çıkaracağım*." Susenyos'un sesi yanıktı, çok fazla gırtlaktan geliyordu. "Çekil yolumdan."

Sanki onu kontrol etmeye çalışıyorlarmış gibi bir kavga sesi, homurdanma vardı.

"Eğer şimdi gidersen, onun seni alt ettiğini düşünecekler," diye devam etti İnıko. "Ama onunla dans edersen, ikinizin arkadaş olma konusunda ciddi olduğunuzu, bunu seçtiğinizi görecekler. Bu duyulmamış bir şey değil."

"Duyulmamış mı? Dişlerimi lanet bir *ödül* gibi sallandırdı." Bir başka vahşi kavga daha. Kıdan'ın dudakları seğirdi.

"Sakinleşmen gerek." Taj'ın sesi karnına bıçak saplanmış gibi geliyordu.

"Ona izin verdin." İnıko'nun sesi sertleşti. "Senin iznin olmadan onları asla alamayacağını herkes biliyor. Hepimiz biliyoruz, Yos. Kendi iyiliğin için istiyormuşsun gibi davran."

"İstiyor muydun? Diz çöküp ayaklarına kapansam daha kolay olmaz mıydı?" diye hırladı ve Kıdan'ın gülümsemesinin büyümesine neden oldu.

Evet, bu daha kolay olurdu.

Taj konuştu. "Eğer ona gömleğimi vermeme izin verirsen-" "Bu cümleyi bitirmen için sana meydan okuyorum."

Kıdan bu sözler karşısında irkildi. Yine de bunu kaçırmamasına imkân yoktu. Ayaklarını hafif tutarak yaklaşmaya devam etti.

"Bu sadece bir dans," diye yalvardı Taj.

"Senin zayıf olduğunu düşünmelerine izin verme Sagad," diye ekledi İnıko. "Ne için savaştığınızı unutmayın. Neden hepimiz buradayız. O sadece bir kişi."

Kapalı dişlerinin arasından şiddet vaat eden iki kelime döküldü. "O burada."

Kapı kırılarak açıldı ve gazap tanrıları gibi üzerine çullandılar. Yüzlerindeki ifadeler karşısında cesareti neredeyse kırılıyordu. Eğer ölecekse, şimdi tam zamanıydı.

Susenyos, Kıdan'ın elini kemiklerini kıracak şekilde kavradı ve bir çığlık atarak onu cilalı zeminde sürükledi.

"Elim!" diye yarı bağırdı. "Ne yapıyorsun?" "Hadi dans edelim, minik kuş."

OceanofPDF.com

GÖZLERİN TÜRKÜSÜ BASİT BİR BALO DANSI DEĞİLDİ. DANSÇILAR

birbirleriyle yüzleştiler. Dranaic acti'nin arkasında duruyordu ve ikisinin de diğerinin gözlerine bakmasına izin verilmiyordu.

Aynalar duvar görevi görerek dans alanını çevreliyor ve hem ölümlülere hem de ölümsüzlere yumuşak bir ışık yansıtıyordu. Tavandan üç çarpıcı avize iniyor, kristalleri Kidan'ın yığılmış saç örgülerinin üzerinde asılı duruyordu.

Susenyos gölgesinin boşluğuna kaydı, parmakları onu daha yakına çekmek için karnına yayıldı. Elbisesinin kumaşı inceydi ve parmaklarının çıkıntıları belirgin bir şekilde iz bırakıyordu. Midesi kasıldı, bağırsaklarına doğru bir sıcaklık yayıldı. Sırtını adamın göğsüne deydirmemeye dikkat ederek omurgasını dikleştirdi. Aralarındaki garip boşluğa başka bir insan sığabilirdi.

"Dişlerimi mi sakladın?" diye tısladı sadece onun kulaklarına. "Neyin var senin?"

Dudakları kıvrıldı. "Senin kendi hazinelerin var, benim de kendi hazinelerim."

Adam alçak sesle, tehlikeli bir hırıltı çıkararak kadının ensesindeki tüyleri diken diken etti. Orkestra başladı ve adamın eli yine ezici bir güçle kızın elini arkadan kavradı ama kız haykırmayı reddetti. Adam onu rutinin içine sokmaktan çok, zincirlenmiş sinir bozucu bir ağırlık gibi sürüklüyordu. İlk başta yavaştı, omurgasını dik tutabileceği ve ondan uzak durabileceği kadar yavaştı.

Tempo , öfkeli kemanlar ve piyanodan oluşan bir patlama oldu ve

Dönerken, adım atarken ve eğilirken ayakları titredi, zemini zar zor sıyırdı. Adam onu döndürdü ve sırtı kaydı, yerçekimi onu adamın üzerine fırlattı. Çarpışmanın etkisiyle boğazının derinliklerinde bir ses titreşti.

"Bunun için seni asla affetmeyeceğim." Sesi avizenin ışıklarıyla dalgalanıyordu. "Senden beslenmeliydim. Dişlerimi gerçekten hissetmene izin vermeliydim."

Boynunun kıvrımlarını takip ederek parmaklarına doğru yeni bir akım gönderdi. Zümrüt saç tokasını çekti ve saç örgüleri siyah şelaleler gibi çağladı. Saç tokasını yüzünü gizlemek için kullandı ve ağzını onun nabız noktasını yelpazelemek için indirdi. Dehşet onu kavradı.

"Yapma," diye uyardı.

Sesi susuzluktan ıslanmıştı. "Neden? İstedğin bu değil mi? Hepsinin önünde beni bir canavar olarak ifşa etmek?"

Dansın dönüşleri adrenalini birleşince kafası bulanıklaştı ve düşünmek zorlaştı.

"Neden gitmedin?" diye fısıldadı, kulağını yelpazeleyerek. "Bana eziyet etmek için mi buradasın? Gitmen için başka ne yapmalıyım?"

Kavrayışı sıkılaştı ve içinden bir güç fişkırdı. Onun bu halini seviyordu, zayıf ve istekli. Bunu ona karşı kullanmak kolay olacaktı. Onu ifşa etmek.

"Yap şunu," diye meydan okudu ona, bedenini geriye doğru iterek ve aralarındaki akımın nasıl elektriklendiğini görmezden gelerek. "İç."

İniltisi müzikle birlikte derinleşti ve baş döndürücü bir kreşendoya ulaştı. Kadın, adamın nerede başlayıp nerede bittiğini ayırt edemeyene kadar geniş yaylar çizerek ilerlediler. Bu hızla, eğer ondan içerse, kırılan ışıklardan kimse onları birbirinden ayıramazdı. Yavaşlaması gerekiyordu. Ama evrende sadece kendi bedenlerinin ve arzularının önemli olduğu bir cebe girmişlerdi. Ve acele etmeleri gerekiyordu. Müzik yakında düşecek ve zihinleri bedenlerine geri dönecekti.

Acele edin. Dön. Acele et.

Dön. Yine de ısırmadı.

Onun nasıl bir canavar olduğunu görmelerini istiyordu. Hayalleri dönerken boynuna uzandı ve önce kanını çekti. Tırnakları adamın koyu tenini çizdi. Dişleri boynunu sıyırdı. İçinden keskin bir elektrik geçti. Neredeyse varmıştı. Kendini tutması ateş altındaki bir iplik gibi yıpranıyordu. Her an olabilir. Gözlerini kapadı, lezzetli acıya teslim oldu-

Adam onu öyle bir hızla döndürdü ki, kız başka bir çifte çarptı.

dans pistinin ortasında durmadan önce. Gözleri sonunda buluştu. Biri okyanusu yansıtıyordu, nefretle karanlıktı; diğeri çölü, sıcaklıkla yanıyordu. Başı hâlâ dönmekte olan Kidan kimin kim olduğunu anlayamadı.

Önce o ayrıldı, döndü ve hızla çıktı. Kidan derin bir nefes alarak dans devam ederken yoldan çekildi.

Kalbi çarpıyor, uyandırmak için doğru duyguyu bulmaya çalışırken parmakları geriliyordu.

OceanofPDF.com

KIDAN GALADAN EVE DÖNDÜĞÜNDE EV SESSİZDİ. O

June omuzlarını örterken koridoru dövüşerek geçti ve Kidan'ın neredeyse ondan içmesine nasıl izin verdiği hakkında kötü şeyler fısıldadı. Kidan tökezleyerek odasına gitti. Bir anda ciğerlerinde hava kıpırdandı ve battaniye yırtılıp atıldı. Her odanın farklı duygular uyandırması onu hem şaşırtıyor hem de dehşete düşürüyordu. Onun odası her zaman rahatlama sağlardı.

Topuklu ayakkabılarını çıkardı ve yatağa uzanmadan önce üzerini değiştirdi. Masa lambasından gelen yumuşak ışık onu altın rengine çevirdi.

Dekan Faris'i kullanarak Susenyos'u hizada tutma planı sonsuza kadar işe yaramayacaktı. Güney Sost Binalarına geri dönmesi gerekiyordu. Kanlı kur dışında başka hangi kulüplerin var olduğunu ve Ramyn'in onların hastalıklı oyunlarına nasıl kapıldığını öğrenmeliydi. Umarım Ramyn onu June'a götürebilirdi.

Ama Kidan'ın tekrar yakalanmadan gizlice içeri girmesinin imkânı yoktu. Ramyn bunu nasıl yapmıştı? Kidan'ın zihni çalkalandı. Onu içeri alan Ramyn'in tatlılığı değildi. Ölüyordu. Bir hayat değişimi arıyordu.

Keşke Kidan ölüyor olsaydı.

Boynu makyaj masasının dibine kadar indi. Kidan'ın elinde bir şey vardı. Kulakları uğuldayarak mobilyanın altına bantlanmış tahta kutuyu çıkardı ve berrak sıvıyı aldı. Teyzesinin sözleri yeniden canlandı.

Kaçmayı seçerseniz, bu kitapta bulunan sahte zehri yutun.

Kalbi küt küt atıyordu. Bunu şimdiye kadar nasıl düşünememişti? Rolünü iyi oynarsa -hayatı için korkan bir kız- Ramyn'in adımlarını aynen takip edebilir, o kısıtlı grupların derinliklerine inebilir miydi? Olasılık damarlarında dolaşıyordu. Evet. Tehlikeliydi ama işe yarayabilirdi. Tehlikeliydi ama işe yarayabilirdi.

Kidan kapağı açtı, tereddüt etti. Sirke ve asit gibi kokuyordu. June'un sesi koridordan içeri süzüldü.

İç. Beni bul.

Kidan tek seferde yuttu. Ancak yorganın altına girdikten sonra bunun gerçek bir zehir olma ihtimalini düşündü. Yine de derin bir uyku çekti.

Kapısının gıcırdama sesi Kidan'ın tek gözünü kırpıştırarak açmasına neden oldu. Lambasını yaktı ve Susenyos'un silueti yerde boylu boyunca uzandı.

Yüzünü yastığa daha da gömdü ve inledi. "Sabah bana işkence edemez misin?"

Hiçbir şey söylemedi.

Kidan içini çekti. "Bu sefer yatağıma hangi iğrenç şeyi koyuyorsun? Yılan mı? Belki bir-"

"Bir var."

Ses tonunda eğlenceden eser yoktu. Doğrulup onun sert duruşunu inceledi, iki parmağıyla saç tokasını ovuşturdu.

"Kokun..." Gözleri sinir bozucu karanlığına gömüldü. "Hasta mısın?"

Oh. Sahte zehir çabucak işe yaradı.

Kidan bir kalp atışı boyunca bakışlarını yere dikti. Bu rolü canlandırmak zordu. Hayatından endişe eden bir insanın neye benzediğini hayal etmeye çalıştı. Tedirgin, ağzı açık, cevap vermekte yavaş.

"Kidan," diye seslendi Susenyos. "Hasta mısın?" Kirpiklerini kaldırdı. "Hayır."

Beyninin onun tepkilerini bir araya getirmeye çalıştığını görebiliyordu. "Yalan söylüyorsun."

Silia Teyze bu hayati tehlikesi olan hastalık hakkında çok dikkatli düşünmüştü.

Hiçbir klinik tedaviyi davet etmemesi ve hiçbir belirti göstermemesi gerekiyordu. Vücutta sessizce ilerlemeli, ani bir yırtılma ile birkaç ay onu alıp götürmeliydi. Ayrıca tedavi edilemez olmalıydı.

"Söyle bana," dedi kaşlarını çatarak. "Bu kokuyu biliyorum. Bu Shuvra'nın bitkisi. Bu doğru olamaz çünkü bu senin..."

Sessizce, lambanın ince ışığında, "Zehirlenmiş. "Evet."

Gözleri kocaman açılmıştı. Sesindeki aciliyet onu şaşırttı. "Kim? Seni kim zehirledi?"

"Ben... bilmiyorum."

Yüzündeki korkuyu görmek tuhaf, neredeyse güzeldi. Kendisine doğanın sırlarından birine göz atma izni verilmiş gibi hissetti. Güneş hiçbir zaman gökyüzünde değildi ama suyun altında boğuluyordu.

Yine de doğrudan ona değil, daha çok başının üstüne bakıyordu, sanki sadece onun gördüğü bir hayalet yakınında duruyormuş gibi. Gözlerini kırıştırdı ve kendine geldi. Tabii ki. Bu korku onun için değildi. Bunun farkına vardığında gururu incindi. Onun ilgisini gerçekten istemiş miydi?

Dekan Faris'in ona bir zarar gelirse ne yapacağına dair verdiği sözden korkuyordu.

Kidan kollarını kavuşturdu. "Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun? Sanırım beni zehirleyen sensin."

Sanki kadın ona tokat atmış gibi gözlerini kırıştırdı. Şeytanın cehennem ateşini çağırdığı gibi, kadının soğukluğunun da onunkini çağırması an meselesiydi.

"Seni zehirlediğime mi inanıyorsun?"

Omuz silkti. "Gitmemi istediğin bir sır değil."

"Zehir bir korkağın silahıdır," diye ısırdı. "Seni öldürmek isteseydim, bunu gözlerinin içine bakarak yapardım."

Aralarına nefret girmişti. Onu öldürürse tüm şeytanlarının yok olacağına dair o tanıdık, derin his onu alt etmekle tehdit ediyordu. Kidan'ın bu evde geçirdiği her gün onu yansıtıyor, onun şiddetine ve arzusuna ayak uyduruyordu. Adam onu tamamen içine çekiyordu ama Kidan verdiği sözü tutamazdı. İkisini de yok etmek zorundaydı.

Tüm kötülükleri öldür.

Güvensiz gözleri kızın yüzünü aradı. "Eğer Şuvra'ysa birkaç ayın kaldı. Seni zehirlediğimi düşünüyorsan neden hâlâ buradasın?"

Kadın hiçbir şey söylemediğinde, öfke adamın içinde titreşti. İçinde kıvrılan canavarı uyandırmak için ne kadar da az şey gerekmişti. Bir yerde tüm dranaiklerin ölü yüzlerden oluştuğunu okumuştı. Parlak buldukları ruhları toplayıp

güzeldi ve onların özünü kendi tenlerine aşılamışlardı. Bu yüzden bir konuşma sırasında gülümsemeleri kötüleşir, gözlerinden ışık sızar ya da ısırmacı bir keder onları içine çekerdi. Yüzlerce hayattan oluşan bir koleksiyondular ve bir hevesle, kötü bir günde ya da saatte hepsini öldürebilirlerdi.

Sesinde çelik gibi bir komut vardı. "Bana yardım etmek zorundasın." "Zorunda mıyım?" diye hırladı. "Seni ben zehirlemedim."

Dişlerini göstererek Kidan'ın nabzının atmasına neden oldu.

"Bana bir can değişimi *kazandıracaksın*."

İnançsızlıkla başını salladı, ona acıyan uzun bir bakış attı ve... uzaklaştı.

Sanki işi bitmiş gibi. Sanki o bir hiçmiş gibi. Onu bu durumda yalnız bırakmaya nasıl cüret eder?

Kidan yataktan fırladı ve onu koridora kadar takip etti. "Bana yardım et, yoksa Dekan Faris'e beni zehirlediğini söylerim."

Sanki üzerine yıldırım düşmüş gibi donakaldı. Bir anda sırtını duvara dayadı, alnını onunkine dayadı.

öfke sözcükleri döküldü. "Bana şantaj *yapamazsın* senin için."

Kalp atışları boğazında düğümlendi ama sesi titremedi ve dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüştü. "Sanırım bunu oldukça zekice yapıyorum."

"Bu iş yeterince uzadı." Sesinde tanımlayamadığı bir şey vardı. "Yeter, Kidan. Gitmen gerekiyor. İşin bitti."

Bununla ne demek istedi?

Sonunda kırılıyor muydu? Belki de bu gidip gelmelerden bıkmıştı? Eğer durum buysa, farklı bir stratejiye ihtiyacı vardı. Sanki ev onu hissetmiş gibi, kısıtlayıcı yasayı altın iplikle duvara yazdı.

Onun öfkeli gözlerine bakarak, büyük bir çabayla sözlerini yumuşattı. "Ev senin olacak. Eğer bir vampir olursam, senin mirasına karşı koyamam. Artık Adane Hanesi'nin insan soyundan gelen bir üyesi sayılmam. Dönüştüğüm an... sen kazanırsın."

Vahşi ifadesi gök gürültüsüyle dağılan bulutlar gibi değişti, o sefil gözlerde parlayan olasılık. Evet, bu onun ilgisini çekecekti.

"Bana yardım edeceksin," diye talep etti.

Çenesindeki kaslar oynadı. "Bana düzgünce sor. Bana emir verme." "Ne?" diye bağırdı, stratejisini unutarak.

"Benden hayatını kurtarmamı iste."

Bu onun için yine gurur meselesiydi. Parmakları öfkeyle seğiriyordu. Az önce üstünlüğü ele geçirmişti ama o kazanmaya kararlıydı. Yine de... bu onun için bir zafer olacak mıydı? İpler hâlâ onun elindeydi.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," diye mırıldandı.

"Bu işe yaramayacak." Yüz hatları sertleşmeye devam etti. "Daha yüksek sesle ve daha belirgin."

"I..." Sesi sıkışmış ses tellerinden dışarı fırladı ve iki ruhun bir olmasından daha samimi bir şey istedi. "Ben... yaşamak... istiyorum. Lütfen, bana yardım edin."

Saç örgülerini acımasız bir nezaketle savurdu. Bu kez irkilmedi ve parmaklarının etini yakmasına izin verdi.

"Dekan Faris'e seni zehirlemediğimi söyleyecek misin?" Sözleri tatlı bir zehir gibiydi.

Başını sallarken kendinden nefret ediyordu.

Tanıştıkları ilk gün sıkılmıştı, ifadesi çoktan ölmüştü ama şimdi o gözbebeklerinde bir şey uyanıktı, şaşırtıcı bir parlaklık.

"Vampir olmaya gerçekten hazır mısın, küçük kuş?" Bakışları kızın dolgun dudaklarına inerken sesinde gizli bir duygu gizliydi. " kalabilecek misin?"

Onunla senkronize bir şekilde nefes aldı. "Vampir olmak ."

Onun sözlerini düşündü, geri çekildi ve rahatlamasına izin verdi. "Bazen hayatta kalmak için tamamen yeni bir şey yapmamız gerekir."

SANA DIŞLERİNİ HEDİYE ETTİ." SLEN KIDAN'I DİKKATLE İNCELEDİ. "Halâ yapamıyorum Buna inan."

West Corner Tea'de erkenden buluşmuşlardı ve taze hamur işleri masalarını doldurmuştu. Slen'in eldivenli eli bir fincan sade kahveye sarılmıştı.

GK yemek yemiyor, tüm Mot Zebeyalar gibi çoğu gün oruç tutmayı tercih ediyordu. Sözlerinde bir parça endişe vardı. "Son Bilge hikâyelerinde bile, dişler genellikle acı ve kaybın sembolüdür, asla bir arkadaşlık teklifi değildir."

Kidan tarçınlı mini bir çörek attı. Tadı, June'un ciddi bir konsantrasyonla, farklı malzemeler denerken günlüğünün üzerinde telaşla yemek pişirdiği anları hatırlatırdı. "Sanırım bir açıklama yapmak istemiş."

Yusuf arka camı ayna olarak kullanarak elini saçlarında gezdirdi. Görünüşü konusunda titizdi, kalın buklelerinin belli bir açıda durmasını istiyordu.

"Ve oğlum, o yaptı. Herkes bunun hakkında konuşuyor." Kaşlarını çatı. "Aldığım topuğu teselli ödülü gibi gösteriyor."

"Bu kadar kıskançlık yeter," dedi Slen, şakağına dokunarak. "Onun tipi değilsin. Aş artık bunu."

Yusuf gücenmiş görünüyordu, sonra sırtıttı. "değil. Ben senin tipinim."

GK kitabını karıştırdı. "Sanırım onun tipi olmak için

bir sayfada kendi yansımanızdan daha uzun süre kalırsınız."

Yusuf'un ağzı düştü, Slen'in ağzı seğirdi ve Kidan beklenmedik bir kahkaha patlattı. Dudaklarına dokundu, sesin gerçekten kendisinden çıkmış olmasına şaşırmişti.

GK ona kaşlarını kaldırdı ve çenesini eğerek gülümsedi. Yusuf başını salladı. "Her zaman sessiz olanlardır."

"GK'nın dediği gibi, odaklanın lütfen." Slen dizüstü bilgisayarını onlara doğru çevirdi. "Quadrantism. Yeni konumuz. Quadrantism'in Aarac çevirisi, *bir dranaic'in dört çeyreğinin, insanın bir aynası olduğu bir cennet ürettiğini* söylüyor. Yusef, paylaşmak ister misin?"

Yusuf sandalyesinde bacaklarını kavuşturdu ve çikolatalı kekini açtı. İspanyol paça kahverengi pantolonu ve kıvrılmış beyaz kazağı onu zahmetsizce yakışıklı gösteriyordu.

"Quadrantism, iyi bir hayat yaşamak için bir insanın dört sütunu da sağlam tutması gerektiğini söyleyen bir teolojidir" dedi. "Ben bunu uyguluyorum."

"Ne demek pratik yapıyorum?" Kidan sordu.

"Bu bir yaşam biçimi. İyi davranış için metaforlar. Ruhsal, zihinsel, fiziksel ve maddi refahın optimal kalitesini elde etmek için."

"Pek çok sanatçı bunu uyguluyor," diyor Slen. "Bunun onları yaratıcılığa daha da yaklaştırdığına inanıyorlar ve her gün her biri dört sütunu güçlendirmeye adanmış dört saat tasarruf ediyorlar."

"O zaman geçmemize yardım edebilir misin?" Kidan Yusuf'a sordu.

Boynunu ovuşturarak yüzünü buruşturdu. "İronik bir şekilde, bu aşamada Dranacti'de başarısız oldum." "Oh," dedi Kidan.

Bir süre kimse konuşmadı.

"Settliton gibi Son Bilge'nin ilkelerine benziyor," dedi GK sonunda.

Slen elindeki kalemle çenesine vurdu. "İlginç bir mercek. Tefsirinizi kişisel önyargılarınız olmadan yapabiliyor musunuz?"

"Tefsir," dedi Yusuf dalgın dalgın. "Kavanoza bir dolar koy."

Kidan, Slen'in içini çekip ceketinin cebinden buruşuk bir dolar çıkarmasını eğlenerek izledi. Yusuf çantasından küçük bir cam kavanoz çıkardı ve parayı içine koydu. Seloteyp üzerine kendi blok yazısıyla etiketlenmişti: BENİ ÜZEN KELİMELER.

Onu ışığa tuttu. "Yakında yeni bir kara kalem seti alacağım."

"Gerçekten mi?" Kidan, Slen'in bu işe girişeceğini hiç düşünmemişti. "Bu adil bir oyun. Benim de onun için bir kavanozum var," dedi Slen.

Yusuf'un kavanozu Slen'in el yazısıyla Zayıflatıcı *Yaratıcı Öfkeler* olarak etiketlenmişti ve yarısı doluydu.

Yusuf Kidan'a doğru eğildi. "Komik olan ki, 'zayıflatıcı' kelimesi için bana bir dolar borçluydu."

Kidan'ın dudakları kıvrıldı. "GK, sence Yusuf için de bir tane almalı mısın? Kendini kontrol ettiği zamanlar için?"

"Yaptım." GK'nın sıcak gözleri dans ederek onun anlamını yakaladı. "Taşınamayacak kadar ağırlaştı."

Yusuf önce GK'ya, sonra da Kidan'a bakabildi, şaşkınlıktan sesi kısılmıştı. "Pekâlâ, ikinize ne oldu? Komik olan benim."

Kidan usulca güldü, bundan kesinlikle hoşlanmıştı ve bir kez olsun *normal* hissediyordu.

Sonraki iki saat boyunca sessizce çalıştılar ve öğleden sonra tekrar buluşmaya karar verdiler. Kidan gerekli okumaları yaparak ayrıldı.

GK onu odadan çıkarken takip etti, yüzündeki hafif ifade solmuştu. "Sen iyi misin?"

"Evet. Neden olmayayım ki?"

Yer değiştirdi, zinciri takırdadı. "Bana Susenyos'un kız kardeşine bir şey yaptığını söyledin ve sonra herkese onun dişlerini gösterdin.... Sana zarar verdi mi?"

Gözleri kargaşayla doldu. Bunca zamandır endişelenmiş olmalıydı. Kidan onun kolunu sıktı, insani bir dokunuşu başlatmasına şaşırmıştı. Hoş bir histi.

"Ben iyiyim, GK. Gerçekten iyiyim. Sana söylememeliydim."

Çenesi gergin, parmak kemik zincirinin izini sürdü. "Ama önce kız kardeşin, sonra Ramyn?" Başını iki yana salladı. "Endişeleniyorum."

Ramyn, Kidan'la yakınlaştıktan sonra ölmüştü. Şimdi Kidan GK ile vakit geçiriyordu. Yutkundu. Onu güvende tutması gerekiyordu.

"Pazartesi günleri dersten önce seninle yürüyüşe çıkmaya ne dersin? Birbirimize göz kulak olabiliriz."

Gerginlik onu terk etmiş gibiydi. Başını salladı ve kapıyı açtı, sonra durakladı, küçük bir gülümsemeyle ona baktı.

"Güldüğünü duymak güzeldi. Bir an için bile olsa."

Kidan'ın göğsü hafifledi, ancak onun kendisine neden bu kadar iyi davrandığını anlayamadı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Yakıcı bileziğine dokunmayı reddederek ağırlıksız hissine sarıldı. Birkaç dakika boyunca, June'un olmadığı bir dünyada neredeyse keyif almıştı.

Suçluluk duygusu onu içten dışa doğru düğümledi. Daha sonra. Kendini daha sonra cezalandıracaktı.

Kidan yatağında uyanık yatıyordu. Ev bir kaya parçası gibi üzerine çökmüş, göğsünü eziyor ve gün içinde kalan neşe kırıntılarını da öğütmeye kararlıydı. June ve Mama Anoet, sesleri her zamankinden daha canlı bir şekilde koridordan odasına geçerek döngü halinde onun etrafını sardılar. Giyindi ve aceleyle evden çıktı, ön kapıyı zar zor kapattı. Dizlerine tutunarak temiz ve keskin havayı içine çekti, zihninin boşluğundan başı dönüyordu. Birinin onu izlediği hissiyle boynu karıncalandı. Gözleri pencereye doğru kaydı. Karanlıktı ve kimse görünmüyordu ama Susenyos'un odasının perdelerinin dalgalandığına yemin edebilirdi.

Başını salladı ve aslan şeklindeki lamba direklerinin aydınlattığı kampüste yürüdü. Gece yarısıydı ama Felsefe Kulesi'ndeki bir oda yumuşak turuncu renkte parlıyordu. Kidan asansöre bindi. Slen beklendiği gibi oradaydı ve ikisi birbirlerine başlarını sallayarak yerleştiler. Masanın ortasında tek bir ince mum yanıyordu.

Slen, *Bilge'nin Çeyreği* adlı kitabı Kidan'a doğru uzattı ve o da kalın kapağını açtı. Son Bilge'nin inzivasında uyguladığı dört ilkedden bahsediyordu. Settliton. Kidan konuyu deşifre edebilmek umuduyla değerlerin Çeyrekçilikle ilişkisini vurguladı. Karıştırılan kâğıtlar, hafif daktilo dokunuşları ve Slen'in dişlerinde bükülen bir şapka ile alıştırılmış bir sessizlik içinde çalıştılar. Her zamanki çam kokusu birkaç boş kahve fincanından yayılan kokuyla karışıyordu. Kidan ona bu kadar çok içmemesini söylemeliydi. Muhtemelen bu yüzden uyuyamıyordu.

Orada geçirdikleri ikinci saatte oda iyice ısınmıştı. Sensörlü ısıtıcılar açıldı ve Kidan atkısını çıkarıp yakasını açtı. Slen büyük ceketini silkti ve eldivenlerini çıkardı. Üç satırlık

Avuçları boyunca derin yaralar -hayır, yara izleri- uzanıyordu, etin badem rengi koyu şimşeklerle parçalanmıştı. Kidan'ın eli çevirdiği sayfada dondu kaldı.

Slen birkaç saniye boyunca Kidan'ın çalışmayı bıraktığını fark etmedi. Sonra Kidan'ı bakarken yakaladı, gözlerini kırptırdı ve kaşlarını çatarak hızla eldivenlere uzandı.

"Neredeyse burada olduğunu unutuyordum."

"Onları... tekrar takmak zorunda değilsin."

Slen tereddüt etti, sonra yavaşça yere bıraktı, ona bakmadı. Kidan sormadı. Ama sıcak boşluk beklenen soruyla kabardı. Slen, tercüme edilmesi gereken uygunsuz bir Aarac parçasına rastlamış gibi gözlerini kapattı.

"Bir kemanın yayı yeterince sert sallanırsa eti kesebilir. Babam hataları sevmez."

Kidan'ın dudakları aralandı. Sonra, neredeyse aynı hızla, dişleri öfkeyle çınladı. Gözlerini kaçırdı, damarları gerilmişti. "Üvey annem de hatalardan hoşlanmazdı. Kız kardeşim ve ben ne zaman Amharca konuşsak, acı veren bir çimdikle cezalandırılırdık."

Sertleşmiş parmakların arasındaki keskin deri kıvrımı yanan bir sigaradan daha sıcaktı. Belki de bu yüzden Kidan'ın dilinde hâlâ demir tadı vardı.

"Sana yardım etmeme izin ver." Kidan büyük bir çabayla çenesini oynattı. Tam olarak nasıl yapacağından emin değildi ama bir şeyler yapmak istiyordu.

Slen derin derin baktı, bakışlarında meraklı bir parıltı vardı. "Dranacti'yi geçmek bana yardımcı olacak. Beni Qaros Hanesi'nin bir sonraki varisi yapacak. Bir varis istediği kadar hata yapsın, yine de değerli olabilir."

Kidan'ın ağzı ekşidi. "Değerli olmak için varis olmak zorunda değilsiniz."

Slen nazik alevle yüzleşti. "Evlerin güç olduğu bir yerde, olabileceğimiz başka bir şey yok."

O korlar yine kızın kara gözlerine takılmıştı. Kidan neredeyse onların çatırdadığını, burayı yerle bir etmesi için ona meydan okuduklarını hayal edebiliyordu - ya da belki de kendi düşünceleri davul gibi vuruyordu, kızı sarsmak ve bağırarak istiyordu, *Evlerin bize güç vermesini beklemek zorunda değiliz. Güç bir kibrit ve çakmak, bir silah, bir ateş olabilir. Onu senin için öldürebilirim.*

Başka şeye benzemeyen bir ürperti kapladı içini. Alnına dokundu. Ne oldu?

onun sorunu neydi? Gerçekten kötüye gidiyordu.

"Belki şimdi sen de bana karşı dürüst olabilirsin," dedi Slen.

Kidan'ın kaşları kalktı. "Ne hakkında?"

Slen'in sözleri alçak sesle, beklenmedik ve neredeyse karanlıktı.

"Susenyos Sagad seni zehirledi mi?"

Kidan'ın ağzı açıldı ama ilk başta hiç ses çıkmadı. "Nasıl... sen
-."

"Taj Zuri benim evime ait. Çok konuşur."

Doğru. Ve Susenyos belli ki arkadaşına söylemişti. Yine de bu onu şaşırttı.
Henüz kimsenin bilmesini istemiyordu.

"Peki ya beni zehirlediyse?" Kidan ona yan gözle bakarak sordu.

Slen o düz siyah gözleriyle ona baktı. Alev de sanki onu dinliyormuş gibi yaklaştı.

"Senin için onunla ilgilenebilirim."

Bunlar Kidan'ın sözleriydi. yatan bir ısırla keskin.

Gözleri büyüdü. Kalbi derisinin yüzeyine yakın bir yerde çarpıyordu. Slen, Kidan'ın galada söylediği gibi mi demek istemişti? Susenyos'u *öldürmek* mi istiyordu? Kule odası yeniden bunaltıcı bir hal aldı. Birbirlerine benzeyebilecekleri düşüncesi neden hem bu kadar heyecan verici hem de dehşet vericiydi? Kidan evet demek istedi. Bu kızın can almanın nasıl bir his olduğunu deneyimlemesini istiyordu. Bırakın bir şiddet ve ortak sefalet sarmalına girsinler. Ama Slen'in ima ettiği şey bu olamazdı, değil mi?

"Ne demek istiyorsun?" Kidan, uğultulu düşüncelerini durdurmak için çaresizce sordu.

Slen aleve baktı, kahverengi teni yanardönerdi. "Yani Susenyos, varis olduğumda listemdeki görevlerden biri daha olabilir. Görevlerimde asla başarısız olmam."

Kidan kendini Slen'in düşüncelerini çözmeye ve gerçekten anlamaya çalışırken buldu. Slen kısa saç örgüsünü bir kenara iterek delikli kulağının arkasına sıkıştırdı. O zarif, yaralı avuçların görüntüsü Kidan'ın sırtından aşağı buz döktü. Onu özgür bıraktı.

Slen zaten cehennemin kendi versiyonundaydı. Acı çekiyordu.

Kidan yanağının iç kısmını ısırdı ve acıyı onu sabitlemek için kullandı.
"Hayır, o bana bir hayat değişimi bulmamda yardım ediyor."

Slen'in kaşları biraz birbirine yaklaştı. "Anlıyorum."

Kidan'ın göğsü, ses tonundaki geri çekilmeye sıkıştı. Slen'le bir daha böyle bir an yaşanmayacaktı. Kırılğanlık bir kusurdu, olması gereken bir şeydi.

düzeltildi. Ama Kidan her ne kadar bu işe bir ortak bulmak istese de, Slen'in hayatta kalmasını daha çok istiyordu. Slen'in boynundan kuleye asılacak bir sonraki kişi olmasına dayanamazdı. Sadece var oldukları için cezalandırılan kızlar için bir parça ışık var olmalıydı.

Kidan'ın intikamında gizlenen tek şey suçluluk, kendinden nefret ve nihai ölümdü. Bir can almak onda sadece daha derin ve kalıcı bir yara açacaktı.

Hayır, kendi kendine söz verdi. Kidan Slen'e karşı bencil davranmayacaktı. Onun ruhunu korumasına yardım edecekti, yok etmesine değil.

Kidan'ın sonucuyla karşılaşmadan önce yalnızlığını beslemek için kullanabileceği daha ahlaksızca yöntemler de vardı.

OceanofPDF.com

ADANE HOUSE, KIDAN'IN ZİHNİNİN FARKLI BÖLÜMLERİNE SAHİP OLDU VE birçok ruhun içinde seyahat etti. Ön kapı öfkesini çekti, mutfak özlemle çarptı, koridorlar kederle doldu. Bazen bir duvara yaslanıyor ve başka bir yerden gelen bir gıcırta ona yürümeye devam etmesini hatırlatmadan önce, acımasız bir şelale gibi içine akan hüznün onu yutmasına izin veriyordu.

İyi düşünceler de vardı. Köşedeki yatak odası fantezilerini şımartıyordu. Makyaj masasında nazik bir kadının gülümsemesini hayal etti, boş bir dolaptaki görünmez takımları hissetti, ahşap ve toz kokusunu ten ve parfümle değiştirdi. Ölmüş ailesini bu kadar derinden özlemesi onu huzursuz ediyordu.

Bir de onun odası vardı. O orada olmadığına, mesela şimdi, karşısına oturur ve inatçı bir evcil hayvan gibi gözlerini dikerdi. Parşömenlerinin gölgeleri ayaklarına vuruyor, birçok kadının hikâyesi onu içeri çağırıyordu. Kidan elini uzattı ve kapıya dokundu. İçeri girdiği ilk günden farklı olarak, şimdi kapının aralığında dehşet verici ama belirgin bir nefret yokluğu vardı.

Neden? Bu oda yüzlerce kişiyi öldürmüştü, bu oda June'u almıştı, bu oda... onu içeri davet etmişti.

O odaya geçerse göğsündeki ağırlığın hafifleyeceğini hissediyordu.

Gördün mü? June'un sesi . Çünkü sen de onlar gibisin.

Kidan soğuktan ürperdi. Bu gerçek June değildi. Duvarda, ev yasası parıldıyor, onunla alay ediyordu.

SUSENYOS SAGAD ADANE EVİNİ TEHLİKEYE ATARSA, EV DE ONA EŞİT
DEĞERDE BİR ŞEY ÇALACAKTIR.

"Adane Evi" ailesi için ne anlama geliyordu? Etete, Susenyos'un yasayı değiştirmek için yanıp tutuştuğunu ve gözlem odasında çektiği ıstırapta ne kadar ısrarcı olduğunu görünce Kidan'ın ondan değerli bir şeylerin alındığını düşündüğünü söyledi. Bu da onu aynı sorunun etrafında dönüp durmaya itti.... Susenyos en çok neye değer veriyordu?

"Ne yapıyorsun?" Alçak bir toprak sesi yankılandı.

Kidan irkildi. Susenyos koridorun sonunda duruyordu. Onun içeri girdiğini duymamıştı.

"Ben de tam gidiyordum," diye cevap verdi kararsızca, ama ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. Bacakları hâlâ ağırdı. Ne kadar zamandır buradaydı? Zaman burada kendini çarpıtiyordu.

Susenyos yavaşça yaklaştı, yanına oturmadan önce bir süre inceledi. Karanlık koridora karşı katı, ani bir duvar gibi hissetti, yüzden kederi bir akıntı gibi alçaldı ve aktı. İçinden bir uyarı geçti. Belki de sadece onun odası değildi. Bu evin tüm alanlarını etkilemişti. Zihninin alanlarını.

"oturma," dedi Kidan, ondan uzaklaşarak.

"Korkarım yapmalıyım. Ölmek üzere olan bir kızın yanından bu kadar acınacak bir halde ayrılırsam Etete beni affetmez."

"Ben iyiyim." Gözleri cam gibi, önüne bakıyordu. Diğer yandan adam onu izlemeye devam etti.

Zaman sonsuza uzandı ve o her şeyin kaybına daha derinden gömüldü. Gözlerinin kapanmasına izin verdi. Bu acının sonu gelmeyecekti.

"June'dan içmedim." Adam içini çekerek kadının kirpiklerini kaldırmasını sağladı. "Bileziğinin çekmeceme nasıl girdiğini bilmiyorum. Üvey annenin neden benim adımı çağrıştırdığını da bilmiyorum. Bu yüzden bunu bir kez söyleyeceğim ve bir daha asla söylemeyeceğim, çünkü tüm hayatımı suçlanarak ve yargılanarak geçirdim ve kendimi kimseye kanıtlamayı reddediyorum." Tereddütsüz kömür bakışları onunkileri tuttu. "June'u ben almadım, zarar vermedim ya da öldürmedim."

Vücudu bu sözlerle uyuştı, kanı kulaklarına hücum etti. Bunu daha önce hiç bu kadar açık ve bu kadar içten söylememişti.

Kidan gözlerini yere dikti. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Bunca zaman sonra?"

Yüz ifadesi okunamaz haldeydi. "Eğer birlikte çalışacaksak, zihninizi rahatlatmak için."

İçine bir şüphe dalgası yayıldı. June'un gözleri uyarıyla parladı. Halı onun altında dalgalandı. Islandı ve kan görmek için elini kaldırdı. Öfkeyle kucağına sildi ama bir an sonra hiçbir şey yoktu.

"Yardımcı olduğumu sanmıyorum," diye itiraf etti, dizleri titriyordu.

Odasında sallanan ışıklı perdeleri, sanki konuştuklarını duyabilecekmiş gibi inceledi. "Evde ne kadar uzun süre ikamet edersen o kadar fazla hissetmek normaldir. Duygularınızı arttırır, bu yüzden onları kontrol etmek için çalışmalısınız."

Gözlerini kapattı, kirpikleri sanki tam da bunu yapıyormuş gibi pürüzsüz tenine yaslandı.

Kidan'ın başı, üstlerinde titreyen asılı ışıklara, sönmek üzere olan ruhlara doğru kalktı. Yine oradaydı, dairesinde, dayanılmaz sessizlikte, kâğıtların cızırtısı ve sobanın yanışıyla. Kurtulmanın hiçbir yolu olmayan bitmeyen bir döngü. Dünyanın kenarları yeniden karardı, ciğerleri iki kat daha fazla çalıştı.

Odasındaki parşömenlerin gölgeleri uzadı ve yeni bir ay ışığı dalgasıyla ayakları boyunca uzandı. Dallar, bir annenin dokunuşu kadar nazik bir şekilde ayak bileklerini sardı ve onu iradesi dışında konuşmaya teşvik etti.

"June'u burada hissedebiliyorum. Anoet Ana bizi korumalıydı." Kidan'ın sesi, kelimeleri kendine saklamak için harcadığı çabayla titriyordu.

Tekrar hissetti.

Ağlamak ve sudan başka bir şeye dönüşmeyene kadar ağlamak için dayanılmaz bir ihtiyaç. İçinde bir volkan gibi yükseliyordu ama gözleri o duyguyu bulamıyordu. Anne Anoet'in ölümünden beri ağlamamıştı. Ne tür bir canavar annesinin yasını tutmazdı ki?

Susenyos dikkatle onu izledi; üstlerindeki zayıf lamba tekrar titreyerek onları aşırı karanlık ve aydınlıkta yıkadı. Aralarında bir sessizlik oluştu.

Kidan yavaşça onun gözleriyle buluştu. Lambanın ışıltısını almışlardı. Gözlerini kırıştırdı ve karanlığa gömüldüler.

"Bizi korumasını beklediklerimiz çoğu zaman bizi yüzüstü bırakıyor," dedi çenesi sertçe. "Kendi başımıza hayatta kalmanın bir yolunu bulmalıyız."

Kendi başımıza. Kidan tek başına olmayı düşündü. June olmadan. O dairede tek başına. Bu düşünce bile her bıçak darbesinden daha derin bir yara açıyordu. O yalnızlığın içinde hayat yoktu, değil mi?

Omzunun arkasında June'un yüzü parıldıyordu. Dudakları kıpkırmızıydı ve çenesinden kan akıyordu, yüzü korkuyla kesilmişti. Sönmekte olan lamba tepesinde cehennem gibi yanıyordu. Gölge adam tekrar geldi ve June'un boynuna asıldı. Kidan'ın yüzü acıyla buruştu, ani bir güç vücudunu sıkıştırıyordu. Ciğerlerindeki hava bir anda soldu ve yüksek sesle soludu.

Onun yerine beni al.

Işık açılıp kapandı. Açıldı ve kapandı.

"Kidān?" Susenyos'un sesi çok yakındı.

Al beni. Al beni.

Lamba çırpındı ve o da onunla birlikte çırpındı. Kidan'ın nefesi de onu takip etti. Açık. Kapalı. Açık. Kapalı. Kapalı.

Göğsünü tırmaladı, sinekkuşu kalbini deşti ama gerginlik daha da arttı. Lamba düzensizleşti, patlamaya hazırdı. Kidan çığlık atmak istedi ama ağzı sadece sessizce açılabilirdi.

Kapalı.

Susenyos onu karanlık odasına götürdü. Büyük bir yudum hava yuttu ama ciğerlerine ulaşmadı.

"Kidān," dedi acilen. "Nefes almalısın."

"Göğsüm... Çok dar." Acı dolu alıyordu. "Kidān, sakınleşmezsen bayılacaksın."

Çığlık atmaya başladı.

Dünyayı sarsan dalgalar halinde içinden dökülen sefil, acı dolu bir çığlık.

Anne Anoet ve June için bir çığlıktı. Ruhunun kararmış parçaları için bir çığlıktı. Ölmekte olan biri için bir çığlıktı - çünkü ölüyordu.

Tırnakları, tıpkı o kuşu öldürüp canını aldığı gibi, adamın ön kolunu sıkıca sararak etine saplandı.

Susenyos temas karşısında gerildi ama yerinde kaldı, katı ve kırılmaz, böylece tüm saldırıları ona indi.

Nefes al.

Ev, zihnine başka bir fantezi, bedenini sakın sulara kandırabileceği bir an tanıdı. Karşı koyduğu Susenyos Sagad değildi. Bu

Canavar ya da insan şeklinde bir ertelemenin pek bir önemi yoktu. Bu kadar yaygınlaşmasına izin vermek onun suçuydu. Eve döndüğünde panik ataklarını kontrol etmek için June'un videolarını dinlemişti. Onları asla tahmin edemezdi. Tamamen iyi olduğu aylar geçiyor, sonra bir market reyonunda yere yığılıyordu. Ama bu evde, acısını hafifletecek hiçbir şey olmadan tek başına acı çekiyordu.

"Kıdan?" Sesi, evrenin kestikleri cebinden ona ulaştı.

Hâlâ geri adım atmamıştı, formu onun üzerinde yükseliyordu. "Neden... neden bana yardım ediyorsun?"

"Duygularını kontrol etmelisin," dedi, sesi alçaktan yanıyordu. "Evi etkilemeye başladı. Beni de."

Karanlık yüzünü sakladığı için mutluydu. Tek bildiği, ölümün kendisine tutunmuş olduğuydu. Evet, ölüme. Bu şekilde bedenini biraz daha dinlendirebilirdi. Ölüm sıcaktı. Geceleri okyanus gibi soğuk ve acımasız olmasını beklerdi.

OceanofPDF.com

GÜNEY SOST BINALARINDA ÇEŞİTLİ TOPLANTILAR DÜZENLENDİ. Neredeyse hepsi mesai saatleri dışında ve davetle gerçekleşiyordu. Her Cuma gecesi, dranaikler aydınlanmış bir sohbet ve kumar akşamı için bir araya geliyordu. Susenyos, Kidan'ı kırmızı püsküllerle perdelenmiş karanlık bir odaya götürdüğü anda, onlara alaycı bakışlar yöneltildi. Belli ki ikisi de inanılmaz derecede popülerdi.

Kidan onun dün geceden bahsetmesini bekledi. Vücudu gerildi, rahatsızlığa hazırды ama adam bundan hiç bahsetmedi. Yardım edemedi ama rahatladığını hissetti. Adam bu işin peşini bırakıyordu.

Gözlüklü ve gri takım elbiseli bir adamın yanında durdular.

"Ah, Yonam. Seni Kidan Adane ile tanıştırayım," dedi Susenyos.

Adam Kidan'ı bir aşağı bir yukarı süzdü. Dizlerinin üzerinde duran sade siyah bir elbise giymişti.

"Bu bina dranaikler için" dedi.

Susenyos gülümseyerek, "Evet, ama o ölüyor," diye cevap verdi. "Ölmek üzere olan bir kıza merhamet edebiliriz, değil mi?"

Adamın gözleri ilgiyle genişledi. Kidan onun bakışları karşısında ürperdi.

Susenyos döndü ve kalabalığın içinde birini gördü. "Benim için ona eşlik et. Geri geleceğim."

Kidan onun nereye gittiğini takip etmeye çalıştı ama odanın ortasında tek bir lamba vardı. Dışarısı tamamen karanlıktı, muhtemelen

kötü iş amaçları.

Yonam ona kaba bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yeni vampir hayatınla ne yapacaksın? Sanırım buraya bir yaşam değişimi için geldin."

Bu soru beynini bulandırdı. Lise danışmanı bir keresinde ona hedeflerini sormuştu. İlk yıl, Kidan ahşap ve metal atölyesinde seçmeli ders almış ve yeni bir aşk keşfetmişti. Hiç yoktan bir şeyler oymanın, sert ve yumuşak malzemelerin yırtılmasının, kırılmasının, kaynaklanmasının ve yeniden yapılmasının verdiği haz, sonsuz olasılıklarla hiçbir şey son halini almamıştı. Bu ona gerçek huzuru vermişti. Ancak Kidan bir şeyleri yok edip tekrar bütün haline getirebileceği bir iş istediğini söylediğinde danışman burnunu kırtırmıştı.

"Alo?" Vampir Yonam kaşlarını çatı. "Beni duydun mu?"

Boğazındaki yumağı temizledi. "Bunu hiç düşünmedim."

Cık cık etti. "Tabii ki yapmadınız. Değişim için bastırarak mısınız? Bir savaşa katılacak mısınız? Bir devrim başlatacak mısınız? Yoksa fahişelik yapıp sonsuza kadar kan sarhoşu mu olacaksınız? Çoğu kadın öyle yapar."

Kidan parmaklarını yumruk şeklinde kıvrıdı.

"Aldırma ona," dedi arkadan tanıdık, hafif bir ses.

Yonam'ın dudakları büzüldü. "Kendini pazarlamaktan bahsetmişken. Kadınlar nasıl, Taj? Sana birazcık ilgi gösteren herkese kendini verdiğini duydum."

Koyu renk ince bir ceket giymiş olan Taj hiç rahatsız olmamış görünüyordu. "Bu doğru olsa bile, yine de onlardan biri olmayacaksınız."

Yonam'ın yüzü o kadar çabuk karardı ki Kidan neredeyse gülecekti. Öfkeyle bardağını sıktı ve uzaklaştı.

Taj bir dakika boyunca onu inceledi. "Benden hayatımı sana vermemi istemeyeceksin, değil mi?"

Ona bir bakış attı. "Senden son kez bir şey istediğimde hayır demiştin."

Gözleri dans etti. "Hayatımın sonuna kadar pişman olacağım bir seçim."

Kemerli dudağını düzeltti ve konuyu değiştirdi. "Ramyn Ajtaf da bu etkinliklere geldi mi?"

Taj omuzlarını içe doğru kaydırarak kollarını şüpheyle kavuşturdu. "O yaptı."

Kidan ses tonunu rahat tuttu. "Buraya ikinci bir hayat arayışıyla geliyor ve önce kendi hayatını kaybediyor. Bu karanlık."

"Aklı başında hiç kimse bir akti'ye zarar vermez. Ölmekte olan biri bile hala değerlidir."

Kanlarından bahsediyordu. Kidan'ın kapandı.

"Belki de değerli olmayı bırakmıştır. Görmemesi gereken bir şey mi gördü?"

Taj tam konuşacaktı ki Iniko omzunda belirdi. "Yos seni arıyor."

İçini çekti ve başını sallayarak gitti.

Iniko ve Kidan kalabalığa baktı, ikisi de konuşmuyordu. Aralarında bir huzursuzluk filizlendi.

"Susenyos seni buraya getirmemeliydi." Kısık sesi Kidan'ın gerilmesine neden oldu.

"Neden?"

"Bu onu zayıf gösteriyor. Dişlerini bir savaş ödülü gibi sallayan kızı getirmek, evinin son varisinin onun gözetimi altında zehirlendiğini kabul etmek. Artık hiçbir aile onu karşısına almaz."

"Belki çalışma grubumdan biri onu kendine yol arkadaşı yapar. Tabii hayatımı kurtarırsa."

Iniko'nun dudağı kıvrıldı. "Actis Tanrı'yı oynuyor. Bize sadece kötü bir soğuk algınlığı seni hasta ettiğinde ihtiyacın oluyor."

"Bir zamanlar insan değilmişsin gibi konuşuyorsun."

Iniko'nun gözlerinde tehlikeli bir ateş yanıyordu. Daha da yaklaştı, büyük kırmızı yakası Kidan'ın boynunu gıcıklıyordu.

"Ölümsüzlüğüm için savaştım. Bu bana hayal edebileceğinden çok daha pahalıya mal oldu. Kibarca isteyip almayı umuyorsun."

Kidan, yanlış bir şey söylese onu kesecek olan kadim gözlere baktı. Ciğerleri hava almak için kekeledi.

"Üzerindeki isteksizliğin kokusunu alabiliyorum." Iniko'nun nefesi Kidan'ın yanağını okşadı. "Zaten ölü bir kalp taşıyorsun."

Kidan'ın boğazı düğümlendi. Iniko kalabalığın içinde erirken bile sözleri yakın, acımasız ve gerçek olarak yankılandı. Kidan yaşamak istemesinin imkânsız olduğunu biliyordu. Bu sefil varoluşa devam etmek ve tükenme noktasına gelene kadar kendinden nefret . Susenyos'un da bunu fark etmesi an meselesiydi.

Bir içki sipariş etti ve oturdu, Ramyn'in bu vampirlerin ona hayatlarını vermesi için neler yaşamış olabileceğini merak ediyordu. Bir kart kaydı

Kidan'ın masasına düşerek düşüncelerini böldü. Ön yüzünde *13. madde* yazılıydı. Arkasında ise:

***Hayatta bir şans daha istiyorsan, yalnız gel.
Bina 34, Kat 2, Oda 1.***

Kidan usulca nefes aldı. Tamol Ajtaf ona ayın 13'üyle ilgili bir kart vermişti. Susenyos'u aradı ama bulamadı. Kartı bardağının altına sıkıştırdı ve oradan ayrıldı. Susenyos üyeyse bunun bir faydası olmayacaktı ama Bina 34'ten dönmezse en azından geride bir ipucu kalmıştı.

Odaya ulaşması beş dakika sürdü. Delarus Hanesi'nden genç ve güzel bir kız kapıyı açtı. Kidan onu Ramyn'in cenazesinden tanıdı; koruma yasasının değiştirilmesini isteyen protestoculardan biriydi. Dekan Faris'le yüzleşen ve güvenlik tarafından uzaklaştırılan kişi oydu.

"İçeri gel," dedi.

Alçak ışıklı masalarda sessiz bir toplantı yapılıyordu ve her masada viski ve puro bulunuyordu. Puro dumanının kokusu midesini bulandırdı - Anoet Ana'nın yanan tenine çok yakındı.

Odanın öbür ucundaki tanıdık bir çift iğneli göz onu irkiltti.

Koril Qaros yaklaştı ve onun ellerini tuttu. "Hastalığınızı duyduğuma çok üzüldüm."

Slen'in babası... buradaydı. Şaşkınlığını gizlemeye çalışarak beceriksizce davrandı. Nefes al, gülümse. Hayır, gülümseme. Üzgün olması gerekiyordu. Korkması.

Ölüyorum.

"Teşekkür... ederim."

"Nasılsın?"

Kidan kendini onun nasırlı ellerinden kurtarmak istedi. Tek görebildiği Ramyn'i ne kadar hoyratça yakaladıkları ve Slen'in kardeşini nasıl tokatladıklarıydı. Slen'in avuç içleri acı veren çatlaklarla dolmuştu. Slen'in gözlerindeki düz ayrışma onu tekrar çarptı. Kidan kendi payına düşen dehşeti görmüştü ve yine de çalışma arkadaşının yaptığı gibi görünmez ve bağlantısız bir şekilde süzülüyordu. Nedenini şimdi anlıyordu. Ağzı buruştu, Slen'in babasını bu rahatsız edici ellerden kurtarmanın çeşitli yollarını hayal etti.

"Pozitif kalıyorum," dedi onun yerine. "Bir hayat değişimi umuyorum."

Şefkatle başını salladı. "Umarım alırsın. Bu yıl listenin özellikle uzun olduğunu duydum. Hadi bir şeyler içelim."

Kıdan döndüğünde ellerindeki karanlık enerjiyi sildi.

Bir masaya oturdular. "Susenyos Sagad ile Güney Sost'a gittiğinizi duydum."

Şimdiden mi?

"Başka seçeneğim yoktu." Uysallığı benimsedi. "Ben... başka kimseyi tanımıyorum."

Koril Qaros viskisini yudumladı. "Ne yazık ki Susenyos, şiddet dolu geçmişi nedeniyle pek çok dranaik tarafından hoş karşılanmıyor. Korkarım onunla birlikte görülmek şansınızı azaltıyor."

Yani Susenyos burada hoş karşılanmadı. Ama "burası" tam olarak neydi?
13. grup hangi gruptu ve Tamol Ajtaf ve Koril Qaros neden üyeydi?

"Sanırım senin için canını vermeye hazır bir dranaic tanıyorum."

"Gerçekten mi?" Sesini bir oktav yükseltti.

"Kolay olmayacak," dedi Koril, neredeyse acımasızca. "Her öğleden sonra burada buluşup birbirimize yardım edip edemeyeceğimizi görmemizi istiyorum. Yavaş yavaş seni diğer üyelerle tanıştıracam ve durumunla ilgili neler yapabileceğimizi göreceğiz."

"Ayın 13'ü tam olarak nedir?"

"Ben olsam bu konuda fazla endişelenmezdim. Uxlay bünyesinde kurulmuş pek çok özel grup var. Bunların 13'üncüsü borçlu ya da başarısız mezunlara ve şimdi de sizin gibi hasta öğrencilere yardım etmeyi amaçlıyor."

"Ramyn buraya geldi mi?" Kıdan hiç düşünmeden sordu.

Yüzüne yapıştırdığı rahat gülümseme biraz gerildi. "Evet. Başına gelenler çok trajik. Neredeyse ona bir hayat değişimi bulacaktık."

Midesi öfkeyle kasıldı.

Nefes al. Rahatla.

Adam, kadehini kafasında kırmak istemesine neden olan bir şey söylediğinde neredeyse başarıyordu.

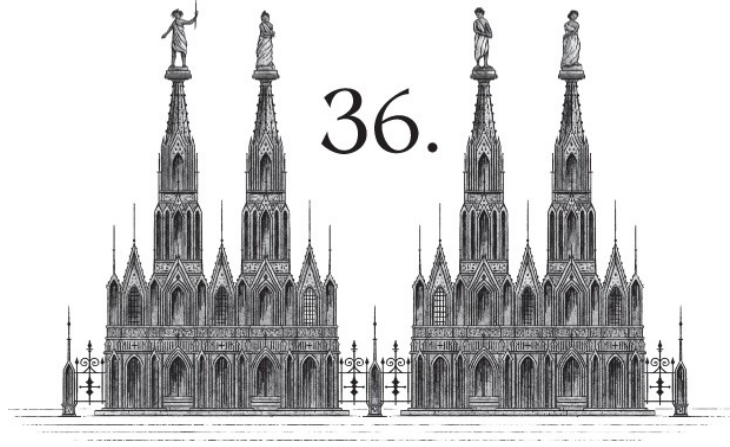
"Kız kardeşine olanları duydum, June. Genç kızlar için tehlikeli bir dönem. Onu bulmanıza yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

Kıdan kalçaları boyunca üçgenler çizdi ve zorla "Teşekkür ederim" dedi.

Koril ayağa kalktı, pahalı takım elbisesinin bir düğmesini ilikledi. "Susenyos size sorun çıkarırsa, kanun sizin için orada. Kendinizi ondan korumak için tereddüt etmeyin."

Tuhaf, diye düşündü Kidan onu dışarı çıkarırken. Bir gün önce Susenyos'a karşı yanında herhangi birinin olmasını çok isterdi. Oysa Koril Qaros kendi yarattığı bir canavardı.

OceanofPDF.com

KIDAN EVİNE DÖNDÜĞÜNDE, SUSENYOS ÖNÜNDE YERLEŞMİŞTİ. Şömine. Yeni kan şişesinden birkaç damlayı bir bardak liköre döktü ve içti. Sonra iki parmağının arasında bir kart tuttu.

"Sizi 13'üncü mü davet etti?"

Yüzünde temkinli bir ifadeyle kadının paltosunu çıkarışını ve topuklu ayakkabılarını tekmeleyişini izledi. "Kim vardı orada?"

Kidan eşarbını kaldırmakta, cilalı zeminde yürümekte, kendine bir bardak su doldurmakta ve sonunda onun yanına oturmakta acele etmedi.

Adamın kalkık kaşlarını ve hareket etmesi için bağırان bedenini görmezden geldi.

June'u kimin kaçırdığına dair tek bir şüpheli vardı. Susenyos. Ama 13'üncü... Burada bir oyunları olabilir miydi? Susenyos onların grubunun bir parçasıydı ve numara mı yapıyordu? Dikkatli olmalıydı. Çok farklı bir rol oynamalıydı. Nazik olmalıydı. Kaba ve duygusuz olmak onu hiçbir yere götürmemişti.

"Koril Qaros," dedi, kadehinin üzerinden dikkatle onu izleyerek.

Hesapçı bakışları onu yaktı. "Sana bir can değişimi teklif etti mi?" Kidan tereddüt etti, ne paylaşacağını düşünüyordu. "Henüz değil."

"Kesinlikle kendi evinden olmayacak. Dranaiklerini paylaşmaz."

İlginç. "Sana güvenmemem gerektiğini söyledi."

Susenyos'un ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Hiç şaşırmadım."

"Sana güvenmiyorum."

Susenyos başını tavana doğru eğdi, kahverengi yüzü ışık alıyordu. "Gerçekleri göz önünde bulunduralım. Eğer sen ölürsen, ev bana miras kalır. Eğer bir dranaic olursan, ev yine bana kalır. Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

Bu doğru gibi görünüyordu ama ona güvenmek için çok daha fazlası gerekecekti. "Ayrıca, benim yardımınıza ihtiyacınız olacak. 13'ler sadece seçilmiş birkaç kişinin bir hayat değişimi kazanmak." "Tam bir kahraman."

Dudağı neredeyse kıvrılıyordu. "Karşılığında, o gizli gruplarında benim hakkımda söyledikleri her şeyi bana anlatmanı istiyorum."

Hem şaşırmış hem de şaşırmamış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Tüm düşmanlarımı tanımak istiyorum. Ve birbirlerini çaya davet etmeye başladıklarında oldukça gergin oluyorum."

Kidan gözlerini devirdi. "Paranoyaklaşmayı bırak. Senin peşinde değiller. Sadece senden hoşlanmıyorlar ve bu çok geçerli."

Susenyos onu şaşırtarak alçak bir gümbürtü çıkardı. Zalimce değil de gerçek gibi görünen bir kahkaha. Ne kadar tuhaf.

"Gel, işe koyulalım," dedi ve obje odasına doğru yürüdü.

Merakla onu takip etti. Kapı kolu hâlâ kırık, baltası sayesinde. Nefesi metal rafların içinde buğulandı. Kidan'ın tahrip ettiği üç raftan biri tamamen onarılmıştı. Susenyos'un birçok ıvır zıvırı ne kadar özenle bir araya getirdiğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Ancak odanın arka tarafındaki çalışma istasyonunun yanında hâlâ paramparça olmuş parçalardan oluşan kutular vardı.

Kidan'ın dikkati tanrıçanın devasa portresindeydi. Balta darbesi hâlâ iz bırakıyordu ve henüz onarılmamıştı.

"Sanırım özür dilemeliyim?" Kidan onun özlemle baktığını görünce şöyle dedi.

"Evet, yapmalısın. Benim için değerli olan bir şeyi mahvettin." "Kim o?"

Sanki bu parçasını paylaşmak isteyip istemediğine karar veriyormuş gibi tereddüt etti. Sonunda konuştuğunda, hürmet sözcüklerini bir araya getirdi. "Onu gençken gördüm, ya da en azından gördüğümü sanıyorum. O beni kurtardı. Elimden geldiğince onu yakalamaya çalıştım. Bana neşeyi, hayatı hatırlatan şeylerden biri."

Onun dindar bir tip olmasını hiç beklemiyordu ama sesindeki ton sadece ibadet için ayrılmış olabilirdi. Kidan kadının koyu tenini inceledi,

ışıl ışıl. Kollarındaki güç. Gümüş silahlar, kırmızı yüzük ve çatlak tahta maske. Bir melek mi yoksa bir tanrıça mı, bilemiyordu.

"Seni neyden kurtardı?"

Adam sessiz kaldığında, kadın ona yan gözle baktı. Gözleri okyanus kadar karanlık ve çalkantılıydı, zamanın başlangıcı kadar sonsuzdu. Gözlerini kırıştırdı ve onu ele geçiren anı her neyse yok oldu.

Portreye sırtını döndü. "Bu tarafa."

Kidan kaşlarını çatarak maskenin yarık gözlerini inceledi ve odanın duvarlarında bir nabız yankılandı. Bir an için tanrıçanın hareket ettiğine, suyun yüzeyi gibi parıldadığına yemin edebilirdi. Kidan gözlerini kırıştırdı ve görüntü duruldu. Susenyos'a eserlerin yıkık dökük kalıntılarının yanında katıldı. İki takım beyaz eldiven aldı.

"Peki neden buradayız?" Çıplak kollarını soğuğa karşı ovuşturdu.

"13'üncüyü sana bir hayat değişimi vermeye bu şekilde ikna edeceksin."

"Eski eserlerle mi?"

"Tarihinizle."

Çeşitli alet ve makinelerin istasyona yerleştiler. Işıklı bir lamba ve bir büyüteç vardı.

"Size neden yaşamak istediğinizi sorduklarında, House Adane'nin mirasını devam ettirmek için diyeceksiniz."

Ona pirinç bir yüzüğün beş kırık parçasını uzattı ve eldivenleri uzattı.

"Ciddi değil misin?"

"Tamamen ciddi. Afrika tarihini korumaktan, sadece bir ülkeyi değil dünyanın dört bir yanındaki yerlilerin nesillerini temsil eden çalıntı eserleri geri alma aşkınızdan bahsedeceksiniz. Bu dünyada ölümsüz olan tek şeyin bu olduğunu söyleyeceksiniz."

Lambanın yumuşak ışıltısı altında teni eriyerek kahverenginin daha zengin bir tonuna dönüşmüş ve kaşları konsantrasyonla gerilmişti. Bol, açık gömleği ve üzerinde bronz bir filtre oluşturan ışıyla, büyükannesinin şapka kutusuna sıkıştırılmış ya da genç yaşta kaybettiği aşkını anımsarken göğüs cebinde taşıdığı, solmuş ve yıpranmış eski bir fotoğraf olabilirdi.

O tarihin ta kendisiydi.

Kidan eserlerle oynamak istiyordu. Elleriyle çalışmayı özlemişti. Seçmeli dersinden gelen eski metal ve talaş kokusu odayı dolduruyordu.

kaslarının heyecanla gerilmesine neden oldu. Yine de tereddüt etti.

Susenyos'un gerçek yaşı hoşnutsuzluğunu gösteriyordu. "Bana hâlâ güvenmiyorsun."

"Sadece böyle olduğunu bilmiyordum."

Okunması zor bir ifadeyle ona baktı. "Benim hakkımda gerçekten ne biliyorsun? Varsayımlar ve uydurduğun hikâyeler dışında? Adımı duyduğun anda beni kâbusun yaptın. Ve kâbusların hoşlandıkları ya da hoşlanmadıkları şeyler olamaz. Sadece musallat olmaya iznimiz var."

Kidan'ın kaşları onun sözlerindeki teslimiyetçi ton karşısında çatıldı. Ama ne olduğundan emin olmasa da başka bir şey de sezinliyordu.

"Peki ya şimdi?" Onun gözlerini aradı. "Şimdi farklı olan ne?"

"Bizden biri oluyorsun." Sesi neredeyse yukarı doğru çekiliyordu. "Bir vampir gerçeği öğrenmekten çekinmez."

Eğer kızın zehirlenme konusunda yalan söylediğini, insan olarak kalacağını ve bu evi ondan alma şansının çok yüksek olduğunu öğrenirse, aralarındaki kırılğan ittifak parçalanabilirdi.

Eldivenleri yavaşça aldı ve taktı. Adam başıyla onayladı ve derslerine başladılar. Onardıkları her eserle birlikte Susenyos onun kökenini ve önemini anlattı.

"Etiyopya, 1823. Bir imparatoriçe düğün gününde bunu giydi."

Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme vardı. Yine de Kidan'ın en sevdiği eserler, Adane'nin Arkeoloji ve Tarih Departmanı'nın yardımıyla sömürgeci ülkelerden geri çalınanlardı. İçinden geçen adalet duygusu inanılmaz derecede tatlıydı. Ve bu hazinelerin çoğuna onarılamayacak şekilde zarar verdiği için gerçek bir suçluluk hissetti. Ne kadar özenle bir araya getirilirlerse getirilsinler, asla eskisi gibi dokunulmamış olmayacaklardı.

Susenyos, elbette, sinir bozucu bir öğretmendi. Yapıştırmak için bir parçayı bile kaldırmadan hayır der, kendi görüşü kaybolana kadar bir gölge gibi gezinir, çalışmasını inceler ve yirmi hata bulur, söker ve tekrar yapmasını isterdi. Kidan onun saçını başını yolmak istiyordu ama öğretilerini özümseyerek itaat etti.

"Peki ya o gün aldığım taç?" diye sordu kırık bir kadehi dikkatle birleştirirken. "Bunun hikayesi nedir?"

"Sende mi?"

"Hayır," dedi. Teknik olarak artık bir taç değildi.

"O zaman sanırım bilemeyeceksin."

Sesi kızgın değil, sadece şaşkındı. Sanki geri dönüşü olmayan bir şey yaptığını biliyormuş gibi.

Geleneksel Abyssi Mitleri de dahil olmak üzere tarihi kitaplar hakkında da konuştular. Slen'in Dranacti'nin şifresini çözmek için yardım istediği bir kitap. İşte buradaydı, rafların oyuklarına gizlenmişti, kırmızı çizgili ince bir kitap. Ödünç almak istediğinde Susenyos kitabı dikkatle uzattı, gözleri tereddütlüydü.

"Sonra geri istiyorum."

Burada Amharca yazılmış birçok kitap vardı ve iç çekerek vazgeçmeden önce blok halindeki harfleri okumak için zorlandı. Ağzının tadı metalikti. Bir zamanlar bildiği bir şey nasıl tamamen yok olabilirdi? Konuşması birkaç işe yaramaz cümleyle sınırlıydı. Eline dokundu, çimdiklerin anısı elinin karıncalanmasına neden oldu. Anoet Ana dillerini korumalarına izin vermeliydi. Kidan'ın kendini denizde hissetmesine neden oluyor, ağaçlar ve kıyıları için yaratılmışken onu küçük bir sal üzerinde gelgitlerle savaşıma zorluyordu. Kendini germek için yeterli zemini yoktu.

Susenyos, "Bunlar benim favorilerim," diyerek onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Elinde birkaç kitap tutuyordu.

Kidan ona *Deli Aşıklar*'ı sormak istedi ama tereddüt etti. Kitabı okuduğunu bilmesini istemiyordu. Kitabın özünde, trajediye sürüklenen iki kırık ruh arasındaki çarpık bir ilişki yatıyordu. Susenyos'un tekrar tekrar döneceğini hiç düşünmediği bir şeydi bu. Kidan hikâyeye kendini o kadar kaptırmıştı ki her gece üçe kadar okumaya devam ediyordu.

Konuşmalarından sonra Kidan, en mahrem düşüncelerini hayata geçiren klasikleri, trajik şiirleri ve yıkıcı dizeleri geri getirdi. Daha önce hiç sefaletin içinde güzellik bulmamıştı. Oysa asırlık yazarların ellerinde katiller bile bir bağışlanma hikâyesi örüyordu. Bu hikâyelerde Kidan bir kahramandı. Bu hikâyeler ona teselli veriyordu ve kısa sürede, kutsal suyla arındırılmış gibi kötülüğü itiraf eden yazılar bulmayı saplantı haline getirdi.

Uyuyamadığı o soğuk gecelerde, penceresi ışıkla uyanır ve ruhuna seslenen kitaplardan pasajlar okurdu. Zihnindeki her kanatlı yaratığın vızıltısı daha sonra kelimeleri duymak için yerleşir, ısı onları yakıp toza dönüştürmeden önce lambanın yanında ısınırlardı.

Hem açgözlü hem de canavar erkeklerin diliyle beslenmişti.

Koril Qaros'un güvenini kazanmak için ona ne
götüreceğimi.

OceanofPDF.com

KIDAN ELLİ KORİL QAROS oymalı ORNATE AHŞAP KUTU

Bir sonraki buluşmalarında Amharca mesaj attılar.

"Bir hediye," dedi. "Davetiniz için teşekkür etmek için."

İçkisini bir kenara bıraktı ve kutuyu aldı. İçinde on dördüncü yüzyıldan kalma, sadece Etiyopya'da bulunan yerli bir ağaçtan yapılmış bir flüt vardı.

Koril onu yavaşça kaldırdı ve uzunluğuna hayran kaldı. "Bu etkileyici bir keşif." "Bence Qaros Konservatuarınızda çok güzel duracak."

Gözlerinde yeni bir ilgi parladı. Flütü kadife yatağın üzerine koydu ve yüzüğü fark etti. Tabanında gözle görülür bir çatlak olan büyük bir yakuttan oluşan yüzük gün batımı gibi parıltıyordu. Ona şaşkın bir bakış fırlattı.

"Ah, şu," dedi Kidan kayıtsızca. "paketlemiş olmalıyım."

Susenyos ona tarihin değerini öğretmişti ve bu ona yardımcı olacaktı ama ister müzik, ister portre ya da antika olsun, sanata sahip olmak isteyen bir adama karşı yeterli değildi.

"Bunun hangi yüzük olduğunu biliyor musun?"

Susenyos onun aldığını öğrenirse çok kızardı ama bunu sonra düşünecekti.

"Axum'da bulunan aynı yakut taşından oyulmuş, Son Bilge'nin kayıp yüzük eserinin en yakın kopyası. Üç Bağ'ın yapımında kullanıldığı söyleniyor."

"O zaman bunun çok değerli olduğunu biliyorsun."

"Her şeyin bir değeri vardır. Bu sadece ne istediğinize bağlıdır."

Bu onun yılan gibi sırtmasına neden oldu. Ağgözlü bakışları uzun bir süre onu inceledikten sonra, "Bu gece bir toplantı var, eğer müsait olursan, seni çok etkileyeceğini düşünüyorum," dedi.

Kidan onun yüzüğü kemikli parmağına geçirişini izledi. Bileğini büküp yüzüğü geri alma isteği duydu. Sonra, dedi kendi kendine.

Kidan toplantının daha önce olduğu gibi resmi bir etkinlik, siyah elbiseler ve kokteyller olmasını bekliyordu. Beklemediği şey ise Mot Zebeya Binası'nda bir vampir dönüşümünün özel gösterimine katılmaktı. Koril Qaros ona üst katta, gölgeli figürlerin oturmuş kendi aralarında konuştukları yere kadar eşlik etti.

Tamol Ajtaf'ın yeşil gözleri gözlüklerinin arkasında parlıyordu. "Tekrar merhaba." Kidan hoşnutsuzluğunu zoraki bir gülümsemeye maskeledi. Ondan daha önce hiç hoşlanmamıştı.

Ramyn'in cenazesi, ve kesinlikle şimdi değil.

Koril, "Kidan burada bir hayat değişimi arıyor," dedi. "Birbirimize yardımcı olabiliyoruz."

Kidan'ın deşifre edemediği sivri bir bakış paylaştılar.

"Belki de gerçekten size ait olanı korumayı tartışabiliriz." Tamol'un kol düğmeleri parıldadı, Ajtaf Evi'nin ince altın kulesiyle kaplanmıştı.

Kidan'ın dudakları bir çizgi oluşturdu. "Axum arkeolojik alanını kastediyorsun." "Ajtaf Constructions'ın Adane ile iş yapmayı çok istediği bir sır değil.

Ev. Son Bilge'nin yerleşim yerini arama çalışmaları devam etmeli. Şirketimiz yardımcı olabilir."

Yani iş buraya kadar geldi. Kimsenin söylemesine gerek yoktu ama yeni ölümsüz hayatının bedeli evinin işlerini devretmek gibi görünüyordu. 13.'nün amacı bu muydu? Diğer evlerin mali kaynaklarını tamamen ele geçirmek mi? Durum buysa Ramyn'e ya da June'a neden zarar versinlerdi ki? Kidan bir şeyleri kaçıyordu.

"Görüşürüz Tamol. Daha acil meselelerimiz var," dedi Koril ona arka tarafa kadar eşlik etmeden önce.

Tenha bir yer bulduklarında sesini alçalttı. "Senin için bir görevim var. Yusuf Ümil ile yakın olduğunuzu biliyorum."

Kidan ayaklarının üzerinde kaydı.

"Öyleyim." "Dranacti'yi geçeceğine inanıyor musun?" "Sanırım öyle."

Koril'in ağzı inceldi. "Anlıyorum. Çocuğun geçmesini engellemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?" "Ben... neden?"

"Şu anda Umil Hanesi'nin başı çok yaşlı bir kadın. Büyük planlarımız konusunda onu ikna etmek inatçı bir çocuğu ikna etmekten daha kolay."

"Peki bunlar hangi planlar?" Kidan dikkatle sordu.

"Her şeyin zamanı var." Koril dikkatini kalabalığa çevirmeden önce gülümsedi. "Rufeal," diye seslendi. "Görevinde bir ortağın var."

Kidan'ın midesi sıkıştı. Rufeal Makary 13'ün içinde miydi?

Koril, "Bu gece hayat değişimi yapılacak olan kız kardeşi Sara Makary," dedi.

"Peki hayatından vazgeçen vampir kim?" Kidan sordu. "Sanırım Umil Evi'nden biri."

Makary Hanesi Umiller'in üzerine geliyordu; iş dünyasında, sanat dünyasında ve şimdi de dranaiklerini avlayarak. Yusef paranoyaklaşmıyordu.

Rufeal şık bir takım elbise giymişti ve kaygan gülümsemesini sundu. "Buraya kadar gelebileceğini hiç düşünmemiştim Adane. Belki de düşündüğümden daha çok birbirimize benziyoruzdur."

Kidan fırlamak istedi.

Koril omuzlarından tuttu. "İkinizin Ümil'in oğlu üzerinde birlikte çalışmanızı istiyorum."

Onlar başlarını salladıktan sonra Koril yoluna devam etti.

Kidan, "Birini başarısız kılmak kolay değil," dedi.

Rufeal pahalı saatini ayarladı. "Bunu daha önce de yaptım. Ve eğer planım işe yaramazsa, daha az hoş seçeneklere başvurmak zorunda kalacağız, değil mi? On üçüncü görevde başarısız olmak diye bir şey yok."

Kidan sustu. "Ne demek istiyorsun?"

Ayrıntı vermedi ama gözlerindeki parıltı kadının omurgasının titremesine neden oldu. Yusuf bu yüzden mi sürekli başarısız oluyordu?

"Lütfen yerlerinize oturun." Aşağıdan yumuşak bir ses geldi.

Rufeal annesinin yanından geçti, kolunu annesinin kolunun arasından geçirdi, ve

merdivenlerden indi. Kidan parmaklığın yanında durmuş, görmek için öne doğru eğilmişti.

Alttaki sunakta uğursuz siyah perdeler vardı. Kidan'ın Sara Makary olduğunu tahmin ettiği genç bir kız, ayak bileğine kadar uzanan bol, geleneksel bir kemis giymiş olarak perdeleri araladı. Çiçekler, parlak beyaz olanlar, Mot Zebeyalar, boyunlarına, bileklerine veya kemerlerine sarılı parmak kemiği zinciriyle tanınan sadık hizmetkârlar tarafından taşınıyor ve kızın önüne bırakılıyordu.

Mot Zebeyas'lardan biri başını kaldırınca kadının nefesi kesildi. GK diğerleriyle birlikte hazırlandı, üst güverteye bakmadı bile.

Hızla merdivenlerden aşağı indi ve yumuşak kehribar ışıyla aydınlatılmış çok sayıda sıra banktan birine kaydı.

GK onu fark etti, şaşırdı ve yanına geldi. "Kidana? Burada ne işin var?"

"Burada ne yapıyorsun?"

Kadının ses tonuna kaşlarını çatı. "Bir dönüşüme yardım ediyorum."

"Üst kattakileri tanıyor musun?" diye sordu dalgın dalgın. 13. katta mıydı?

Tanırım, umarım değildir.

Yukarı baktı. "Hayır, ama bu tür şeylerde her zaman bir görüntüleme vardır." Kidan'ın kalp atışları yavaşladı. "Peki tüm bunlar nasıl işliyor?"

"Dranacti'ye giriş dersi alıyorsun ve dönüşümlerin nasıl işlediğini bilmiyor musun?" Sesi kaba değildi, sadece meraklıydı.

Kenara kaydı ve yanındaki koltuğu okşadı. "Bana anlatabilirsin. Çabuk öğrenirim."

Tekrar sunağa baktı. "Haydi,"

dedi Kidan.

GK oturmadan önce yıpranmış görünüyordu.

Sara Makary taş yatağa oturdu ve hayatından vazgeçen vampir kızın önünde diz çöktü. Kidan, *Karanlık Silahlar* kitabından tanıdık bir şekle, üzerine dairesel çıkıntılar işlenmiş bir boynuzla göz attı. Dünyası durdu, parmakları yanı başında seğirdi.

Bir impala boynuzu. Eğer bir şekilde bir tane çalabilirse, sonunda onlara karşı bir silahı olacaktı.

Yaşlı bir Mot Zebeya boynuzu aldı ve vampirin bileğini keserek dranaic'i zayıflattı. Sara Makary kanı yavaşça içti.

Kidan'ın dili tuzla doldu. Gerçekten de bu yaratıkların bir başka yaratılışına mı tanık olacaktı?

"Yani vampirden içiyor ve onlardan biri olarak mı uyanıyor?"

"Sayılır."

"Daha karmaşık olacağını düşünmüştüm."

GK'nın vücudu kaskatı kesildi. "Ölüm dönüşümü diye yasaklanmış bir şey var. İnsanların öldükten sonra değiştirilebildiği yer."

Kidan'ın midesi bulandı. Ölümünden sonra...

Sesinin içi boşaldı. "Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

Gözleri sertleşti. "Bu sadece ölümünden sonraki ilk saatlerde, vücutta geri dönüşü olmayan bazı değişiklikler meydana gelmeden önce gerçekleşebilir. Eğer dranaik kan çok geç olmadan doğrudan kalbe verilirse, kanunsuz bir dönüşüm gerçekleşecektir."

Boğazı neredeyse kapanıyordu. "Bu... korkunç."

"Sahte dranaikler genellikle böyle bir şey uygular. Korkunç sonuçları olan son bir çaresiz hamledir." Sözlerindeki tiksinti notasını gözden kaçırmadı. "Bu şekilde değişenler daha kana susamış ve vahşi olurlar."

Kidan onun tiksintisiyle teselli buldu. Bu senaryoyu hayal ettiklerinde kötülüğü görme konusunda birleşmişlerdi.

Sara Makary sonraki yirmi dakika boyunca vampirin bileğinden içmeye devam etti. Yavaş yavaş vampirin duruşu gevşedi, gözleri karardı ve taş yatağa düştü. Ölmüştü.

Sara Makary'nin gözleri dalgalandı, sonra da uyumadan önce kapandı.

"İki gün daha uyanmayacak," diye açıkladı GK.

"Neden?"

"Herkes farklı şeyler söylüyor ama ben bunun vampirin sahip olduğu her anıyı, düşünceyi ve duyguyu yeniden yaşamasından kaynaklandığına inanıyorum. Yaşam değişimi Son Bilge tarafından bize verilen güçlü bir şeydir."

Güçlü, evet, ama yine de asla var olmaması gereken bir eylem.

Yaşlı Mot Zebeyalardan biri yaklaştı, buruş buruştu ve eski bir kâğıt parçası gibi kokuyordu. GK ayağa fırladı ve hafifçe eğildi.

"Senin adın ne?" diye sordu Mot Zebeya derin ve meraklı bir sesle.

Gözlerini kırptırdı. "Kidan."

Kalın parmak kemiğinden kolyesi kambur boynu boyunca sallanıyordu. "Manastıra gelmelisin. Sana bir okuma yapmak isterim."

Kidan yutkundu. Yine bu. Tüm Mot Zebeyalar ölümü hissediyor muydu?

"O istemiyor ama ben ona bakıyorum," dedi GK ve o da

sözlerine biraz gülümsedi.

İkisi bir kenara çekilip sessiz seslerle konuşurken gözleri Kidan'a kaydı. Belki de burada hoş karşılanmıyordu.

Rufeal taş yatağın üzerinde kız kardeşinin yanağını okşayarak usulca fısıldadı. Gözleri Kidan'a takıldığında dudağı hafifçe kıvrıldı.

Ve eğer planım işe yaramazsa, daha az hoş seçeneklere başvurmak zorunda kalacağız, değil mi?

Kidan boynunu büktü, parmaklarını sıktı. Yusuf'a bir parmağını bile sürse, o taşta kız kardeşine katılacaktı, kalbi eksik olacaktı, böylece asla dirilemeyecekti.

OceanofPDF.com

KIDAN ÖNÜMÜZDEKİ BİRKAÇ GÜN YUSUF'U GÖLGELEDİ, ONU TUTMAK İÇİN ÇARESİZDİ Rufeal Makary'nin aç bakışlarından uzakta. Hafta sonları GK ile birlikte şehre iniyordu ama genellikle zamanını Slen'in keman çalıştığı Büyük Andromeda Salonu'nda geçirmeyi tercih ediyordu. Sol kanadı geçince, kavisli kubbelere doğru sürüklenen güzel ve unutulmaz sesler için mükemmel olan geniş ve boş bir oda vardı.

Sadece pahalı beyaz mermerleriyle dikkat çeken Yunan ve Roma heykelleri, Slen oynarken ve Yusuf zeminin ortasında bağdaş kurup oturarak çizim yaparken alanın kenarlarını dolduruyordu.

Kidan da soğuk taşın üzerine oturmuş, müziğin büyüüne kapılmıştı. Yusuf'a baktı ve hangi eserin onu ele geçirdiğini not etti. Bugün Slen, başını eğmiş, çenesini kemanına dayamış, parmaklarını sergilemiş, kolunu geriye doğru çekmiş, hareket halindeydi.

Yusuf'un elinde zaten bir silgi vardı.

"Gözleri." O noktayı öfkeyle ovuşturdu ve gümüşü bir çizgiyle Slen'in gözleri bağlandı. "Onları düzeltemiyorum."

Kidan notaların alçak ve yüksek dalgalarıyla kendinden geçti. Slen bu sanatı seviyor gibi görünüyordu, gözleri kederli bir melodinin iniş ve çıkışlarında kapanıyordu. Slen son notayı çaldığında Kidan'ın gözleri neredeyse buğulandı, Kidan tellerin koptuğundan emin olana kadar hiç bitmeyen bir yoğunlukla çaldı

kırılacaktı. Vücudunu, mermeri ve dünyanın çekirdeğini titretti. İşi bittiğinde Slen derin bir nefes aldı ve kirpiklerini onlara doğru kaldırdı.

"Ne düşünüyorsun?"

Yusuf ve Kidan aynı anda, "İnanılmazsınız," dedi ve gülümsedi.

Slen kemanını topladı ve onların yanına oturdu. "Umarım gelecek yıl solist olabilirim."

Kidan ona merakla baktı. "Bunu , değil mi?" Kadın başını salladı.

Kidan'ın gözleri Slen'in yaralı avuçlarına ve tekrar giymekte olduğu eldivenlere takıldı.

Alnı kırıştı. "Hâlâ mı?"

Kidan bunun kaba bir soru olduğunu çok geç fark etti. Yusuf onun yanında dondu kaldı. O da biliyor olmalıydı.

Özür dilemeye, sözlerini geri almaya çalıştı. Onun nesi vardı ki? Ama Slen cevap verdi.

"Nefret etseydim, o kazanırdı. Küçük bir deriden çok daha fazlasını alırdı."

Yusuf'un gözleri kısıldı, kara kalemmini sıkıca kavradı. Kidan mermeri inceleyerek Slen'in sözlerinin onu etkilemesine izin verdi. Slen, Kidan'ın düşündüğünden daha güçlüydü. Kendinden zehirli bir parçayı sevmek inanılmaz bir güç gerektiriyordu. Slen her oynadığında zehri emiyordu. Bu nasıl bir şeydi? Ağzını toksinle doldurmak ve yutmak yerine tükürmek?

Kidan'ın dudakları hüznle kıvrıldı. "Bunu sevdim. Kazanmalarına izin vermemek. Kız kardeşim... ve ben elimizden geldiğince Amharca'ya tutunmaya çalıştık ama sonunda kaybettik. Koruyucu annemiz bundan emin oldu. Eskiden beni rahatsız etmezdi ama şimdi..."

Bunları onlara neden anlattığından emin olamıyordu.

Yusuf ona şefkatli bir bakış attı. "Özür dilerim."

Slen ise kararlılıkla onun bakışlarını üzerinde tuttu. "Sana Amharca öğretebilirim."

Minnettarlık sözcükleri boğazında düğümlendi ve sadece başını sallayabildi. Gerginlik buz gibi eridi ve Kidan kendini biraz daha rahat hissetti.

Yusuf Slen'in gözlerini yeniden çizdi, sonra aniden silgiyi tekrar eline aldı. Kidan başını salladı. "Yaptığın işten hiç memnun kalmayacak mısın?" "Her şey bana iyi olmadığını hatırlatırken değil."

"Gerçekten mi? Her şeyi mi?"

"Sadece on yıllık bir deneyimle ustalaşabileceğim bir şeyi başarmaya çalışıyorum. Gelecekteki benliğim her hatayı, açığı ve tekniği biliyor. Onun becerileriyle yarışıyorum ve bu yüzden şu anda yaptığım işten nefret ediyorum."

Ne kadar kötü bir his.

İç çekti. "Ama harika olabileceğimi biliyorum. Başparmağımın altındaki bir nabız gibi. Kendi potansiyelini bilmek berbat bir şey. Bunun peşinde olmadığım her gün boşa geçmiş gibi geliyor."

Başını katedral benzeri tavana doğru eğdi.

"Mükemmellik arayışı bize her zaman kusurlu olacağımızı hatırlatır." Dranacti'nin bir sözünü bu kadar net hatırlaması onu etkilemişti. "Özgürleştirici, sence de öyle değil mi?"

"Daha çok bir lanet gibi." Bir göz şekli çizdi. "Makary House, Umil Sanat Müzesi'ni satın almak için bir teklif yapıyor. Bu yıl Dranacti'yi geçemezsem ve bazı mülkiyet hisseleri alamazsam, onu kaybedeceğim."

Ömer Umil'in tutuklanmasından bu yana Umil Sanat Müzesi'nin statüsünün düştüğünü duymuştu, ancak Gençlik Sanat Sergisi'nin bağış kampanyası toplumda yeni bir sanatçıya işaret etmenin yanı sıra milyonlar kazandıracaktı. Bu, Umillerin düzenli olarak gerçekleştirdiği prestijli bir etkinlikti. Rufeal Makary'nin katılımı hiç şüphesiz Yusuf'un üzerindeki baskıyı artırıyordu.

Sessizlik birkaç dakika sürdü. Slen çantasına uzandı ve Yusuf'un Zayıflatıcı *Yaratıcı Rants* kavanozunu karşıya geçirdi. Kidan soluksuz bir kahkaha attı. Yusuf gülümseyerek başını salladı ve kavanozun içine buruşturulmuş bir dolar koydu.

Kidan onların dinamiğini anlamaya başlamıştı. Sanatın onları nasıl yakınlaştırdığını.

"Derslerine bu gece başlayabiliriz." Slen keman çantasını omzuna attı ve ayağa kalktı. "Felsefe Kulesi mi?"

Kidan küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Orada olacağım."

Yusuf, Slen'in gidişini izledi. "Olanları kimseye anlatmıyor. Sana güvenmesi hoşuma gidiyor. Olaydan hemen sonra onu bulmasaydım bana anlatacağını sanmıyorum.... Çok fazla kan vardı." Çenesini sıktı, sonra onun için alışılmadık bir ciddiyetle bakışlarını ona dikti. "Ona yardım et. Bana izin vermez ama belki sana izin verir."

Kidan başını salladı ve onu anında daha da çok sevdi.

Yusuf bir sayfayı geriye doğru çevirdi. Tanıdık ellerin karakalem çizimi

narin ve bakımlı görünüyordu. İnce bileğinden klasik bir saat sarkıyordu.

Kidan nefesini tuttu. "Bu... Ramyn'in mi?"

Yusuf yüzen gözlerle izini sürdürdü. "Evet."

Kidan bozuk saatin tik-taklarını neredeyse duyabiliyordu ama aynı pozisyonda kalmıştı. Göğsü çukurlaştı.

"Hoşuna giderdi."

Yusuf tekrar çevirdi. Bu kez eller daha büyüktü, eski bir kitabı tutuyordu ve sayfalar arasında bir parmak kemiği zinciri sallanıyordu. Her bir damara ve lekeye kadar ayrıntılar inanılmazdı. GK.

Kidan kendi taslağını gördüğünde oda kayboldu. Ellerinde olağanüstü bir şey yoktu - pürüzlüydüler, tırnakları sembolleri tekrar tekrar çizdiği için hâlâ - ama onu yakaladığı hareket buydu. Kelebek bileziğiyle oynuyordu, parmakları mavi hapın beklediği bölmeyi sıkıştırıyordu. Elbette bunu fark etmemişti ama bir şekilde sadece ellerini çizerek onu tamamen ele geçirmiş olması Kidan'ı derinden sarsmıştı.

Boğazında bir yumak oluştu. "Neden... neden bunu çizdin?"

"Bu benim Gençlik Sanat Sergisi için başvurum. Ellerin her zaman yüzden daha etkileyici olduğunu düşünmüşümdür."

Kidan bileziğine dokundu ve bileziğin soğukluğu içini yaktı. Bu şekilde yakalanmak istediğinden emin değildi.

Yusuf onun çalkantılarından habersiz devam etti. "Sanırım bu babamla başladı. Ellerini her zaman temiz tutmak gibi bir derdi vardı. Resim yaparken bile günde on kez ellerini yıkardı. Parmaklarının lekelenmesinden hoşlanmazdı." Ölü bir kahkaha attı. "Dranaiklerimizin yarısını katledinceye kadar elleri tertemizdi. Sonra kan içinde kaldılar. Ailelerimizin hepsi hasta."

Onun acısı içgüdüsel bir şeydi ve kendi kalbini sızlatıyordu. Yusuf için babasına karşı tanıklık etmek nasıl bir duyguydu? Kendi ailesi hakkında böylesine korkunç bir şeye tanık olmak? Zamanda geriye gitme, genç Yusuf'a ulaşma ve onu Ömer Ümil'den kurtarma isteği duydu. Aynı şekilde Slen'i de Koril Qaros'tan kurtarmayı arzuluyordu.

"Onun hakkında konuşmak zorunda değilsin," dedi dürüstçe.

"Konuşacak bir şey yok. O bir katil. Bir utanç kaynağı. Evim bu şekilde bilinirken bana nasıl miras kalabilir?"

Yüzü onunkini bulduğunda, dayanılmaz derecede kasvetliydi ve ona sarılmamak için parmaklarını içe doğru sardı.

"Babanın yapmayacağı seçimler yapmaya devam et. Slen'in dediği gibi, kazanmalarına izin veremeyiz, değil mi?"

Gülümsemeye çalıştı.

Burnunu çekti ve yavaşça başını salladı.

Kidan, Yusuf'un çiziminde Slen'in kör olmuş gözlerini inceledi ve bunun onun bakışlarının özünü daha iyi yansıttığını düşünmekten kendini alamadı. Slen'in ifadesinde artık bir ölümlük vardı, kimsenin delip geçemeyeceği çelikten bir zırh. Kidan'ı şiddetli bir gelgit gibi içine çeken şey de buydu.

Belki de anahtar, barışın teslim olmakta değil, hayatta kalmakta, yaraları ve acıları aşmakta ve haklı intikamlar arasında yattığını fark etmektir. Ne , ne tehlikeli bir düşünce.

OceanofPDF.com

TENUOUS" Kidan ve Kidan Arasındaki Bu Yeni Düzenlemenin Kelimesi Oldu Susenyos. Susenyos, Kidan'ın bir can değişimi elde etmesine yardım edecek ve Dekan Faris'e gidip onu suçlamayacaktı. Ama soruşturması hiç beklemediği yerlere kapılar açmıştı ve Kidan'ın 13'üncüye nasıl yakalandığından hâlâ emin değildi.

Birbirlerinin etrafında dikkatle dolaşıyorlardı, evi paylaşma biçimleri neredeyse diplomatikti, bir odaya girmeden önce diğerinin çıkmasını bekliyorlardı. Bazen birbirlerinin yanından geçerken, Güney Sost Binaları'ndaki geceyi hatırlıyor ve sanki adamın ağzı ve dişleri omzundaymış gibi teni ateş gibi oluyordu. Bu düşünce onu o kadar tedirgin ederdi ki, ondan uzaklaşmak için en yakın odaya kaçardı. Eski alışkanlıklarına dönmemeye dikkat ediyorlardı. Ama bu sıkıcı olmaya başlamıştı ve bu yüzden, adam içeri girmek üzereyken çalışma odasını terk etmek yerine orada kaldı.

Susenyos'un kara gözlerinde merak parlıyordu. Temkinli bir şekilde onunkinin karşısındaki yerine yerleşti. "Ne okuyorsun?"

Bu yeni huzuru nasıl yakalayacağından emin olamayarak duraksadı. "Dranacti, ama sıkıştım."

Quadrantism'in şifresini çözme konusunda umutsuzluğa kapılan Kidan ve diğerleri, dranaics'in önemli tarihsel anlarını izleyerek teolojii ve bunun siyasi, sosyal ve ekonomik değişimleri nasıl etkilediğini takip etmişlerdi. Onlar

hayatının en acı verici okumaları.

"Slen ve GK görevin ev dranaiklerimiz hakkında daha fazla bilgi edinmek olduğunu düşünüyor." Onu inceledi.

Kampüsün karşısındaki Ajtaf Çağdaş Kütüphanesi'ni ziyaret etmesini önerdi, dudaklarında tuhaf bir kıpırdanma vardı. "Gojam Dönemi, on dokuzuncu yüzyıl, ilginç olabilir."

Merakla kaşlarını kaldırdı. Bu noktada her şeyi denemeye istekli olan Kidan, Uxlay'ın yerleşim planının kuzey tarafındaki ikinci kütüphanesini buldu. Ana kütüphanenin aksine, burası şık mobilyalarla dekore edilmiş ve teknoloji asistan rehberleriyle modernize edilmişti.

Her beyaz yüzeyde, bir çift kulaklığın eşlik ettiği küçük bir ekran siyah renkte göz kırpyordu. Bunlardan birinin karşısındaki sandalyeye oturdu ve Doğu Afrika'nın karanlık sömürgecilik döneminden yirminci yüzyılda Pan-Afrika hareketinin kutlama amaçlı yaratılışına kadar özetlenmiş bir dranaik tarihini dinledi. Bazı ilginç gerçekler buldu. Etiyopya imparatorlarına tahta çıktıklarında yeni bir taht ismi verilirdi. Askeri yetkililerin başlık olarak aslan yelesi takması alışılmış bir şeydi. Sonra *Gizli Tarih* başlıklı bir kategori altında, Gojam Eyaletini yöneten bir imparatorun tanıdık ismine rastladı ve ayağa fırladı.

Susenyos III.

"Asla," dedi yüksek sesle, diğer öğrencilerden kötü bakışlar aldı.

Ağzı bir karış açık kalan Kidan çarpıcı resme baktı, görüntü gözlerinin içine akıyordu.

Eve koştuğunda Susenyos odasındaydı ve öğleden sonra güneşinin ısıltısının tadını çıkarıyordu. En sevdiği tişörtünü giymiş, gergin göğüs kasları güneş ışınlarını emiyordu. Panik atak geçirdiği gecedен beri onun odasına girmemişti.

"Sen bir *imparator* muydun?"

Soru onu merak içinde bıraktı ve tarihin tüm etkisi ve ona meydan okumanın ne anlama geldiği bir anda yüzüne çarptı. Daha derinlerde bir yerde adamın başka ne sakladığını merak ediyordu.

Telefonunu açtı. "Üçüncü Susenyos Sagad. Tahttaki adın Dördüncü Malak Sagad'dı, yani *meleklerin önünde eğildiği kişi*. Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Sandalyesine uzandı, kara gözleri dans ediyordu. "Kraliyet ailesinin huzurunda olduğunuzu bilmeliydiniz."

Önce ekrandaki muhteşem portreyi, sonra da onu inceledi. İmkansız. Ama

açıkça, mümkün.

Başını iki yana salladı. "Anlat bana."

Kidan'a oturmasını işaret etti ve Kidan tereddüt etti. Bu davet, geçmek istemediği belirgin bir çizgiyi işaret ediyordu. Bunu haklı çıkarmak için bir yol aradı. Onun hakkında daha fazla araştırma yapmak daha iyi incelemesine yardımcı olacaktı. Bu zayıf bir bahaneydi ama yumuşak yatağına gömülmesini haklı çıkarmak için buna ihtiyacı vardı.

Portrenin izini sürdü, artık bir tacı olmayan saç çizgisinin üzerinden. "Nasıl oldu da imparatorluktan..."

"Bir dranaic mi? Bu uzun bir hikaye."

Nefesi kesildi. "Bekle, aldığım taç mı?"

Ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle kalktı. "O benimdi. Taç giyme törenimde takmıştım."

Kidan buna inanmakta güçlük çekiyordu. Ondan bir kolye yaptığını bilse onu öldürür müydü?

"Ne oldu?"

"Herhangi bir masal kadar trajik sanırım." Alnı kırıştı. "Baskınlar, köylülerin başkalarının mülklerine girip genç kızları çalmaları, hayvanların kanlarının akıtılması gibi söylentilerle başladı. Haydut dranaikler sarayımı ele geçirene kadar bunun ne tür bir veba olduğu, gerçekte ne kadar güçsüz olduğumuz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. İmparatorluğumda bir yuva kurabilmek için beni dönüştürmek istediler."

Kidan göz kırpmaya devam etti. *Benim mahkemem*. Ama daha da şaşırtıcı olan, onun hikâyesinin de onunki gibi başlamasıydı: Vampirler ona saldırmış, onun için değerli olan şeyleri çalmaya gelmişlerdi.

"Karşılık verdin mi?"

Bakışları yüzyıllar boyunca hiç dokunulmamış kızın üzerinde durduğunda yumuşadı. "Evet, bir süre için. Sonra insanların ne kadar zayıf olduğunu fark ettim ve diğer tarafa katıldım."

O ölümsüzlüğü seçti. Kidan'ın ağzı ekşidi. Hikâyeye kendini o kadar kaptırmıştı ki neredeyse onun gerçek doğasını unutacaktı. Onun ne yapmasını bekliyordu? İnsanlığına tutunup ölmesini mi? Sadece en şanslı ruhlar bu onurlu yolu seçerdi.

"Mahkemenizin geri kalanına ne oldu?" Kidan sordu, vücudu sımsıkı sarılmıştı.

Beş kalp atışı boyunca sessiz kaldı, bakışları bir sisi yansıtıyordu. "Onlar öldü. Onlardan geriye kalan tek şey, eserde gördüğünüz şey."

oda."

Beklenmedik bir suçluluk dalgası ona çarptı. O eserler... sadece bir tarih koleksiyonu değildi. Onlar bir zamanlar etrafını saran insanlara aitti. Kadın onları yok etmişti ve o da her gün onları onarmaya devam etmek için ziyaret ediyordu.

Odası hafifçe şekil değiştirdi, huzur pencerelerden akıp karanlığı dağıttı. Başını salladı, göğsünde genişleyen davetsiz sakinliği dağıtmaya çalıştı. Kidan odasına döndüğünde, odanın tüm güneşini kaybettiğini ve artık eskisi gibi rahatlık sunmadığını gördü.

OceanofPDF.com

UXLAY'DE İLK YAĞIŞ SIRASINDA ŞOK VE DEDİKODULAR YAYILDI

yıl. Koril Qaros kampüs yetkilileri tarafından sorguya alındı. Ramyn'in evinden çıkmasını fiziksel olarak engellediğine dair kanıtlar kampüsün internet sitesine sızmıştı. Kanıtların kamuya açık olması tartışmaya yer bırakmadı ve Slen'in babası Ramyn'in ölümünün baş şüphelisi haline geldi.

Anlaşılacağı üzere, Slen çalışma grubu toplantılarında yoktu. Sessizlik içinde otururlarken hiç kitap açılmadı. Tek ses GK'nın telefonunda oynattığı videodan geliyordu.

"Sonunda." İçini çekti, kaşları çatılmıştı. "Ramyn adalete kavuşacak."

Kidan Koril Qaros'a acımdan kendini alamadı. Ama bu, cevapladığından daha fazla soru ortaya çıkarmıştı. Ramyn'i kuleden kim atmıştı? Ramyn'in dudaklarını boyayıp boynunu ısırarak son darbeyi indirenin bir vampir olduğunu hepsi biliyordu, peki bunu hangi vampir yapmıştı? Ve June'la nasıl bir bağlantısı vardı?

Bir sonraki 13. toplantıda Koril Qaros'un yokluğu gündeme geldi

bir konuşma. Kidan gölgelerde kalmış, dinliyordu.

"Bir insanı kuleden atmak biraz gösterişli değil mi?" dedi siyah rujlu muhteşem bir dranaik. "Qaros tüm dünyanın görmesini istemiş gibi görünüyor. Cinayet gibi özel bir eylem için oldukça tuhaf."

Zayıf, bıyıklı ortağı, "Bunu neden istesin ki?" dedi.

Narin bir omuz silkti. "Belki de bu sanatı seviyor ya da ustaca bir oyun gibi dikkatleri başka yöne çekiyor."

"Dikkati başka yöne çekmek mi?" Kidan aniden söyledi. "Neye?"

Kadın kalın kirpiklerini kırıştırdı. "Kuleye tabii ki. Beyin gölgelerde saklanırken her kafanın yukarı bakması için bir spot ışığı parladı."

Etkileyici bordo takım elbiseli bir başka dranaik cevap verdi, "Ama Koril'i şüpheli yapan da buydu. Kızın ölümü sırasında nerede olduğunu doğrulayacak kimsesi yoktu. Ne gölgelerde saklanması ne de çok fazla ışık alması daha akıllıca olurdu."

Kadın güzel dişlerini gösterdi. "Akıl yürütmene bayılıyorum Sacro."

Sacro küçük bir selam verdi.

Kidan kaşlarını çatı. Konu hakkında empati kurmadan konuşmaları hoşuna gitmemişti ama bu soğuk değerlendirme onun için iyi bir soruyu gündeme getirmişti: Koril Ramyn'in ölümünü neden bu kadar aleni hale getirmişti? Kidan bunda hiçbir fayda görmüyordu.

Tamol Ajtaf odanın önünde durdu ve altın düğmesini ilikledi. "Dikkatinizi bana verebilir misiniz? Bunun hepimiz için bir şok olduğunu biliyorum. Koril Qaros grubumuzun sevilen bir üyesiydi. Sizi temin ederim ki gerekli soruşturmalar yapılacaktır. Kişisel kaygıları olan varsa lütfen beni görmeye gelsin."

Kidan onun soğuk yeşil gözlerine baktı. Ramyn'in yasını tutmuyordu, en azından açıkça tutmuyordu. İşte yine karşısındaydı, sakın ve ağırbaşlı, takım elbisesinde en ufak bir kırıksıklık bile olmadan, kız kardeşinin katilinin bulunduğunu duyuruyordu.

Rufeal Makary onun yanına geldi. "Seni gerçekten sevmiş olmalılar," dedi. "Kimse buraya bu kadar çabuk giremez. Yine de senin işin kolay. Tek varis olmak falan."

Kidan uzaklaşmamak için mücadele etti. "İçeri girmek zor görünmüyor."

Gülümsemesi gerildi. "On dört kuzenle doğan bizler her zaman kendimizi kanıtlamak zorunda kaldık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sizce 13'ler kız kardeşime iyi niyetlerinden dolayı mı bir hayat değişimi buldular? Bizimki de dahil olmak üzere tamamlamam gereken pek çok görev vardı."

Kidan'ın ensesi diken diken oldu. "Yusuf için endişelenmene gerek yok. Ben ."

Şüpheli bir kaş kaldırdı. "Eğer Quadrantism'i geçerse, bununla ilgilenmek zorunda kalacağım. Ve sen de hayatının değişimini alamayabilirsin."

Gözlerinde hastalıklı bir kararlılık vardı, avını arayan bir avcı gibiydi. Zorla başını salladı.

Odanın diğer tarafında Tamol, Kidan'ın daha önce görmediği yeni bir üyeye birlikte bir yan kapıdan içeri süzüldü. Delarus Hanesi olduğu kesin. Armaları Moda Evi'ne uygun olarak gül şeklinde dikilmiş kırmızı ipekti.

"Eskiler gider, yeniler gelir derler," diye devam etti Rufeal. "13'ler değiş tokuş yapmayı sever. Buradaki üyeler Sacro'nun takım elbiseleri kadar hızlı değişir. Her zaman işe yarar olmak zorundasınız. Umil aklını kaybettiğinde, Makary ona katıldı. Qaros tökezlediğinde, Delarus hazırdır-"

"Bekle, Umil? Ömer Ümil gibi mi?" "Başka kim olacak?"

Kidan'ın şakakları ağrıyordu. Ömer Ümil'in 13. sınıfta olduğunu nasıl bilmiyordu? Hapsedildiği ve dışlandığı için, onun dışlandığını varsaymıştı.

"Gitmem gerek."

Rufeal içki bardağını kaldırdı. "Sen ne istersen yap, Kurucu Varis. Sen aslanını yerken biz de kırıntılar arasında kavga edelim."

Aralarına mesafe koyarken Kidan'ın omuzları gevşedi. Ömer Ümil'in dikkatini çekmek için mektubuna ne eklemesi gerektiğini biliyordu. Kalemmini kaydırarak iki kez 13 rakamından bahsetti. Birinde biyolojik annesinin doğum gününden, diğerinde ise rastgele bir tarihten bahsetti. Bunun yeterli olacağını umuyordu.

Mektubu teslim ettikten sonra boş bir eve döndü.

Quadrantism üzerinde biraz çalışmayı düşündü ama midesine kramp girdi. Mutfak ocağında bir tencere siga wot ve bir tabak injera ekmeği vardı. Kidan kapağı açtı ve yumuşak pişmiş et ile biberiyeyi içine çekti. Etete'ye sessiz bir teşekkür gönderdi ve yahniyi ısıttı. Mermer tezgahın üzerindeki bir not gözüne çarptı.

Suse/nos, çocuklarımı ziyaret ediyorum. Gözlemciye yalnız gitme.

Kidan notu yere bıraktı. Ev alışılmadık derecede sessizdi. Koridorlarda dolaştı, kendisini parçalayan bıçak dalgasına karşı kendini destekledi ve gözlemevine ulaştı. Dikkatle kapıyı açtı ve mavi ışığın ayaklarının üzerine düşmesine izin verdi.

Susenyos yere yığılmış, kıpırdamadan duruyordu. "Susenyos," diye fısıldadı.

Hareket etmedi. Kadın öne doğru bir adım attı ve dondu kaldı. Onu defalarca uyarılmıştı *-kan tutkum o odada kontrol edilemez.*

Yanındaki şömine rafını gördü ve üzerindeki sahte meyveleri toplamak için uzandı. Birkaç kiraz avuçlarının içine yuvarlandı. Hiç düşünmeden, uyandırmak umuduyla ona doğru fırlatmaya başladı. Kirazlar adamın üzerinden sekiyor, adamın koyu teni vitray altındaki obsidyen gibi parlıyordu.

"Hey!" Kirazlar bittikten sonra elmaları ve greyfurtları kaptı ve daha sert vurdu.

Üç kişi temas kurdu ama adam tepkisiz kaldı. June'un sesi bir öfke kasırgası gibi üzerine çöktü.

"*Bırakın acı çeksin!*"

Kidan'ın ayakları geriye doğru sendeledi.

"*Bunu hak ediyor,*" diye fısıldadı June, giderek güçlenerek. "*Onu savunmasız bıraktın. Ne bekliyorsun?*"

Kidan titredi. Sesi nasıl bu kadar gerçek çıkabiliyordu? "Onun yardımına ihtiyacım var. Hâlâ seni arıyorum.... çok yaklaştığımı biliyorum."

"*O ölmeli. Tüm kötülükleri öldürün.*"

Kidan, zihni kendisiyle savaşırken onun bedenine baktı. Adamın onu koridordan çektiği geceyi hatırladı. Acı birkaç dakika sonra dayanılmaz hale gelmişti. Ne kadar zamandır buradaydı? Bütün gün mü?

Susenyos ölmek zorundaydı... ama yine de, sarayını ve sevdiği insanları kaybeden bir çocuk kralın, ona eşlik edecek sadece eserleri olduğunu görmekten kendini alamıyordu. Boynunda taşıdığı bir anahtar. Hikâyesi onu iradesi dışında yumuşatmış, profilinin ana hatları bir saldırgandan kurbanı dönüşmüştü.

Ve göğsü çok hareketsizdi.

Oh, siktir et.

"*Yapma!*" June çığlık attı.

Kidan evin en soğuk odasına koşarak girdi, kazağına rağmen boynunda tüyler diken diken olmuştu. June'un gök gürültüsünü andıran gözleri

Kapının yanında duman, Kidan'a o kadar kızgındı ki Kidan nefes almayı unuttu.

Hayalinden sıyrıldı ve onun önünde diz çöktü, yanağına dokundu ve buz gibi teni onu yaktığında irkildi.

"Hey!" Onu omuzlarından sarstı. Sertçe. "gel!" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sanki bir örümcekmiş gibi ondan uzaklaştı, gözlerini bir dehşet filmi kapladı. Kidan'ın kalp atışları boğazına sıçradı.

Ellerini kaldırdı ve yavaşça ayağa kalktı. O da ayağa kalktı ve dövüş pozisyonuna geçti. "Şimdi gidiyorum," dedi.

Kadın bir adım geri attı ama adam ona doğru koştu ve sırtının çatlaması için onu pencereye doğru itti. Keskin bir köşe bileğine saplandı ve onu hafifçe kesti. Acı elinden omurgasına doğru yayıldı.

"Bu Kidan!" diye bağırdı. "Bir şeyler görüyorsun!"

Sayıklamaları biraz olsun azaldı. "Kidana? Burada ne işin var?"

Rahatlama kaburgalarını kırdı. "Sana yardım ediyorum."

Kanayan bileğini sakladı ama işe yaramayacaktı. Kokusunu alacak ve bu odada ona saldıracaktı. Kan avucundan aşağı süzülürken panik göğsünü dövüyordu.

Kahretsin.

Bunun yerine geri adım attı, damarlı şakağına dokundu, sesi gök gürültüsünden daha kalındı.

"Sana buraya gelmemeni söylemiştim." "Rica ederim-"

"Dışarı."

"Affedersiniz?"

"Çık dışarı!" diye kükredi ve cam pencere arkasından kırıldı.

Kidan'ın yanakları öfkeyle yandı. Bileğini kavradı ve hışımla dışarı çıktı, gözlemevinin dışına çıktığında elini kontrol etti. Kesik küçüktü ama birkaç damla kan mavi zemini kaplamıştı. Susenyos hâlâ fark etmemişti. İlk seferki gibi tadına bakmak için diz çökmemişti. Kan şişesine uzanmamıştı. Vampirler hakkında tutarlı olan tek şey kana verdikleri tepki olmasaydı bu kadar sarsıcı olmazdı.

SUSENYOS BİR SAAT SONRA DUŞ ALMIŞ, SAÇLARI NEMLİ VE RENKLİ OLARAK ORTAYA ÇIKTI yüzüne geri döndü. Kidan onu görmezden gelerek şöminenin yanındaki çalışmalarına odaklandı.

Parmaklarını nemli kıvrımlarında gezdirdi. "Tekrar o odaya giremezsin-"

"Neden?"

Çenesi kilitlendi. "Bu tehlikeli."

Gözleri kısıldı. Buna inanmıyordu. Artık inanmıyordu. "Kanamam vardı."

"Ne?"

"O odada kana susamışlığınızın kontrol edilemez olduğunu söylüyorsunuz. Orada kan kaybediyordum. Hiç tepki vermedin."

Kaşları gerildi, sonra düzeldi. "Sana saldırmama nezaketini gösteriyordum."

Koltuğuna yerleşti, mektuplarını hazırladı, eldivenlerini ve mürekkebinin çıkardı. Kidan'ın kulakları uğuldadı. Başparmağının altında titreşen bir şey vardı,

Sanki bir hazine parçası bulmuş ama ne olduğunu anlayamamış gibiydi. Ev yasası, evi tehlikeye atarsa, eşit değerinde bir şeyi kaybedeceğini belirtiyordu. Her gece bunu değiştirmek için acı çekiyordu. Bu ev ondan ne çalmıştı? Güçlü olmalıydı. Dean Faris'in çayını hatırladı.

kanun. Böylesine cezalandırıcı bir yasanın sınırları neydi?

Gözleri daha da kısıldı. "Nerede?"

Başını kaldırıp bakmadı. "Ne?"

"Nerem kanıyordu?" "Ne

fark eder ki?"

"Kanı her zaman fark edersin. Zehirlendiğimde kokumun farklı olduğunu fark etmiştin."

"Onu rahat bırak." Ses tonundaki ısırik onu ürküttü.

"Neden..." diye söze başladı ama adamın karanlık yüz ifadesi dikkatini çekince dalıp gitti. Öfkeliydi ama öfkesinin altında gözlem odasındaki korku sisi gizleniyordu. Ne zaman o odadan bahsedilse neden bu kadar değişiyordu? "Neden korkuyorsun?"

"Kıdan." Adını çok dikkatli bir şekilde, neredeyse bir tehdit gibi söyledi. "Onu rahat bırak."

Çalışma odasındaki lamba titredi ve duvarlar şiddetle dalgalandı. Sanki koridor parmaklarını buraya uzatmış, boğazını pençeliyordu. *Konuşma.*

Odanın kendi tarafını terk etti ve masasına gitti, öne doğru eğildi, bu ipliğin çekimine karşı koyamadı. Neden onun kanına tepki vermemişti?

"Eğer Susenyos Sagad Adane Evi'ni tehlikeye atarsa, ev de aynı değerde bir şey çalacaktır...." Gözlemesine doğru baktı ve tekrar onun gürleyen yüzüne döndü. "En çok değer verdiğiniz şey... uğruna savaştığınız şey, sarayınıza geldiğinde sizi ölümden kurtaran şey..." Sözünü yarıda kesti, gözleri büyüdü. "Ama bu mümkün değil."

Ayağa kalktı ve avuçlarını masanın üzerine koydu. Kızın burnuna birkaç santim kalmıştı ve kendini zar zor dizginliyordu. "Yapma."

Nasıl yapamazdı? Sırlarına hayat verdiği için onu öldürebilirdi. Ama gerçeği vücudundan atmalı, bildiğini sandığı her şeyi mahvetmesine izin vermeliydi.

"Bir nedeni var." Nefes aldı. "Beni o odaya girmemem konusunda uyarmanın bir nedeni var. Benim için tehlikeli olduğu için değil, *senin* için tehlikeli olduğu için."

Lambanın ışığı düzensizleşti, kafese kapatılmış ve yaklaşan ölümüyle savaşıyor bir kuş gibi.

"Yerine *geri dön*." Her kelime sıkılmış dişlerin arasından çıktı.

Kana tepki vermemesi, o odada ne kadar zayıf olduğu, neredeyse... insan olduğu.

Anlamıştı. Sonunda anlamıştı ve bu muhteşemdi. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

Kidan onun uyanık gözlerindeki çizgileri seçebilecek kadar yaklaştı. "Bu ev senin ölümsüzlüğünü alıyor, değil mi?"

Gözlerini yavaşça kapattı ve nefesinin altında küfretti. "Bir türlü peşini bırakamadın."

Göğsü inanılmaz bir ışıkla doldu. ", değil mi? Bu evdeki yasa zaten yürürlükte mi? Bu oda senin en değer verdiğin şeyi alıyor-"

Masa hızlı bir gıcırtyla yana doğru itildi, kitaplığa çarptı ve kitaplar yağdı. Kidan şok içinde geriye sıçradı. Susenyos ona doğru yaklaştı ve elini tuttu.

Bacakları suya döndü. "Ne yapıyorsun?"

Adam onu ileri doğru itti, ani bir güç kadının nefesini kesti, çünkü adam kadının ağırlık merkezini çekiştiriyordu. Aşırı hızla hareket ediyorlardı. Midesi bulandı ve boğazına safra doldu. Adam *durmazsa* öğürecekti. Sonunda nefesi kesildiğinde Kidan soğuk taşın üzerinde, evin altındaki şarap mahzeninin içindeydi. Etrafında dönerek nemli duvarlara dokundu. Susenyos kapıyı tuttu ve kilitledi.

"Hayır. Hayır! Susenyos!" Öfkeyle kapıya vurdu. "Yapma!"

Geride durdu, omuzları bir inip bir kalkıyor, karanlık bir ifadeyle onu izliyordu.

"Asla bilmen gerekmiyordu."

Korku karnını sıktı. "Kimseye söylemem. Sadece çıkmama izin verin."

Geri çekildi ve merdivenleri tırmanarak üst kapıyı kapattı.

"Susenyos! Siktir!"

Etrafta bir çıkış aradı ama sadece koyu kırmızı ve kahverengi likör şişeleri vardı. Kidan soğuk zemine çöktü ve panik içinde nefes almaya çalıştı. Eğer onu öldürecek olsaydı, öldürürdü. Bu iyiydi. Henüz karar vermemişti. Sadece onu tehdit olmadığına ikna etmesi gerekiyordu. Ama yine de...

Susenyos.

İnsan.

En azından gözlemevinde.

Avuç içleri sert taşa yayıldı, bu evin ve yasalarının ağırlığı

tamamen batıyordu. Ev yasaları güçlüydü ama bu? Yaşam ve ölümün dokusunu değiştirmek, bir ölümsüzün gücünü elinden almak, bir ölümlüye inanılmaz bir güç vermek. Bu yüzden mi buranın çocukları böyle bir mirası devralmak için kendilerini öldürüyorlardı? Bu hâlâ öğrenmesi gereken çok şey olduğunun kanıtıydı.

Ailesi, Adane Evi'ni tehlikeye attığı için Susenyos'u nasıl cezalandıracaklarını çok iyi biliyordu. "Ev" terimi nereye kadar uzanıyor ve nerede bitiyordu? Neyi koruyordu? Tam olarak tanımlanamayacak kadar belirsizdi. Düşüncelerinin onu yiyip bitirmesine izin verdi, ağ çok karışık hale gelene kadar her etkileşimi tekrar tekrar çevirdi. Bitkin bir halde, dişleri takırdayarak yerde uyudu. Kulağını eski taş dayayarak, donarak ölmesin diye evin karnının ateş püskürttüğünü hayal etti.

Üst katın kapısı tekrar açıldı. Kidan yanağındaki küçük çakıl taşlarını sildi ve ayağa fırladı.

"Susenyos?"

Merdivenlerden inen bacaklar daha zayıftı, tanıdık kırmızı brokar bir yeleşin ve keskin kesilmiş saçların altındaydı. Kidan'ın omurgasından aşağı buz gibi bir su damladı.

Iniko Obu parmaklıkların arkasında, soğukkanlı ve kıpırtısız bir ifadeyle duruyordu. İkinci bir ayak sesi Susenyos'u ortaya çıkardı.

Kidan ona odaklandı. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Eminim biliyorsundur," diye araya girdi Iniko. "Ama seninle ben ilgileneceğim."

Kidan onun bakışlarını yalvarırcasına tuttu ama o başını sallayarak üst kata geri döndü.

"Bekle, lütfen."

Iniko eski bir sandalyeyi yanında sürükleyerek kapının arkasına oturdu ve başını eğdi. "Seninle ne yapacağını bilmiyor. Öte yandan benim çok net bir niyetim var."

"Kimseye söylemeyeceğim," diye tırmaladı Kidan'ın sesi. "Bu onun riske atabileceği bir şey değil."

Kidan ters ters baktı. "Eğer bana bir şey yaparsan Dekan Faris seni tutuklar. Gerçekten senin için hayatını riske atacağını düşünüyor musun?"

Iniko'nun gülümsemesi ince, mizahsız bir eğriydi. "O bizim liderimiz. Benim sadakatim sarsılamaz ve senin bunu yapmaya çalışman bana bildiğinden daha fazlasını anlatıyor."

Kidan onun öfkesi karşısında sinmemek için mücadele etti.

"Taj nerede?" "Taj burada olacakları görmek istemiyor."

Kidan geri çekildi ve yere oturdu. Boku yemişti. "Kâbuslar nasıl?" Iniko başını eğdi.

"Kabuslar mı?"

"Shuvra zehirlenmesinin zihni istila ettiğini ve korkunç eylemleri yüzeye söylüyorlar."

Kidan eski bir şaraba odaklandı. "Onlar iyi. Kabuslara alışkınım."

Doğru değil, ama June bu konuda uzmandı. Yılın sadece bir günü dehşet içinde ve yıpranmış bir şekilde uyanmadan geçiriyordu. Buna parasomnia diyorlardı.

"Yos bana kalp atışlarını dinlediğini söyledi. Her gece daha da düzensizleşiyor. Nefes alıp vermen de zorlaşıyor. Fazla zamanın yok."

Kidan tereddüt etti. "Öyle mi dedi?"

"Evet. Senin yaşamını istiyor. Yeterince Adanalı'nın öldüğünü gördü."

Kulakları dikildi ve bunun itiraf etmesini sağlamaya yönelik çarpık bir strateji olup olmadığını anlamak için Iniko'ya şöyle bir baktı. Kidan dikkatini başka yöne çevirdi. Bu bir yalan olmalıydı. Susenyos'un önemseydiği tek bir şey vardı: Sırrının ortaya çıkmaması için bu ev yasasını değiştirmek.

"Bana kâbuslarından bahset," diye devam etti Iniko.

"Ne?"

"Merak ediyorum."

"Şu anda aklıma bir tane gelmiyor."

İniko ayağa kalktı, gölgesi ölümün tırpanı gibi uzuyordu. "Bunu pek kimse bilmez ama Shuvra Batı Afrika'da ortaya çıkmıştır. Çocuklarını kaybettikten sonra ağlayan annelere verilirdi. Ne işe yaradığını biliyor musunuz? Uykuda görülen rüyaları geçersiz kılar ve vücudu dinlenmesi için düzenler. Çoğu sevdiklerinin öldüğüne inanıyor çünkü oldukça huzurlu uyuyorlar. Kabus görmezler."

Kidan'ın midesi bulandı. "Benim gerginliğim farklı olmalı."

Kapının kilidi açıldı. Kidan ayağa fırladı. İniko yavaşça içeri girdi, Kidan'ı alt edebileceğinden o kadar emindi ki kapıyı ardına kadar açık bıraktı. Kidan arkasından bir şarap şişesine uzandı, parmaklarını şişenin boynuna doladı ve şişeyi ona doğru fırlattı. İniko'nun kolu camı paramparça etti, onu şiddetli bir kırmızıya boğuyordu.

Kaşlarını çatarak kıyafetlerine baktı. "Bu bir hataydı." Kidan fırladı.

Kolu geri çekilmeden önce üç adım atabilmişti. Bileği aniden yırtılmıştı. İniko, Kidan'ın elini ağzına götürdü, dili damlayı yalamak için dışarı çıktı. Ardından dişleri ortaya çıktı.

"Ne halt sen?" Kidan ıgılık attı. Iniko onu ısırđı. Acı damarlarında patladı.

"Dur-"

Iniko'nun demir eli boğazına dolandı. Oda baş döndürücü bir dansla döndü ve farklı bir yere yerleşti. Kidan bir... gemideydi. Hayır, Iniko bir gemideydi, zincirlenmişti ve bir panterin bildiğı vahşilikle saldırganları parçalıyordu. Ona korsan gemilerini batıran Su İblisi diyorlardı. Ama bu Iniko'nun geçmişini izlemekten daha fazlasıydı. Öfkesi Kidan'ın tenine bulaştı ve rahatsız edici bir sıcaklığa dönüştü, böylece Iniko sonunda bıraktığında, Kidan yerçekimi sarmalıyla aşağı kaydı.

Iniko çömeldi, şık saçları alev alev yanıyordu. "Kanın temiz."

Kidan hâlâ kayıkta sallanıyordu, dudakları susuzluktan kurumuştı. Taj'ın bir vampirin ısırtığı ile anıları arasındaki bağlantı hakkındaki sözlerini hatırladı. Bileğı çocukluğunu gösteriyordu. Bu Iniko'nun gençliğı miydi? Iniko, Kidan'ın çocukluğuna mı göz atmıştı?

Merdivenlerden aşağı daha fazla ayak sesi geliyordu.

Koş, dedi kendi kendine ama bacaklarındaki tüm enerji tükenmişti.

Susenyos kapıda belirdi. Iniko'yu ayağı kaldırdı, sesi aceleciydi. "Bana onun kanını içmediğini söyle. Bu *da ne*-"

"O zehirlenmedi. Bunu kanıtlamak zorundaydım."

Susenyos hareketsiz kalınca zamanın kendisi dondu. "Ne?"

"Bize yalan söyledi. Shuvra ona dokunmadı." Iniko tükürdü, dudakları kanla boyanmıştı.

Susenyos tehditkâr bir bakışla Kidan'ı şişledi. Dengesiz bir şekilde ayağı kalktı. Hareket etmezse burada ölecekti.

Kaç, diye bağırdı zihni. Umutsuz bir güçle yanlarından hızla geçti ve kapıdan geçmeyi başardı. Göğsünde umut çiçekleri açtı. Neredeyse merdivenlerin dibindeydi. Tek yapması gereken tırmanmaktır.

Sert bir beden ona çarptı. Her zamanki gülümsemesi olmadan bir kurdu yansıtan Taj, önünde belirdi.

"Bu beni, seni incittiğinden daha çok incitiyor."

Susenyos aralarındaki mesafeyi kapatırken Taj onun bileğini kavradı ve onu sabit tuttu. "Bekle." Sesi dehşet içinde yükseldi. "Açıklamama izin ver-"

Susenyos kanının kokusunu içine çekerek bileğini öne doğru uzattı. Sertliğı diğerleri için de bunu doğruluyordu. Doğruldu, yüzündeki tüm ışık sönmüştü.

"Taj." Susenyos'un sesi buz gibiydi. "Iniko'yu al ve onu kendi evinden gelen kanla besle. Siz ikiniz hiç burada olmadınız. Kırmızı gözleri solana kadar onu saklayın."

Iniko'nun boyun damarları kasıldı. Büyük, altın rengi gözbebekleri yakında kanayacaktı. Bir vampir deneyimsiz bir insandan su içtiğinde hastalanır, gözleri üç gün boyunca kızarırdı. Yakalanmak ve ölümle cezalandırılmak için yeterince uzun bir süre.

Taj'ın Kidan'ı bırakması uzun bir an aldı ama bıraktı, kestane rengi gözleri ağırlaşmıştı. "Özür dilerim."

Adamın özü kalbini yerinden . Ölecekti.

İkili doğal olmayan bir hızla gözden kayboldu. Birdenbire, istediği son şey Susenyos'la yalnız kalmak oldu.

"Hata yapma, Kidan." Sesi kaymış, akli dengesi bozulmuştu. "Eğer bu yüzden Iniko'ya bir şey olursa, seni bu sefaletten kendim kurtarırım."

Dişleri ortaya çıktı, gözleri kanayan bileğine dikilmişti. Sendeleyerek uzaklaştı, merdivenlere ve özgürlüğe yaklaştı, elini sakladı. Başını salladı, çenesini çalıştırdı ve matarasını çıkardı, bir anda içti ve metali ezdi. Saçları ve gözleri alev aldı, çarpıcı kırmızımsı bir altın renginde yanıyordu.

Kiler kapısını açık tuttu. "İçeri. Şimdi."

Kidan merdivenlere baktı. *Çok* yakındaydı.

"Kaç." Sesi açıklıkla kalınlaştı, köpek dişleri koyu tenine karşı keskinleşti. "Kaçıp ikimizi de mahvetmen için sana meydan okuyorum."

Kidan'ın nabızı boğazına sıçradı. Mahzene, ona doğru yürüdü.

"Daha yavaş," diye bağırdı, kapıyı kavradı.

Kadının ayak sesleri hafıfledi ve kadın yanından geçip gittiğinde, adam sanki kadının kokusu çok güçlüymüş gibi yanağını sertçe çevirdi. Kidan, sırtı en arkadaki şarap rafına ulaşana kadar ilerledi. Onu hızla içeri kilitledi, dikkati kilitte tereddüt etti.

"Yalan söyledin ve beni kullandın," dedi alçak ve ölü bir ses tonuyla. "Ve bu tamamen benim hatam. Sana çok çabuk inandım çünkü inanmak istedim. Zayıf bir an için, vücudundaki o zehrin her şeyin cevabı olmasını istedim. Seni öldürmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu, artık bir tehdit olmadığın anlamına geliyordu, bir vampir olacağın anlamına geliyordu ve sen ve ben... barış içinde olabileceğimiz anlamına geliyordu."

Boğazında beklenmedik bir yumru oluştu. "Susenyos-"

"Bana nerede durduğumuzu hatırlattığın için teşekkür ederim."

Gitti. Kidan yavaşça yere çöktü. Kravatına uzandı ve onu çözerek kanayan bileğine sardı. Basınç yakıcı acıyı yuttu ve düşünmek için mücadele etti.

Ne halt edecekti ki?

Her şey bitmişti. Onun sırrını biliyorlardı. *O* biliyordu. Susenyos'un yüzü zihninde canlandı; şok ve ihanetin ardından o unutulmaz sözler geldi.

Kidan gözlerini kapadı ve kız kardeşine uzandı.

Başaramadım. Çok üzgünüm, June.

June cevap vermedi. Susenyos'a yardım ettiği için, verdiği söze karşı geldiği için Kidan'a kızgındı. Kidan mayalanmış şarap kokusunda boğuldu, başı ağırlaştı. Cam kırıkları onu çağırıyordu. Belki de işi bitmişti.

Üst katın kapısı tıkırdayarak açıldı ve hafif ayak sesleri yaklaştı.

Etete'nin sıcak yüzü endişeyle dalgalandı. "Kidān? Ah canım."

"Etete?" Kidan kapıya doğru koştu ve parmaklıklara tutundu. "Lütfen, bırakın çıkayım."

Etete'nin elinde büyük bir anahtar seti vardı ve her birini denemeye başladı. "Neredeler?" Kidan'ın sözleri boğuk çıktı.

"Iniko'ya yardım etmeye gittiler. Acele etmeliyiz."

Kidan gözlerini kapattı. Hâlâ hayatta kalmayı başarabilirdi. Altıncı anahtar tıkladı ve döndü. Kidan Etete'nin yumuşak bedenini kucakladı ve onun sıcak ekmek kokusunu içine çekti.

"Teşekkür ederim."

"Git ve asla geri gelme."

Kidan üst kata koştu. Çantasını alıp gitmesi gerekiyordu. Koridorlar beynini iğnelerle çiziyordu. Başını tuttu, acıya karşı savaştı. June'un görüntüsü yolunun sonunda belirdi.

June'un sesinin gücü göğsüne çarparak dengesini bozdu.

Beni bulacağına söz vermiştin.

Dünya paramparça oldu ama biri onu belinden destekledi. Kidan'ın yüzünü buruşturmasıyla birlikte, nefes alabileceği odasına ulaştılar.

Etete eşarbyla Kidan'ın gözyaşlarını sildi. Ama durmadılar. Çünkü

Aylar sonra ilk kez, derin bir yara gibi içinden fişkırdılar.

"Gidemem," diye fısıldadı. "Onu bulmak zorundayım."

"Kalırsan Susenyos seni öldürür." Etete'nin yüzü gerildi. "Bu sırrın yaşamasına asla izin vermez."

Yani Etete ev yasasını biliyordu. Ona bu kadar güveniyordu. Adane dranaikleri... Bunu keşfetmişler miydi? Onları bu yüzden mi öldürmüştü?

Koridorun ışığı titredi. June'un bal rengi gözleri bir kılıç kadar keskindi.

"Kalmamı istiyor. Denerken ölsem bile..." Etete ciddiyetle başını salladı.

Son bir deneme. Kidan June'a bu kadarını borçluydu. Iniko zorla besleme yaparken yakalanırsa, herkes Kidan'ın zehirlenmediğini öğrenecekti. Bu da soruşturmasının sonu anlamına gelirdi. Bugün işe yarar bir şeyler öğrenmek için son şansıydı.

Mucizevi bir şekilde telefonu Drastfort Hapishanesi'nden gelen bir e-postayla aydınlandı. Ömer Ümil onu görmeye hazırdı. Telefonu göğsüne bastırdı ve evrene teşekkürlerini fısıldadı.

OceanofPDF.com

DRASTFORT HAPİSHANESİ KIDAN'A KENDİ TUTUKLANMASINI HATIRLATTI. KAPIDA DURDU Girişi geçmekte zorlanıyordu. Yine oraya dönmüştü, yanık tenli geceye, bileklerindeki kelepçelere, duman solumaktan çiğ kalmış boğazına.

Polis karakolunun eşiğini geçene kadar insandı, bu noktadan sonra bir hayvana dönmüştü, itildi, kakıldı ve bir kafese atıldı. Saçları kıvrıkcık, vücudu kirli, ruhu yaralı. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve daracık duvarlar arasında bekliyordu.

Kidan kendinden hiç o kafesteki kadar güçlü bir şekilde nefret etmemişti. "İçeri geliyor musun?" diye seslendi bir subay loş odanın içinden.

Kidan kendini silkeledi ve ciğerleri sıkışmış bir halde eşiği geçti. "Ömer Ümil'i ziyarete geldim."

Memurun gözlerinde bir şahinin bakışları vardı. "Ziyaret amacınız?" "Eski bir aile dostumuz."

"Bekleme alanının içinde oturabilirsiniz."

Bir saat sonra içeri girmesine izin verildi. Ömer Ümil altmış yaşlarında, kahverengi teninde lekeler olan ve gri sakallı bir adamdı. Masanın karşısında oturuyordu, dikkati tavanın köşesindeydi.

"Merhaba." Kidan köşeye baktı. Ayrıntılı bir örümcek ağı vardı, başka bir şey yoktu. "Sonunda beni gördüğünüz için teşekkür ederim."

Hiçbir şey söylemedi.

"Sakıncası yoksa size bazı sorularım var. "O ağ," diye araya girdi, sesi zımpara kağıdından daha sertti. "Bana biraz o."

"Pardon?"

Ömer Ümil yine köşeye baktı. "Neden?"

Cevap yok.

"Bu gerçekten çok önemli, bana bir dakikanızı ayırabilirseniz-" "Önce web."

Kidan çenesini sıktı. Ayağa kalktı, sandalyelerden birini sürükleyerek köşesinden uzandı ve parmaklarını ağın içinden geçirerek pamuk şeker gibi sardıktan sonra parçalanmış dağınıklığı adamın iri ellerine bıraktı.

Ellerini ovuşturarak temizledi. "Evet, sorularım. Ayın 13'ü hakkında konuşmak istiyorum."

Bu kez dikkatini ağ yumağından kaldırdı. Ağırlaşmış gözlerinde tanımaya benzer bir şey titreşti. "Kidan Adane. Silia'nın yeğeni. Mahlet ve Aman'ın kızı."

Kidan şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Biyolojik ailesini o kadar seyrek hatırlıyordu ki, başkaları onlardan söz ettiğinde şok oluyordu. Hüzünden hoşlanmıyordu. Mesafeli olmalarından hoşlanmıyordu.

Ömer Ümil onun yüz hatlarını inceledi, kaşlarını, kapüşonlu gözlerini, burnunun düz eğimini, farklı renkteki dudaklarını not aldı.

"Kız kardeşin nerede?"

Kidan doğruldu. "June mu?"

"Evet, June," diye hatırladı. "Aileniz Uxlay'daki en küçük aileydi, çok fazla tuval alanı vardı. Resim yapmak kolay ama kaybedilen hayatları hissetmemek zor. İki büyükanne ve büyükbaba, iki ebeveyn, iki çocuk."

"Artık sadece iki çocuk var," dedi sessizce. "Ailenin geri kalanı öldü. June kayıp. Ben de bu yüzden buradayım."

Yüzündeki çatık kaşlar gerçek gibiydi.

"Bence 13. ya da Susenyos Sagad'ın June'un kaybolmasıyla bir ilgisi var. Sadece nasıl bağlantı kurduklarını bilmiyorum." Kidan eğildi. "Lütfen, eğer bir şey biliyorsanız, bana söyleyin."

Umil sessizliğe gömüldü, ağ topunu ileri geri yuvarladı.

Kidan itti. "Ne istediklerini bilmem gerek. Sen onların grubunun bir parçasıydın. Ne oldu?"

Yüzü siyah bir gölün yüzeyi gibi değişti. "Ayın 13'ü toplumumuzda yeni bir yapı vaat ediyor. Bir erkek kendi evinde kendi yasalarını koyabilmeli, önce kendini ve ailesini korumalı, Uxlay'ı değil. Onlar böyle konuşuyor."

Kıdan'ın kaşları birbirine çatıldı. Dekan Faris tüm evlerin aynı koruma yasası altında birleşmesinin öneminden bahsetmişti, böylece hiçbir yabancı Uxlay'e sızamayacaktı. Yani 13. Dekan her evin ayrı bir varlık olmasını istiyordu... ama neden üniversiteyi savunmasız bırakma riskini alsındı ki?

"Onlar bir zehir ve Uxlay içten içe istila edilmiş durumda." Tükürerek onu şaşırttı. "Sadık evler onların hareketine yenik düşüyor ve dranaikler entrikalar çeviriyor."

Ağ topunun üzerindeki basınç artarak onu tamamen düzleştirdi.

"House Umil'e ne dediklerini biliyorum: Mezbaha. Ama neredeyse hepsi casustu. Karımın ve oğlumun yemek yediği ve uyuduğu evimi istila ettiler. Onları uzaklaştırmak zorunda kaldım. Arkadaşlık yemini ettiler ama bana karşı komplo kurdular."

Kıdan ona yapışan deliliği anlıyordu. Sana ihanet edenlerin lekesini çıkarma ihtiyacını. Onu sık sık ziyaret ederdi.

"Sonra ne oldu?"

Konuştukça sesi daha da sertleşti. "Benim kasap olmamı istediler. Yasaların öncelikle bir hanenin her üyesini ve dranaiklerini koruması gerektiği ilkesini kanıtlamak için. Tehdidin Uxlay'ın içinde dışarıdan olduğundan daha büyük olduğunu."

Kıdan'ın derisi diken diken oldu. 13'ler hem actis hem de dranaic'lere hitap ediyor, onları bir devrime sürüklüyor, onlara evlerin güçlerini kullanma şansı vaat ediyordu. Susenyos'tan bu yüzden nefret ediyor olmalıydılar. Bir Kurucu Hanenin mirasçısı olarak seçildi ve onların gündemlerini dinlemedi.

"Şu anda kaç ev katıldı?" Ömer Ümil sordu.

"Söyleyebildiğim kadarıyla dört tane var -Ajtaf, Makary, Qaros, Delarus- ama 13'üncü daha fazlasını istiyor gibi görünüyor."

Güldü, kaba, iç gıcıklayıcı bir sesle. "Makary Evi haşaratları. Tabii ya. Yıllardır evimin peşindeler."

Göğsünde bir adaletsizlik duygusu kabardı. Rufeal Makary'nin ıslıl ıslıl parlayan gözleri gözünün önünden geçti. Ömer Ümil oğlu için geldiklerini biliyor muydu?

"Sizce 13'ü Haziran'da mı oldu?"

Ümil'in gözleri odanın içinde bir köşeden diğerine gezindi. Eğer Kidan parmaklarının dokunuşlarıyla aynı örüntüyü sergilemeseydi bu tedirgin edici olmazdı. O da kendisi gibi inanılmayan biriydi, bir katildi, ailesi tarafından terk edilmişti. Dikkatli olmazsa sonunda varacağı yer burası mıydı?

"13'üncülerin Adane Hanesi için bir varise ihtiyacı var," dedi. "Bir ev tek başına işe yaramaz. Güçlü yasalar çıkaramaz ya da bağlılık yemini edemez. Kız kardeşin ellerindeyse, hayattadır."

Adane Hanesi için bir varis. Eğer June'u bu yüzden götürdülerse, Kidan Uxlay'a geldiğinde bir şekilde planlarını mahvetmiş miydi?

"Onu nerede tutuyor olabilirler?" diye sordu acilen.

"Her yerde olabilir."

Kidan, Silia Teyze'nin günlüğünü ve kendi çizdiği desen ve çizgileri çıkardı. Bir uçta Ramyn Ajtaf, diğer uçta ise Koril Qaros vardı. Onları birleştirmek, her şeyi anlamlandırmak için yardıma ihtiyacı vardı. Bunu ona gösterdi.

"Ramyn Ajtaf hastaydı ve can değişimi istiyordu. Ayın 13'ü onu kurtarmaya geldi ve öldürmeden önce bir can değişimi yapacaklarını söylediler."

Gözlerinde keder vardı, parmakları Ramyn'in cenaze konuşmasının kelimelerine hafifçe dokunuyordu. "Helen'in kızı."

"Hayır, Reta'nın kızı." Kidan Ajtaf soy ağacını dikkatle incelemişti.

Ümil hiçbir şey söylemedi. Bir süre sonra Kidan devam etti. "Onu neden öldürdüklerini düşünüyordum. Ramyn masumdu, neredeyse herkes tarafından seviliyordu. Pek çok ev onun ölümüne öfkeleni ve Delarus Hanesi gibi bazıları daha fazla korumaya ihtiyaç duyduklarını düşünerek 13.'ye bile katıldı."

Umil'in dudakları büküldü. "Her ölüm ayın 13'üne göre hesaplanır. Bir değil iki amaca hizmet etmesi gerekiyor."

Ramyn'in ölümü diğer evleri cezbetmekten başka ne işe yaramıştı?

"Anlamadığım şey şu. Koril Qaros Ramyn'in ölümünden dolayı tutuklandı. Cinayet. O bir 13. üye. Neden ona sırtını dönsün?"

Umil başını salladı. "Qaros Hanesi Koril'e miras kaldı. 13.'lerin o kaypak yılanı ihtiyacı var. Gün bitmeden onu dışarı çıkaracaklar."

"Ama onu bırakmadılar. Hâlâ hapiste."

Bunun üzerine Ümil dirseklerini içe doğru çekti. "Onu ne zaman tutukladılar?" "Üç gün önce."

"Günler mi?" Kâğıdın üzerindeki ismi sanki sırları saklıyormuş gibi inceledi. "Bu

doğru olamaz."

"Ben de öyle düşünmüştüm. 13'üncü neden kendilerinden birini terk etsin ki?"

Kidan'ın hayal kırıklığı geri döndü. Bir şeyin ucundaydı ama ne zaman tutmaya çalışsa, o şey elinin altından kayıp gidiyordu.

Umil kendi kendine mırıldanarak günlüğü ileri doğru çekti. "Koril onların en güçlülerinden biri. Kurnaz. İnsanlarla dolu bir odada dururken öldürebilecek kadar zeki. Neden şimdi onu terk ediyorlar? Ne planlıyorlar?"

Kidan'ın kulakları dikildi. "Bekle. Bir evin tek başına işe yaramayacağını, bir mirasçıya ihtiyacı olduğunu söyledin, değil mi? Eğer 13'üncü sadece gerçek sahiplerini önemsiyorsa... Koril'in çocukları ne olacak?"

"Kardeşler mi?" Kidan'ın boğazı düğümlenirken, o bunu düşündü. "Dranacti'yi geçtiler mi?"

"Bir tanesi benim grubumda. Zeki biri, geçme yolunda ilerliyor."

Umil'in siyah gözleri onunkileri delip geçti. "O zaman Qaros varislerine sahip olacaklar."

Bu şu anlama geliyordu... Gözlerini Yusuf'un babasına dikti. Arkasına yaslandığında nefes almakta zorlandı. Şimdi kulaklarında çınlayan başka bir şey daha söylemişti.

İnsanlarla dolu bir odada dururken öldürecek kadar zeki.

Ramyn Ajtaf düşerek ölürken Slen de o kulede onlarla birlikte durmuştu. Slen'in tacizci babasını hapseden bir ölüm.

"Hayır." Kidan günlüğü karıştırdı. "Bir yerlerde yanılıyor olmalıyım. Slen onların grubunun bir parçası olamazdı."

Geçmişteki şüphelerini gözden geçirdi. 13'ün Koril'in suçlanıp tutuklanmasını istemesinin başka nedenleri de olabilirdi. Sadece onları bulması gerekiyordu. Ama el yazısını okumak zorlaştı, parmakları birbirine vuruyordu. Kare. Kare. Üçgen. Kare.

Umil sessizce onu inceledi ve titreyen elini durdurmak için uzandı. "Git buradan."

"Ne?"

"Uxlay'i terk edin. Bugün. Konuştuğumuzu anlayacaklar ve seni öldürecekler."

Kidan elini geri çekti. "Ben . Kız kardeşim, sınıf arkadaşlarım. Tehlikedeler."

Sefil bir sessizlik onları boğdu.

"Yusuf'la bir çalışma grubunda olduğumu yazdım.... bana onu sormadınız," dedi sessizce.

Ümil başını başka yöne çevirdi. "Soracak bir şey yok."

"Neden hepiniz bunu yapıyorsunuz?" Kidan'ın sesi sertleşti. "Neden tanıdığım her ebeveyn çocuğuna zarar veriyor? Neden bizi doğuruyor, neden büyütüyor ve sonra da terk ediyor? Biz de size zarar vermeye çalıştığımızda bizi suçlayamazsınız - siz bizi korumak için varsınız. Yine de..."

Yanağının içini ısırdı. Slen'in babası Slen'i buna sürüklemişti. Anne Anoet, Kidan'ı buna yönlendirmişti.

"Aile sadakati." Kidan'ın burun delikleri alev parladı. "Hepsi ne büyük bir yalan"

Ona değil de son keşfine kızmış olması mümkündü. Aptalca bulduğu güvenli alan çekim gücünü kaybediyordu.

Slen.

Herkes dururken, neden Slen olmak zorundaydı?

Eşyalarını çabucak topladı, kesin olarak bilme ihtiyacı dayanılmazdı.

"Kidana," diye seslendi Ömer Ümil kapıya ulaştığında. "Oğlumu koru. Eğer Dranacti'yi geçerse, miras için ilk sırada o olacak. Yusuf 13.'ye katılmayı reddedecek ve onlar da buna izin vermeyecekler. Anladın mı?" Umil, kız başını sallayana kadar bekledi. "Evimde, bodrumdaki döşeme tahtalarının altında, sol üst köşeden beş kare ileride, kilit olan bir kutu var. Anahtar onun altında. Bazı silahlar var. Onları kullan. Önce evindeki tüm gümüşleri yok et. Kanlarına değerse vampirlere çok fazla güç verir."

Kidan şaşırdı ve minnettar oldu. "Ben... yapacağım."

Yusuf her zaman onun yanında güvende olacaktı. Değer verdiği insanları terk etmezdi.

Sorun Slen Qaros'tu. Slen'in düz gözleri Kidan'a çarptı, ardından Ramyn'in yumuşak kahverengi gözleri geldi. Kalbi ikiye bölündü. Bir yarısı kötülüğün tüm izlerini yok etmeye ve affedilmeyi kazanmaya yöneldi. Kidan'ın buraya ulaşmak için geldiği her şey. Diğer ise parçalanmış, sefil ruhunun sonunda ikizini bulduğuna dair kaygan ve tehlikeli bir umuda yol açıyordu. Hem de parmaksız eldiven giyen bir kızda.

KIDAN'IN SLEN'İN İTİRAFINA HAVADAN DAHA ÇOK İHTİYACI VARDI.

Cebindeki telefonuyla oynarken, Slen'le ilk tanıştığı تنها basamaklara yerleşti ve Anoet Ana'nın itirafını düşündü. Güneşin son ışıkları gözüne çarptı ve bacağı beklentiyle zıpladı. Susenyos ya da Taj'ı hiçbir yerde görmemişti. Umarım Iniko'yla ilgilenmekle meşgul oldukları için onu aramaya gelmemişlerdir. En iyi seçeneği Dekan Faris'e Susenyos'un ölümsüzlüğünü ve sırrını öğrendiği için onu öldüreceğini söylemekti. Dekan ona koruma sağlayabilirdi ama ya... Kidan yanılıyorsa? Ya Susenyos tamamen masumsa?

Kollarının altından bir esinti sızdı, ürpertici ve alaycı. Eğer evde olsaydı, koridor böyle bir düşünce için onu cezalandırırdı. Elbette tamamen masum değildi. O da bir rol oynamıştı. Sadece bunu gizlemekte ustalaşmıştı, tıpkı çalınan ölümsüzlüğü gibi.

Şimdi Slen de aynı derecede suçlu olabilir. Eğer Slen 13'ün yeni bir üyesiyse, June hakkında bir şey biliyor muydu?

Kidan'ın beyni acıyordu. Düzgün düşünemiyordu, bir plan yapmak için zamana ihtiyacı vardı.

Kısa, kalın örgüler Slen'in agresif çenesinin etrafında kıvrılıyor, güneş arkasından sert bir şekilde parlıyordu. Ellerini geniş ceplerine sokarak merdivenleri tırmandı. İlk karşılaşmalarında olduğu gibi konumlandırılmışlardı.

Aralarında iki kişilik yer vardı. Rüzgâr ıslık çalarak Kidan'ın kulaklarını gıdıkladı.

Kidan'ın sesi değişen rüzgârda taşındı. "Green Heights evlatlık davasını duydunuz mu? Bir kız, içinde üvey annesinin bulunduğu bir evi yaktı. Kız kardeşinin kaybolmasının ardında koruyucu annesinin olduğunu keşfetti."

"Ebeveynler acımasız olabiliyor."

"Evet, ama çocuklar? Çocuklar acımasız olabiliyor." Kidan onun profilini inceledi. "Bunun yanlış olduğunu düşünmüyor musun?"

"Kimin yorumuna göre?"

"Dranacti'yi tartışmıyorum, Slen. Bu gerçek hayat."

"Arada bir fark olduğuna inanıyorsun."

Eğer Slen, Kidan'ın sırrını biliyorsa, aksini ederek kusursuz bir iş çıkarıyordu.

Kidan nefesini içine çekti. "Peki ya bunun sadece bir haber olmadığını, benimle ve kız kardeşimle ilgili olduğunu söylesem?"

"Peki neden hapiste değilsin?" Slen sordu.

"Sen neden değilsin?"

Gözleri buluştu ve Kidan bir an için Slen'in ağzında hafifçe kıvrılan bir kas gördü, sonra kayboldu.

"Baban şiddet yanlısı bir adam," dedi Kidan.

"Evet."

"O tutuklandı." "Yine doğru."

Kidan'ın eli cebinde titriyor, oynatma düğmesinin üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Basmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Bu bir uçuruma atlamak ve dibinde dev bir ağ olmasını ummak gibiydi. Slen karşılığında bir şey talep etmeden itiraf etmezdi. Ama sonunda birine anlatmak nasıl bir his olurdu? Affedilemez bir ihanet yüzünden canına kıyan birine? Bileziği solan ışıktaki ihtiyatla parıldıyordu. June bunu yapmasını istemezdi.

"Babanın 13. Grup adında bir grubun üyesi olduğunu biliyor muydun?" Kidan yumuşak bir sesle sordu.

Slen başını mor ve turuncu gökyüzüne doğru eğdi. Her ne kadar öyle olmasını istemediği belli olsa da profili çok güzeldi.

"Slen. Cevap ver bana. Babanın bir üye olduğunu biliyor muydun-"

"13. Grup'un bir üyesi *olduğunu* biliyorum. Burada olduğunu biliyorum.

June'u arıyorum. Senin bir katil olduğunu biliyorum, Kidan. Biliyorum."

Kidan'ın görüşünün kenarları soldu, ağzı yarıldı. Konuşmaya çalıştı ama başaramadı.

Slen umursamaz bir tavırla gökyüzüne konuştu. "Bir sonraki sorunuzu bile biliyorum. June nerede? 13'ün onu alıp almadığını bilmiyorum. Bunun için eski üyelere sormanız gerekecek."

Sonunda zoraki bir soru ağzından kaçtı. "Neden... neden onlara katıldın?"

Slen zarif parmaklarının arasına bir sigara yerleştirdi ve yaktı.

"Çok açık değil mi? Babam iki şeyi sever: güç ve müzik. 13'üncü onu iyi korudu. Yıllarca kimse ona dokunamadı. 13'ü yenmek yok, sadece katılmak var. On sekiz yaşına geldiğimde onlara yaklaştım ama reddettiler. Bu yıl tekrar denedim ve ilk görevimi aldım. Diğer evlerin de 13. davaya katılmasını sağlamak. Karşılığında babam ortadan kaldırılacaktı. Eminim bunu anlayabilirsiniz."

Kidan konuşamıyordu. Şakakları ağrıyordu ve alnı kırıışmıştı. "Ama neden Ramyn'in peşine düştün?"

Slen'in yassı gözlerinde ateşten kül parçaları parlıyordu. "Sadece Uxlay içindeki gerçek bir tehdit evleri harekete geçirebilir."

"Anlamıyorum."

"Bunu bir düşün, Kidan. Ramyn'i bu kadar kısa bir süredir tanımana rağmen neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Kidan bunun cevabını bilmiyordu. O sadece Ramyn'i önemsiyordu. Bu nefes almak kadar doğal bir şeydi.

Slen'in gözleri sanki anlamış gibi çalınmış ateşini kaybetti. "Neredeyse herkes Ramyn Ajtaf'ı severdi ve bu yüzden herkes yas tutardı. En sevgili, en sevilen öğrenci öldüğünde, çoğu ev sallanırdı. Onun ölümü kalpleri değiştirirdi."

Kidan, Slen'in yaptıklarının acımasızlığı karşısında nefessiz kalmıştı. Daha da rahatsız edici olanı... Slen'in Ramyn'den de gerçekten hoşlandığı anlaşılıyordu.

Neden? Çılgılık atmak istedi. Neden ruhunu mahvediyorsun? Kidan onu bu durumdan kurtarmak istemişti. Bir can almanın aşağılık eylemi.

Slen altlarındaki fiskiyeye odaklandı. "Onun ölümüne ihtiyacım vardı. Bu sayede, sahip olduğum hayatın iki katını yaşayabiliyorum."

Hepsi bir gösteriydi. Ortadan kaldırmak ve manipüle etmek için titizlikle planlanmış rahatsız edici bir oyun. Eğer Kidan kendini uzak tutarsa.

hastalıklı parlaklığı. Yaşadıkları trajedi yüzünden aralarındaki katilden şüphelenemeyecek kadar kör olmuşlardı. Bariz bir canavar dişlerini göstermişken neden savunmasız bir kıza baksınlardı ki? Korkunç yaratıkların genellikle haksızlığa uğramış kızlar olduğunu unutmuştu. O da bunun kanıtı değil miydi?

"İnsan hayatının değeri bu kadar az mı?" Kidan fısıldadı. İkisi için de bir soru.

Slen kirpiklerini kaldırdı. Bakışları karanlığın o kadar saf bir tonuyla yarı kapalıydı ki Kidan onu izlerken bile acı çekiyordu.

"Üvey annenin miydi? Kardeşimi korumak için yapmam gerekeni yaptım. Tıpkı senin June için yaptığın gibi. O kadar da farklı değiliz."

Kidan yumruklarını sıktı. Sorun da tam olarak buydu. Kidan'a benzemek bir ölüm cezasıydı. Burada bir gelecek yoktu.

Boğazını temizleyerek sesini çelikleştirdi. "Ramyn'i o kuleden kim düşürdü?"

"13'ün içinde bana sadık bir dranaic."

"Ramyn'in kan lekeli dudakları. Dranaic'e bunu yapmasını sen mi söyledin?" Slen gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Soruya cevap ver," diye talep etti Kidan.

Slen kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Bu Dranaic'in kararıydı."

Kidan ona inanmak istedi. Hâlâ kurtarmaya değer bir şeyleri olduğuna inanmak istiyordu. İnsan hayatıyla Slen kadar rahat oynayan birini daha önce hiç görmemişti. Vampirlerden nefret ettiği şey de bu değil miydi? İnsanların savunmasızlığını silah haline getirip güçlerini kullanıyorlardı. Bu, suçu kabul etmenin ötesine geçmişti, bu... kötülüktü. Öyleyse Kidan neden dünyayı böyle bir karanlıktan arındırma sözünü yerine getirmek yerine hâlâ burada sohbet ediyordu?

Çünkü o korkunç gürültünün içinden çarpık bir memnuniyet sızısı geçmişti. Slen tacizci babasının icabına bakmıştı. Hayatta kalmıştı. Kidan bileziğine dokundu, Anoet Ana'nın ateş etini yerken attığı çılgılığı duydu.

June'un sesi "*Öldür onu*" dedi.

Onu bağışla, yalvardı Kidan. *O sadece kendini babasından kurtarmaya çalışıyor.*

June onu şiddetli ve sonsuz bir sessizlikle cezalandırdı. Kidan gözlerini sıkıca kapattı. Kız kardeşini her hayal kırıklığına uğrattığında aralarındaki çatlak daha da genişliyor, kapanması imkânsız bir hal alıyordu. Kidan'ın eli daralan göğsüne gitti.

"Kidan?" Slen, Kidan'ın gözlerini açmasını sağlayarak sordu. "Sen iyi misin?"

Az önce bir yere gittin."

"Dranaic ile konuşmam gerekiyor," dedi Kidan aceleci bir ses tonuyla ve elini bıraktı. "İsimleri ne?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü bir görevim daha var. Yardıma ihtiyacım var."

"Babanı çoktan tutuklattın. Neden hala onlarla çalışıyorsun?"

"Mezun olana kadar kendimi kanıtlamalıyım." Sesinde bir miktar gerginlik vardı. "13'ünden ayrılmak yok."

Slen kontrolü severdi ve 13'ler hâlâ onun iplerini elinde tutuyordu. "Ne istiyorlar?"

Slen sigarasının küllerine dokundu. "Susenyos Sagad bugün babamla işbirliği yaptığı ve Ramyn'i öldürdüğü için tutuklanacak."

Kidan'ın ağzından birkaç kalp atışı boyunca kelimeler kaçtı. Bu açıklama Susenyos'un sadece masum olmadığı, aynı zamanda *iftiraya* uğradığı anlamına geliyordu.

Slen'in sonraki sözlerini zar zor duydu.

"Duruşmada savcının suçlamalarını doğrulamanız gerekiyor. Ancak o tutuklandıktan sonra 13'üncüsü size June hakkında bir şey söyleyecek, *eğer* onu götürdülerse."

"Susenyos'tan ne istiyorlar?"

"O bir tehdit. Ama onu kız kardeşin için feda etmek senin yapacağın bir şey gibi görünüyor. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Onu kurban etmek... Her şeye rağmen, bu sözler Kidan'ın irkilmesine neden oldu. Aklına Susenyos'tan neden şüphelendiği geldi: Ayın 13'ü Mama Anoet yanlış isim mi? June'un bileziğini mi yerleştirdin? Slen, Ramyn'in ölümünü tabuta son çiviye çakmak için mi kullandı?

Her şey çok fazlaydı. Yumrukları sıkıldı ve çözüldü.

Hedefleri her zaman Susenyos olmuştu. Ve hiç kimse bu tuzağa Kidan kadar düşmemişti.

KIDAN EVE GELDİĞİNDE, ÜST KATTAKİ MUSLUK ÇALIŞIYORDU
Banyo. Merdivenleri hızla çıktı ve karanlığın içinden seslendi.
"Susenyos!"

Su durdu. Bir an sonra Susenyos, bir omzuna havlu asmış halde merdivenlerin başında belirdi. Birbirlerine baktılar, ev sessizliğe gömüldü. Gözleri öfkeli ve uğursuzdu. Yalan söylemiş ve onu suçlamıştı. Rollerini nasıl bu kadar çabuk değişmişti?

Kidan onu uyarmak istedi ama bir şey dilini tuttu. Ne söylemek istiyordu? Iniko'ya ne olmuştu? Daha da önemlisi, neden umursuyordu ki? Zaman etraflarında uzayıp gidiyordu, ikisi de ay ışığıyla aydınlanmıştı, ikisi de sessizdi.

O daha konuşmadan kapı gürültüsüyle vuruldu. Etete kapıyı açmak için mutfaktan fırladı.

"Yapma," diye seslendi Kidan, çok yumuşak bir sesle.

Profesör Andreyas, Etete'nin yanından hışımla geçen iki güçlü dranaikle birlikte içeri girdi. Siyah giysiler içindeydiler ve sırtlarında pırıl pırıl parlayan iki gümüş kılıç taşıyorlardı. Sicionlar.

"Bu da ne böyle?" Susenyos havladı.

Sicionlar izin istemeden ya da Kidan'a göz ucuyla bakmadan üst kata hücum ettiler. Bıçaklarını çıkarıp dillerini kestiler ve ıslattılar.

kırmızıyla.

Profesör sinirli bir ses tonuyla konuştu. "Ramyn Ajtaf'ı öldüren dranaic'i bulduk."

Susenyos kıpırdayamadan Sicionlar gümüş kılıçlarını boynuna dayamıştı. Susenyos Kidan'a göz kırptı, son ihanetinin yaraları henüz sarılmamış olmasına rağmen şok olmuştu. Kidan bakışlarını kaçırma nezaketini gösterdi.

Adamın kurtulmaya çalışırken çıkardığı hırıltıyı ve bıçağın deriye çarpışını duydu. Adamın acı dolu homurtusu ona bakmasını sağladı. Dizlerinden bükülmüştü, kanlı ay gözleri öfkeyle ona bakıyordu, karnında büyük bir yara vardı. Sicion'ların kanlı gümüşü hayati bir damara isabet etmemişti ama bir sonraki saldırılarının bunu yapmayacağına dair hiçbir garanti yoktu. Susenyos dövüşmeyi bıraktı ve onu aşağıya sürüklediler. Küfrünü duydu, sadece kendi kulakları için, zehirle şaklıyordu.

"Zoher."

Susenyos yaralı, zincirlenmiş bir canavardan farklı bir görünmüyordu. Profesör Andreyas Kidan'la yüzleşti.

"Yarın sabah Mot Zebeya Mahkemesine gel. Susenyos'un June'u neden kaçırdığına inandığınız konusunda ayrıntılı olarak ifade vermeniz gerekecek."

Kidan yavaşça başını salladı ve gittiler.

Susenyos'u karanlığa doğru sürüklerken Etete ağzını kapatarak hıçkırıklarını bastırdı. Çığlıklarının sesi Kidan'ı kırdı.

Hızla nefes alarak koridorda geriye doğru sallandı. Parmakları duvara dokundu, kederin keskin dikenlerini aradı ama ne bir sızı ne de bir dalgalanma vardı. Yukarıdaki lamba artık titremiyordu. June ona musallat olmak için koridorlarda dolaşmıyordu. Acısı... Artık burada değildi. Kidan onu aramak için evin içinde dolaştı, oda oda dolaştı. Ev onun altında yer değiştirdi, ruhunun alanları kendilerini yeniden düzenlediler. Susenyos geçmişini neredeyse açtığında bunu bir kez hissetmişti - odası değişmiş, yumuşamıştı. Şimdi daha kötü, mutasyona uğramış bir şeye doğru yürüyordu. Gözlemevi bekledi ve buz mavisi ışığı yüzüne vurdu. Bir okyanus kayası kadar soğuktu. onu içine çekti. Nefesi bir anda buğulandı.

Bir çığlık odayı böldü. İşkence gören bir kadın. Kidan ellerini kulaklarına kapattı ama Mama Anoet'in sesi tavandan bir fırtına gibi indi. Kidan'ın uzuvları kilitlendi. Bu odada daha önce hiç deneyimlemediği bir ölülük vardı. Sonsuz bir şeyin açılmış çenesi, ona ne kadar kurtarılamaz olduğunu, tek bir nefesle nasıl yok olabileceğini hatırlatıyordu.

yenilmiş.

"June," diye soluk soluğa bağırdı. "Bana yardım et."

Görünmez bir el onu boğdu, onu kayıtsızlığa boğmaya niyetliydi. Kasları sıkıştı ve sıçradı. Kalp atışları duvarlarda , görüntü ayla birlikte soldu.

"Bunu nasıl bitireceğini biliyorsun, Kid." June'un sesi nihayet ona geldi ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. *"Sözünü tut. Slen'i öldür. Susenyos'u öldür."*

"Anlamıyorsunuz!" Kidan'ın nefesi kesildi. "Bu onun suçu değil. O sadece kardeşini korumak istedi."

Göğsündeki baskı giderek artıyor, onu boğuyordu. Nefes almak ya da buna bir son vermek zorundaydı. Kidan bileziğiyle mücadele etti, zorla açtı ve hapi aldı. Hap titreyen parmaklarının arasından kaydı. Yumuşak, bal rengi gözlerini gösteren June onu aldı ve zehirli bir dut gibi uzattı.

"Bütün kötülükler," diye cesaretlendirdi kız kardeşi, bir yaz güneşi kadar güzeldi.

June yanağını okşayıp sonunda gülümserken Kidan onu aldı ve yuttu.

Gözyaşları Kidan'ın yanaklarından aşağı süzüldü.

"Kidn!" Ses, çığınca atan kalbinin sesini yarıp geçti.

Bir kadının nazik yüzü ve sıcak ekmek kokusu onu karanlıktan çıkardı. Etete'nin dokunuşu kurtuluştı ve Kidan onu koridora götürürken can havliyle tutundu.

Bileğinin alt kısmına dokundu. Kalbi durmamıştı. Bileziği bozulmamıştı, ağzında ölüm yoktu. Kusarak, içindeki her şeyi dışarı atmaya çalıştı. Ama bu bir yanılsamaydı. Bu ev... Büküp ortaya çıkarabileceği şeylerin sonu yok muydu?

"Teşekkür ederim." Elini sıktı. "Teşekkür ederim."

Etete'nin kırışmış gözleri derin kuyulara dönüştü. "Zihnini onunkiyle birleştirdin."

Kidan kendini daha da dikleştirdi. "Ne?"

"Ev sizi bir olarak görüyor. Gözlemevi de artık acıyı hissettiğiniz yer."

"Bu nasıl... mümkün olabilir?"

"Bu evin kendine sadık, huzurlu bir efendiye ihtiyacı var. Siz ikiniz onu farklı yönler çekiyorsunuz, yüzden ikinize de asla teslim olmayacak." Etete başındaki sargının kuyruğunu göğsüne bastırdı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Siz ikiniz hepimizin sonu olacaksınız."

Kidan bakışlarını kaçırdı. Etete'ye acı çektirmekten nefret ediyordu. "Beni aradı"

zoher. Bu ne anlama geliyor?"

"Anlamı 'hain'. Atalarının kurbanlarını ve kanlarını boşa harcayanlar." Bu ev geri çekildi içine Kendisi, sönük. O bulundu kendisi Susenyos'un odasında. Temiz ve düzenliydi ve tenine yumuşak bir yağmur gibi bir sakinlik yerleşmişti. *Çılgın Aşıklar* odasının kenarına tünemişti.

Masada, ona hiç sormadığı parşömen duvarının önünde.

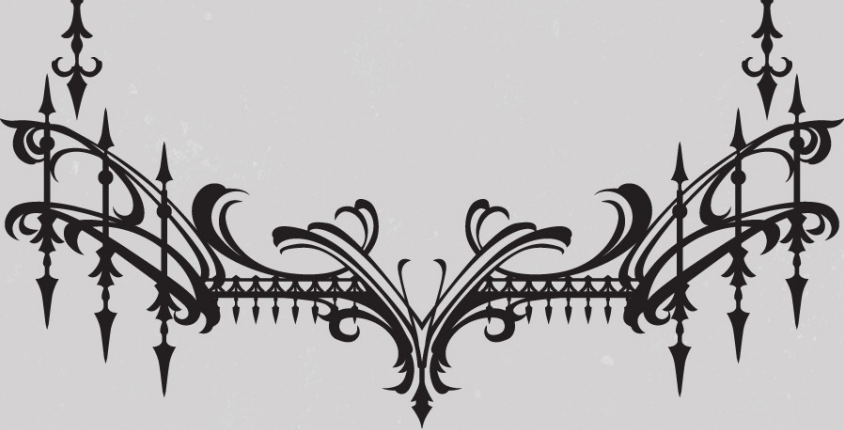
Kanayan greyfurtun çizgilerini takip etti ve sayfaları çevirdi. İfadelerin altını çizmiş ve kenar boşluklarına kendi düşüncelerini karalamıştı. Bu kitabı bu kadar çok sevmesinin sebebi neydi? Sapkın, çirkin bir yakınlıktı bu. Kendi kopyasını aldı ve onun odasına döndü, çünkü kendi odası artık sıcaklık sunmuyordu. Omuzlarını gevşeterek okudu. Kidan duruşmadan önce sonlarını öğrenmek istiyordu ve öğrendikten sonra hafif yağmurun sesiyle uykuya daldı.

OceanofPDF.com

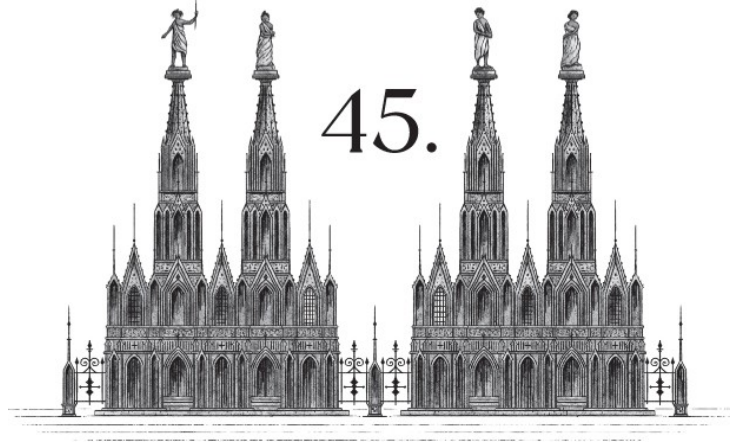

Ask, yené Matir," Roana said, trailing kisses up the smooth stomach of her lover. "Ask anything, everything. If it is within my ability and my rule, I will give and hold no contempt afterward. But if you break my rule, I will break you into a thousand souls and punish each reincarnation a thousand ways."

The Mad Lovers by Chimand Alizo

OceanofPDF.com

UXLAY ÜNİVERSİTESİ'NİN YARGI ORGANI ŞUNLARDAN OLUŞUYORDU

üç Mot Zebeya yargıcı ve dranaik ve aktilerden oluşan bir jüri. Susenyos'un ön duruşması için bu kadar çabuk toplanmış olmaları Kidan'ı şaşırtmıştı. Koril Qaros'un duruşması hâlâ gerçekleşmemişti. Vaaz ettikleri tüm eşitliğe rağmen, konu cinayet ve kötülük olduğunda, Uxlay ilk olarak vampirlerini işaret ediyordu.

Kidan mahkeme binasının içinde gözlerden uzak bir yerde bekliyordu, parmaklarında gergin bir tik dans ediyordu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Son birkaç günde yaşananların hazmedilmesi için aylar geçmesi gerekiyordu. Slen ve Koril Qaros. Ramyn Ajtaf. Susenyos Sagad.

Gözlerini kapadı ve onları önem sırasına göre düzenlemeye çalıştı. Cevap: Haziran, her zaman. Oysa dün June ona hapi yutturmuştu.... Kidan'ın ölmesini istiyordu. Kidan başını salladı. *Hayır*. Ev her şeyi çarpıtıyordu.

June'u geri almanın en iyi yolu her şeyi 13.'ye teslim etmek miydi? Eğer Kidan itaat eder, itaatkâr ve sadık bir varis olursa, June geri dönecek miydi? Umil'in sözleri kafasında yankılandı. *13. Hanedan'ın bir varise ihtiyacı vardı. Adane.*

Bu, şimdilik June'un hayatta olduğu anlamına geliyordu.

"Hazırlar canım." Bordo bir kadın büyük kapıların yanında duruyordu.

Kidan mahkeme salonuna girdi ve kısa adımlarla tanık sandalyesine doğru ilerledi. Gözleri hemen Susenyos'a takıldı. Bileklerine siyah kelepçeler takmışlardı. Bantlar diken gibiydi ve derisini deliyordu. Susenyos onun varlığını hissedince eğik başını kaldırdı.

Öfke göğsüne saplandı.

Onun olması gerekiyordu. Her şeyin kaynağı o olmalıydı. Ramyn'i kuleden düşürmeli ve June'u kaçırmalıydı. Kaç gece tam da bu anın hayalini kurmuştu? Onu dizlerinin üstüne çöktürüp kendisiyle birlikte yakmayı?

Gözlerinin karanlığını bir gram ışık bile delemiyordu. Ölüm vaat ediyorlardı ve o da onlara inanmıştı. Onun yok olmasıyla, düşünceleri artık zihninin yumuşak etine bıçak gibi saplanmayacaktı. Daha fazla nefret, daha fazla şiddet, daha fazla yanlışlık uyandırıyordu. O burada otururken bile, kendi sapkınlığının potansiyelini görüyor gibiydi. Karanlık Kidan'ın içinde kıpırdandı, kanatlarını açtı, uçmaya ve göğsünü yırtmaya hazırdı.

Burada ve şimdi, onu mahkûm ederek içindeki kötücül parçayı öldürebilirdi. Masumiyetinin ne önemi vardı ki? Kaç kişiyi daha öldürmüştü? Bir kez kana bulanmış eller yıkanamazdı, sadece af dileyen dindar bir insan gibi uzak durulabilirdi ve Susenyos asla tövbe etmezdi.

Ya June onu öldürecekti ya da o June'un içinde kalan iyi şeyleri öldürecekti. O zaman June onu asla affetmeyecekti.

Arka kapı açıldı, Yusuf ve GK ortaya çıktı. Kidan'ın göğsündeki gerginlik azaldı, görüşünü örten gölgeler temizlendi. Onu onlara çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordu, bu titrek, alaycı ışık. Belki de hiçbir zaman gerçek arkadaşlarının olmaması, her zaman buz gibi bir mesafeyi koruması, kimliğini açığa vurmamaya o kadar dikkat etmesi ve her sınıfın arka sıralarında eriyip gitmesiydi. Belki de sonunda kaybettiği ailesine ya da Mama Anoet öldüğünde ondan koparılan insanlığa dair bir şeyler bulmuştu. Arkadaşlıklarının tohumları hâlâ büyüyordu ama yine de uzun zamandır açlık çeken bir parçasını beslediklerini hissediyordu.

Slen arkalarında belirdi, ceketinin içinde karanlık bir figür, çenesi dik duruyordu. Kidan'ın görüşü bir kez daha sıkılaştı, ona karşı olan duygularını çözemiyordu. Slen Ramyn'i öldürtmüştü. Ayrıca iğrenç babasını da hapse attırmıştı. Acı ve rahatlama Kidan'ın içinde bir kasırgaya dönüştü.

Yusuf ona güneşten gelen parlak bir gülümseme verdi. GK onun bakışlarını tuttu ve nazikçe başını salladı.

Sizin için buradayız, gibiydiler.

Endişesi biraz azaldı. Ama birkaç ay içinde onlara ne olacaktı? 13'ler yeni arkadaşlarının etrafını kurtlar gibi sarmıştı. Eğer bu gizli topluluk en güçlüleri olan Slen'in bileğini bükmeyi başardıysa, diğerlerinin ne umudu olabilirdi ki?

Hepsi de ebeveynleri tarafından terk edilmiş, savunmasız ve aile sevgisine muhtaç olan Kidan, onlara yapabileceğini düşündüğünden daha fazla değer veriyordu. Ve belki de bu kez birini kurtarmayı başarırsa, en büyük günahı affedilebilirdi. Bir leş değil, sıcak, canlı ve *sevilen* biri olacaktı.

Kasvetli karanlığın içinden küçük bir umut ışığı doğdu. Susenyos'tan ya da kendinden henüz kurtulamazdı. Yapacak işleri varken olmazdı. Burası yeni arkadaşlarını mahvedecek, ruhlarını, içlerinde kök salacak ve yıkıcı şekillerde tezahür edecek eski sözlere karşı fırçalayacaktı. Kidan çoktan kaybolmuştu ama onları bundan koruyabilirdi - bir insanın ruhunun zayıflığı, deliliğe doğru iniş. Tıpkı June için yaptığı gibi.

Yola koyulacak ve aklı karışana ve derisi gerilene kadar onların her günahını üstlenecekti. Sonu geldiğinde de tiyatro oyunlarındaki gibi kötü adam değil, kahraman olacaktı.

Dişlerini göstermezse 13. korkup kaçmayacaktı. Evet... bir kez daha derinlere inmesi gerekiyordu. Mama Anoet'in öldüğü gece gibi. Eğer onları koruyacak ve June'u eve getirecek şey canavarlıksa, artık kendini inkâr edemezdi. Susenyos Sagad'ı kurtaracaktı. Birlikte 13'üncüleri dize getireceklerdi.

Susenyos sakinliğini korudu, olası bir ölümü bekleyen bir vampir için fazla sakindi. Sanki gözlerinin önünde dönüşmekte olduğunu anlamış gibi başını eğdi. Acı kafatası boyunca çatırdadı, koluna vurdu ve bileğinde zonkladı. Onu bu konuda uyarmıştı, kelimelerle değil ama *Çılgın Aşıklar* gibi sapkın kitaplarla. Doğasını bastırmak eninde sonunda onu parçalara ayıracaktı.

Taj sessizce içeri girdi ve odanın arka tarafında durdu, kollarını kavuşturmuş, yüzü sertti. Iniko yan kapıdan girdi. Çıkış noktalarını değerlendirirken gözleri kan çanağına dönmüştü. Susenyos'un bir hücrenin içini görmesine izin vermeden önce bu mahkeme salonundaki herkesi katledeceklerdi.

"Kidane Adane," dedi savcı sinirlenerek. Onu arıyor olmalıydı. "Kız kardeşiniz June Adane'nin dudaklarının aynı şekilde işaretlendiğini bildirmişsiniz.

Ramyn Ajtaf'inki gibi. Susenyos Sagad'ın kız kardeşinizi kaçırap Ramyn Ajtaf'ı öldürdüğüne neden inanıyorsunuz?"

Derin nefes al. "Bilmiyorum."

Odada bir mırıltı dolaşıyordu. Susenyos'un çarmıha gerildiğini görmeye gelenler bakışlarını değiştirerek yer değiştirdiler.

"June Adane'yi kaçırdığına inanmıyor musun?" Kidan nefes verdi. "Hayır."

Fısıltılar çatıya kadar yükseldi. Susenyos o güne kadar gördüğü en iğrenç tavrı takındı.

Savcı kaşlarını çatarak elindeki belgeyi okudu. "Peki Susenyos'un Koril Qaros ile imzaladığı Axum Arkeoloji Projesi anlaşması? Bundan haberiniz var mıydı?"

Hayır, değildi. Susenyos'un Axum harabelerinde ailesinin yanında çekilmiş fotoğrafını, tarihi eserleri korumaya duyduğu derin sevgiyi hatırladı. Arşivlere değer vermekten bahsederken sesindeki sıcaklığı. Böylesine altın değerinde bir tarih madenini takas etmesi akla yatkın görünmüyordu.

"Bu alan Susenyos ve benim ailem tarafından nesillerdir korunuyor. Neden satsın ki?"

"Qaros Evi'ne katılacağımı varsayıyorum."

Yani Koril Qaros'u Susenyos'a bu şekilde bağlamayı planlıyorlardı.

"Tüm ev dranaiklerini öldüren bir vampir birdenbire arkadaşlığa mı önem veriyor? Hem de Koril Qaros gibi bir adamla?" Kidan küçümseyici bir el salladı.

Bunun üzerine ortalığı ürkütücü bir sessizlik kapladı. Susenyos başını öne eğmişti ama bir dış parıltısı gördüğüne yemin edebilirdi.

Savcı üzerinde DELİL yazan bir torbayı kaldırdı. Susenyos'un matarası içindeydi. Baş dedektife uzattığı şişenin ta kendisi.

Kahretsin.

"Bu kan Susenyos Sagad'ın şişesinden alındı. Sistemimizdeki hiç kimseyle eşleşmiyor."

Kidan içten içe yemin etti. 13.'nün kampüs yetkilileri üzerinde etkisi olmalı. Şef burada değildi.

"Onu suçlamak istedim..." diye söze girdi Kidan. "Bu yüzden henüz sistemde olmadığını bildiğim kendi kanımla değiştirdim."

Susenyos'un gece gözleri parladı.

"Bu ciddi bir suçtur."

"Biliyorum."

"Bu, okuldan atılma sebebi bile olabilir."

Dekan Faris gözleriyle Kidan'dan Susenyos'a bir çizgi çizdi. Kidan şimdi gidemezdi. June'a çok yakındı.

Kidan'ın avuçları nemlendi ve parmaklarını büktü. "Biliyorum. Özür dilerim. Kız kardeşimin yasını tutuyordum, hâlâ tutuyorum. Onu kimin kaçırdığını bilmek istedim. Çizgiyi aştım."

Dekan Faris onun bakışlarını tuttu. Dekan bu şansı onu okuldan atmak için kullanacak mıydı? Kadın akıllıydı. Eğer Kidan Susenyos'u alenen savunuyorsa, tehdidin başka bir yerde olduğunu biliyor olmalıydı.

Lütfen bana inanın.

Dekan Faris göz temasını kesti ve kısık bir sesle Profesör Andreyas ile konuştu. Mesajı iletti ve savcı kravatını düzelterek kürsüye geri döndü.

"Susenyos Sagad," diye seslendi savcı. "İftira suçlamasında bulunmak ister misiniz?"

bir şok dalgası yayıldı. Kidan'ın gözleri büyüdü.

Susenyos başını kaldırmadığı için yüz ifadesini okuyamadı. "Buna gerek kalmayacak."

Kidan bir nefes gevşedi ve sandalyesine gömüldü.

"Pekâlâ." Savcı boğazını temizledi. "Kidane Adane'ye resmi bir uyarı verilecek ve evini boşaltması için imza atacaktır. Mezun olması ve evinde ustalaşması durumunda, tüm yasalara uyacağına dair yemin edecek. Eğer bir daha herhangi bir yasayı çiğnediği tespit edilirse, Adane Evi elinden alınacak ve Uxlay'ın istediği gibi kullanması için ona verilecek."

Susenyos öfke ve şaşkınlıkla başını Dekan Faris'e doğru çevirdi. Dekan Faris her zamanki gibi sakin bir şekilde önüne bakıyordu. Kidan'ın nutku tutulmuştu. Dekan'ın ona yardım ettiğini, bir Kurucu Meclis üyesi olarak ona koçluk yaptığını sanıyordu. Her şeyi kendisi için mi istiyordu?

"Kabul ediyor musunuz?" diye sordu savcı.

Susenyos, Kidan'ın gözleriyle karşılaştı, çatık kaşlarına kazınmış uyarı onu reddetmeye zorluyordu.

Kidan'ın gözleri sınıf arkadaşlarına kaydı. Susenyos'un düşüşünü, Adane Hanesi'nin onların olmasını sabırsızlıkla bekleyen 13. üyelere. Tamol Ajtaf kaşlarını çattı ve Rufeal Makary, Yusef'in yanında bir

Akbaba.

"Kabul ediyorum."

Susenyos gözlerini kapattı.

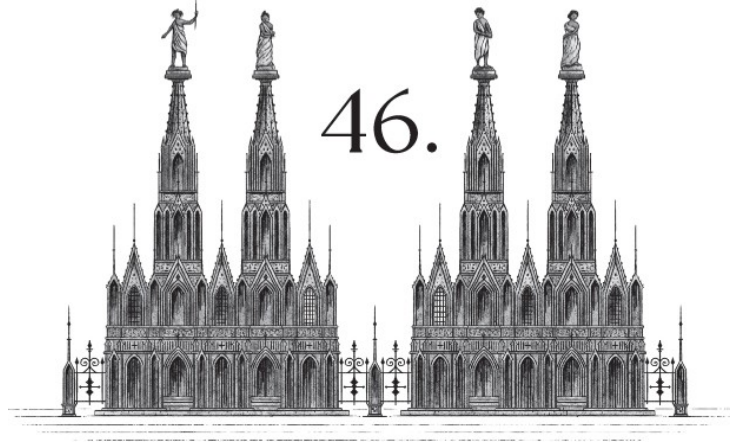
"Pekâlâ," dedi savcı. "Evrak işleri için ofise geçin."

Tanık kürsüsünden inerken attığı her adım Kidan'ın midesini bulandırıyordu. Geri dönüşü olmayan bir şey yaptığı hissine kapılıyordu. Bir gün, bir hafta, bir ay, hatta bir yıl sonra, bu an ondan her şeyini çalacaktı.

Ama başka seçeneği yoktu. Susenyos burayı biliyordu, düşmanlarını ortadan kaldırmak için yasaları nasıl deleceğini biliyordu. O bir yıkım silahıydı ve doğru nişan alırsa, planladığı görevler için elini kana bulamayacağından emin olabilirdi.

Birlikte, 13'ün tüm izlerini ortadan kaldıracaklardı. Birlikte June'u bulacaklardı. Onu affettiğinde... sadece hayal gücüyle sınırlıydılar.

OceanofPDF.com

SUSENYOS EVİNE DÖNDÜĞÜNDE KONUŞAMADI, BİLEKLERİ KIRILDI, gurur duyuyor Yaralıydı. Ertesi gün Kidan konuşmaya çalıştığında da konuşmadı. Ölümsüzlüğünden kimseye bahsetmediğini, Uxlay onu gömmek istediğinde onu kurtardığını anlattı ama hiçbir şey söylemedi. Onu duyduğuna dair bir onay bile vermedi.

Ev onun öfkesiyle şişti ve gerildi, ne zaman yanından geçse birkaç ampul patlıyordu.

Kidan, herhangi bir barış olmadan önce onun savunmasız kalmasını, belki de tekrar dizlerinin üzerine çökmesini isteyeceğini anlamıştı. Öfkesini bastırmak için bir plan düşündü. Ondan sürekli kaçamayacağı bir yer.

Kidan, Susenyos'tan otuz dakika önce Arowa Hamamı'na vardı ve soyundu. Büyük havuza girdi, su kalçaları boyunca süt gibi yumuşak bir şekilde kayıyordu. Sırtını kavisli bir köşeye dayadı, başını tavana doğru eğdi ve yukarıdaki sanat eserini seyre daldı. İç içe geçmiş, çıplak Siyah bedenler ve sadece ipekten bir örtü onu içine çekiyordu. Yanında getirdiği *Çılgın Aşıklara* uzandı ve son birkaç bölümü tekrar okudu

Bölümler. Başlangıçta karakterlerin şiddetinden iğrenmişti, bunun kanla yazılmış, en derin isteklerini ileten benzersiz bir dil olduğunu anlamamıştı.

"Burada olmamalısın."

Susenyos'un sesi mağara duvarlarında yankılandı. Kidan onu tanımadı ve okumaya devam etti. Aslan muslukları açıldı ve cüppesinin yere düşerken çıkardığı hışırtıyı, sonra da suya girerken çıkardığı su dalgasını duyabiliyordu.

Göz attığında Susenyos yarıya kadar suya batmış, gergin gövdesi bir buhar sisinin içine gömülmüştü. Vücudunun mimarisini inceleyerek kendini şımartmasına izin verdi. Daha önce June'u kaybetmenin nefreti yüzünden bunu yapamıyordu ve bununla ilgili hiçbir şey, bırakın güzelliği, ilginç bile olamazdı.

Yine de şimdi onun koyu renkli göğsüne bakarken, kas dalgaları kendilerini oyuyor, takip edilmeyi bekliyordu, bu kişinin nefret ettiği kişi olup olmadığını merak ediyordu.

"Benimle yalnız kalmak bir hata," dedi, sesi buhardan daha kalındı. "Eğer seni burada öldürürsem, haklı bir sebebim olacak."

Şiddete duyduğu susuzluk onu sarmış, gözeneklerine sızmıştı.

"Onların hikâyesini neden sevdiğini anlıyorum," dedi Kidan, kitabına dönerek.

Tereddütsüz bakışları alnını bir bıçak gibi delip geçti. Hiçbir şey söylemedi, bu da kopmasına ramak kaldığı anlamına geliyordu. Kitabı bir kenara bıraktı ve onun boyuna yetişmek için ayağa kalktı. Sis göğsünü gizliyordu ama ani esinti göğüslerini sıkıştırıyordu. Gözleri bir an için kaydı, sonra geri döndü. Kidan'ın kalbi onun ateşli bakışları karşısında boğazında düğümlendi. Yaklaşan tehlikenin vaadi. Bunlar insan gözleri değildi; cehennemden çıkarılmış, kolları alev alev yanan kömürlerdi.

"Senin insan olduğunu kimseye söylemeyeceğim," dedi, sesi sertti.

Susenyos'un gülümsemesi mizahsız bir eğriydi. Eli öne doğru fırladı ve kızın boynuna dolandı. Kızın gözleri irileşti. Bir saniye içinde onu kaynar suyun altına soktu. Burun delikleri ve kulakları yandı, ona karşı kıvrılırken ağzına su doldu. June'un yüzünde agresif kabarcıklar oluştu. Kız kardeşi gülümseyerek elini uzattı ve Kidan ölmek ve bu dünyayı geride bırakmak için görünmez çağrıya karşı mücadele etti.

Gel. Yeterince şey yaptın.

Kidan'ın kol ve bacakları yavaşladı, sonra gevşedi. June'un gülümsemesi kırıldı. O da boğuluyordu.

Ama sonra Kidan'ın vücuduna hayat doldu ve deli gibi savaştı. Susenyos onu sırtını göğsüne yaslayarak dışarı çıkardı ve keçeleşmiş saç örgülerini kekeleyen yüzünden uzaklaştırdı.

"Sus, yené Roana, *sus*." Sıcak nefesi kulağını gıdıkladı. "Neredeyse gidiyordun."

Öksürdü ve sıçradı, adamın boyuna yetişmek ve kolunun sıkmasından kaynaklanan baskıyı önlemek için parmak uçlarında yükseldi.

"Eğer bana bir daha insan dersin, seni bitiririm." Boynundaki kokuyu derin derin içine çekti. "Damarının kan pompaladığını hissedebiliyorum. Eğer sakinleşmezsen, patlayacak."

"Hatalıydım," diye çıkmayı başardı Kidan, burun delikleri akıyordu. "Bir hata yaptım."

"Hmm." Boğazına doğru nefes aldı. Bu hareketle kadının içinden dikenler fırladı.

"Birlikte çalışmamızı istiyorum." Sözcükleri aceleyle sıraladı.

"Sorun şu ki küçük kuş, sana güvenemem. Sen oldukça hainsin." "O zaman kendini koru," diye tersledi çünkü korkuyordu. "Sakin kendini bu kadar savunmasız bırakma."

Bunun üzerine güldü. Teninde titreşen ve kendi ses tellerine sızan yüksek, sarsıcı bir ses. Buhar daha da yükseldi ve Kidan'ın alnında boncuk boncuk ter birikti. Parmağının tersiyle omuzlarının dış hatlarını çizdi. Kidan gözlerini sımsıkı yumdu ve nefesinin kesilmesine karşı savaştı, derisi diken diken olmuştu. Adamın yüzünü göremediği için minnettardı.

"Sadece sen bir vampirin önünde çıplak durur ve onu savunmasız olmaması için uyarırsın."

"Çıplak olmak beni savunmasız bırakmıyor."

"Sanmıyorum," diye düşündü ve kadının başını yana doğru itti. Gözleri buluştu. Kız yüzündeki boş ifadeyi silmişti, adam da öyle. İkisi de pes etmeyecekti. Ama tıpkı Güney Sost Binaları'ndaki o gece olduğu gibi, ikisi de gözlerini kaçırıyordu. Sadece bu kez kollarında kuzguni saçlı kız yerine Kidan vardı. Kızın omzu bu anıyla karıncalandı ve arzu, haince ve istenmeyen bir şekilde içine işledi. Onun da bununla savaştığını görebiliyordu, siyah bakışları kızın dudaklarına düşüyor, geri sıçramadan önce çok uzun süre kalıyordu.

Onun kanına açlık duyuyordu ama bedenine duyduğu bu istek ilginç bir sürprizdi.... Hep orada mıydı? Onun karanlık bakışlarını yanlış mı anlamıştı?

Geçmişte, tamamen başka bir şey olduğu halde ölmesini dilediğim için mi?

Kadın bu keşif karşısında yarı gülümsedi ve adam elini sıktı. Kidan boynunun etrafındaki kolu derin ve yavaş bir şekilde kaşıdı. Tıslaması hoş bir şarkıydı ve daha fazlasını arzuluyordu. Onu öldürdüğünde zevk içinde boğulacaktı. Bu en erotik eylem olacaktı ama her zevk gibi bu da sonunda gelecekti.

Sorun beklemektir. Onlar dişlerini çekmiş iki yılandı, zehir onları serbest bırakma ihtiyacıyla çılgına çeviriyordu.

"June'u almadığını biliyorum," diye fısıldadı, o sonsuz gözlere bakarak.

"Şimdi bana inanmayı seçiyorsun. Yalan söyledikten, beni kullandıktan ve küçük düşürdükten sonra. Sana teşekkür mü etmeliyim?"

Burun delikleri alevlendi. "Sen de bana korkunç şeyler yaptın. Listeleyeyim mi?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Gördün mü? İşte bu yüzden ortaklığımız asla " Sivri kemiğe benzer bir şey boğazını sıyırdı. Dişleri.

Kidan sustu. "Benim kanım zehirli. Dranacti'den mezun olmadım ya da yoldaşlık yemini etmedim."

Onun tenine karşı gülümsedi. "Ah, Iniko'yu sarayda görmedin mi? Gözleri ne renkti? Kanın çok içilebilir."

Iniko'nun gözleri siyah kalmıştı. İnanılmaz bir şekilde. Kan izi yoktu. "Nasıl?" Sesi titriyordu.

"Sana söyleyebilirdim," dedi çok fazla zevk alarak. "Ama küçük zihninin çalkalanmasını izlemek hoşuma gidiyor."

"Lütfen, dinle. Seni suçlamamalıydım. 13.'lerin Ramyn'in ölümünü senin üzerine yıkmaya çalıştıklarını biliyorum. June'un kayboluşunu da senin üzerine yıktıklarına inanıyorum."

"Bunu biliyorum ve bunun cezasını çecekler," dedi hırslayarak ve Kidan'ın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Birlikte çalışalım," diye teklif etti. "13.'yü yok etmek istiyorum. Bana yardım edin."

"Hayır."

Ağzı kızın köprücük kemiğine bastırdı, yakıcı ve zehirli. Teninin her santimi bu temasla ısındı. Düşüncelerinin bağlantısı koptu ve konuşmak yorucu bir faaliyet haline geldi ama şartlarını ortaya koymak zorundaydı. Yakında onun kanını emecekti.

"Hissettim," diye soluk soluğa bağırdı. "Gözlemevinde acı hissettim." Adamın ilerleyişi durdu. "Bu imkânsız."

"Etete ruhlarımızın senkronize olduğunu söyledi. Ev bizi bir bütün olarak görüyor ve ancak birlikte ustalaşabiliriz."

Onu öldürmemiştii, yani bu dinlediğinin bir işaretiydi. Sesi bu fikirden hem rahatsız olmuş hem de ilgisini çekmiş gibiydi. "Bu... nadir bir durum."

"Eve hakim olabilmen için gitmem gerektiğini düşündük." Onun öldürücü bakışlarından kaçınmaya çalışarak sözcükleri savuruyordu. "Ama sen de hissettin, değil mi? Bana nasıl vampir olduğunu ve halkının öldüğünü anlattığında. Odan değişti, başka bir şeyi temsil ediyordu."

"Hayır, hiçbir şey hissetmedim," diye . "Ne hissettin?"

Gerçekten de ona . *Piç kurusu*. Ona yandan bir bakış . "Peki, odanızda normalde ne hissedersiniz?"

"Rahatlık." Omuz silkti. "Burası benim odam." "Ben de öyle."

Yavaş bir sırtıış dudaklarını gerdi ve onu ele geçiren gölgeleri kırdı. "Odamda rahat hissettin mi?"

Isı yanaklarına doğru süzüldü. Bu itiraf neden bu kadar açıklayıcıydı? Birdenbire ikisinin de sis tabakasının altında çıplak olduklarının farkına vardı.

"Mesele şu ki odalar değişiyor, zihinlerimizin alanları bir oluyor. Ev etkilendiği için duygularımı yönetmem gerektiğini söylediniz. Eğer sen ve ben anlaşmazlığa düşersek, ev bizden kaçmaya devam edecektir. Ama eve birlik olduğumuzu gösterirsek, bize boyun eğebilir. Bu mantıklı."

"Konuşmayı kes."

Öyle yaptı, dili kurudu.

"Keşfettiğin şeyi kimseye anlattın mı?" Sesini bir şey germiştii, bir tür korku, belki de öfke. Ölümsüzlük durumundan bahsediyordu.

"Hayır."

Bir dakika tereddüt etti. "Neden?"

"Çünkü bu ikimiz için de bir zayıflık. Eğer 13'ler bunu keşfederse, sana saldırabilirler. Senin korumana ihtiyacım var."

"Benim korumam mı?" Parmakları hâlâ kadının boğazındaydı, hiç de sıkı değillerdi ama sıcak ve hazırdılar. "Peki sana buna sahip olduğunu düşündüren ne?"

Adamın yüzünü daha fazla görmek, hakkında bilgi toplamak istiyordu.

ona yardım etti, ama onu kol mesafesinde tuttu. Kendisiyle savaşıyor gibiydi ama belki de bu aptalca bir umuttu ve ondan kurtulmaya çoktan karar vermişti. Onu baştan çıkaracak bir şeyi daha vardı.

"*Çılgın Aşıklar*." Bakışları beyaz bulutların yuttuğu kitaba kaydı. "Birbirlerini kalpleri dışında her şeyleriyle sevmeleri, sonra da birbirlerini ölüme sürüklemeleriyle ünlü. Karanlık, senin için bile. Ama bir düşmanı paylaştılar ve canavarı öldürmek için birlikte çalıştılar. Senin de istediğin bu değil mi, Yené Matir?"

Bu kelimeyle tüm tavrı değişti. Geri adım attı. Yavaşça onunla yüzleşti, buğu şimdi boynunda kıvrılıyordu.

Ona son derece dikkatli ve entrikacı bir gözle baktı.

Meşhur sözlerinin ilkesinden alıntı yaptı:

"Sor.... eğer benim yeteneğim ve kuralım dahilindeyse veririm ve sonrasında da hor görmem," dedi yavaşça.

"Ama kuralımı çiğnersen, seni bin ruha ayırır ve her reenkarnasyonu bin şekilde cezalandırırım," diye bitirdi, başını eğdi, parlak ışık gözlerini buldu. "Peki, küçük oyununuzu şımartacağım. Peki senin yeteneğin ve kuralın nedir?"

İçini çekti, yoğun havayı içine çekti. "Yeteneğim statüm ve doğamla sınırlı. Benim tek bir kuralım var. Asla arkadaşlarıma ya da aileme zarar verecek bir şey yapmayacaksın."

"Tahmin edilebilir." Parmağı kızın vücudunun yan taraflarında, belinin kıvrımlarında gezindi ve dudaklarını sessiz bir solukla ayırdı. "Peki ya bu? Kendini benden korumak istemiyor musun?"

Kesinlikle onu istiyordu. Gözleri adamın geniş omuzlarında, kubbeli tavanın altında daha koyu olan ve su damlalarıyla parıldayan teninde . Göğsünde rahatsız edici ve davetsiz bir sıcaklık oluştu.

Düşünmeye devam ettiğinde, dişleri ilk görüşlerinin ötesine uzadı, gülümsemesi o kadar geniş ki.

"Emin misin?" diye sordu. "Eğer istediğim buysa, her gece dizlerinin üzerine çökmeni sağlayabilirim."

Gözlerini kırıştırdı ve kaburgalarının arasına hücum eden o tuhaf his dağıldı. Bu bir anlaşılmıyordu. Başka bir şey değildi. Ayrıca, onun acımasızlığını istiyordu, içindeki nefreti körüklemesini ve ona tam olarak kim olduğunu hatırlatmasını istiyordu.

"değil," dedi.

"Söylediklerin ve gözlerindeki bakış çok farklı şeyler." "Ya seninki?" diye sordu, devam etmeye hevesliydi. "Senin yeteneğin ve kural mı?"

"Yetenek, sonsuz. Kural, beni Adane Evi'nden ya da Uxlay'den ayrılmaya zorlayacak hiçbir şey yapmayacaksın."

Kidan evi bekliyordu ama Uxlay'ı değil. İsteyeceği ilk şeyin kendisini zayıflatan bu yerden kaçmak olacağını düşünmüştü. Neden kalsın ki? Gücünü elinden alan bir yerde kalmak için ne gibi bir sebep olabilirdi ki?

"Başka her şey mümkün mü?" diye dikkatle sordu.

"Mümkün."

Göğsünün ortasına doğru bir çizgi çekti, sisi inceltti ve yara izini takip etti. Kadın keskin bir nefes aldı.

"Aktilerde yara izi nadirdir. Vampir kanı bu kadar kolay bulunabildiğinde, yaralar daha kesilmeden kapanır." Biraz kaşlarını çattı. "Nasıl oldu bu?"

"Hatırlamıyorum."

Bunun June'la birlikte Silia Teyze'yle kaçtıkları gece olduğunu tahmin ediyordu. Derin bir uykunun ortasında zorla uyandırılmışlar, arabalara ve götürülmüşlerdi. Bir bıçağın açtığı yara izinin şiddeti, sanki biri kalbini oymak istemiş gibi, dişlerini göstermesine neden oldu.

Hafif dokunuşu onu geri getirdi ve damarlarına elektrik fısıltıları gönderdi.

"Anlaştık mı?" diye sordu gözlerini kapatmamaya çalışarak.

"Evet."

Nefes verdi. "Güzel."

"O halde, izin verirsiniz ilk sorumu sorayım." Sesi değişmişti, tonunda çakıl taşları vardı. "Senden içmeme izin ver. Seni ateşin önünde oturmuş, o küçük kuşu kucaklamış, yardım isterken gördüğüm andan beri bunu istiyorum. Hatırlıyor musun?"

Kidan boynunu yana eğerek ona erişim izni verdi. "Evet."

"Hayır, orada değil. Arkadaşlık seremonisine kadar boynumdan içmem. En derin arzularımı görmeni istemeyiz, değil mi?"

Kidan, Iniko onu ısırığında ne gördüğünü hatırladı. Gemiler. Okyanus. Ölüm. Midesi bulandı. Başka ne gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

biliyordu. Bilek çocukluk içindi. İstedğin boyun. O zaman nerede...

Kendini alçalttı ve ağzını göğsünün üzerine yerleştirerek ondan bir nefes aldı. Göğüs şiddet içindi. Ne kadar da uygun.

Önce diliyle onu memnun etti ve sendeleyerek nefes almasını sağladı. Bu çok tehlikeliydi. Ona bu şekilde dokunmasına izin vermek çok tehlikeliydi.

"Kuralını değiştir." Adamın nefesi kadının tenini tutuşturdu. "Bana durmamı söyle." Söylemedi.

Dili kızın etrafında gezindi ve görünmez bir ihtiyaç kızın içine işledi. Ağzı kurudu, vücudu normalden daha ağırlaştı, konsantrasyon için savaştı. Vücudunun cinsel doğasını uzun zamandır unutmuştu ve daha fazlası için açlık çekiyor gibiydi. Bundan da öte, onun sefil zihnine bakmak istiyordu.

Dişleriyle hassas etini sıyırdı ve hafifçe ısırıldı. Kadın haykırdı, pençeleri adamın çıplak omuzlarına saplandı.

Tavandaki sanat eseri, Kidan onun zihnine süzülüp o olana dek dönüp eridi. Susenyos geniş bir odaya dalıp Adane Hanesi'nin kalan yedi dranaikini öldürürken kaslarından ham güç akıyordu. Hepsi bir sırrı, belki de onun bir odada insan olduğunu keşfetmişti ve hepsinin ölmesi gerekiyordu. Elleri, elleri kanla kaplanmıştı, ciğerlerinde efordan kaynaklanan yakıcı bir ağrı vardı. Ceset üstüne ceset etrafını sarmış, elbiselerini sonsuz bir kırmızıya boyamıştı.

Kafası karışan Kidan, adamın omuzlarına dayadığı kendi ellerini inceledi. Kan yoktu. Görüntü çok hızlı bir şekilde kaybolurken içinde bir sızı yuvarlandı ve enerjisinin tükenmesiyle kendinden ayrıldı. Bir kez daha insandı.

Susenyos başını kaldırdı, kadının kanı ağzının kenarını kaplamıştı ve o güneşin ta kendisiydi, hayatla parlıyordu, ateş bükülmüş saçlarının uçlarını yakalıyordu. Parmakları tereddütle onun gür saçlarının arasına girdi. Işık onun içine işledi.

"Ne gördün?" Sesi sıırılsıklamdı.

Altın rengi yüzü boyunca iz sürdü ve gözlerini kapatmadan önce nefesi kesildi.

"Güç," dedi. Göğsü sıkıştı. "Ne gördün?"

Göz kapaklarını kaldırdığında, o alevler siyah gözlerinde canlandı. "Çılgılık atan bir kadın. Bir ev yanıyor ve sen de onunla birlikte yanıyorsun."

İşte bu kadar. Mama Anoet'e ne yaptığını gerçekten biliyordu. Bir canavardan diğerine. Olacaklar için, olabilecekleri buydu.

Birbirlerini, dūřmanlarını nasıl yok edeceklerini. 13'ün her bir üyesi üzerinde çalışacaklardı ama önce yeni arkadaşlarının etrafındakiler gidecekti.

OceanofPDF.com

KIDAN, FELSEFESİNDE *GELENEKSEL HABEŞ MITLERINE YER* VERDİ

Kule, Slen ve Yusef'i bekliyordu. Slen'in 13. ile ilgili tüm bilgileri vermesini istiyordu ve onu ikna etmenin bir yolu olarak *Mitler* kitabını getirmişti.

Profesör Andreyas, Quadrantism'e yönelik mevcut yaklaşımlarını reddetmişti.

Dranaic'in dört çeyreği, insanın bir ayna olduğu bir cennet üretir.

Cennetin tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışmışlar ama her seferinde başarısız olmuşlardı. Kidan kitaptaki cennet ve cehennemle ilgili hikâyelere göz gezdirdi. Belki de cennet daha yüce bir güce işaret ediyordu. Yusuf içinse yaratıcılıktı ve bu yüzden her gün dört saatini bunun üzerinde çalışarak geçiriyordu.

Kidan, kozmosla ilgili bir hikâyeye rastladı; yıldırım çarpmış bir ağacın gücü iki dünya arasında bir geçit görevi görüyordu. Alttaki resmin üzerinde bir eliyle gezindi. Cennet ve cehennem ağacı deniyordu ama Aarac'da "cennet ve cehennem" tek bir kelime olarak ifade ediliyordu: "esat". Parantez içinde "ateş ya da su" yazıyordu.

"Cennet ve cehennem... aynı kelime," dedi kendi kendine.

Orijinal Dranacti çalışması, Slen'in "cennet" anlamına geldiğini düşündüğü "esat" kelimesini seçmiştir. Sadece Slen değil, Quadrantism'i uygulayan herkes.

Kidan cümleyi yeniden yazdı ama "cennet "i "araf" olarak değiştirdi ve sersemlemiş bir halde arkasına yaslandı.

Dranaik'in dört çeyreği, insanın bir aynası olduğu bir araf üretir.

Oraya vardıklarında Kidan düşüncelerini açıkladı. "Yanlış tercüme etmişiz. Bir dranaic'in arafına bakıyoruz."

Slen hemen *Mitler* kitabını aldı.

"Bu mümkün değil," dedi Yusef. "Bir dranaic'in cenneti dört sütunun dengesidir. Ruhsal, zihinsel, fiziksel ve maddi refah. Bir insan bunu yansıttığında, doğayla uyum içinde olur ve doğanın harikalarını üretebilir."

Slen sessizce okudu, her yeni cümleyle birlikte yüzünde şaşkınlık ifadesi belirliyordu.

"Kidan kesinlikle haklı. Bunu nasıl kaçırdım?"

Yusuf kitabı kömür lekeli parmaklarının arasına aldı ve kaşlarını çatarak okudu. "Araf. Bana acı veren bir meditasyon tekniği kullandığımı mı söylüyorsun?"

Kidan onun titreyen omuzlarını inceledi. "İyi misin?"

"Gitmem gerek."

Yusuf gitti. Kidan onun peşinden gitmek istedi ama Slen konuşuyordu, bu zihin uyuşturan konuyu çözmeye çok yakındı.

"İnsanın arafının bir aynası olduğunu söylüyor. Bunu nasıl kanıtlayabiliriz?"

Profesörün onlara vermiş olabileceği ipuçlarını takip ederek beyin fırtınası yapmaya başladılar.

Slen'in aklında bir şeyler dönüp duruyordu. "Ya dranaiklere sormak zorunda kalırsak? İlk görevde kimin kursta kalması gerektiğini karşılaştırıp seçmiştik, şimdi de kendimizi dranaiklerle karşılaştırmalıyız."

"Bu mümkün. Birinin arafı kişiseldir. Bunu öğrenmenin tek yolu sormaktır."

Slen birkaç saniye sessiz kaldı. "Evet ve kendinizinkiyle karşılaştırın."

Kidan sertçe yutkundu. Neden bu onların göreviydi? Korkunç derecede istilacıydı, bir cinayeti itiraf etmekten daha az ihlal edici değildi. Diğer sıkıntılı konu ise hangi vampirlerin ne pahasına olursa olsun paylaşmaya istekli olacağıydı. şimdi Profesör Andreyas'ın neden sadece bir kişinin

mezun olacaktı.

Kidan'ın telefonu çaldı, GK'dan bir mesajdı.

Lütfen gelin. Yusef odasını mahvediyor.

Hemen mesaj attı:

Neden?

Rufeal Makary, Gençlik Sanat Sergisi için İzlenmesi Gereken Sanatçı olarak seçildi.

Kidan yemin etti. "Yusuf'un başı dertte. Hadi gidelim." Slen açık kitapların yanında kaldı.

"Slen, hadi."

"Kaybedecek zamanımız yok. Araştırmaya devam edeceğim."

Kidan sesini alçaltmadan önce koridorda kimsenin olmadığından emin oldu. "Ramyn'i kuleden düşüren vampir hakkında konuşmamız gerekiyor."

Slen dondu kaldı. "Neden?"

"Bir planım var. Bana güvenebilirsiniz."

"Susenyos'u kurtardınız. Şimdi 13.'ler çok kızgın." Kidan itiraz etmeye çalıştığında, Slen onun sözünü kesti. "Önemli olan tek şey geçmek."

Kidan hayal kırıklığını yutkunarak Slen'in arkasını dönmüş haline baktı. GK'dan acil bir mesaj daha gelince aceleyle dışarı çıktı.

Umil Evi bulunduğu yerden on dakika uzaklıktaydı. Oraya vardığında bir hizmetçi onu içeri aldı. Kidan aceleyle üst kata, Yusuf'un odasına çıktı.

Rahatlamış bir GK kapıyı açtı. "İçeri gelin."

Altın ve kırmızı halıya, yatak takımlarına ve mobilyalara işlenmişti. Yusuf, açık bir çekmecenin üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede durmuş, kara kalem çizimlerinden birini çivisinden çıkarmakla uğraşıyordu.

"Yusuf?" Kidan seslendi.

Döndü, gözleri cam gibiydi. "Yeni bir başlangıç yapmalıyım. Bunların hepsi yanlış. Yanlış yolda ilerliyorum."

"Tamam, ama aşağı gel. hakkında konuşalım," dedi Kidan.

Dengede kaldı ve kendisine benzeyen yaşlı bir adamın çizimine baktı. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklara ve alnındaki doğum lekesine gösterilen inanılmaz özen etkileyiciydi. Omar Umil.

"Yanılmışım Kidan. Tıpkı Quadrantism konusunda yanıldığım gibi. Ya doğanın dört çeyreğinin tamamını koruduğum için yaratamıyorsam? Amaç bu bile değilken hepsini dengede tutmaya çalışırken kendimi öldürüyorum. Bu Araf. Kendimi cehenneme koydum."

"Ne demek istiyorsun?" GK ile gergin bir bakış alışverişinde bulundu.

Yusuf konuşmayınca endişesi ikiye katlandı. Tıpkı Ömer Ümil'in örümcek ağı yumağını istediği zamanki gibi babasının dengesiz davranışlarını sergiliyordu.

Yusuf'un açtığı dizüstü bilgisayarda İzlenecek Sanatçı ekranı belirdi; Rufeal Makary poz verirken yüzünde güneşli bir gülümseme vardı.

Kidan'ın içindeki yaratık kendini serbest bıraktı. Tehdit kokusu karşısında pençelerini gerdi ve uzattı. Dizüstü bilgisayarını kaldırdı ve Rufeal'in kalkık ağzının kıvrımını inceledi. Bu kez kendini bastırmak gibi bir isteği yoktu.

Ömer Ümil'in sert yakarışı aklına geldi: *Oğlumu koruyun.*

GK Yusuf'u teselli ederken Kidan gizlice bodruma indi. Ömer Ümil'in söylediği gibi sol üst köşeden beş kare içeride, hafifçe işaretlenmiş döşeme tahtasını buldu ve kanırtarak açtı. Ağır kutuyu yukarı çekti ve kilidini açtı. Üstünde tırmanış malzemeleri, ipler ve çiviler vardı. Kidan elini soktu, parmakları bir boynuzun çıkıntılarına uzandı ve etrafını sardı. Yanında, içinde yedi kutu mermi olan bir silah duruyordu. İçine güç doldu. Burada bol miktarda vardı. *Bu iyi bir şeydi.* Sırada ne varsa ona hazırlanmak zorundaydı.

KIDAN VE SUSENYOS ÇALIŞMA OTURDU, ATEŞ YAKILDI, ve bir hayatın sessiz sedasız nasıl söndürülebileceğini konuştular. Yaptıkları bu anlaşmayla yeni bir zemin bulmuşlardı ve bir cinayet planlamanın birlikte yapacakları ilk iş olması çok uygundu. Birbirlerine karşı sahip oldukları tüm zehirli enerjiyi belirli bir göreve kanalizettiler ve kanayan bir ceset üzerinde çalışan iki cerrah gibi yaptıkları işi hayranlıkla izlediler.

İlk hedefleri Rufeal Makary idi. Kidan'ın ilk isteğiydi.

Cinayeti bastırmanın üç yolunu paylaştı: göze çarpmayan bir silah, gizli bir yer, tutarlı bir hikaye. Öfkeli halindeyken, bu sütunlardan biri çöktüğünde yağan cehenneme tanık olmuştu. Cinayet dedikoducu bir orospuydu ve konuşmaya bayılırdı. Onu tüm bilgilerden yoksun bırakmak zorundaydılar.

Rufeal Makary yoğun bir öğrenciydi, çalışmadığı sürece etrafı sık sık insanlarla çevriliydi. Umil Sanat Müzesi'nin ikinci katındaki üçüncü oda, Rufeal'in uzmanlık alanı olan mozaik sanatına ayrılmıştı. Raflar, parçalanmayı ve çarpıcı parçalar halinde yeniden düzenlenmeyi bekleyen seramikler ve renkli taşlarla doluydu. Küçük bir tökezleme büyük bir gürültüye yol açabilirdi. Oda aynı zamanda asansörü ve köşedeki kamerayı net bir şekilde görebiliyordu. Ama Rufeal binanın batı tarafına, kameraların kör bir noktaya sahip olduğu yere taşınacak olursa, yerlerini bulmuş olacaktı.

Silah çok daha zordu. Kazara olmuş gibi görünmeliydi ki soruşturmaya gerek kalmamasın -ya da cesedi taşımak, gömmek ve hikâyenin kontrolünü kaybetmek zorunda kalmayalım.

Kıdan zehir fikrini düşündü ve potansiyel tespit edilemezliği hoşuna gitti. Mozaik camında ya da odanın duvarlarında bir şey olabilirdi. Zaman alacaktı ama Rufeal yakında ölmüş olacaktı.

Susenyos elindeki kadehi dudaklarına dayayarak onu izledi. "Tehlikeli bir şekilde karşı konulmaz oluyorsun."

Küçük masanın üzerindeki meyve tabağına uzandı ve bir çileği ısırdı.

"Tartışmamıza katkıda bulunmuyorsun."

"Karanlık zihninin nasıl çalıştığı dikkatimi dağıtıyor."

Ona sert bir bakış fırlattı. "Hadi ama, muhtemelen ondan kurtulmanın daha kolay bir yolu . Paylaş."

"Bu incitici bir varsayım. planlamak için nadiren bu kadar çok zaman harcarım."

Dudağı hafifçe titredi. Daha da yaklaştı, kıvrılmış bacağı onunkine sürtündü.

"Bu bir gülümseme miydi?"

Kırpiklerini kaldırdığında hiçbir iz yoktu.

"13.'nün neden senin peşinde olduğunu bilmemiz gerekiyor," dedi ciddi bir şekilde.

Yüzündeki ışık kayboldu, yerini gök gürültülü bulutlar aldı. "Ailelerin bir vampirin bir evi miras almasından memnun olmayacağını hep biliyordum. Bu Uxlay'de bir ilk olacaktı. Ama bana komplo kurmak için bu kadar ileri gitmek... Bunu yapabileceklerini düşünmemiştim."

Onun hayal kırıklığını anlıyordu. "Ömer Ümil evlerin bağımsızlık istediğini, her birinin kendi yasasını koyacağını söyledi."

Susenyos doğruldu. "Emin misiniz?"

Kadın başını salladı.

Ateşe baktı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Bu evrensel yasayı çiğnemek olur. Uxlay savunmasız kalır." Sesi karardı. "Ne halt planlıyorlar?"

"Anlamadığım şey, neden evrensel yasayı doğrudan çiğnemediğiniz? Neden bütün bir grup oluşturalım?"

"Dekan Faris, sınır yasasını çiğnemeye cüret eden her evin üzerine Sicion'larını salacaktır. Eğer çiğnemeyi planlıyorlarsa, ki bunu yapabileceklerinden bile şüpheliyim.

sınır boyunca her evin aynı anda yapması gerekiyor. Yani Dekan Faris'in sızıntıyı onarmak için yeterli zamanı olmayacak."

Bakışlarındaki hesaplama kadının ürpermesine neden oldu.

"June ellerinde," dedi sessizce. "Omar bir varise ihtiyaçları olduğunu ve ona zarar vermeyeceklerini söyledi." Alt dudağı titredi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Susenyos uzun süre bu konu hakkında düşündü. "Muhtemelen. Özellikle de onların tarafında olmadığını açıkça belirttiğin için. June'un gelip Adane Hanesi'nin efendisi olmasına ihtiyaçları olacak. Eğer o ellerindeyse, hayattadır."

Kidan derin bir nefes aldı ve onaylandığı için minnettar oldu. "Ama Anoet Ana'ya senin adını kim verdi?"

Çenesini ovuşturdu. "Büyük ihtimalle Ramyn'i öldüren aynı vampir. Kim olduğunu biliyor musun?" Sadece Slen biliyordu.

"Hayır, ama öğreneceğim," dedi kararlılıkla.

Acı acı gülümsedi. "Düşünsene, bunca zaman bir düşmanı paylaştık. Çok uzun zamandır birbirimize karşı oynuyoruz. Açıkçası, bu çok aşağılayıcı. Tüm bunları tam olarak kimin planladığını öğrendiğimde, şiddetli ve yavaş bir ölüme maruz kalacaklar."

Ensesindeki tüyler ölümcül vaat karşısında diken diken oldu.

Ona dikkatli bir bakış attı. "güvenmeliyiz. Artık oyun yok."

Ev bu ifadenin altında gıcırdadı. Ona gerçekten güvenebilir miydi? Bu zordu ve zaman alacaktı. Ama ağırdan alabilirlerdi. Başını salladı ve koltuğa daha da yerleşti, başını geriye atarak ateş ışığının altın rengini almasını sağladı.

Vücudu gevşedi ve omuzları gevşedi. Kidan evinde en son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğini hatırlayamıyordu.

Onun evi. Bu kâbus gibi evin onun olduğunu düşünmek ne tuhaf bir düşünce.

"Ruféal'e dönelim. Bir vampirin ortağın olmasının bazı avantajları olduğunu düşünüyorum. Güçlü ve hızlı olduğunu biliyorum ama başka ne var?" diye sordu.

"Şimdiden standartlarınızı karşılayamıyor muyum?" Susenyos cevap verdi. Kidan onun gülümsediğini duyabiliyordu.

"Yusuf pençeleriniz olduğunu söyledi ama benimle dalga geçtiğini biliyorum." "Pençelerimiz var."

Bakışları adamın iri ellerine kayarak daha yukarı kaydı. "Öyle mi? Yapabilir miyim?"

Gördün mü?"

Gözlerinde eğlenen bir parıltıyla elini uzattı. Şimşek şeklindeki açık yeşil damarlar zengin kahverengi tenini süslüyordu. Sonra temiz, kısa tırnakları geniş pençelere dönüşüyor, uçları kömüre batırılmış gibi kararıyordu. Dudakları aralandı ve mürekkepli tırnakların izini sürdü. İpliği kesecek kadar keskindi.

"Nasıl oluyor da onları kullandığını hiç görmüyorum?" Sesi hayranlıkla dalgalanıyordu.

"Pençeler genellikle doğamızın bizi tamamen ele geçirmesine izin verdiğimiz, insandan çok canavara dönüştüğümüz anlamına gelir. Çoğumuz bundan hoşlanmayız ama... belli ki sen hoşlanıyorsun."

İz süren ellerini hemen geri çekti. "Sadece güçlerini merak ediyordum."

Dudağı bükük kaldı. "Evinizde kendi yasanızı yaratma yeteneği mi? İşte gerçek güç budur." Elini uzattı. "Gidelim mi?"

Kidan'ın içi burkuldu. Ama bu onların anlaşmasıydı. 13'ünde ona yardım etti. O da evi idare etmesine yardım etti. Her akşam gözlemesine dayanmaya çalışıyorlardı. Birlikte. Ev ustalaşmak için barış istiyordu.

Parlayan odanın dışına doğru ilerlediler. Endişe Kidan'ın midesini sıkıştırdı. Oraya en son gittiğinde June ona mavi hapi vermişti.

"Orada ne kadar kalmak zorundayız?"

"Kalabildiğimiz kadar."

Kemikleri zayıfladı.

"Ailem... Neden sana bu yasayı koydular?" "Sonsuza dek kalayım ve evinizi koruyayım diye."

Kulağa neredeyse zalimce geliyordu. Madem onlarca yıldır onların yanındaydı, neden ona güvenmiyorlardı? Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, kollarını kavuşturarak alçak sesle konuştu.

"Ailen bu evi insanlara değer vermeyen birine bırakamazdı. Beni bu ölümcül kusurdan kurtarmaları gerekiyordu ve insan olmaktan daha iyi bir ders olabilir miydi?" Kelimeyi söylerken ağzını eğdi ve solgun odaya dik dik baktı. "Yani burası beni ölümsüzlüğümünden mahrum bırakıyor. Beni ölümlerle yüz yüze getiriyor."

"Ama yasayı sadece senin için koydular. Diğer Adanalı dranaikler için değil. Neden?" Bir elini yüzüne sildi. "Ailen beni kaçarken buldu."

Tehlike gelirse onları terk edeceğimden endişeleniyorlardı. Asla gitmediğimden emin olmak istediler."

Kaçarken... Neyden? "Bekle, gidemez misin?"

"Bir kez yaptım. Sonra döndüğümde odalardan birinin değişmiş olduğunu gördüm." Yavaşça anladı. "Evi terk ederek tehlikeye attın."

Çenesini ovuşturdu, öfke içini kemiriyordu. "Yasanın dili kasıtlı olarak muğlak, bu yüzden hangi eylemin onu tetiklediğini asla bilemiyorum. Çok dikkatli olmalıyım. Aksi takdirde, benden parça parça almaya devam edecek. Oda oda."

Kidan'ın kaşları çatıldı. "Neden Uxlay'ı terk etmiyor ve bir daha dönmüyorsunuz? Kanun sadece bu evin içinde geçerli, değil mi? Sadece bir daha geri dönmeyeceğinden emin olmalısın."

Yüzünde bir fırtına koptu. "Hayır, tek güvenli yer Uxlay."

Güvenli mi? Burası güvenli miydi?

"Neye karşı?"

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti. "Sana daha fazlasını anlatamam. Keşke anlatabilseydim. Ama bu bile kanunu tetikleyebilir ve bana bir odaya daha mal olabilir."

Parmakları çaresizlikle kapandı ve açıldı. Kidan'ın kaşları çatıldı. Etete onu dışarı sürükleyene kadar yarı ölü yattığı o geceleri hatırladı. Herkesi dokunulmaz olduğuna, dilediğini yapmakta özgür olduğuna ikna etmişti ama yine de ondan farklı değildi, bir söze, bir vaade bağlıydı.

Kidan ölü soğuğa göğüs gererek içeri girdi. Susenyos da hemen ardından keskin bir nefes çekerek onu takip etti. Yere yerleştiler, ay kahverengi tenlerine vuruyordu ve kılıçların üzerlerine düşmesine izin verdiler.

June ile başladı. Uyuyordu, cansızdı. Sonra Mama Anoet, çığlık atıyor, ölüyor. Tüm dünya Kidan'dan korkuyordu.

Kidan dudağını o kadar sert ısırды ki eti yırtıldı ve kanadı. Susenyos acısını daha iyi idare etti, gözleri kapalıydı. Acı çektiğini gösteren tek şey parmaklarının yumruk haline gelmesi ve damarlarının kolları boyunca uzanmasıydı.

Kidan'ı rahatsız eden görüntü tanıdık bir yüze, kendi yüzüne dönüştü. Kırmızı gözbebekleri ve kanayan bir ağız olan Kidan. Kidan'ın bu versiyonu June'u bir pencerenin arkasından izlemiyordu; June'un boynunu ısırarak, dudaklarını boyayan oydu. Bu Kidan üvey annesini öldürdü ve keder ya da pişmanlıkla değil, öfkeyle isyan etti. Kız kardeşini sadece hor görüyor ve onu terk ettiği için ona bir ders vermek için yanıp tutuşuyordu. Derisini yırtıp atmak istiyordu.

ve terör yağıdıracaktı. Bu Kidan ölmek zorundaydı.

June'un hayaleti ona doğru geldi, elinde bir bıçak, gözlerinin yerinde aylar vardı. Kidan'ın eli bıçağın kabzasına dolandı ve June bıçağı Susenyos'un göğsüne götürmesine yardım etti.

Şurada.

Sonra bıçak dönmeye başladı, Kidan'ın kolu kendi kalbine dokunmak için eğildi.

Şurada.

Kidan vicdanına yalvarmaya çalıştı. Hâlâ iyiliğe hizmet edebilirlerdi ama June bu odada onu dinlemedi. Gözleri Kidan'ı yakıyor, bir cehennem gibi tutuşturuyordu. Kidan'ın nefesi kesildi, çığlık atma dürtüsü boğazına tırmandı. Acı ve çığlık birlikte giderdi. Bu tek kurtuluş, tek çıkış yoluydu. Bunu içinde tutamazdı. Gitmek zorundaydı.

Susenyos'un gözleri fal taşı gibi açıldı. İkisi de konuşamıyordu ama bakışları ona dayanmasını söylüyordu. Kalmasını. Gitmesi için yalvardı, yanakları ıslanmıştı.

Şimdi yap. Öldürün onu. Tüm kötülükleri öldür.

June'un sözleri gürledi.

Kidan vahşi bir hırıltıyla Susenyos'a saldırdı. Onu zapt etmeye çalışırken kaşları yukarı doğru kalktı. Elinde bıçak yoktu ama bu onu durdurmadı. Onu tırmalayıp tırmaladı, yanağına temas etti ve sıcak kan çekti. Adam tıslayarak onu kenara itti. Güç illüzyona çarptı ve ikisi de kendilerini koridora atıp nefes nefese kalarak çıkışa doğru fırladılar.

"Bu düşündüğümde daha zor olacak," diye nefes nefese yanağına dokundu ve tiksintiyle parmaklarının arasındaki kanı ovuşturdu. Deri çoktan kendi kendine ağ örmeye, iyileşmeye başlamıştı.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı Kidan, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Kendimi kontrol edemedim."

Anlamış gibi başını salladı. "Acıyı sona erdirmek için bir yol arıyorsun. Ne yazık ki beni öldürmenin çözüm olduğunu düşünüyorsun."

Bakışlarını onun üzerinde tuttu, ifadesi okunamıyordu. Sadece o değil. Onun da. Bıçak onun kalbini işaret etmişti.

"Ben de duyuyorum," dedi bir süre sonra. "O içgüdü, derinlerde, acıyı sona erdirmek için elinden geleni yapmanı söylüyor."

"Sana ne yapmanı söylüyor?"

Tereddüt etti, ellerini yumruk yaptı, sonra serbest. "Zamanı geri çevir ve halkımı ölümden kurtar."

Demek işkencenin merkezinde bu vardı. Kidan boynundaki, halkının giysilerine ve hazinelerine giden anahtarlığa baktı. Bunu kaybetmenin acısıyla gözleri doldu.

"Ama sen... yapamazsın."

"O zaman sorunu görüyorsun." Odayı yakıp kül etmeye yetecek bir alevle odaya baktı. "Sen dinlen."

Minnettar bir ifadeyle duvara yaslandı. Susenyos içeri girdi ve perili odaya yerleşti. Yüzü buruştu ve avuç içleri kanadı ama saatlerce zorladı.

Zihinleri senkronize olabilirdi ama kalpleri daha farklı olamazdı. Adam ölümsüzlüğü için savaştı. O ise ölüm için savaştı.

Ve oda onların doğaları tarafından parçalanacaktı.

OceanofPDF.com

SUSENYOS ODASINDA BİR MEKTUBU ELE ALIYORDU. KIDAN masaya yaslandı güneş ışığının içeri süzülüşünü izliyordu. Burası cezalandırıcı gözlemevinden çok farklıydı. Belki de bu şekilde tasarlamıştı. Bir anlık huzur için.

Konuşurken yazdı. "Rufeal için her şey hazır. Bu sadece bir zaman meselesi."

Dün Susenyos, Rufeal'in sanat odasının yakınındaki tuvaletlerin borularını patlattı. Pek çok hoşnutsuz sanat öğrencisi sergi öncesinde kütüphane odalarını ayırtmak için acele etti, ancak Rufeal eski arkeoloji bölümünün eserleri sakladığı bir depo alanı hakkında bir ipucu aldı. Burası antik Musaların konuşmalarının duyulabileceği kadar sessizdi. Günün sonunda Rufeal çalışmalarını o alana taşımıştı. Orada hiç kamera yoktu.

Kidan'ın omuzları gevşedi. Anlaşmalarından emin değildi ama Susenyos'un cinayeti sorgulamadığı anlar gerçekten takdir etmesini sağlıyordu.

"Ne yazıyorsun?" diye sordu. "Gel ve gör."

Oda her adımda vücudundaki gerginliği eritiyor, güneş soğuğu kovalıyordu. Bir an için gözlerini kapadı ve güneşin onu yıkamasına izin verdi. Duyuları yumuşak yağmur ve toprakla doldu. Bu oda neden bu kadar

Sakinleştirici mi?

Kirpiklerini kaldırdığında Susenyos onu izliyordu, gözlerinde garip bir yoğunluk vardı. Boğazını temizledi ve ona doğru yürüdü, omzunun üzerinden okudu.

"Ölümsüz'e mektuplar mı?" dedi, onun sessiz bakışını kırmayı umarak.

Adamın gözleri yavaşça kadının yüzünden uzaklaştı. "Evet, bana gönderilen mektuplar."

Kidan tavana kadar uzanan raflara baktı. Binlerce parşömen olmalıydı.

"Tam olarak nedir

bu?" "Bir hizmet."

"Ne için?"

Sesi şaşırtıcı bir ışıkla dolup taşıyordu. "Özellikle de tarihte ve günümüzde toplumda en az korunan bireyler olan Siyah kadınlar için. Uxlay'ın dışında yaşarken, benden yardım isteyebilecekleri bir yol düşündüm. Her yerde olamazdım, evlerinin ya da işyerlerinin içinde olamazdım ama bir parça parşömen ve mürekkep olabilirdi. O zamanlar mektup en kolay ulaşılabilen iletişim aracıydı ve bulabildiğimiz herkese yazıyorduk. İlk başlarda kimse yazmıyordu. Şimdi her gün, her saat yazıyorlar. Bazı talepler acil, bazıları değil; bazıları sadece daha fazla yaşam istiyor."

Yarattığı şeyle gurur duyuyor gibiydi ve onu bir kez daha yeni bir rolde bulmak şaşırtıcıydı. Kidan onun hangi versiyonunun doğru olduğunu anlayamıyordu. Ama bazıları on dokuzuncu yüzyıla kadar uzanan mektupların büyüklüğü onu hayrete düşürmüştü.

"Her birine cevap yazıyor musunuz?" "Evet."

"Ne diyorsun?"

"Onlara gerçeğı söylüyorum. Beni hiç görmeyebilirler ama hayatlarındaki varlığımı hissedecekler. Bugün, yarın, bundan on yıl sonra. Tıpkı bir bulutun gölgesi ya da kişisel bir his veren bir rüzgar gibi, onları duyduğumu bilecekler."

Masanın üzerine eğilmiş, dalgın bir şekilde başka bir mektuba uzanırken, bileziğı adamın kalemine takıldı ve koparak açıldı. O daha yakalayamadan, küçük mavi hap masanın üzerine düştü.

Kaşlarını karartan bir soruyla topladı.

Kahretsin. Kalbi sıkıştı.

Hızlı düşünmek zorundaydı ama hiçbir kelime gelmedi.

"Kıdan?" Kızın adı adamın dudaklarında kasıldı. "Düşündüğüm şey bu mu?" "Bunun için endişelenme. Her ihtimale karşı." Omuz silkti.

"Her ihtimale karşı seni öldürebilecek bir şey mi giyiyorsun?" Sesinde bir tedirginlik vardı.

"Bunun benim seçimim olmasını istiyorum. Saldırıya uğrarsam... işler kötüye gitmeden bitirmek için, anlıyor musun?"

Yüz ifadesinden bilmediği anlaşıyordu. Kıdan ondan aldı, uzaklaştı ve bileziğini düzeltmeye çalıştı. Onun yargılamasını istemiyordu.

Bir türlü tutturamıyordu ve gözlemevinin acısı içine işliyordu. June'un varlığı bu alana sızmış, ona verdiği sözü tutmaması gerektiğini hatırlatıyordu.

Tüm kötülükleri öldür.

Adam ona doğru uzanıp avucunu açana kadar onun hareket ettiğini hissetmedi. Tokanın bir parçası elindeydi. Parmakları titreyerek kopçayı aldı, sinirlerinin onun ani yakınlığından mı yoksa yanlışlıkla en karanlık sırrını görmesinden mi kaynaklandığından emin değildi.

Başparmağının etini inciterek metali düzeltmeye çalışırken hiçbir şey söylemedi. Metal kapanmıyordu. Adamın elleri kadınıninkilerin üzerinde duruyordu. Kadın işi ona teslim etti ve o da sıkıştırarak kapattı. Tıpkı onların obje atölyesi gibiydi ama bu tamir ettikleri bir hazine değildi. Kıdan'ın bir parçasıydı, parçalara ayrılmak üzere çıplak bırakılmıştı.

İş bittikten sonra uzun süre sessizce oturmalarına izin verdi. Zamanın boşluğu çarpan kalbini sakinleştirdi.

Geçmişini paylaşmak zorunda hissetti. Bu oda, bunu yapmanın güvenli olduğunu fısıldıyordu.

"Anoet Ana'nındı. Bir tane onun için, bir tane de June için yapmıştım. Kelebeklerin dönüşümün sembolü olduğunu söylerdi ama ne tür olduğunu asla. Bazı insanlar değişmeden daha iyidir, sence de öyle değil mi?" Hüzün onu sarmıştı. "Ben değiştim ve bu onu öldürdü."

Sözleri alçak sesle ve ciddiye. "Yapman gerekeni yaptın."

Tabii ki onu yargılamazdı. Cinayette yanlış bir şey görmüyordu.

"Ölümün seni bundan kurtaracağını sanıyorsun," diye mırıldandı.

"Güneşten bile daha sıcak yakacak o hiçlik."

"İstedğim şiir değil, onun cezası. Ya yanmak istersem?"

"Çünkü sen çok kötü, çok alçak, çok çürümüşsün." Sesinde alaycı bir ışıık yüzüyordu. "Eğer sen bunların hepsiysen, geri kalanımız için ne umut var?"

Sesi sertleşti. "Ne yaptığımı.... neler yapabileceğimi biliyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Sonunda potansiyel dengimi bulduğumda, onun kendini bu dünyada kalacak kadar sevememesi çok yazık." Kahverengi gözlerini ona kırıştırdı. "Kendinden bu kadar nefret ederken gözlemevini nasıl fethedeceksin?"

Sorduğu soru karşısında neredeyse büyülenmiş olan Kidan gözlerini kaçıramadı. Adamın durgunluğu onu her zaman etkilemişti; düz siyah gözleri, bakışlarını kesintiye uğratacak doğal bir göz kırpışı bile yoktu.

"Kendini gerçekten seviyor musun?" diye fısıldadı.

O her zaman çok sabit, kımıldamazdı. Böyle bir kesinliğin nasıl bir his olduğunu tatmak istiyordu. Bu kadar uzun yaşamış olmak ve bunu yapmaya devam etmek.

Ona bunu düşünme nezaketini gösterdi. Güneş ışığı kusursuz koyu teninde dalgalar halinde dans ediyordu ve ne kadar şiddetli bir şekilde sonsuz olduğunu fark etti.

"Evet. Eğer bunu ölümsüzlüğün peşinden gitmeye devam edemezler."

Şimdi göz kırpmama sırası ondaydı. İhtiyaçtan gözleri kurumuş, su film gibi gözlerinin üzerinden kaymıştı ama yine de bakmaya devam etti. "Nasıl?"

Yaklaştı, başını eğdi ve başparmağını yanağında gezdirdi. Bu ani yakınlık onu ürküttü ama geri çekilmedi.

"Sana öğreteceğim. Eğer bana izin verirsen, sana kendini sevmenin binlerce farklı yolunu öğretebilirim." Verdiği söz kadının ruhunu tedirgin etti.

Kendini sevmek tehlikeli bir şeydi. Çünkü Kidan sevdiğinde, tamamen severdi. Bencilce.

Kendisini ele geçiren ani soğukluğu görmezden gelen Kidan kendinden emin bir şekilde uzaklaştı. Giderken parmaklarını parşömenlerin üzerinde gezdirdi. Fısıltıları, yakarışları ve istekleri düzgünce kelimelere sığıyor, hepsi onun tarafından ziyaret edilmeyi bekliyordu.

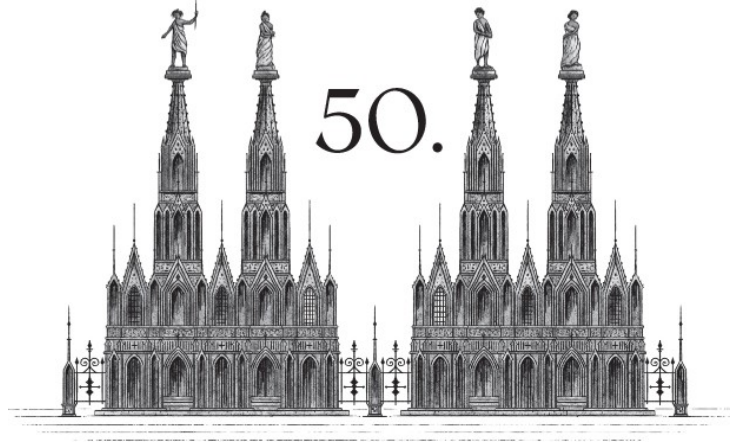
O gecenin ilerleyen saatlerinde kendini ona ilk mektubunu yazarken buldu. Kelimeler onu konsantre olmaya, ne hakkında konuşacağını seçmeye zorladı. June. Mama Anoet. Ailesinin ölümü. Seçenekler su yüzüne çıktı ama sayfaya şaşırtıcı derecede dürüst başka kelimeler döküldü.

Ölümsüze Mektup,

Sanırım ölmek için doğmuşum. Yaptığım her şey anlamsız geliyor ya da daha kötüsü zarar veriyor. İyi olduğuna inandığım düşünceler bile kana susamışlıkla sonuçlanıyor. İçimde bana ait olmayan bir şey var. Dışarı çıkmak isteyen katı ve keskin kenarlı bir şey. Sırf beni memnun etmek için dünyayı yıkmak, kırmak, yeniden düzenlemek, tamamen paramparça etmek istiyor. Bu açlıkla ne kadar savaşırsam, o kadar kaybediyorum. Bedenimi, zihnimi, kalbimi ele geçiriyor. Buna dayanamıyorum. Sessizlik ve huzur istiyorum. O kazanmadan önce kendim bitirmeliyim. Lütfen, bana nasıl dayanacağımı söyleyin.

Parmakları titredi ve hepsini kazıma isteğiyle savaştı. Adını, ülkesini ya da yılını yazmadı. Onun olduğunu bilmesini istemiyordu. Ertesi gün, ev boşken, onu parşömenlerden birinin altına koyarak tamamen gömdü. Perdeler dalgalandı ve sözleri kaybolursa ve isteği cevapsız kalsa da, ev mırıldandı ve sanki anlıyormuş gibi dinledi.

OceanofPDF.com

KIDAN'I GECENİN BİR YARISINDA YÜKSEK SESLE VURARAK UYANDIRDI. Koştı. Aşağı ışığı yaktı. "Alo? Kim o?"

Kapı çalınmaya devam etti ve Kidan Susenyos'u aradı ama evin kendi tarafı karanlıktı.

Kapının kilidini açtığında, biri diğerine destek olan iki figür içeri daldı. Yusuf ağır bir şekilde Slen'e yaslanmıştı ve kısık, kederli bir ses çıkarıyordu. Işığa doğru adım attıklarında, Kidan kanı gördü. Damarlarından buz fışkırdı.

"Ne oldu?"

Slen'in gözleri şokla dolmuş, sesi nefes nefese kalmıştı. "Bu bizim kanımız değil."

Kidan sustu.

"Sana güvenebileceğimi söylediğinde ciddi miydin?" Slen sordu, sesindeki önceki titreme kaybolmuştu.

Kidan konuşamayacak kadar şaşkındı. "Öyle mi yaptın?" Slen daha yüksek sesle sordu. "Evet, evet. Elbette."

Slen bir an tereddüt etti, sonra Yusuf'u teslim etti. Kidan onun ağırlığıyla neredeyse yere yığılıyordu.

"Bazı şeyleri halletmem gerekiyor."

"Bekle, sen ne--"

Slen çoktan dönmüş, portmantodan bir ceket kapmış ve kaçmıştı. Kidan Yusuf'u kanepeye taşımaya çalıştı ama ikisi de kanepeye birkaç santim kala tökezlediler.

Yusuf sarsıldı. Kidan onu sakinleştirmeye çalıştı, korkusu artıyordu ama Yusuf onu itti ve başını ellerinin arasına alıp bir şeyler mırıldanarak halıya gömüldü.

"Ne oldu?" diye tekrar sordu.

Başka bir dilde bir şeyler fısıldıyordu, sesi kalbini parçalayan acı dolu yalvarışlarla bükülüyordu.

"Yusuf, lütfen. Bana ne olduğunu anlat."

Buklelerinin üstünden Susenyos'un çıktığını gördü.

"Bağışlayın beni," dedi Susenyos.

"Ne?"

"Beni affet. Söylediği şey bu." Susenyos çenesini Yusuf'a doğru kaldırdı.

Kidan sakinleştirici sözler fısıldarken Yusuf ileri geri sallanmaya devam etti, işe yarayacağından emin değildi ama duramıyordu.

"Rufeal..." diye soluk soluğa bağırdı

Yusuf. Kidan şok içinde Susenyos'un gözleriyle karşılaştı.

Susenyos çömeldi. "Peki ya Rufeal?" Yusuf'un sesi soğuk bir şoka dönüştü. "O... öldü." Kanlı ellerine baktı.

"Ona zarar verdin mi?" Kidan sesini alçaltarak fısıldadı.

"Yapabileceğimi... düşünmedim."

O sessizce hıçkırırken kalbi kendi üzerine çöktü. Kidan hayatı boyunca sadece iki kez dua etmişti. June'un kaçırıldığı gece ve üvey annesini öldürdüğü gece. Her ikisi de onu dize getirmişti, kaçınmak için kendini yok ettiği derin kayıplardı. Yusef'in ruhunun bu kaybı onu derinden sarsmıştı.

Artık dua etmiyor, evrendeki tüm tanrılara kendisinden tüm iyilikleri aldıkları için lanet okuyordu. Neden onlar için yeterli değildi? Neden etrafındakileri zehirlemek zorundaydılar?

Kidan usulca Susenyos'a seslendi. "Onu yukarı çıkarmama yardım et."

Her birinin kolunu diğerinin omzuna koyarak onu duşa götürdüler ve kapıyı kapattılar.

"Ne oldu böyle?" diye sordu, sesi çatlayarak. "Bundan sağ çıkamaz. O iyi bir insan. Ya 13'ler bunun için onun peşine düşerse?"

Kidan o geceye geri döndü, bir hayvan gibi bir hücreye atılmıştı. Kalbi sıkıştı. Ve tekrar sıkıştı.

Susenyos, üstlerindeki ampulün titreyen ışıklarına aldırmadan, dönmeden önce konuştu. "Sana söylediklerimi unutma. Sen ona yardım edeceksin, ben de sana yardım edeceğim."

Kidan başını sallayarak bu sözlere sarıldı.

Aşağı indiklerinde Slen elinde örtülü bir resimle dönmüştü. Onun varlığıyla bir öfke kıvılcımı alevlendi.

"Bunu ona sen mi yaptırdın?" Kidan talep etti.

Slen ifadesiz bir şekilde baktı. "Yusuf böyle bir şeyin üstesinden gelebilecek donanıma sahip en son kişi."

Kidan hışımla ona doğru yürüdü. "Ne oldu böyle?"

"Daha da önemlisi, ceset nerede?" Susenyos arkadan görünerek sordu.

Slen, Kidan'a kaşlarını kaldırdı. "Dranaic'im icabına baktı."

"13'ündeki dranaic'in mi? Kim?"

Slen cevap vermeyi reddetti.

Susenyos kollarını kavuşturdu, gözleri güvensizlikten taş kesilmişti. "Bilmemizi istemediğiniz özel bir neden var mı? Belki de cinayetlerinizi başka bir masumun üzerine yıkmayı planlıyorsunuzdur."

İkili birbirlerine baktı, ne eğildi ne de gözlerini kırptı. Dakikalar geçiyor. Kidan orada olmasaydı birbirlerine saldıracaklarından emindi.

Kidan sessizliği bozdu. "Slen, bize neler olduğunu anlat."

Slen gece yaşananları anlatırken Kidan oturamayacak kadar telaşlıydı. Rufeal Makary öğleden sonrasını ünlü *Mavili Kadın portresinin* mozaiği üzerinde çalışarak geçirmişti. Şu anda şöminenin karşısında duran parça buydu. Onu gören Kidan, güzelliğinden etkilenmiş bir halde koltuğa çöktü. Rufeal kadının teni için zengin koyu sarı bir seramik, dalgalar gibi çağlayan elbiseleri için de masmavi bir cam seçmişti. Cam, mavinin serulean tonundaki gökyüzünü yansıtıyor ve kadının tenini sanki denizin kendisine sarılmış gibi renklendiriyordu. Küçük bir sapma dışında orijinalinin mükemmel bir yeniden yaratımıydı; yaratıcısının kanı göğsünde ve boynunda iki ayrı şerit halinde akıyor, şok edici bir kırmızı sprey tüm gözleri üzerine çekiyordu.

Kidan'ın kulakları uğuldadı. Şiddet onu utandırmıştı, hatta daha da fazla.

nazik bir ruha sahip olduğunu düşündüğü birinden geldiğini fark etti.

Cinayet silahı bir çekiçti. Rufeal'in eseri yaratmak için cam ve seramiği parçalamakta kullandığı çekiç.

"Yusuf bunu neden yapsın ki?" Kidan fısıldadı.

"O da bilmiyor." Slen öne doğru eğildi. "Bununla başa çıkamayacağını biliyorsun."

Kidan onun ses tonundan hoşlanmamıştı. "Ona yardım edeceğiz." "Hepimizi kendisiyle birlikte aşağı çekecek."

"Onu terk edemeyiz. 13'üncü peşine düşecektir."

"Onu tanıyorum."

"Onu tanıyorsun." Kidan kötü bir kahkaha attı. "Yine de onu bir kenara atan ilk kişi sen misin?"

"Hapishaneden ya da 13'ünden bahsetmiyorum. Dranacti'den bahsediyorum. Odaklanamayacak ve bu hepimize zarar verecek."

"Bir ders için arkadaşını terk mi edeceksin?" Kidan ağzı açık kaldı, onun yüzüne baktı.

"Başımdan beri hedeflerim konusunda dürüst oldum." Kidan'ın burun delikleri alevlendi. "Sınıfı *birlikte* geçeceğiz."

Slen gitmek için ayağa kalktı, resme bakmak için durakladı. "O şeyi yak ve 13'lerin hepimiz için gelmemesi için dua et."

Kidan gözlerini *Mavili Kadın'a dikti*. Çarpıcı güzelliği inci gibi gözleriyle eşleşiyordu. Kidan görüntüye o kadar odaklanmıştı ki düşün durduğunu duymadı. Sadece kanepenin üzerinde büyüyen gölge onu Yusuf'un varlığından haberdar etti. Sıçrayarak portreyi örtmeye çalıştı.

Perili ve odaklanmamış bakışlarıyla onun tam arkasını gördü.

Elini amaçsızca kaldırdı ve tekrar yanına dayadı. "Bu gece burada uyumalısın."

Ona hiçbir yanıt vermedi.

Kidan'ın aklında sorular vardı ama şu anki haliyle bunları önüne koyamıyordu. İlerledi ve kanepeye uzandı, hâlâ portreyi izliyordu. Kidan çamaşır odasından bir battaniye getirip ona uzattı. Resmi kaldırıp kaldırmamakta tereddüt etti. Yok edilmesi gerekiyordu. Ama aynı zamanda onu biraz daha incelemek istiyordu. Resimde dikkatini çeken bir şey vardı. Karşı kanepeye yerleşti ve resmi yukarı taşımadan önce Yusuf uyuyana kadar bekledi. Onu makyaj masasının arkasına kaydırды. Belli bir hesaplama düzeyi vardı.

Slen'in Ramyn'i öldürmesi, Yusuf'un ki ise ani ve kontrolsüz bir şiddet patlamasıydı. İkisinden de hiç beklemediği eylemler.

Onları kurtaramazsın.

June'un sesi açık pencereden ona doğru yöneldi ve Kidan hızla pencereyi kapattı. Kidan'ın nefesi buğulandı.

Ya başkalarına zarar verirlerse? Ellerine daha fazla kan bulaşmasını gerçekten istiyor musun? Alternatif, yeni arkadaşlarını bu dünyadan uzaklaştırmaktı. Başını iki yana salladı. Arkadaşları başka kimseye zarar vermezdi. Onlar bir

Hata. Bir hata. Evet. June'a dua etti.

Bırak yaşasınlar.

Sayıklama halindeyken Kidan, June'un arkadaşlarını bilerek zehirlediğini düşünmüş, öyle ki Kidan uyandığında ilk düşündüğü şey onlarla huzurlu bir gelecek olmuştur.

OceanofPDF.com

RUFEL MAKARY'NİN CESEDİ UXLAY SINIRLARI DIŞINA ÇIKARILDI, uzuvları çevredeki ormanlara dağılmıştı. Şaşırtıcı bir rapor, vahşi bir hayvan tarafından parçalandığını gösteriyordu; yüz hatları neredeyse tanınmaz haldeydi. Slen'in dranaic'inin cesetlerle başa çıkma konusunda hastalıklı bir yöntemi vardı.

Makary Hanesi, tüy ve parşömen iğnelerini kırmızıya boyadı ve onu aile mezarlığına, teyzesi Helen Makary'nin yanına gömdü.

Kampüs, öğrencilerin danışmanlarla konuşmaları için çeşitli fırsatlar sunmuştur. Bunun dışında herhangi bir soruşturma olmadı. Toplumda hiçbir taşkınlık olmadı. Kidan, derin kederin Ramyn Ajtaf gibi ailelerin esas çocuklarına mahsus olduğunu anlamıştı. Rufeal bir yan daldan başka bir şey değildi, evin mirasçısı olmak için on üçüncü sıradaydı.

Yusuf sonraki üç gün boyunca hiç konuşmadı. Slen onu Büyük Andromeda Salonu'ndaki boş odaya götürmelerini önermeden önce düzenli olarak ona eşlik ettiler. Eğer herhangi bir etkinlik yoksa, bu alan genellikle boş olurdu. Ona tuval ve boya verdi ve gitti. Kidan kaldı. Sessizce yemek yemek ve resim yapmak dışında Yusuf hiçbir şey söylemedi. Saatler birbiri içinde eriyip giderken Kidan endişelendi. Yusuf'un karakalem kalemlerinin kâğıt üzerinde çıkardığı sese, onu her yerde takip eden kavrulmuş kabak çekirdeği kokusuna alışmaya başlamıştı.

Yusuf tuvalinden geri çekildi, boyalar tenine bulaşmıştı.

beyaz, kraliyet mavisi ve gri vuruşlar.

"Artık orada değil." Küçük, kırılğan bir sest i ama . Yusuf konuşuyordu.

Kidan rahatsız pozisyonundan doğruldu ve getirdiği kitabı dinlendirdi.

Sıcak kömür yatağının üzerinde duran Siyah bir kadının resmiydi. Yüzü acı içinde kısıtılmıştı ve vücudunun etrafında dört çocuk taşıyordu. Giysilerini çekiştiriyor, boynunu ve sırtını tırmalıyor, ateşten kaçmak için çaresizce etini ısıyorlardı. Kidan büyülenmiş bir halde ona baktı. Bu öylesine saf bir anne sevgisi ifadesiydi ki ne bakmaya devam edebildi ne de gözlerini kaçırabilirdi. Kitabın adını *Dörtlü Araf* koymuştu.

"Artık orada olmayan ne?" Kidan yaklaşarak usulca sordu.

Gözlerini kırıştırdı ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Onu yok etmek istemiyorum.

Bana onu yakmamı söyleyen ses... artık orada değil." "Bu iyi bir şey. Değ il mi?"

"Güzel." Sesi kederle gerildi. "Kendimden nefret etmem gereken tek anda nefret etmemem nasıl iyi olabilir?"

Kidan bakışlarını indirdi.

"Ben... Ben birini öldürdüm, Kidan." Sanki aniden farkına varmış gibi odanın etrafına bakındı. "Neden tutuklanmıyorum?"

"Slen ve ben icabına baktık."

Başını şiddetle salladı. "Siz ikiniz bunu neden yapıyorsunuz? Neden bu iş e bulaştınız?"

"Senin iyi bir insan olduğ unu biliyoruz. Bir kaza yüzünden hayatını mahvetmelerine izin vermeyeceğ iz."

Anlamsızca ona baktı. "Bir kaza mı?"

Son üç gün boyunca kendine hatırlattığı gerçek buydu. O iyi biriydi. Bu hareket onun doğ asını lekeleyemezdi.

"Bir kaza," diye tekrarladı ve adamın omuzlarını tuttu. "Baş ka bir şey varsa bize söylemelisin."

Adam geriye doğru sendeledi ama kadın parmaklarını adamın omuzlarına geçirdi. "Tamamdır Yusuf. Sana yardım edeceğiz. Söz veriyorum."

Kidan ona inanana kadar bırakmadı, perdeli gözlerinden küçük bir ışık sızıyordu. Sonunun kendisi gibi olmasına izin veremezdi. Anoet Ana'nın cinayetinden sonra biri onu bulsaydı hayatı ne kadar farklı olurdu? Onu sakinleştirip her şeyin gireceğini mi söyledi? Omurgası bir anda

Hafıza. *Bir daha asla.*

Slen kapının yanında belirmiş, onları izliyordu.

Kidan Yusuf'un işine dönmesine izin verdi ve ona yaklaştı. "Onunla aran iyi," dedi Slen.

Kidan ona bir bakış attı. "Sen de öylesin. Bu yüzden onu buraya resim yapması için getirdin, değil mi?"

Slen hiçbir şey söylemedi ama Kidan onun kalkanının arkasını görmeye başlamıştı. Yusufu önemsemediğinden değil, sadece bunu göstermekten hoşlanmıyordu. Ve soğuk itirafına rağmen Ramyn konusunda suçluluk hissediyordu. Kidan onu bir şafak vakti, daha sabah kuşları cıvılamadan Ramyn'in mezarını ziyaret ederken görmüştü.

Kidan iç çekti. "Bana hâlâ güvenmediğini biliyorum, ben de sana güvendiğimden emin değilim ama bir planım var."

"Bir plan *vardı*. Susenyos Sagad'ı tutuklatmak. Senin mahvettiğin bir plan." Slen'in sesi sertleşti.

"Özgür olmak istediğini biliyorum, Slen. Ama 13.'nün seni kontrol etmesine izin verme." Bunun üzerine Slen tereddüt etti ve isteksizce "Planın nedir?" diye sordu.

"Ramyn'i kimin öldürdüğünü bana söyledikten sonra Susenyos ve ben 13'ün tüm üyelerini ortadan kaldıracamız."

Slen'in boş gözleri Kidan'ı değerlendirdi, herhangi bir sahtekârlık, sadakatsizlik izi olup olmadığını kontrol etti. "Bu bir intihar. Uxlay'ın neredeyse yarısı 13'ün bir parçası."

"Umurumda değil. Kız kardeşim ellerinde," dedi Kidan hiddetle. Slen ona temkinli bir şekilde baktı. "Babam dışarı çıkamaz."

"Yapmayacak. Bunu benden daha iyi kimse anlayamaz." Kidan nefes aldı. "Şimdi, Ramyn'i kuleden kim düşürdü?"

Aralarına uzun bir sessizlik yerleşti.

Sonunda Slen sessiz bir sesle konuştu. "Adı Titus Levigne. Önce onunla konuşacağım. Yarın dersten sonra sizinle buluşacak."

"Teşekkür ederim." Kidan nefesini bıraktı.

Slen, Yusuf'un boyaya uzanışını izledi. "Yarından bahsetmişken, Quadrantism'i geçmek için ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Kidan içini çekti. "Vampirimin en korkunç eylemini öğreniyorum. Çok güzel."

Susenyos'a arafını sormak için doğru anı bekliyordu, ta ki Yusuf'un olayı ona bunu unutturana kadar. Onun sırlarını ne kadar sıkı koruduğunu bildiğinden, bu hiç de kolay olmayacaktı.

OceanofPDF.com

QUADRANTISM KONUSUNDA YARDIMINIZA İHTİYACIM VAR." KIDAN SUSENYOS'A YAKLAŞTI
gölgesi onun mektuplarının üzerine düşüyordu.

Odaklandığında, bir cümleinin sonundaki noktaya kalemmini iki kez vururdu. Yazısında hoşuna giden bir ritim, bir çizik, bir karalama, bir çizgi, nokta, nokta vardı.

"Hmm?"

"Ciddi bir şey değil," dedi kayıtsızca. "Sadece arafının ne olduğunu bilmek istedim?" Masasının kenarını yokladı.

Eli kalemin üzerinde gevşedi. "Benden ruhumu sana vermemi de isteyebilirsin."

"Eğer bunu tercih ediyorsanız, benim için bir sakıncası yok."

Dudaklarında şakacı bir kavis belirdi. Kalemmini dinlendirdi ve aralarındaki boşluğu kapatarak yanlarına geldi.

Adam elini kalçasına dokundurduğunda Kidan keskin bir nefes aldı. Parmakları hafifçe daireler çizdi ve Kidan'ın göğsü bir gerildi bir gevşedi. Aralarındaki bu yeni dinamik tuhaftı ve bundan iğrenmediği için kendinden nefret ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" Sesi nefes nefese çıkmıştı.

"İnsan vücudunun ısırıkla olan bağlantısını biliyorsun, değil mi?" Bir duraksamadan sonra, "Evet."

"Seni buradan ısırsam hangi düşüncelerime göz atarsın?" Pantolonunun içinden bile parmaklarının izi kadının omurgasında zevk ürpertileri yaratıyordu.

Onun bileğini yakaladı. "Bilmiyorum."

"Günah."

Kızın gözleri bir anda açılarak adamın dudaklarını bükmesine neden oldu. "Gördüğünüz gibi, gerçeği öğrenmenin tek yolu bu."

hafifçe geriye itti, kirpiklerini sayamayacak kadar değil ama net düşünebilmesi için yeterli.

"Ya da sadece bana söyleyebilirsin."

"Hayır, bunu tercih ederim." Gülümsemesi muzafferdi.

Parmaklarını masanın alt tarafına geçirdi ve alarmini orada yoğunlaştırdı.

"Çünkü sen de benim zihnime bakmak istiyorsun."

"Her zaman."

"Benimkinin ne olduğunu zaten biliyorsun. Mama Anoet'e ne yaptığımı."

İşaret parmağını kızın kaşlarında gezdirerek onu doğrudan kendisine bakmaya zorladı. "Öyle yapsaydım, gözlerinde böyle bir dehşet ifadesi olmazdı. Ne oldu, yéné Roana? Ne saklıyorsun?"

Bakışlarını adamın göğsüne indirdi. "Hiçbir şey."

Ceza olarak elinin sıcaklığını kaldırdı ve kadın öne eğilme dürtüsüyle savaştı.

"Bunca yolu geldikten sonra Dranact'i'yi hayal kırıklığına uğratmak üzücü." "Bu bir rica."

"O zaman benimki de öyle."

Gözleri kısıldı. "Günahını tahmin edebiliyorum zaten. Birçok insanı öldürdün."

Gülümsemesi dişlerini ortaya çıkardı. "İkimiz de ölümden çok daha kötü eylemler olduğunu biliyoruz."

Adamın gözlerinin onunkileri delip geçmesinden, derinlere ulaşip sefahatini anlatan karmakarışık düşünceleri çekip çıkarmasından nefret ediyordu.

Çalışmasına devam ederek raflardan birine doğru yürüdü. Kidan pencereden dışarı baktı, Adane Evi'nin arazisindeki ağaçların arasından üniversite binalarının tekinsiz hatları görünüyordu. Koridorların öğleden sonra rüzgârıyla hışırdadığını, aslan şeklindeki lambaların örtülü sisi yarmak için uyandığını duyabiliyordu. Uxlay gizemlerini korudu ama öğrencilerinden etlerini soyup kanlarını akıtmalarını istedi. Kadim taşı ancak şu şartla tatmin olurdu

onların sefaletinden beslendi.

Dranacti. Hastalıklı bir çalışma. Kidan pantolonunun düğmelerini açtı.

Susenyos'un eli bir parşömenin yanında geziniyordu. "Ne yapıyorsun?"

Kendine düşünmek için zaman vermedi. Düşünmek canını yakıyordu ve o sadece rahatlamak istiyordu. Pantolonunu çıkardı ve yüksek masanın üzerine tırmandı, parmak uçları yere zar zor değiyordu.

"Dediğim gibi, bir görevim var." Hepsi buydu. Bir görev.

Yavaşça yaklaşırken Susenyos'un dudakları eğildi. Gözleri onunkilere kilitlendi, bacaklarının arasına diz çöktü ve kalçalarını omuzlarında taşıdı. Kidan'ın karnı sıkıştı. Bu Arowa'nın Hamamı'ndan farklı hissettiriyordu... daha samimi. Kan, tenine yakın bir yerde pompalanıyordu. Birbirlerinin zihinlerinde ne göreceklerdi?

Dili kızın tenine değdi ve kız masanın köşesini sıkıca kavradı.

"Senin hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum." Ona saf ateş üfledi. "Vücudunu keşfederek zihnine bir göz atabilmem, bu sefil dünyada minnettar olduğum birkaç şeyden biri."

Sözleri kulağında dans ediyor, geriye kalan tek his dudakları olana kadar odanın kenarlarını bulanıklaştırıyordu.

"Beni yargılama, yéné Roana," diye uyardı.

Adam dişleriyle bir kası sıyırdığında kalçaları kasıldı.

"Seni her zaman yargılayacağım." Sesi yapmacık çıkmıştı. "Yargılamadığım gün, beni öldürmeni istiyorum."

Onun tenine karşı gülümsedi. "Bunu yapmadığın gün, seni yatağında isteyeceğim."

Kız daha onun sözlerini anlayamadan, adam onu ısırdı. Sertçe.

Kidan parmaklarını onun sarmallarına batırarak tısladı. Başını tavana doğru kaldırdı. Kafatası ısırığın acısıyla çınladı. Güneş ışığı topları, gözleri başının arkasına yuvarlanana kadar öfkeli bir çizgi halinde döndü. Karanlıkta kırılmış görüntüler parladı.

Susenyos, insan, çocuksu. Dağınık saçlarında bir taç. Yeni ama naiif imparatora hayranlık duyan insanlarla dolu saray.

Dişleri olan canavarlar tarafından kale duvarlarına bir saldırı. Genç imparatorun kanını içmeye gelmişlerdi. Bir imparatorun ölümü, bir ülkenin

Özgürlük. Adil ticaret. Yine de imparator ölüm karşısında sinmişti.

Kaçtı, ölümü aldattı ve kendini onlardan biri olarak diriltti. İntikamını aldı ve bir taht odasında yarı çıplak durdu, doymak bilmez bir açlıkla yeniden doğdu. Yine de bu açlık kan için değildi. Arkadaşlık istiyordu, ebedi arkadaşlık.

Vampirleri avladı, onları hapsetti, ölümsüzlüklerini halkına bırakmaları için her birine işkence etti. Susenyos sarayını vampir kanıyla ziyafet çekmeye zorlarken saray kıpkırmızı oldu ve insanlığı geride bıraktı. Altı gün boyunca uyudular, sonra teker teker uyandılar.

İlk uyanan, boynunda derin bir yara izi ve yaralı bir eli olan bir çocuk oldu.

Susenyos, dranaic, zalim. Daha yaşlı. Alnından aşağı akan bir kan çemberi. Yeni efendilerine sadık vampirlerle dolu bir saray.

Görüntü hızla geçti, onlar bir şeyin peşindeyken yıllar on yıllar içinde eriyip gitti. İntikam. Güç. Karanlığa doğru ilerlerken imparatorlarının arkasında inanılmaz güçte bir ordu. Karanlık geriye uzanıyor, gölgelerin uzun parmakları korkunç çığlıklar atıyordu. Onları sonsuz bir işkenceye sürüklemişti.

Sahne değişti, görüntü soluklaşırken çocuk kralın gözleri kırmızı ve sabitti. Kidan şakağına dokundu ve her zaman bu deneyimi takip eden hava akımıyla savaştı.

"Yeterince gördün mü?" Sesi okyanustan geliyordu, bulanık ve ıslaktı. Kidan birkaç kez gözlerini kırptırdı. Bacaklarının arasındaki dranaic'e baktı.

Aynı çocuk, ama tamamen başka bir dünyaya ait ve acımasız.

"Mahkemenizin öldüğünü söylemişsiniz," dedi ağır bir nefesle. "Öldüler."

"Hayır- onları öldürdün-" diye kekeledi, yüzlerce eşyadan oluşan obje odasını düşündü. "Sarayınızdaki herkesi. Sen... onları vampir olmaya zorladın."

Gözleri kesik kesik açılmıştı, gerçeğe gözünü kırpmadan bakıyordu. Dudakları onun kanıyla kayganlaşmıştı.

"Evet."

Kidan bunun şiddetini kavrayamadı. "Kaç ?" "On dokuz."

"Daha iyisini bilecek kadar

yaşlı." "İşte bu yargı."

Başını iki yana salladı. "Ama sonlara doğru... hepiniz

hiç bitmeyen acı? Ne oldu?"

"Bunu bir sonraki rahatsız edici mahremiyet ihlalimize saklayalım."

Bir sargı bezi aldı, dişleriyle yırtarak ve ısırık izlerinin üzerine yerleştirdi. Kidan başka ne sakladığını anlamaya çalışarak yavaşça giyindi. Matarasını çıkardı ve derin derin içti. Doymamış olmalıydı. *O zaman neden durdu?* Onun daha fazla görmesini istemediği için miydi? Ne kadar göreceğini kontrol edebilir miydi?

"Zihninde ne gördüğümü sormayacak mısın?" diye sordu ağzını silerken.

Panik kalbinde atıyordu, son sırrından beslenen zavallı bir kuş gibi. Tabandan tavana pencereye doğru ilerledi, yağmur ve buğu sıçraması ani bir soğuk getirerek kollarını ovuşturmasına neden oldu. Yansımada, onu çok yaklaşan bilinçli bir gölge olarak gördü.

"Çok mu farklıyız?" diye mırıldandı, arkasında durdu, göğsü sırtına değdi. Tenindeki tüyler onun dokunuşuyla buharlaştı, ayak parmaklarını kıvıran bir sıcaklık sarsıntısı oldu.

Vücudu ona ihanet etmeye devam etti. Şimdi bile ayrılmak istediğinde hareket etmiyor, onun kontrolünde olmadan varlığına tepki veriyordu.

"Devam et," dedi sırtına doğru. "Sor bana."

Boğazı düğümlendi ama buna karşı koydu. "Ne gördün?" "Durmak istiyorsun," diye fısıldadı. "Gitmesine izin vermek istiyorsun."

Kidan yuvarlanan sızıya karşı direndi. June'un uzun kirpikleri ve dolu dolu gülümsemesi görüşünü doldurdu. Artık endişesini dindirmiyor, onu çağırıyordu.

"Bu doğru değil," dedi refleksten başka bir şey değildi. Artık ona yalan söylemenin pek bir anlamı yoktu. "13. onu aldı ve biz de onu bulacağız. Rufeal öldü... yani bu iyi bir başlangıç."

Hâlâ bakıyor, bir şeyler yapıyordu. Ama June'un videolarını izlemeyeli haftalar olmuştu ve onun anısında neşe değil ceza buluyordu. Kısıtlama.

"Rufeal'i Haziran için hedef aldınız, başka bir nedeni yok mu?" diye sordu. Kidan hiçbir şey söylemedi.

"Slen'i kurtarmayı seçtiniz ama Rufeal'i cezalandırdınız. Slen cinayete suç ortağı ve 13'ün bir üyesi, öyleyse neden?"

Kidan'ın kaşları birbirine yaklaştı. Kendini içe doğru katladı. "Sizi rahatsız etmek istememiştim."

"O zaman konuşmayı kes," dedi.

Başının arkasına yaslanarak iç çekti. Kidan tekrar rahatladı, penceredeki yağmur desenini takip etti; grinin girdapları ve lekeleri zihnini yansıtıyordu. Ondan bunu anlamlandırmasını, iç içe geçmiş ağları düzeltmesini istiyordu.

"Slen'i neden öldürmediğimi bilmek istiyorsun." Kelimeleri söylemek bile asit gibi geldi.

Ama Kidan bile bunu anlamamıştı. Bu yeni arkadaşlar neden farklıydı? Neden onların kendi hayatı etrafında şekillenmesine ve uyum sağlamasına izin veriyordu? İlk başta onları araştırmak içindi, ama çok geçmeden ruhlarının etrafında dolaşan karanlığın lekelerini fark etti. Sovane'nin Ölçekleri testi bunu kanıtladı. İlerlemek için ortaklarının başarısız olmasına göz yummuşlardı. O zaman kendini uzak tutmalıydı. Yine de bu öğrenciler de kendisi gibi biraz kırılmışlarsa, ona yardım edebilirler miydi?

"Sizin dünyanızın kuralları onlar için eğilip bükülüyor. Bu tehlikeli, yené Roana." Sesi kulağını gıdıkladı. "Kendi nedenlerini bulmalısın. Bize rehberlik edebilecek tek şey onlar."

Adam yanağını onunkine doğru kaydırıldı ve kadın bunun ne kadar lezzetli bir his olduğundan nefret etti. Onun dokunuşunda, kendini bükülmüş bir ipliği çözerken, anlamlandırırken buldu.

"Sebeplerime boyun eğersen, arkadaşlarımı terk etmemi söylerler. Tekrar yalnız kalamam." Kaşları konsantrasyon içinde birbirine yaklaştı. "Bana neyin doğru neyin yanlış olduğunu sorgulatıyorlar. Hiçbiri düşündüğüm gibi değil. Slen, kardeşiyle ilgilendiğini görene kadar keskin hatlara sahip. Yusuf aydınlıktır ama eline her kalem aldığı anda karanlık onu ele geçirir. Bir de GK var. Dünyaya saf bir şekilde bakıyor. Onun inancını merak ediyorum. İnancını koruyup korumadığını görmek istiyorum. Ben... arkadaşlığımızın ne hale geldiğini görmek istiyorum."

Susenyos bir süre sessiz . "Sana verdikleri huzuru gördüm." Kidan neredeyse gülerek döndü.

"Barış mı? Kimse bana bunu vermiyor. Huzura kavuşabileceğimi hiç sanmıyorum. Sadece daha fazla acıdan kaçınmaya çalışıyorum."

İfadesi gölgeler içinde kaldı. "Hayır, seni gördüm. Avlularda ya da kafelerde konuşmalarını dinliyorsunuz ve yüz hatlarınızda başka hiçbir yerde göremediğim bir rahatlık var."

Kidan kaşlarını çatı, kirpiklerinin altından ona baktı. Ne zamandır izliyordu?

"Sen ve ben birbirimizin zihnine baktık, ama sen hala

benimle rahat. Neden?" Konuşurken başını eğdi, siyah gözleri kızın içinden gerçeği çekip çıkarıyordu.

"Şiddetinizden şüphe duymuyorsunuz," diye fısıldadı. "Cinayetlerini sorgulamıyor ya da pişmanlık duymuyorsun. Senin yanında kendimi asla rahat hissetmeyeceğim çünkü beni insan yapan tek şey şüphe."

Parmaklarının arkası kulağının omurgasında gezindi. Sesinin ipek gibi içine akmasına izin verdiğinde, artık bedeniyle savaşıyordu.

"Gece boyunca eşlik ettiğin delilikten değil, kaosundan korkmalısın. Sana zarar vermemi bekliyorsun, bu yüzden kendini koru

-Ama kendinizi başkalarına karşı savunmasız bırakıyorsunuz. İnsanların var olan en aşağılık yaratıklar olduğunu ne zaman anlayacaksınız?"

Kadın cevap vermeyince, gözleri bir süre daha oyalandı ve sonra masasına döndü. Bir ürperti sırtına ve boynuna doğru yılan gibi kıvrıldı ve bir ilmik gibi yerleşti. Onu tek başına bulan, kendilerini nasıl bir dehşetin beklediği ve kurtarılıp kurtarılamayacakları sorusuyla onu rahatsız eden düşüncelere kelimeler vermişti.

YIRMI ÜÇ KALAN ÖĞRENCİ DIŞARIDA ENDİŞEYLE BEKLEDİ
Profesör Andreyas'ın sınıfı. Birçoğu hararetle notalarının üzerinden geçiyor, dudakları resitalde sessizce hareket ediyordu.

Önce Kidan gitti. Oda karanlıktı ve Kidan ortadaki boşlukta, tepe lambasının aydınlattığı tek sandalyeye oturdu.

"Peki Kidan, Quadrantism'i nasıl buldun?"

Kidan durakladı, Susenyos'un dizlerinin üzerinde, kara gözlü ve dudakları kanlı olduğunu hatırladı. Bir canavardı ama yine de insani istekleri vardı. Susenyos'un ne yaptığını, halkını ölümsüz bir hayata zorladığını anlattı.

Bir insanın bir dranaic'i nasıl yansıttığını ortaya çıkaran teorisiyle kişisel bir bağlantısı olmalıydı. Kollarını avuçlarının üzerine çekti ve dairesinde tek başına geçirdiği hayatının en zor aylarını anlattı.

Yan camdan dışarı baktı. Kelimeler dış çekmek gibi geliyordu. Neden bu kadar zordu? "Eğer bir daha asla yalnızlık hissetmeme gücüm olsaydı... sanırım... onun seçimini yapardım."

Bakışlarını kaçırdı, sözlerinin gerçekliğiyle yüzleşemiyordu. Ama onlar oradaydı, acımasız ve dürüst.

"Bu doğru mu?" diye sordu profesör.

Kidan cevap vermeye hazırlandı ama başka bir ses konuştu.

"Evet."

Sıçradı ve etrafında döndü. Onu gölgelerin arasında fark etmeden önce bile, işle ilgilenmek için ayrılmış olan düzgün ses tonunu tanımıştı. Kısa ve öz.

Susenyos uzun siyah bir palto giymiş olarak yaklaştı ve sandalyesinin yanında durdu. Ona bakmadı.

"Mükemmel bir şekilde ortaya çıkardı."

Ne kadar zamandır oradaydı? Kidan bakışlarını kaçırarak zemini inceledi.

"Teşekkür ederim. Gidebilirsiniz."

Susenyos bir süre oyalandıktan sonra yan kapıdan çıktı. "Aferin," dedi profesör. "Geçtiniz."

Kidan ona ters ters baktı. "Neden bana onun burada olduğunu söylemedin?" "Bu cevabını değiştirir miydi?"

Dudağını ısırdı ve çantasını kaptı.

"Test bitene kadar bitişik odada kalın."

Arkadaşlarının yakında kendisine katılacağını umarak ana kapıya baktı ve yan odaya geçti. GK girişte belirdi.

"Geçtin mi?" Kidan doğruldu. "Ben... bıraktım."

Kidan'ın kaşları saç çizgisinin içinde kayboldu. "Ne?"

"Iniko'nun arafı... Bir emir yüzünden halkını terk etmek zorunda kaldı. Arkamda bu kadar çok yıkım bırakarak asla böyle bir şey yapmak istemem." Gözleri sıkıntılıydı. "Ben asla öfke hissetmem. Eğitimimiz sırasında bir kenara attığımız bir duyguydu ama şimdi beni boğuyor. Değişiyorum ve dönüştüğüm kişiden hoşlanmıyorum."

"Ama bana dranaik bir arkadaş istediğini söylemiştin."

"Artık değil. Bu kadar öfke ve nefretle yoğrulmuş bir bağsa olmaz."

"Emin misin?"

"Ruhumu kurtarıyorum." Sıcak gülümsemesi yavaşça geri döndü.

"İstedğim yol bu değil."

"Demek gidiyorsun."

Hayal kırıklığını ses tonundan uzak tutamadı.

Hafif, yüzen gözlerle ona baktı ve belindeki kemik zinciri kaldırdı. "Zincir hâlâ beni senin ölümün konusunda uyarıyor."

Onun yoğun bakışlarından kaçındı, onun yerine ürkütücü zincire baktı, düğümlendi. Belki de GK yanılıyordu. Belki de kemikler kehanette bulunmamıştı.

ama cinayetlerini ortaya çıkardı.

"Hâlâ boğulduğunu duyuyorum. Ramyn'in yani. Onu kurtarmaya çok yaklaşmıştım ama şimdi aynı batma hissini yaşıyorum. Hepinizi kurtarmak için çok geç kalacağım."

Yine o yankı vardı, GK ile arasında her zaman benzersiz olduğunu hissettiği bir bağ. Neredeyse ailevi, ilkel, kendi hayatını riske atsa bile başkalarını kurtarma ve koruma ihtiyacı. Başarısız olduğu için ruhunu kemiren suçluluk duygusu. Ramyn onun June'uydu ve değer verdiği diğer insanları hayal kırıklığına uğratacağı korkusuyla etrafta dolaşıyordu.

GK'nın bakışları yerde gezindi. "Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum, Kidan." Kaşları çatıldı. "Ben iyiyim, GK. Benim için endişelenmene gerek yok." Parmak kemikleriyle oynamaya devam etti, ifadesi okunamıyordu.

"Ve Yusuf... Ona bir şey oldu, değil mi?"

Kidan'ın kanı dondu. "Hayır, sadece resim sergisi için endişeleniyor."

Zorla başını salladı, yüz hatlarında bir hayal kırıklığı çizgisi belirdi. O gittikten sonra Kidan bir sandalyeye çöktü. GK'nın sakin varlığına güvenmeye başlamıştı ama artık güvenli değildi. İşler yoluna girene kadar... mesafesini korumak zorundaydı.

Sonunda Titus Levigne Slen'in testi için geldi. Kidan'ın omuzları gerildi. Slen'in çıkmasını zar zor bekliyordu. Parmakları bir üçgene öyle yüksek sesle vuruyordu ki, yanından geçen bir kız ona sinirli bir bakış fırlattı.

Sonunda ortaya çıktıklarında, Slen ona başıyla onay verdi. Kidan parmaklarını açarak her şeye cevap verebilecek olan vampire odaklandı. Onu dışarı kadar takip etti ve June da onunla aynı geldi, esinti saç örgülerini dalgalandırıyor. Kız kardeşinin kırışmış gözleri bal rengine dönmüştü. Son birkaç günün öfkesi yüzünden kar gibi eriyip gitmişti. Kidan doğru yoldaydı.

TITUS LEVIGNE, BÜYÜK KIYAFETLER giyen SARI YÜZLÜ BİR DRANAİKTİ, pahalı bir trençkot giyiyordu. Puro ve kolonya kokuyordu ve Kidan'a böreğinden ikram ederken hafif bir aksanla konuşuyordu. Kampüsün küçük kafelerinden biri olan Axum Buna'ya doğru yürüyorlardı ve şimdi çiseleyen bir yağmur pencerelerini süslüyordu. June'un saldırganını hayal ettiğinde beklediği şey bu değildi. Ama yine de, önündeki narin pastayı yırtan aynı eller Ramyn Ajtaf'ı boğazından tutup havada sallandırmıştı.

"Slen seninle konuştu mu?" "Konuştu."

Kidan sesini alçalttı. "Ramyn'in dudaklarındaki işaretler, bunu neden yaptınız?"

Mükemmel bir kaşını kaldırdı. "Cossia Day dışında beni töhmet altında bırakabilecek şeylerden bahsedemem."

"Kimseye söylemem."

"Seni tanımıyorum."

"Slen biliyor ve sözümü tutacağımı da biliyor."

"Bu doğru olabilir ama aynı merhamet beni kapsamıyor. Ya beni Sicions'a ihbar ederseniz?"

Sabrı tükenmeye başlamıştı. "June Adane ile bir alakan var mı?"

"June." İsmi dilinin üzerinde birkaç kez evirip çevirdi. "Korkarım hayır."

"O zaman *neden*-"

Titus öne doğru eğildi. Sesi yükselmişti ve garson onlara doğru meraklı bir bakış fırlattı.

"Birkaç hafta Cossia Günü'ne katılın ve özgürce konuşabilelim.

Aksi takdirde, benimle bir daha iletişime

geçme." Bununla birlikte, ayrıldı.

Kidan eve ıslak ve perişan bir halde ulaştı. Haziran ayı yaklaşırken yaşanan bu gecikmeler sinir bozucuydu. Ön kapıyı çarptı, eşarbını ve ceketini portmantoya yerleştirirken titriyordu. Merdivenlerden odasına çıktı ve sırt üstü yatağına düştü.

Kulaklıklarını aldı ve June'un videolarını oynattı.

"*Selam çocuklar,*" diye araya girdi June'un hafif sesi. "*Bugün okulda ne yaptığıma inanamayacaksınız. Çok utandım.*"

Eve dönmek gibiydi. June'un videolardaki sesi, gerçek dünyada Kidan'ı ziyaret eden sestten çok daha nazikti. Kidan zaman zaman hangisinin gerçekten kız kardeşi olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Bu June gülümseyen, gergin ve nazik biriydi. Bu evin içindeki June ise vahşi ve acımasızdı. Belki de gerçekliği çarpıtmaktan, kendini cezalandırmak için güzel şeyleri kötülük silahlarına dönüştürmekten hoşlanan Kidan'dı.

"Zor bir gün müydü?" Susenyos onu yerinden sıçratarak sordu.

Kapısına yaslandı, başı öne eğikti. Onu her zaman evde bulmak garipti.

Kulaklıklarını . "Ben Titus. Bana Ramyn hakkında daha fazla şey anlatmayı teklif etti ama sadece Cossia Günü'ne katılırsam."

Susenyos'un tavrı karardı. "Hiçbir acti Cossia Günü'ne katılamaz.

Kampüsü boşaltmanız gerekiyor."

Onun yanından geçip dolabına doğru yürüdü ve kapının arkasında kazağını çıkardı.

"Bana eşlik edebilir

misin?"

"Gitmemelisin."

"Neden gitmeyeyim?"

"Seni öldürecek."

Onun karanlık ses tonuyla durakladı ve gömleğini çekti. "Bu benim almak istediğim bir risk."

Dışarı çıktığında kollarını kavuşturmuş, karanlık bakışlarını yere dikmişti. "Ayrıca katılırsanız istemediğiniz şeyler göreceğinizi düşünüyorum."

Kidan biraz güldü. "Gördüğüm onca şeyden sonra, güven bana, iyi olacağım. Ayrıca, bu resmi bir talep."

Yüzü gergin olsa da başını salladı. Artık onu dinlemesi hoşuna gidiyordu. Aralarındaki bu anlaşma, gücü parmakları arasında ileri geri oynatıyordu ama Susenyos tehdit ettiği kadarını toplamamıştı. Onun isteğinin daha talepkâr olmasını ummuştu. Bu onu huzursuz ediyordu. Ne bekliyordu ki?

"Yine benden içmek ister misin?" diye sordu gömleğini boynundan .

Gözleri kızın köprücük kemiğine kaydı, göz bebekleri büyüdü. Vücudunu başka yöne çevirdi. "Hayır, gücüne ihtiyacın olacak."

"Ne için?"

Matarasını aldı ve karşısında irkildi. "İşkence odamızla yüzleşmek için. Bu evin efendisi olmama yardım et. Şu anda tek isteğim bu."

Cossia Günü'ne kadar geçen haftalarda gözlemesinde giderek daha fazla zaman geçirdiler. Bu süre zarfında Kidan gözyaşlarına boğuldu, hiperventilasyon geçirdi ve dört kez bayıldı.

Her seferinde vahşi bir hırıltıyla Susenyos'a saldırdı. Onu öldürdüğünü, sonra da kendi kalbini söktüğünü o kadar net görüyordu ki, o odada kalp atışlarını hissetmek çıldırtıcıydı. Onun nefesini hissetmek. June bunu talep etti. Ve Kidan karşı koymak zorunda kaldı, biraz daha zaman için yalvardı, nedenlerini bir dua gibi sıraladı. Diğerlerini kurtarmasına yardım edecekti. Kendini affettirecekti. Ve karşılığında o da başkalarını kurtarmaya yardım edecek, kendini kurtaracaktı.

Susenyos odadan kahverengi yüzü ve göğsü boyunca derin ısırmalar ve çiziklerle çıkardı. Her zaman çiçek açan kana dokunur, bu kadar kolay yaralanabildiğine şaşırır ve çenesini sıkardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, koridorda onun derisinin kapanışını izlerken.

"Uzun beni öldürmeyi hayal ediyordun. Vücudunu suçlama hala bu şekilde tepki verdiğin için." Gövdesindeki büyük çürükten dolayı yüzünü buruşturdu.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Neden durmadığını bilmiyorum."

Susenyos iyileşmişti, en azından yedi saat boyunca orada kalmayı başarmıştı.

"Bir saat hâlâ iyi," dedi ona, çenesinde hayal kırıklığı vardı. "Takip

zaman hiçbir şeyi kanıtlamaz. Görev, acınızla yüzleşmektir ama ben tek yaptığımın ona karşı toleransımı arttırmak olduğunu hissediyorum."

Kidan acısının kaynağını hatırladı, sarayını ölümden kurtarmaya çalışıyordu. Artık onları zorla vampire dönüştürdüğünü biliyordu. Sonra, daha fazlasını görmesini engellemeden önce onlara sonsuz döngülerde işkence eden şiddetli bir şeye yakalanmışlardı.

"?" diye sordu usulca. "Mahkemenizde mi?"

Susenyos kaskatı kesildi. Vücudu o kadar hareketsizleşmişti ki cevap vermeyeceğini biliyordu.

"Yaşıyorlar mı?"

Yine sessizlik. Adamın gergin yüzü suçluluk duygusuyla dalgalanıyordu ama tam olarak ne için olduğunu bilmiyordu.

Kidan yavaş bir nefes verdi. "Bana söylemek zorunda değilsin ama yıllardır bu odada ustalaşmaya çalışıyorsan, belki de bu konuda konuşmalısın."

Yavaşça ayağa kalktı ve vahşi bir canavar gibi gözlerini odaya dikti. "Konuşacak bir şey yok. Onlar gitti ve elimde kalan tek şey ölümsüzlüğüm."

Kidan onun sırtındaki güçlü kasları inceledi. "Senin için en önemli şey gerçekten bu mu?"

Başını omzunun üzerinden çevirdi, gözleri saf çelikti. "Evet. Her zaman."

KOSSIA GÜNÜ, DRANAİKLERİN **HOŞUNA** GİTMEK İÇİN YARATILMIŞ ESKİ BİR GELENEKTİR

Uxlay yasalarının daha hayvani doğalarını ihlal ettiğini iddia etti. Tek bir gün için insansız bir dövüş ringi talep ettiler. Cossia Günü'nde ölenler unutulacaktı."

Susenyos kolundaki ev arması iğnesini düzeltti. Aydınlık ve karanlık dağlar kayıp yıldızlar gibi parıldıyordu. Takım elbisesinin ceketi siyahtı, altın iplikle işlenmişti ve üzerine tam oturmuştu. Dudakları gerilmeye devam etti.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Gülümsüyorum çünkü bu gecenin sonunda hayatta kalan düşmanlarımın sayısı azalacak."

Başını salladı ve elbisesini makyaj masasında düzeltmek için arkasını döndü. Adamın bakışları onu tekrar ısıttı.

"Bu elbise kesinlikle tehlikeli. Bekle-" Ürkek bir nefes aldı. "O güzel boynundaki benim tacım mı?"

Kidan göz kapaklarını altın rengine boyamıştı, gözlerini çerçeveleyen ve sıvı görünümlü kehribar rengi elbisesini ve tilki maskesini tamamlayan bu cesur renk hoşuna gitmişti. Ancak boynu, kendi yaptığı eski altın ve yakut taç haçları hatırlayana kadar dayanılmaz derecede çıplaktı.

"İçin sakıncası yok, değil mi?"

boşluğu geçerek kızın köprücük kemiğini izledi ve

Bir zamanlar tacına ait olan zenginliklerle süslenmiş bir kolye. Dokunuşu serindi, parmaklarının arkası çene çizgisine sürtündü ve orada bir süre çok uzun süre kaldı. Kadın boynunu eğerek etini daha fazla ortaya çıkardı ve adamın nefesi keskinleşti, siyah gözleri yandı.

Bakışlarını adamın üzerinde tuttu, açlığını okudu, kalbi çarpıyordu. "Sormak istediğin bir şey mi var? Bir anlaşmamız var."

Gözlerini bir an için kapatarak arkasını döndü ve tekrar onunla yüzleştğinde açlığı dizginlenmişti. Kadın kaşlarını çattı. Onu daha fazla görmek istiyordu ve boynu en derin arzuların saklandığı yerd. Suratını astı ve boynuna usulca dokundu.

Bakışları kızın boynuna düştü ve vücudu boyunca gezindi. "Dur," diye uyardı. "Yoksa etkinliğe yetişemeyiz."

Gözleri aynada buluştu. O ve vampiri ne kadar etkileyici bir görüntü oluşturmuşlardı. Onun... vampiri. Bu kelimelerin normalde uyandıracığı tiksintiyi bekledi ama hiçbir yoktu.

"Titus bu gece ölecek." Susenyos'un parmakları kadının sırtında kasıldı.

diken diken oldu. "Önce onunla

konuşmam gerek."

"Yapacaksın. Ama o bu gece ölecek."

Ölümçül ses tonu mantığa yer bırakmıyordu. Başını salladı.

"Senin kim olduğunu ve kanının içilebilir olduğunu öğrendikleri an, ölene kadar senden içecekler. Bu maskeyi çıkarma."

Yansımada çıplak köprücük kemiği fazla insani görünüyordu. Göğsü sinirleriyle birlikte inip kalkıyordu. Elbisesinin içinde, kalçasına bağlanmış Ömer Ümil'in impala boynuzu vardı. Korunmasız gitmeyecekti.

"Benim kanım neden içilebilir?" diye sordu. "Yemin etmek için bir arkadaşlık törenine katılmadım."

Ses tonu değişti, eğleniyordu. "Bir yemin ettin. Sadece henüz bilmiyorsun."

Kadın kirpiklerini ona doğru kaldırdı ve o da her zaman bu sorudan kaçarak dudaklarını bükerek onu inceledi. En azından bu gece nihayet June ve Ramyn'in bağlantısı hakkında bir cevap alabilecekti.

Kırmızı kumtaşıdan yapılmış Sost Binaları'nın dışında Susenyos elini kolunun kuytusuna . Aslan şeklindeki lambaların ışıkları ortadaki yapının demir kapılarına giden yolu aydınlatıyordu. Girişte her vampire, bu gece kendilerine meydan okumak isteyenlerin listelendiği bir not verildi.

Susenyos'un listesini görünce Kidan'ın kaşları kalktı. "Yirmi iki mi?"

Omuz silkti. "Bir sürü insanı kızdırıyorum."

Kidan başını salladı.

Cossia Günü gümüş silahlara izin verilen tek zamandı ve dranaikler bunun boşa gitmesine izin vermedi. Iniko gümüş sivri uçlu bir gerdanlık, ön kollarında iki bıçak ve sırtında bir balta taşıyordu. Taj'ın kavisli bıçağı kalçasında sallanıyordu ve Susenyos'un ikiz ejderha bıçakları vardı. Ejderha, demişti ona, bıçakların kenarları dokulu bir deriye benzediği için, bir dalga gibi tırtıklı.

Koyu tenli ve gümüş rengi. Onlar şeytanın dişlerini çalan terk edilmiş tanrılardı. Nefes kesici değillerse ne olayım.

Kidan, vampir efsanesinde gümüşle ilişkilendirilen zekâdan hoşlanıyordu. Zeki Demasus, metalin vampirler için zehirli olduğunu iddia ederek yanlış bilgi tohumları ekti. Bu nedenle, geçtiği her kasaba ordularına karşı savunmak için gümüş getiriyordu. Onların aptalca silahlarını ele geçirdi ve en güçlü kılıçları yapmak için onları eritti. O gün bugündür, insanlar vampirlerin huzurunda bu metali sallıyordu. Kidan'ın kendisi de çocukken yanlış yönlendirilmiş bir korunma inancıyla gümüş taşımıştı.

Kan kursu odasına doğru ilerlediler. Geçen seferden beri hiç değişmemişti. Birkaç kabin hâlâ zengin mekânı çevreliyordu ve kırmızı perdeler mahremiyet için çekilmeye hazırды. Ortada yükseltilmiş bir sahne vardı.

Köşedeki salona yerleştiklerinde Taj ona sıırttı. "Cossia Günü'nde buraya gelen bir acti. Dokuz kalbin var mı?"

"Sadece bir tane. Gerçi oldukça ölü."

Mümkünse sırtışı daha da genişledi. "Bu elbisenin içinde inanılmaz göründüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Güzel. Sadece kontrol ediyordum."

Kidan'ın dudağı eğlenerek çekildi.

Slen ve Yusuf, diğer herkesle birlikte, bir hafta boyunca dönem arası tatili yapıyorlardı. Kampüs arazisinde akti yoktu. Kidan ürperdi. Dünyadaki tek akti olan insan da o olabilirdi.

Cehenneme davetiye.

Susenyos Taj'ın kulağına eğildi. Taj doğruldu ve dikkatini etrafına çevirdi ve gülümsemesi soldu. İri yarı, sakallı bir dranaik ona doğru bakıyordu.

"Taj, seninle başlayayım mı?" Dranaic geniş dişlerini göstererek yaklaştı. "Eğer ben kazanırsam, Makary Hanesi'ne katılacak ve Qaros farelerinden ayrılacaksın. Eğer sen kazanırsan, ben de senin evine katılırım."

"Yani her kaybederim?"

"Korktun mu?"

"Sadece bıyıklarından," diye mırıldandı Taj.

Dranaik yüzünü et kokan Taj'ın önüne itti. İniko onu botuyla itti ve adam dişlerini göstererek yana doğru tökezledi.

"Ona dokunma." Gözlerini kısmıştı.

"Kimi seçeceğin bir sır değil. Foul Child'ın gerçek bir akti olamadan ölmesi harika," diye tükürdü dağlı dranaik.

Kidan'ın kulakları . *Kötü Çocuk mu?*

"Bir ergen gibi dedikodu yapmak için çok yaşlısın, Asuris." İniko'nun kovulması şakağındaki bir damarı daha da genişletti.

"Dedikodu mu? Biz Makary Evi'nde Helen Makary'nin nasıl görüldüğünü unutmayız. Gece yarısı dalgaları gibi saçları ve o kalp şeklindeki ağzı kimse unutmaz. O Ajtaf denen çocuk her geçen gün ona daha çok benziyor."

"Evime bir daha hakaret edersen kılıcımı ıslatırım." İniko baltasını almak için arkasına uzandı.

İniko Ajtaf'ın evindeydi. Ramyn hakkında mı konuşuyorlardı?

Asuris kalçasına bağlı iki büyük bıçaktan birini çıkardı.

"Basit bir test bize gerçeği söylemeli. Eğer House Ajtaf masumsa, lideri kellesinden endişe etmemelidir."

İniko o kadar hızlı ayağa kalktı ki keskin bir rüzgâr Kidan'ın omzunu kesti. Susenyos onun elini tuttu ve kendi koltuğuna yaklaştırdı. Kidan onun yanına yerleşmeden önce bu ani hareket karşısında bir an duraksadı.

"Diline dikkat etmelisin, Asuris. İniko yıllardır kılıcını ıslatmadı," dedi Susenyos.

Asuris korkmadığını gösterdi. "O zamanlar İğrenç Çocuklara ne yaptığımızı hatırlıyorsun. Mesele şu ki, Koril'in o kızı evlerini miras almadan önce öldürdüğüne şükret, yoksa ben-"

İniko onu açık alana doğru geri itti. Darbenin gücü Kidan'ın elbisesini dalgalandırdı ve Susenyos'un yakasını karıştırdı. Asuris hırlayarak ayağa fırladı ve silahlarını serbest bıraktı. Odanın etrafındaki konuşmalar hemen kesildi. Her dranaik öne doğru eğildi, şiddetin kokusu dişlerini göstermelerine neden oldu. Ölüm onlara kolayca verilmedi, Uxlay yasaları onları açıktan cinayet işlemekten alıkoyuyordu. Ama şimdi bile hayatları boşa gitmiyordu. Bu gece mağlup edilen dranaikler derhal Mot Zebeya Mahkemelerine götürülecek ve canlarını can değişim listesinde sıradaki kişiye vereceklerdi. Tüm bu süreç etkileyiciydi. Ölümsüzlüğün devam etmesini ne kadar da dikkatle sağlıyorlardı.

"Antrenman yapmıyor olması kötü değil mi?" Kidan neredeyse endişeli bir ifadeyle sordu.

"Aksine, bunun için daha güçlü. Gümüşü kaplamak için kanımızı her kullandığımızda, tekrar güçlü hale gelmesi uzun zaman alıyor. Iniko kendini dizginliyor ve öfkesini muhteşem bir şekilde açığa çıkarıyor. İzleyin." Susenyos'un sesinden zevk damlıyordu. "Kana bulanmış gümüş asla hedefini ıskalamaz."

İniko ön kolundan bir bıçak çıkardı, diline götürdü ve kesti. Kırmızı, parıldayan kenarı boyunca süzüldü. Bir fiske vurduğunda, silah inanılmaz bir nişanla ileri fırladı. Ama Asuris kaçtı ve bıçak karşı duvara saplandı. İniko başını eğdi ve duvara saplanan bıçak sallanıp gevşedi, dönerek Asuris'in sırtına saplandı ve hırlamasına neden oldu. Kidan'ın ağzı açık kaldı. Kanlı gümüşe dokunmadan onu kontrol edebiliyorlardı.

Susenyos'a baktığında gözleri parladı. "Sana söylemiştim."

Asuris bıçağı sinir bozucu bir keneymiş gibi çekip çıkardı ve büyük bıçağını yaladı.

Hızlı, vızılı bir yay çizerek fırlattı. Iniko baltasıyla onu savuşturdu ama güç onu birkaç adım geriye gönderdi ve ellerini kesti.

"Silkelen, aşkım." Taj kenardan alkışladı. "Şu tırtılı suratından düşür!"

"Sessiz ol," diye homurdandı ve bir sonraki silahını korkunç bir hassasiyetle fırlattı.

Karşılaşmaları Kidan'ın ölümlülüğünün inanılmaz derecede farkına varmasını sağladı. Etinin ne kadar yumuşak olduğunu, parmağını bastırıldığında battığını ve bir iğne battığında acıdığını. İnsanların sahip olduğu tek koruma gerçekten deri miydi? Sert kısımları bile

-Kafatası, kemikler, dişler... Bir şanslı olması için dışarıda olması gerekiyordu.

"Orada ne çiziyorsun?" Susenyos mırıldandı.

Fark etmemişti ama adamın kalçasında bir kare çiziyordu. Adam onun elini tuttu ve parmaklarını uzattı.

"Bu semboller ne anlama geliyor küçük kuş? Onları ilk kez çizmiyorsun."

"Hiçbir şey," diye fısıldadı, dudaklarının titremesine neden oldu.

"Masrafları Ajtaf Hanesi'nin reisinin ödemesi gerektiğini söyledi," dedi Kidan düşünerek. "Bu Ramyn'in babası."

Kidan, dranaiklerin ailelerin işleri hakkında çok şey bildiklerini ama sessiz kalmayı tercih ettiklerini anladı. 13'üncü toplantılarda bile bu durum sırtarak ve yüklü bakışlar atılarak aktarılıyordu. Ramyn'in babasına Terasus dediklerini duymuştu ama adı bu değildi. Terasus on yedinci yüzyılda yaşamış, elli beş karısı olan bir kraldı. Acti geleneğinde evlilik nadiren bir erkek ve bir kadın arasında olurdu. Ancak Ajtaf Hanesi'nin reisi bunu daha da ileri götürerek beş eşle evlenmişti. Ramyn'in erkek kardeşlerinin çoğu onun üvey kardeşleriydi.

Kidan Susenyos'a döndü. "Peki, İğrenç Çocuklar nedir?"

Susenyos konuşmadan önce tereddüt etti, yüzü karanlıktı. "Aktiler arasında evlilik yasaktır. Aktilerin dış dünyadan insanlarla evlenip üremeleri gerekir... İğrenç Çocuklar bu yasanın çiğnenmesinin sonucudur. Geçmişte, İğrenç Çocuklar zevk almaları ve öldürülmeleri için vampirlere verilirdi. Varlıkları bir soyu sona erdirmekle tehdit ediyordu ve diğerlerini caydırmak için acı çekmeleri gerekiyordu. Artık bunun yerine ebeveynleri cezalandırılıyor."

Asuris'in suçlamasını bir araya getirirken gözleri büyüdü. "Ramyn iki evden mi doğdu?"

"Cossia Günü dışında bu tür söylentileri yaymamız yasak. Iniko sana söylediğimi bilseydi beni yine de öldürebilirdi."

"İki büyük evin varisi olmak onu güçlü kılardı." Kidan bu fikri yüksek sesle dile getirdi ve bir diğeri kristalleşti, acımasız ve soğuk. "Herkes onu bir tehdit olarak görürdü."

Bu ona alaycı bir gülümseme kazandırdı, tam olarak oluşmamıştı ama dudaklarının kıvrımında oradaydı. "Cehennem, değil mi? Ailelerin siyaseti."

"Başka bir şey daha biliyorsun."

Bıçak sesleri kulağının arkasından geliyor, siyah gözlerinde gümüş dans ediyordu. Bakışları bir an için düştü ve ona cevabı verdi.

"Bu yüzden mi çocukken zehirlendi? Kim... böyle bir şey yapar-" Kidan durdu, anlayışı ekşi bir içecek gibi yerleşti.

"Kardeşleri."

Kidan, Ramyn'in cenazesinde bir şey görmüştü; kardeşlerinin gözlerinde tedirgin edici bir parıltı *vardı*. Çenesini o kadar sert sıkılmıştı ki diş etleri titriyordu. Ramyn'in canavarların kendi ailesi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Kidan'ın parmakları düzensiz bir şekilde bir üçgen şekli çiziyordu.

"Sakin ol, yené Roana." Parmaklarını açtı.

Kidan tüm bunlardan hangi kardeşin sorumlu olacağını biliyordu -Tamol. Ramyn'in yasını tutmak yerine Axum Arkeoloji Projesi'ni sorduğu gün onun açgözlülüğünün ve hırsının kokusunu almıştı. Elbette kız kardeşine iki evin miras kalmasına izin vermezdi. Ama Kidan'ın hâlâ teyide ihtiyacı vardı.

"Tamol, değil mi?"

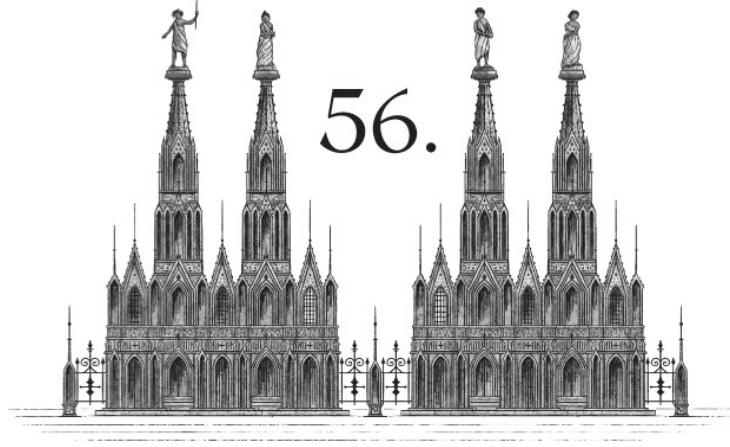
"Iniko'nun şüphelendiği kişi bu, evet."

Biraz gevşedi ama öfkesi tamamen sönmedi. Rakibi kıvranan etten başka bir şey olmayana kadar Iniko'nun gerdanlığıyla yaptığı binlerce darbeyi izlediler. Kidan'ın kalçaları titredi. Bu Iniko'yu son kez kızdırışı olacaktı.

Taj parmaklarını ağzına götürdü ve ıslık çaldı. "Iniko Obu, millet. Onunla *asla* uğraşma."

Sahneye atladı, yüzünü tuttu ve şakağından öptü. Çıkarken baltayı ona uzattı, dudakları hafifçe kıvrıldı.

Iniko koridorlardan birine çekildi ve Kidan da onu takip etti.

KIDAN BANYONUN ÖNÜNDE VOLTA ATIYOR, INIKO'NUN ÇIKMASINI BEKLIYORDU. Eğer Tamol Ramyn'i çocukken zehirledi, neden hala hayattaydı?

Boğazında bir hırıltı oluştu. Çarpışan kılıçların sesi düşüncelerini böldü ve merakla koridora geri döndü.

Susenyos sahnenin ortasında duruyordu. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, elinde ikiz kılıçlar dönüyordu. Tam karşısında, kısa kılıcını doğrultmuş Titus Levigne duruyordu.

Karnı çukurlaştı.

Göz açıp kapayınca kadar ikisi birbirine saldırdı. Bıçaklarının sürtünmesinden çıkan kıvılcımlar, havai fişekler gibi görüşünün etrafında patlıyordu. kavradılar, bıçakları boğazlarına dayandı. Titus konuşurken alaycı bir tavır takındı. Susenyos tamamen hareketsizdi.

Bu gece ölecek.

Titus ona gerçeği söylemeden ölemezdi.

Merkeze doğru fırlamaya çalıştı ama Taj onun önünde cisimlendi ve onu durdurmak için kaslı bir kolunu uzattı. Altın bandının kuyrukları sırtında dalgalanıyordu.

"Henüz değil."

"Yapmak zorundayım-"

"Henüz hazır değil." Ses tonu tüm ışığınan arındırılmıştı.

Kidan'ın kaşları çatıldı. Bu ne anlama geliyordu?

Susenyos silahlarını yere düşürdü ve Titus'u yere çarptı. Altındaki taş şimşekler çakarak çatladı ve ayaklarının altından sarsıntılar geçti.

Titus inledi.

Herkes hareketsiz ve sessiz kalmıştı; perdeler bile sallanmaya cesaret edemiyordu.

Susenyos ancak ölüme ait olabilecek bir sesle kollarını sıvayarak konuştu. "Gölgelerde oynayan insanlardan hoşlanmıyorum. Beni suçlamak için çok çalışıyorlar. Neden benimle doğrudan yüzleşmiyorsunuz?"

Kidan'ın giysilerinin altından ürpertici bir soğuk süzüldü. Susenyos Titus'un sallanan bedenini dikleştirdi, yüzünü görebilecekleri şekilde döndürdü ve omzuna bir el atarak sabitledi.

Susenyos'un parmakları arkadan fırladı, kararmış pençeleri tırnaklarının köklerinden uzanıp koptu. Kidan keskin bir nefes aldı. Görüşünün kenarları titreşti, böylece dünyası sadece ona dönüştü.

Susenyos bıçak gibi pençelerini Titus'un sırtına sapladı. Korkunç bir gıcırdama sesi kulaklarında yankılandı.

Titus çığlık attı... güçlü bir vampire ait olamayacak bir çığlık. Çemberin etrafındaki birkaç dranaik geriye doğru kaydı. Kidan donup kaldı, kulaklarına kan hücum ediyordu, zihni bir kâbusun içinde olup olmadığından emin değildi, parmakları acınası bir şekilde seğiriyordu.

"Bakalım omurgan var mı?" Susenyos son derece sakin bir şekilde kulağına yakın konuştu.

Titus sarsıldı ve koyu renkli kan öksürdü, gözbebekleri kocaman açılmıştı. Kidan'ın ne olduğunu anlaması uzun zaman aldı. Ağzı dehşet içinde açılıp kapandı.

Susenyos omurgasını yakalamıştı. İçeriden.

Susenyos elini yukarı doğru hareket ettirdiğinde Titus yumuşak, anlaşılmaz yakarışlarda bulundu, derisi aşırı ısınmış ekmek gibi kırıldı, kasları ve kemikleri parçalara ayrıldı ve kan - çok fazla *kan*. Susenyos'un gömleğine aktı ve altında bir su birikintisi oluşturdu.

"O zaman onu buraya davet ettiniz. Ne yapmayı planlıyordun?" Sesi sakinliğini kaybederek hırlamaya başladı. "Yalnız geleceğini mi düşündün?"

Kidan'dan bahsediyordu.

İçeride bir şey sıkışmış ya da çekilmiş olmalıydı, çünkü Titus'un gözleri

başının arkasına doğru yuvarlandı, böylece geriye kalan tek şey beyaz oldu.

Kidan sendeleyerek geri çekildi.

Susenyos'un kara nefretini vücudunun her hücresinde hissedebiliyordu. Kaçmak zorundaydı. Ondan yayılan boğucu ölüm ve güçten uzaklaşmalıydı. Eğer vampirler Üç Bağ ile böyle bir güce sahipse, onlar olmadan neye benziyorlardı?

Titus bir sonraki dönüşte sarsıldı.

"Yos," diye seslendi Taj, bir kez ve son kez, kollarını kavuşturarak. "Yeter."

Susenyos'un öldürücü bakışları yukarı kaydı ve dizginlenemeyen öfkesi Kidan'a çarptı. Dizleri titredi ve bir anda neden hayatı boyunca onların türünden saklandığını hatırladı. Bakışlarını kaçırma, *boyun eğme* içgüdüsü iliklerine kadar işledi.

Boğazında tadını alabiliyordu, hava onun kana susamışlığıyla yoğundu ve nefes alamıyordu, hareket edemiyordu, düşünemiyordu - çünkü eğer yaparsa, tek bir hata yaparsa, onu öldürecekti.

Hepsini öldürecekti.

Ayaklarına baktı. Dizleri bükülmüştü ve her an yere düşebilirlerdi.

"Kidan." Taj'ın yumuşak sesi sadece onun içindi. "Sen iyisin. Güvendesin."

Titremesini durduramıyordu.

"Ona bakabilirsin. Öfkesi sana değil, senin için."

Kidan titreyen dudağını ısırarak başını kaldırmaya çalıştı. Onun nesi vardı? Ne zamandan beri hayatı için korkuyordu? Boynunu yavaşça büktü, adamın kırmızı ayakkabılarını, yükselen geniş omuzlarını ve daha da yukarıda, şımarık gözlerini gördü. Ona sabitlenmişlerdi.

Geri kalan her şey yok oldu.

Susenyos'un öfkesinin şeklini ve rengini bildiğini sanıyordu - eserlerini yok ettiğinde, dişlerini herkesin önünde gösterdiğinde. Öfkesinin o anları hiçbir şey değildi. Uxlay yasaları tarafından sınırlandırılmış ve bastırılmış, sadece kenarlarından sızan, sulandırılmış bir versiyon. Onu durduran Adane ailesine olan sadakati miydi? Eğer isteseydi gözünü kırpmadan kalbini söküp alabilirdi. Ama yapmamıştı... Şu anda bile, gerçek öfkesi onu kesip biçmek yerine uzanıyor ve onu sarıyordu.

Onun için.

Susenyos elini çekti. Titus'un nefesi kesildi ve yere yığıldı.

Taj yan panelden bir havlu kaparak onun yanından ayrıldı ve Susenyos'a köşeye kadar eşlik etti. İkili pratik bir şekilde etkileşime girdi, Taj ellerini temizledi ve yumuşak bir şekilde konuştu.

Titus'un seğiren bedeni Kidan'ın dikkatini çekti. Hayattaydı ve şaşırtıcı bir şekilde hızla iyileşiyor, oyulmuş etleri bir araya geliyordu.

Kidan'ın korkusu azaldı ve omurgası kilitlendi. Titus'a doğru yürüdü ve sesi sertleşerek çömeldi.

"June nerede?"

Vampir hırlarken gözlerinden acı akıyordu. "Sen."

"Kız kardeşime ne yaptığını söyle."

Gözünü kırpmasına fırsat kalmadan Titus üzerine çullanmış, omuzlarından bir gölge gibi onu örtmüştü. Sırtı paramparça olmuşken bu kadar hızlı hareket edebilmesi dikkate değerdı. Yine de hâlâ dengesizdi ve tüm ağırlığını Kidan'ın üzerine vererek onu ezdi. Kidan onu silkmek için mücadele etti ama sonra boğazındaki keskin bir pençe onu durdurdu.

Güldü, bir ileri bir geri sallanıyordu. "Seni de yangötürüyorum."

Susenyos ve Taj odanın sonunda donup kaldılar.

"Duydun mu Sagad?" Titus tavana doğru bağırdı. "Bu kıza ne kadar . Dişlerini ele geçirdiği gün seni kırdı mı? Seni vahşi bir köpek gibi tasmaladı mı?"

Susenyos'un yüzünde saf bir öfke ifadesi vardı.

"Bırak onu ." Kidan yavaşça silahına uzandı.

"Hayır." Titus'un manik kahkahası kulağını tırmaladı. "Onu Nefrasi'ye hediye edeceğim. İstedğin bu değil mi, kız kardeşinle yeniden bir araya gelmek? Seni aptal, aptal kız."

Kidan sustu. "Nefrasi mi? June'u kaçırın o mu?"

Titus sadece Susenyos'a baktı ve onu zar zor duydu. "Ben olsam ona merhametli bir ölüm verirdim. Omurgasını çıkarıp kemer olarak takacaklar."

", küçük kuş." Susenyos yavaşça yaklaştı.

"Diz çök!" Titus ona bağırdı ve Kidan irkilinceye kadar boğazını kesti. Kan kahverengi boynundan aşağı aktı.

Susenyos'un kasları öfkeyle dalgalandı ama kendini alçalttı. Kapalı çenesi sanki ağzını açmadan konuşmaya, ona bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi hareket ama Kidan anlamadı.

"Üçüncü Susenyos, Malak Sagad, Büyük İmparator. Melekler önümde diz çökerek kimin önünde eğiliyor?" Titus vahşi bir zevkle titredi.

Kidan elbisesini yavaş yavaş yukarı kaldırmaya başladı ve impala boynuzuna uzandı. "İhtişamlı günlerinden ne kadar uzağa düştün, Malak Sagad. Eğer hepimiz senin canavar ordunla işe başlamış olsaydık, şu anda aktörlerin ayaklarına kapanmış olmazdık. Yine de , onlarca yıldır aynı evin fino köpeğisiniz. Nasıl?

acınası."

Susenyos'un gözleri yarıklara dönüştü, çenesinde bir seğirme uzadı.

Titus boynuna ikinci bir pençe daha attı. Kadın irkildi. "Sana sarayından bahsetti mi? Onları neye dönüştürdü? Onun vahşetini-"

"Teknik olarak," diye araya girdi Susenyos düz bir ses tonuyla, "diz yere değmiyorsa gerçek bir yay sayılmaz, ama ahırda büyüdüğün için cehaletini bağışlayacağım."

Titus bakışlarını Susenyos'un yerden birkaç santim yukarıda asılı durduğu yere çevirdi.

"Ve *ben* kimsenin önünde diz çökmem."

Susenyos, Titus boğazını yırtamadan önce tükürdü. Sersemlemiş bir boğulma sesi kulaklarında patladı. Titus hemen tökezleyerek geri çekildi. Susenyos'un ağzından keskin ve kurşun hızında bir şey fırlamış, hedefini bulmadan önce boynunu delmişti.

Titus bocaladı, ona uzanmaya çalıştı, sonra düştü. Adem elmasının altına gümüş bir çivi saplanmıştı.

"Nefrasi kim?" Kidan sordu.

Titus boş ve görmeyen gözlerle yukarı baktı. Susenyos hareketsiz duran dranaic'e yaklaştı, gümüş çiviye çıkardı ve ağzının çatısına bastırmadan önce iyice sildi.

"Onu öldürmemeliydin." Sözleri titriyordu. "Ona merhamet teklif ettim. O beni itti."

Sağ kolu hâlâ kan ve bağırsakla kaplıydı. Birinin içindeydi.

Merhamet.

Susenyos okunamayan bir ifadeyle, "Alın onu," dedi.

Bir el Kidan'ı ayağa kaldırdı. İtiraz etmeye başladı ama Susenyos çoktan arkasını dönmüş, bir sonraki rakibine bakıyordu. Taj onu koridorun karşısına geçirdi ve تنها bir köşeye çekti.

Kidan her şeyden sıyrıldı. Susenyos'un öfkesi, ortaya çıkardığı bilgiler. Titus June'u bu Nefrasi'nin talimatıyla mı almıştı?

"Nefrasi kim?" diye sordu Taj'a ısrarla.

"Bilmiyorum. Onları hiç duymadık."

Taj onun kesik boynuna uzandı ve o da sarsılarak uzaklaştı. "Kanaman var."

Bu gece olması gerekiyordu. Sonunda June hakkında sağlam bir bilgi edinecekti.

Kidan başını duvara yasladı, hayal kırıklığına uğramış gözyaşları dökülüyordu. Ne zamandan beri bu kadar kolay ağlıyor? "Onu hiç bulamayacak mıyım?"

Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda Taj'ın gözleri yumuşadı. Bir meydan okuyucu omzuna dokunarak sözlerini çaldı. Çenesini çalıştırdı ve ona "Burada kal ve boynunu temizle. Ben geri geleceğim."

Koridorda kayboldular.

Kidan kendini güçsüz hissediyordu. Durgun. Harekete geçmesi gerekiyordu. Bu gece. June için adaleti sağlayana kadar Ramyn için de adaleti sağlamalıydı. Rufeal Makary ölmüştü ama Tamol Ajtaf yaşıyordu. Önce ona Nefrasi'yi soracak, bir şey bilmiyorsa onu öldürecekti. Evet, kontrolü yeniden ele geçirmesi gerekiyordu.

Kidan temizlenmek için banyoya doğru yürürken birkaç dranaik yolunu kesti.

"Özür dilerim." Etrafindan dolaşmaya çalıştı ama onu yine engellediler. *Kahretsin*. Boynunu sakladı ama dranaikler gülümseyerek yaklaştı. "Maskeni çıkar."

Uzuvları uyuşmuştu. Gölgelelerin arasından sıyrılan figürler hızla bir çember oluşturmuştu.

"Kokuyu alıyor musun? saf bir acti var."

İçlerinden biri gümüş bir pençe çıkardı ve elbisesinin ortasını kesti. Kadın tısladı, ince yırtığı ve akan kanı tutmaya çalıştı. Adam kadının kolunu keserek derisinde acı veren bir yarık daha açtı. Sonra parmağını ağzına götürdü ve gözbebekleri ağızdan kanadı.

"Temiz. Ondan içebiliriz."

Kidan impala boynuzunu çıkardı ve bir daire çizerek döndü. "Geri çekilin!"

Bir grup kahkaha onu takip etti. Biri onu itti ve tüm vücudu sarsıldı. Bir başka güçlü itiş odanın dönmesine neden oldu ve tökezledi. Onu çemberin bir tarafından diğerine itip kaktılar, taş kesilmiş haline güldüler. Kalabalıklaşıyorlardı.

Kolları arkadan sıkıştı. Kidan tekme atarak boynuzu kalçasına sapladı. Vampir uludu ve bıraktı.

"Ödeyeceksin-"

Bir ejderha bıçağı göğüs kafesini yırtarak Kidan'ın yüzüne kan sıçrattı. Dranaic'in sertleşip düşmesini izlemek için kanı çabucak sildi.

Susenyos'un gömleği daha fazla dövüşmekten yırtılmış, üzerinde zar zor duruyordu. Iniko ve Taj hemen arkalarındaydı, gümüş silahları kanla kayganlaşmıştı.

Susenyos göğsü inip kalkarak, "Bu güzel bir dikkat dağıtmaydı ama bundan daha iyisini yapman gerekecek," dedi.

Titreyerek karnındaki yarığı gizlemeye çalıştı. Ancak Susenyos onu tepeden tırnağa incelerken, geniş dişleri uzadı, kıvrımlarının uçları iltihaplandı.

"Güzel elbiseni kim kesti?"

Ses tonu kollarından aşağı ürperti gönderdi. Kurtarılan kişi olmak garip bir rahatlamaydı. Kidan kendini biraz daha dik durmaya zorladı ve tüm bunları başlatan piçle yüzleşti. Susenyos ölümcül bakışlarını ona çevirdi. Bazıları geri adım attı ve uzaklaştı. Birkaçı kaldı. Kidan boynuzu kaptı ve yolundan çekilerek uyluk kayışına geri taktı.

"Eee?" Susenyos kükreyerek güçlü kollarını uzattı. "Ne bekliyorsunuz?"

Taj ve Iniko çemberin dışında kalarak gerekirse yardım etmeye hazırıldılar.

Eşi benzeri olmayan bir ölüm dansıydı. Susenyos ona dokunmaya cüret eden her eli parçaladı. Vahşeti, darbelerindeki dikkatsizlik... Daha önce hiç bu kadar gerçek, dizginlenemez bir güç görmemişti. O bir üniversiteye ait değildi, kanun ve düzen arasında sıkışıp kalmıştı, bir savaş meydanına, binlerce kılıcın ucuyla yüzleşmeye ve onlara saldırmaya cesaret etmeye. Neden ev olarak Uxlay'i seçmişti? Hepsine diz çöktürebilecekken neden bu yerin kendisini yönetmesine izin vermişti? Kidan buna bir anlam veremiyordu.

Düşen her dranaikle birlikte Sicionlar cesedi bir drenaj odasına sürüklüyordu. Can değişimi için beden soğumadan önce kan akıtılması gerekiyordu. Susenyos'un gümüş bıçakları onun bir uzantısı haline geldi, dalgalı kenarları eti parçalıyor ve çığlıklara yol açıyordu. Çığlıkları merhamet için yalvaran acınası bir hal aldıkça Kidan irkildi ve irkildi. Yine de onun sözünü kesmedi ya da ona bunun yeterli olduğunu söylemedi. Ürkütücü bir trans halinde, zeminin bir anda beyazdan kırmızıya.

Anne Anoet'in evini ateşe verdiğinde onu saran öfke buydu. Kidan, Haziran'ın bu dünya için fazla nazik olduğunu fark ettiği anda bir kalkan olmak zorundaydı. Her darbenin üzerine düştüğü kırılmaz bir zırh olmalı, kırbaçta ilahi bir denge bulmalı ve buna katlanmalıydı, çünkü

June bunu hak etmedi.

O asla korunmaya değer biri değildi. Bu kadar kana değmezdi.

Susenyos arkasında ceset izleri bırakarak nihayet geldiğinde, saçları keçeleşmiş ve koyu teni kızıl bir denizden çıkmış gibi parlıyordu.

"Vahşi Susenyos" fısıltıları odada yankılansa da kimse sesini yükseltmeye cesaret edemedi.

"Yaralandın mı?" Sesi her zamankinden daha sertti, gözleri ona sabitlenmişti.

Kadın cevap vermeyince bir adım daha yaklaştı, tüm duygularının yerini endişe aldı, onu ele geçiren öfkenin yerini.

"Nerede?" Kesilmiş elbisesinin izini sürdü.

Temasla midesi tutuştu ve gözlerini kapatarak adamın kanla kayganlaşmış parmaklarının ıslaklığının tadını çıkardı. Ona dokunduğunda, bir bardağın masanın kenarında sallanması gibi insan gibi hissediyordu; güneş onu dağıttığında kör edici, hayal edilemez bir yıkıma sürüklendiğinde sevimli.

"Seni korkutuyor muyum?" Sesi dağ kayaları gibi gürliyordu. "Gitmek istiyor musun?"

Omuzlarındaki kaslar sanki başka bir darbeye hazırlanıyormuş gibi gerildi. Onun hızlanan kalp atışlarını korku sanıyordu. Ama bu bir heyecandı, bir dağa tırmanmanın ezici telaşı. Kirpiklerini ona doğru kaldırdı ve avuçlarını kırmızıya boyayarak ellerini onunkilerin üzerine koydu. Adamın bakışları bir soruyla birleşmiş ellerine kaydı, sonra gece gözlerini delip geçen bir ışıkla yukarı kaydı. Adamın gücü kızın içine sızdı ve kız ölümsüz karanlığın tadını aldı, ıslaktı ve onu istiyordu. Uzun zamandır bekliyordu ve lanet olsun ona, artık bunu inkâr edemezdi.

Sadece bu gece için, suçluluk duygusunun ve kendini cezalandırmasının gürültüsü olmadan onu istiyordu. Olduğu gibi ve en önemlisi, olduğu gibi bir gece.

Cossia Günü. Kanunlardan, sözlerden arınmak için bir gün. June'un akıldan çıkmayan anısı ve her şeye son verme yemini.

Bir geceliğine. Ona bir geceliğine sahip olacaktı.

Kıdan onun yakıcı bakışlarını kırdı, kendilerine en yakın salonu gördü ve onu şaşırtıcı bir güçle içeri çekti. Adam keskin bir nefes aldı, sıcak ama ısırıcıydı. Gömleğinden geriye ne kaldıysa tek bir hareketle sıyırdı, yontulmuş gövdesini ortaya çıkardı ve onu geriye doğru itti.

Tekli koltuğa tökezledi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki hayal görüyordu

Hepsi.

"Sakin ol, sakın ol."

Kıdan perdeleri çekti ve elbisesini kalçalarına kadar sıyırdı.
bakışları karardı. Maskesini çıkardı.

"Sor," dedi, sesi ihtiyaçla kalınlaşmıştı. Tanınmaz haldeydi. "Sormanı istiyorum."

En gerçek anlamıyla, artık kendini onun Roana'sı, onu da Matir'i gibi hissediyordu.

Kızın gitmeye hiç niyeti olmadığını anladığında, ona çarpık bir sırıtış fırlattı. "Beni bu karanlık odaya iten ben değilim. İstiyorsun, o yüzden soruyorsun."

"Neden zorluk çıkarıyorsun?" Dişlerini sıktı, sabırsızlığı onu ele veriyordu.

Başını öne eğdi. "İstediğin bir şeyi istemek senin için neden bu kadar zor?"

"Senden çok şey istedim."

Belinden tuttu ve ani bir hızla onu kucağına çekti. Nefes nefese kaldı. Parmaklarını adamın sert göğsüne dayadı ve kahverengi teninden bir ton daha koyu olan, kanın ötesindeki zengin rengine hayran kaldı.

"Başkalarının amacına hizmet eden şeyler istedin," dedi. "Arkadaşlarını korumak için, kız kardeşini bulmak için. Kendin için, kendi zevkin için istediğini hiç duymadım."

Ağzını açtı ama yapamadı. Bu istek imkânsız geliyordu. Böyle bir zamanda nasıl eğlenebilirdi ki? *Özellikle* de böyle bir zamanda?

Kıdan yüzünü ondan sakladı. Birdenbire üşüdü. Kirlî. Hâlâ burada ne işi vardı? Bundan ne istediğini bilmiyordu. Bileğini saran ölümü unutmak mı? Bir kez olsun kendini düşünmek mi?

Susenyos'un göğsü onun göğsüne bastırdı, onu lezzetli bir sıcaklıkla kızarttı ve dikkatini tekrar ona vermeye zorladı. Loş odada sadece gözleri aydınlanmıştı ve onu bırakmayı reddediyorlardı. Omuzları adamın gövdesine doğru gevşedi ve adamın elinin kalçasında bıraktığı izi sevdi.

"Benden sonra tekrar et," diye fısıldadı, sesi güçlkle

çıkıyordu. "I." "Ben," diye nefes aldı.

"İstemek."

Nefesini içine çekti. "İstiyorum."

"Seni."

Bir kalp atışından sonra bir tane daha, cesurdu.

"Sen."

Sert kavrayışıyla altın rengi elbiseyi lekeledi ve onu kalçalarından birine doğru manevra yaptırdı. Yeni aç dudaklarının şaşkınlıkla aralanmasına neden oldu. Adamın gözleri niyetle parlıyordu.

Düşünmeden hareket etti. Kalçaları adamın bacağına dolandıkça elbisesi daha da yukarı kalktı. Çıplak boynu boyunca ısırıcı öpücükler bıraktı, dişleri tenini tırmaladı ve elbisesini omuzlarına kadar çekti. Ama saç örgüleri yoluna çıktı. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı, sonra saçlarını bir elinde topladı, kafa derisine sıkı bir baskı uyguladı ve geri kalanını bağlamak için bir örgüyü kullandı. Soğuk hava ensesini yaladı. Kadın öne, adamın göğsüne düştü ve neredeyse adamın dudaklarına değecekti.

"Sakin bırakma." Sesi yalvarmakla talep etmek arasında gidip geliyordu. "Daha sıkı."

O da itaat etti. Onun derisini ısırmasını ve yaralamasını istiyordu, ta ki dış görünüşü ruhunun karmakarışık kalıntılarını yansıtmaya kadar. Birbirlerine yapabilecekleri daha kötü bir şey yoktu, birbirleri *için* yapabilecekleri çok şey vardı.

Ona yaslandı, avuç içleri sadece teni ve kasları buluyordu ve neden olduğu sürtünmenin tadını çıkararak sürekli ileri geri hareket etmeye başladı.

Parmağı köprücük kemiğine doğru bir çizgi çizdi ve tüy gibi dokunuşu ile sert tutuşu arasındaki zıtlık dudağını ısırmasına neden oldu.

"İşte buradasın, yéné Roana."

Kıdan ona verdiği bu yeni isim karşısında gözlerini kapadı. Bu kanunsuz günde, onun bu sesi dilinde yuvarlayışını, ona yüklediği sahiplenme duygusunu ve dahası, bu ismi her kullanışındaki yüklü niyeti sevdiğini itiraf edebilirdi.

Onun köpek dişlerini daha görmeden hissetmişti. Sivri dişlerin gücü kadının nefesini kesmişti. Başını boğazına gömüp dişleriyle iki çizgi çizdi, acı verecek kadar sertti ama derisini parçalamıyordu.

"Boğazından içmediğini sanıyordum." İnandırıcı olamayacak kadar nefes nefese kalmıştı.

Küfretti ve yüzünü çevirdi, sıcak yanağı kızın köprücük kemiğine değdi.

"Şu nedenini hatırlayamıyorum," diye homurdandı.

Ağzını çıplak omzuna götürdü. "Ama buradan içiyorsun, değil mi?"

Onun altında titredi. "Beni öldürüyorsun."

Kelimeler onu heyecanlandırdı ve bu sahneyi farklı bir zamandan, onu buraya getirdiği ve başka bir kızıdan beslenirken onu izlettiği ilk geceden hayal etti.

"O gün senden çok nefret ettim," diye fısıldadı titreyerek.

Onun omzuna nazik bir öpücük kondurdu ve hemen anladı. "Seni yalvarttığım için mi?"

Titredi. "Çünkü ağzını üzerimde hayal etmeden duramadım." Kızın onun inlediğine yemin etti. Kadın parmaklarını adamın kalın kıvrımlarından geçirdi,

Yumuşak avuçlarındaki kaba dokuyu sevdi ve başını kaldırdı.

O sonsuz, harap gözlere baktı. "Senden hâlâ nefret ediyorum."

Neden bilmesi gerektiğinden emin değildi. Ama iyi hissettirdi, bu yüzden tekrar söyledi.

"Senden nefret ediyorum, Susenyos."

Sanki kız ona tam tersini söylemiş gibi kaşları saygıyla eridi. "Benden nefret etmen seni kucağımda bıraktığı sürece buna katlanabilirim. Benden sonsuza dek nefret et."

Alnını onunkine yasladı, yalvarışının dudaklarını çekiştirmesine izin verdi, aynı sıcak, sendeleyeyen nefesi paylaştı.

"Sonsuzluk... Sana çok kötü şeyler yapabilirim."

"Yaptıklarından daha fazlasını mı?"

Ağzındaki çekiştirme bir gerilmeye dönüştü. "Çok daha fazlası. Ve sen beni affetmeye devam mı edeceksin?" Kalçalarını kasıtlı olarak döndürdü ve adamın nefesini kesmesini sağladı. "Sonum burada olduğu sürece mi?"

"Tanrım evet."

olmadan sırtıttı. "Bir şey istediğinde böyle tehlikeli şeyler itiraf ediyorsun."

Parmağıyla kızın kıvrımlı ağzında gezindi. "İçimdeki gerçeği ortaya çıkarıyor. İşkence altında daha iyi dayanıyorum."

Kızın onun aç bakışları karşısında içten dışa doğru tutuştu. Onu sanki parlayan güneşin kendisiymiş gibi hayranlıkla izliyordu.

Daha fazlasını. Çok daha fazlasını istiyordu. Dansına tekrar devam etti. Adamın eli hareket etti, sırtında sıkıca durdu, biraz aşağı doğru kayarak ihtiyacı olan dayanağı sağladı. Dudakları ayrılmış, yoğun bir şekilde nefes alıyor, zevkini istediği gibi alıyordu. Adam onun ritmini alttan karşıladı.

"Daha yavaş," diye fısıldadı kulağına, onun en sevdiği kelimeyi ödünç alarak.

Gülümsedi ve yavaşlayarak onu daha yükseğe kaldırdı. Adamın ağzı omzunu yalayıp yuttuğunda, derisini öpüp çekiştirdiğinde ürperdi. Garip bir düşünce

Karmakarışık zihnini yarıp geçti. O zamanlar haklıydı. Ağzı sıcaktı ve haşlanmış meyve gibi ıslaktı. Dudaklarında nasıl bir his uyandıracaktı?

Dişleri sabit bir hareketle sürtünüyor, kadının içinden bir yıldırım mızrağı fırlatıyordu. Yine de ısırmadı.

Nefesi daha kesik kesik çıkmaya başladı. "Ne ?" "Seni."

Tanrım, onu öpmek istiyordu.

Tam da bunu yapmak için hamle yaptı ama adam çenesinden tutarak birkaç santim ötesinde durmasını sağladı.

Dudaklarını ısırarak kirpiklerini soru sorar gibi kaldırdı. Başparmağıyla alt dudağını serbest bıraktı ve yoğun bakışları dudaklarının karıncalanmasına ve şişmesine neden oldu.

Keskin bir nefes aldı. "Seni öpmeme izin verme. Bu yapacağın son şey olur."

İtiraz etmek istedi ama adam çoktan yüzünü ondan saklamış, ağzını yanağına bastırmış, sonra boynunun kıvrımından aşağıya, omzuna doğru yavaş, dizlerini zayıflatan öpücükler kondurmuştu. Düşünceleri dağıldı ve gözleri kapandı. Saf enerjyidi, bir başkasına çarpmak üzereydi.

İçindeki tanıdık dalganın yükseldiğini hissettiğinde, onun adının tamamını söyleyemedi - çok uzun çaldı ve içinde sadece bir iç çekiş vardı, bu yüzden onun çıplak kollarını kavradı ve "Yos" diye fısıldadı.

Dişlerini kadının içine batırdı. Bedeni göklere yükselirken donuk acı ve keskin zevk çarpıştı ve titreşti. Ama zihni burada kaldı... bu odada, onun obsidyen gözlerinden bu sahneyi izliyordu. Kidan'ın dolgun dudakları kızarmış ve dişlerinin arasına sıkışmıştı, elbisesi dağınıktı ve aşağı doğru çekilmişti, yüzü ıslık ıslık. Görüntü dalgalanarak uzaklaştı ve Kidan onun üzerine çökerek toprağa geri döndü.

Daha sert nefes aldı, nefes alışının gücü onu yukarı ve aşağı kaldırdı. Sırtına ve kalçasına keskin bir baskı uyguladı. Pençeleri yeniden ortaya çıkmıştı.

"Omuz...", diye sayıklama dalgasının arasından başardı. "Ne tür bir anı gösteriyor?"

Arzuyla parlayan sesi kalın ve soluk soluğaydı. "Emin değilim. Ne gördün?"

Bir yalan.

Tüm vampirler her vücut parçasının hangi anıyı çağrıştırdığını bilmek zorundaydı.

Asla dikkatsizce ısırmaazlardı. Ama... bilmek de istemediğini fark etti. Gözünün önüne gelen eski bir anı değil, bir anının oluşumuydu. Paylaştıkları bu an, omuzun genellikle çağrıştırdığı şeyin yerini almış olmalıydı. Bu his her neyse, ikisinin de henüz hazır olduğundan emin değildi.

"Net bir şey yok," diye fısıldadı. "Dikkatim çok dağınık. Ne gördün?"

Gözleri dönüyordu ve yalan söylediği için minnettar görünüyordu.

Onun anılarında da kendini görmüş müydü? Parmakları vahşi saçlarında, uhrevi gözleri parlıyor, dudakları kanla parlıyor muydu?

Kalın kalın yutkundu, hazırlanıyordu.

Boğazının çizgisini takip ederek dizlerinin onun etrafında sıkışmasını sağladı. Kaygan dudakları gerildi. "Ben de hiçbir şey görmedim."

Kıdan'ın gözbebekleri parladı. Sanki aynı zihni paylaşıyorlarmış gibi birbirlerini kelimeler olmadan anlıyorlardı.

Susenyos onun dokunuşu sırasında ayaklarının dibine saçılan impala boynuzuna baktı. Onu öldürebilecek tek silahtı ve onu kalçasından çıkardığını fark etmemişti.

"Merak ediyorum," diye mırıldandı. "Bu kimin içindi?"

Demir kalbinin olduğu gergin göğüs kafesini okşadı. "Ya ben sana söyleseydim?"

Bileğini şimşek hızıyla yakalayarak onun soluk soluğa kalmasına neden oldu ve neredeyse hayretle başını eğdi. "Bunun doğru olup olmadığını söyleyemem çok yazık. Daha da kötüsü, şu anda pek de umurumda değil gibi görünüyor."

Kıdan gülümsedi. Gerçekten de çok tehlikeli şeyler itiraf etmişti.

OceanofPDF.com

TAMOL AJTAF'IN OTURDUĞU EMLAK BATI SINIRINDA YER ALIYORDU

Kampüsün, Uxlay'ın şehre açılan ana kapısının yakınında. İhtişamı ve görkemi Kidan'ın kanını kaynattı. Bu Ramyn'in olmalıydı. Ama elleri yanmadıkça dünya almaya devam edecekti.

Susenyos ve Kidan birkaç sokak öteye park etti. Emniyet kemerini çözdü.

"Sakin ol, yené Roana," dedi Susenyos, onun odaklanmış bakışlarını inceleyerek. "Ajtafların yüzlerce dranağı var. Girmek kolay olmayacak."

Kapının kilidini açtı ve dışarı çıktı. Susenyos Amharca küfür etti ve onu takip etti.

"Planın tam olarak nedir?"

"Bana anahtarlarını ver."

Çekindi. "Seni hiç araba kullanırken görmedim. Nasıl kullanıldığını biliyor musun?" "Kaza yapacak kadar iyi."

Susenyos yanlış duymuş gibi gözlerini kırıştırdı.

"Tamol'un içinde olduğu arabayı çarpacağım," diye açıkladı. "Eve geri dönmelisin ki seni suçlamasınlar."

Çenesi açık kaldı. "Sen de arabada olacak mısın?"

"Evet."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesinin altında komik bir şey olabiliirdi.

başka herhangi bir durum. "Bu kesinlikle-" "Bir rica."

Ona bir uzaylıymış gibi baktı ve elini kaldırdı. "Bunun için beni affet, çünkü aşağıdaki kelimelerden daha çok nefret ettiğim bir şey yok, ama *insan olduğunu unuttun mu?*"

Ona ince bir gülümseme verdi.

"Bu tehlikeli." Yüzü karardı. "Daha iyi plan yapmak için zamanımız var."

"Rufeal ile şansımı kaçırmama neden olan şey planlamadır. Ayrıca, sen cinayetleri planlamak için zaman harcamanın her zaman en iyi yaklaşım olmadığını kendiniz söylediniz."

"Tekrar söylüyorum, beni bağışlayın ama siz *insansınız*. Kurallar tamamen farklı." Gözlerini ona dikti. "Ben korkmuyorum."

"Öldürülmeyeceğinden emin olabiliriz-"

"Nefrasi'nin kim olduğunu biliyor musun?" diye araya girdi.

Çenesi kapandı. En yakındaki elektrik direğinin dağınık ışığı altında yüzü asık, neredeyse yırtılmış gibi görünüyordu. "Hayır."

"Yani Tamol'u sorgulamak bunu tek yolu," diye açıkladı. Bunun için zamanları yoktu. "Bir kaza en iyi seçeneğimiz. Kimse benden şüphelenmez, çünkü orada onunla birlikte olacağım."

"Peki ya ölürsen?" Sinirli bir nefes verdi. "O zaman ne olacak?"

Bu onu bir an için tereddüde düşürdü. "Bakalım kader ne karar verecek."

Ondan bıkkın bir kahkaha yükseldi. "Hâlâ ölümün kıyısında dans etmeye kararlısın." Kız cevap vermeyince başını salladı. "Ölmemeye çalış küçük kuş. Ev sensiz çekilmez hale gelebilir."

Kidan arabanın camındaki yansımalarına baktı ve bu noktaya nasıl geldiklerini merak etti. Gerçekten uyum içinde, ortak gibi görünüyorlardı.

"Gittiğinden emin ol," diye talimat verdi. "Halka açık bir yerde ol ki 13'üncü seni suçlayamasın."

Anahtarları aldı ve şık siyah sedana girdi. Susenyos dikiz aynasında bir gölge olarak kaldı. Yüzüne hüznü bir gülümseme dokundu. Belki de Kidan'ın kendi kalp atışlarını hissedebilmek için neden sürekli kendini zorlamak, tekrar tekrar ölüme doğru ilerlemek zorunda olduğunu asla anlayamayacaktı. Sadece bir tadımlık ve sonra gitmeye hazır olacaktı.

Tamol'un numarasını çevirdi, tüm düşünceleri planına odaklanmıştı. "Ben Kidan."

"Kıdan?" Sesi uyuyor gibi gelmiyordu. Belki de çalışıyordu. "Geç oldu."
"Özür dilerim." Sesini utançla karıştırdı. "Ama ben
bu gece gidiyorum. Burada daha fazla
kalamam." "Her şey yolunda mı?"

"Pek sayılmaz." Sesi titriyordu. "Bana para konusunda yardım
edebileceğinizi söylemiştiniz. Axum Arkeoloji Projesi hakkında konuşmak
istiyorum."

Kâğıtların hışırtısı yankılandı. "Evde misin?"

"Bu gece Uxlay'den ayrılıyorum. Konuşmak istersen, birkaç dakika içinde
evinin önünden geçeceğim."

Bir an durakladı, sonra dedi ki, "Dışarıda olacağım. Benimle konuşmadan
gitme."

Aramayı sonlandırdı. Kıdan omuzlarını silkti, damarlarında adrenalin
pompalanıyordu. Açılmış pencereden gelen gece havası saç örgülerinde
yüzüyor ve yanaklarını buz gibi yapıyordu. Dudaklarının köşesi kıvrıldı.
Sonunda kontrol ondaydı.

Kadın geldiğinde, büyük bir ceket ve pijama pantolon giymiş olan Tamol
Ajtağ gözlüklerini düzeltti ve gözlerini kısarak ona baktı.

"İçeride konuşabiliriz."

Gözleri yaşardı. "Hayır, Uxlay'de bir saniye daha geçirmeyeceğim.
Ben şehre gidiyorum."

Çenesini oynattı ama zorla başını salladı. şaşırtıcı bir şekilde, bir evrak
antası getirmişti ve arabaya binerken onu yakınında tuttu. Arabadan
indiğinde gülümsememeye çalıştı.

"Ne oldu?" Yeşil gözleri kızın üzerinde gezindi. "Susenyos muydu? Dekan
Faris'e o evden uzaklaştırılması gerektiğini söyledim."

Ona bir bakış attı. Adamın gözleri hevesle parlıyordu. "Her şey. Sadece o
değil."

Ses tonuna şefkat kattı. "Dranacti zordur. Seni suçlamıyorum."

Uxlay'ın yaldızlı kapıları açıldığında Kıdan'ın direksiyonu sıkıca kavradı.
Ağaçlarla çevrili virajlı yoldan Zaf Cenneti'ne doğru ilerlediler.

"Axum projesinde bana yardım edebileceğinizi söylemiştiniz."

"Tamam." Evrak çantasını tıklayarak açtı ve kâğıtları çıkardı.

"Bir vampirin ev sahibi olmaya hakkı yok. Özellikle de Adane Evi gibi bir
eve. Ailenin Susenyos'a bırakırken ne düşündüğünü bilmiyorum. Resmi
olarak, mezun olana kadar hisselerinizi devredemezsiniz,

ama ki, sen soyunun sonuncususun-"

"Ben soyumun sonuncusu değilim." Gözlerinden ateş fışkırıyor, yol bir görünüp bir kayboluyordu. "Benim kız kardeşim. June."

Rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Doğru, ama o burada değil ve sen de evini devredebilecek en yaşlı kişisin."

"Biliyor musun, Ramyn bana tam tersi bir tavsiye verdi. Kalmamı ve hakkım olan şey için savaşmamı."

Onun gözlerinden kaçtı, sözleşmelerini topladı. "Bazen yapılacak en iyi şey kenara çekilmektir."

Kidan'ın ayağı gaza bastı. Sadece birazcık. Para ya da güç gibi önemsiz şeyler için bir ailenin birbirine nasıl düşman olabildiğini anlamıyordu. Tamol Ramyn'in potansiyelinden o kadar korkmuştu ki, neye dönüşeceğini bilmeden onu sabote etmişti.

Parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Nefrasi kim?"

Kâğıtlar avucunun içinde sıkıştı. "Ne?"

"Nefrasi. 13'ü desteklediklerini biliyorum. Kim onlar?"

"Adlarını hiç duymadım."

Çok keskin bir dönüş yaptılar ve vücudu sallandı, bavul yüksek sesle kapısına çarptı.

Sesini bir korku dalgası sıkılaştırdı. "."

"Ramyn'i zehirlediğini ve Ajtaf Evi'ni miras alma şansını mahvettiğini biliyorum. Eğer bana Nefrasi'nin kim olduğunu söylemezsen Dekan Faris'e söylerim."

Gözlerini kırptırdı, şok oldu ve sonra - çoğu erkeğin yaptığı gibi - blöfünü gördü. "Seni iftira atmaktan tutuklatacağım."

Kidan gaza daha sert bastı ve direksiyonu biraz salladı. Omuzları araba ile birlikte şiddetle sallandı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Neyin içine girdiğinizi anladığınızı sanmıyorum."

Sözleri yavaşça, kanat gibi çırpınarak geldi. "Arabayı hemen durdur."

"Bana Nefrasi'den bahset yoksa bu işi bitiririm." Adam hiçbir şey söylemeyince

pedala daha fazla baskı uyguladı. "mı düşünüyorsun? Test et beni."

Parmaklarını yumrukladı ve bir an için direksiyonu tutacağını sandı, ama sonra gevşedi.

"Tamam, . Yavaşla biraz. Sana anlatacağım." Kidan yavaşladı. Sadece birazcık.

Tamol bir nefes gevşetti. "Tek bildiğim Uxlay'ın dışında bir grup olduğu. Onlar

Uxlay hesaplarımızı kullanmak istemediğimizde girişimlerimizi finanse edin."

Uxlay'ın dışında. "Ne istiyorlar?"

"Aydın 13'ündekiyle aynı," dedi sabırsızca. "Yeni bir miras yapısı ve mülkiyet hakları. Kurucu Evler gibi evlerimizin içinde kendi yasalarımızı belirleyebilme yeteneği. Tabii ki anlamayacaksınız."

"Evrensel yasa Uxlay'ın sınırlarını korur."

"Dış dünyanın korunmaya ihtiyaç duyduğu şey *biziz*." Gözleri parladı. "Neden bu güçten vazgeçelim ki?"

"Peki ya Ramyn? Bir gün iki eve birden hükmetmesine dayanamadığınız için mi onu zehirlediniz?"

Önüne baktı, gözleri okunmuyordu. Onaylamak ya da reddetmek için fazla zekiydi. Kidan dişlerini sıktı. "June nerede?"

Kaşları çatıldı, ince ağzı buruştu. "Kız kardeşin mi? Ben nereden bileyim?"

"13. ya da Nefrasi ya da kendinize ne diyorsanız, onun elinizde olduğunu biliyorum."

Kaşları çatılmış bir halde ona baktı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bu doğru. Aile sevgisini anlamıyorsunuz."

İkiz farlar onları kör etti ve neredeyse yoldan geçen bir arabayla çarpışıyorlardı. Tamol emniyet kemerini sıkıca kavradı.

"!" "Bana June'un nerede olduğunu söyle."

"Bilmiyorum!"

Güzel.

Adamın konuşması bittiyse, da bitmişti. Gaz pedalının gürültülü sesi ayaklarının altında titreşti. Ramyn'e ihanet etmek için gerçek bir nedeni olsaydı Kidan onun hayatını bağışlayabilirdi. Başka birini koruyor olsaydı. Ama ailesini feda etme tercihi açgözlülükten başka bir şey değildi. Anne Anoet de onun yanında oturuyor olabilirdi.

Kidan yoldan çıktı ve sık ağaçların arasına daldı. Dünya bükülmüş metal ve camlarla patlarken, çığlığı yükseldi ve dua ettiği şeye ulaşamayarak aniden kesildi.

Kidan'ın gözleri kapandığında, bedeni bir şeyin altında ezilmişti. Buz gibiydi, gece ay yüzünü yakıyordu. Altındaki taze toprak kül rengi parmaklarını ona doğru uzatmış, onu içine çekmeye çalışıyordu.

karnını ısıtmak için. Yeniden doğuş, ikinci bir hayat vaat ediyordu, yeter ki içine gömülsün. Kanayan ciğerleri çalışmayı durdurdu.

Ölümün kapıları Anoet Ana'nın bahçesindeki gibi taze biberiyelerle süslenmişti. Kelebek kanatları kadar hafif ama gittikçe güçlenen, kalp atışı gibi, sonra da aslan derisinden bir davul gibi titreşen rahatsız edici bir ses vardı. Bu bir uyarıydı, Kidan'ı yüzeye dönmeye çağırıyordu. Kim ya da ne olduğunu göremiyordu. Umurunda da değildi. Sona gelmişti.

Yine de, sanki şeytan ayaklarının altındaymış gibi manik bir ritim tutturuyordu. Onun iradesi olmadan, onu geri götürdü, taze kokulu kapılardan uzağa ve gökyüzüne geri döndü, yol boyunca çarptı. Vücuduna girmiş, içinde ikinci bir kalp gibi atıyordu.

Kidan gözlerini açtı. Yüzünde bir figür geziniyordu. Susenyos'un kenarları Yusuf'un karakalem çizimleri gibi bulanıklaşmış, kaşları çatılmıştı.

"Kalbinin durduğuna yemin edebilirim," diye fısıldadı kanayan bileğini ağzından kaldırırken.

Kanının tadı dilinin altında birikti. Ona burada ne halt ettiğini sormak istedi ama çenesi hareket etmedi. Hiçbir uzvu onun komutlarını dinlemiyordu.

"Sakin ol, Kidan. Konuşmana gerek yok. Gözlerinin kendine ait bir dili var."

Arkasını aradı, toz ve kırık ışıklarla buğulanmış bir arka plan. Kadın tekrar sürüklendiğinde, güçlü parmakları kadının boynunun altına kaydı.

"Hayır, gözlerini açık tut," diye emretti. "Performansındaki tüm hataları say, benden alacağın intikamların taslağını çıkar, kalbime işleyeceğin kusursuz cinayetleri hayal et. Ama gözlerini açık tut."

Bunu yapmak zordu. Kirpikleri ağır karlar taşıyor, kapanmak istiyordu. Ama onu her terk etmeye çalıştığında, adam onu şiddet kokusuyla geri getiriyordu. Aşk vaatlerine ya da sessiz bir şefkate gerek yoktu. İkisinin de bu acıların en küçük kıvılcımını hissetmesine izin verilmiyordu. Ama belki de ruhları sonsuza dek birlikte olmak için yaratılmıştı. Bağlılıkta, tapınmada, vahşetin şehvetinde.

MİTOLOJİ VE MODERNİTE DERSİNDE, KIDAN a adresini ARAŞTIRMIŞTI.

bencil ve yalnız bir tanrı. Boş cennetini süslemek için yeryüzünde yıldızlar gibi parlayan en saf kalpleri aradı ve onları cebine doldurdu. Kötüleri ve yozlaşmışları yeryüzünde kendi aralarında çürümeye bıraktı. Cennetine katılmamalarını sağlamak için onlara bir yerine üç hayat verdi, çünkü ölüm onların dünyasından kurtulmanın tek yoluydu. Ölümden etkilenmeyen bu aşağılık adamlar mucizevi bir şekilde hayatta kaldılar ve masumların üzerine dehşet yağdırdılar. Makalesi kötülüğün azmini, hayatta kalma yeteneğini araştırmıştı.

Ama Tamol Ajtaf çok daha iyi bir çalışma olabilirdi. Ciğerleri ezilmiş, köprücük kemiği kırılmış, başından yaralanmış. Yaşıyor.

Yani, çoğunlukla. Dayanılmaz acılar yüzünden komaya sokulması gerekti ama dranaik kanın kademeli yardımıyla sonunda iyileşeceği umuluyordu.

Her ikisi de Uxlay'ın Rojit Hastanesi'nde yatıyordu. Kidan'ın vücudu çürük meyve gibi acıyordu ama iyileşiyordu. O gece taburcu olacaktı. Hemşireler ona birkaç kez ne kadar şanslı olduğunu söylediler. Tek hissettiği şanssızlığıydı.

"Yusuf'la konuşmamız gerek." Kidan mezarlıkta Slen'in yanında duruyordu. "Ortak bir düşmanımız var. Bu yüzden birbirimize her şeyi anlatmamız gerekiyor."

Slen, Titus'un öldürüldüğünü öğrendiğinden beri Kidan'ın tüm çağrılarını duymazdan gelerek onu oyalamıştı.

"Yusuf'a itiraf mı edeceksin?" Slen inanamayarak söyledi. "Hayır."

Uyanan güneş bir bulutun arkasına dalıp tenlerine gölge düşürene ve gölgelerini uzatana kadar orada durdular. Ramyn Ajtaf'ın mezarı taze çiçeklerle doluydu. Kidan buraya bilerek gelmişti, böylece Slen ondan kaçamayacaktı.

"Senden neden nefret etmediğimi düşünüyordum, Slen. Bana gerçeği söyledikten sonra günlerce öfke, tiksinti ya da herhangi bir şey hissetmeyi bekledim. Ramyn'e yaptıkların yüzünden herkes içinde nefretimi en çok hak eden sensin."

Dün gece Kidan gizli ritüellerinden birini gerçekleştirdi. Rufeal'in kanının üzerinde iki kurumuş, ürkütücü çizgi oluşturduğu *Mavili Kadın* resmini çıkardı ve Ramyn'in eşarbını parmaklarına dolayarak kızın şeftali parfümünü kokladı. Bu hatıralardan kurtulması gerekiyordu ama yapamıyordu. Mama Anoet'in bileziğini yanlarına koymuş, bu nesnelerin birbirlerinin gerçek yoldaşları olup olmadıklarını merak etmiş, tüm bunların şiddetinde kendini kaybetmişti.

Susenyos onun bunu görmesini sağlamıştı. Şiddet içinde bulunabilecek hain barışı. İleriye giden yol.

"Senden nefret etmek istiyorum, Slen."

Slen'in dikkati mezar taşıdaki yazıya odaklandı-Ölüm bir *son değildir*. "Neden yapmıyorsun?"

Kidan yenik bir iç geçirdi. "Çünkü seni anlıyorum. Yaptığın şeyden hoşlanmadığını biliyorum. Çaresizdin. Kendini ve kardeşini kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdın." Sesi gerginleşti. "Çünkü sen bensin, Slen."

Kidan'ın göğsü yırtılarak açıldı ve ruhu döküldü.

"Sen bir anomalisin, Kidan." Slen'in kaşları çatıldı. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

Kidan'ın dudakları hayalet gibi bir gülümsemeyle kalktı.

Slen başını gökyüzüne doğru eğerek yanaklarını yumuşattı. Rüzgâr hızlandı ve onları üşüttü. "Pekâlâ."

"Tamam mı?"

"Senin yöntemini deneyelim. Ölüm sana dokunamıyor gibi görünüyor. Belki hepimiz bundan kurtulabiliriz."

GK olmadan özel kule odalarında toplanan üçü, Uxlay'ın tuğla ve taşlarının ağırlığı karşısında önemsiz görünüyordu.

Rufeal'in öldürülmesinden sonra Yusuf en çok kendi içine kapanmıştı. Örneğin, ellerini gereğinden uzun süre yıkamaya başlamıştı ama her zaman dezenfektan kokuyordu. Bir çapa olmadan, dengesiz hareketleri onu yüzemeyeceği bir denizin derinliklerine çekecekti.

Kıdan bir sonraki sözlerini nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. İtirafı şüphesiz onun dünyasında bir delik açacaktı. Slen'in aksine, Yusuf'un bundan sağ çıkıp çıkmayacağı belli değildi.

Derin bir nefes aldı. "Uxlay'a gelmeden önce evimi içinde üvey annemle birlikte yaktım."

Bu, Kıdan'ın kemiklerine hapsolmuş hikâyeyi ilk kez dile getirişiydi ve acı vericiydi, yavaştı.

"Beni ve kız kardeşimi koruması gerekiyordu ama bunun yerine bize ihanet etti. June onun yüzünden bir vampir tarafından kaçırıldı. Gerçi ondan önce de nazikti. Beni büyüttü, giydirdi, besledi ve ben... onu öldürdüm."

Yusuf baktı, gözlerini kırıştırdı ve biraz daha baktı. Kıdan kalbi çarparak bekledi. Kadının sözlerini sindirmeli ve onun teşviki ya da baskısı olmadan kendi başına karar vermeliydi. Burada bir şey yaratmak istiyordu, tüm şeytanlarının başlarının üzerinde dans ettiği ve onları rahatlattığı bir yer. Her biri affedilmenin güzelliğini görmeliydi.

Yeterli zaman geçtikten sonra devam etti: "Uxlay'de 13. Grup adında bir grup var. Her evden kendilerine bağlılık yemini etmelerini ve yeni reformlarını desteklemelerini istiyorlar. Sanırım kız kardeşimi kaçırıldılar."

Kıdan'ın göğsü sıkı bir top haline geldi. Bunun işe yaraması için dua etti. İşe yaramazsa ne yapacağını bilmiyordu.

Yusuf ellerini ovuşturdu. "Susenyos bana Rufeal'in geçen yıl beni başarısızlığa uğrattığını söyledi. Babamın 13'üncü tarafından ev dranaiklerini öldürmesi için manipüle edildiğini ve bu yüzden hapse atıldığını söyledi."

Kıdan ağzı açık kaldı. *Susenyos bunu ona neden söylesin ki?*

Yusuf gözlerini kaldırdığında dehşet içindeydi. "Birini öldürdün, Kıdan."

Masayı inceledi. "Evet."

Ellerindeki titreme geri döndü.

Kıdan, gözlerinde bir uyarı taşıyan Slen'le yüzleşti. Uzun bir süre birbirlerine bakmış olmalı ki Yusuf kararsızca, "Slen?" diye seslendi.

Yavaşça ona Ramyn'in öldürülmesini ve babasının tutuklanmasını anlattı. Yusuf'un yüzündeki şok ifadesi çok acıydı.

"Sen 13'ün üyesi misin?" İhanet sesini kalınlaştırdı.

Slen'in bakışları sertleşmeden önce bir an için masaya kaydı. "Babamdan kurtulmanın tek yolu buydu."

Kıdan'ın anlam veremediği bir duyguyla ona bakıyordu. Bu Slen'i etkiledi ve parmağıyla eldivenlerini tekrar tekrar ayarlamasına neden oldu.

"Peki ya şimdi?" diye sordu. "Hâlâ üye misin?"

Kıdan Slen'in bu soruya doğru dürüst cevap vereceğine güvenmiyordu.

"Onları ortadan kaldırmama yardım ediyorsun," dedi Kıdan hızla. "Kendimizi korumamız gerekiyor - bunu bu yüzden yapıyoruz. Bu işte yalnız değilsin Yusuf."

Yusuf başını ellerinin arasına aldı. "Burası cehennem. Bizler katiliz. Mahvolduk."

Kıdan gözlerini kapattı. Bundan korkuyordu.

"Hayır," dedi Slen sert bir sesle. "Biz trajedinin ta kendisiyiz. Biz izin vermedikçe hiçbir şey bizi mahvedemez. *Ben* buna izin vermeyeceğim."

Yusuf yavaşça başını kaldırdı. Slen'in değişmeyen bakışları ona sabitlenmiş, sisin içinden süzülen güneş gibi yüzündeki çarpık ifadeyi temizliyordu.

Kıdan bunu görebiliyordu. Sonunda. Bu yılın ve gelecek yılın ötesindeki hayatı. Korkunç gerçeklerini paylaşarak ve kendilerini arındırarak yaratacakları bu alan onun en derin arzusunu yerine getirecekti. Vampirlerin değil, insanların onun ruhunu görmesi ve ürkmemesi.

Kıdan masanın altında bileziğini kopardı ve içinde bir şey yerinden çıktı. June'un sesi ona doğru koştu ama bir anda kesildi. Kıdan'ın ciğerleri temiz havayla genişledi, derin nefes aldı.

13'üncüyü ortadan kaldırmak için birbirlerine yardım edeceklerdi. Şu andan itibaren dürüst bir hayat yaşayacaklardı. Şu anda mavi hapına ihtiyacı yoktu.

Sonunda Kıdan yardım istedi. "Nefrasi adında bir grup 13. bölgeyi kontrol ediyor. Kim olduklarını bulmak için yardımınıza ihtiyacım var. Nefrasi'yi yok edersek, 13.'nün varlığı sona erecek. Bunu tek başıma yapamam."

Dinginlikte onları birleşmiş, kendilerini kurtarmaya hazır buldu.

OceanofPDF.com

ÜÇ TRAJEDI UXLAY YENİ KEŞFETTİKLERİ SEFALET İÇİNDE GELİŞTİ.

Hiçbir şey onlara dokunamazdı ve her şey almak içindi. Takip eden haftalarda, çalışmaları ve Dranacti analizleri daha gri bir ton aldı, artık katı değil ama sudan yapılmıştı, böylece yaşayabilir, kendi kalplerinde yansımasını bulabilir ve kendilerini öğretilerine dökebilirlerdi.

Dranacti-Concordium'un son konusu için Profesör Andreyas, dranaikler ve actisler arasında kurulan barış için ne bedel ödendiğini sordu. Son Bilge, Dişli Aslan Demasus'tan kendisini Üç Bağ'a bağlamasını ve doğasını terk etmesini istediğinde, Demasus karşılığında ne istedi? Eşit bir fedakârlık olmalıydı. Cevap gümüş bir aynaymış gibi görünüyordu ama bunun bir yorumu onlardan kaçıyor, ulaşılamayacak bir yerde dans ediyordu.

Büyük Süleyman Kütüphanesi'nde saatler geçirdiler, eski metinlere başvurdular ve Nefrasi'nin tarih boyunca hareketlerini izlediler. Buldukları şey oldukça küçüktü, o kadar küçüktü ki koparılmış ve silinmiş olmalıydı. Günler geçtikçe, Kidan en ufak bir yanlış ipucu karşısında tedirgin oluyordu. Yılın büyük bir bölümünde hayatı böyle geçmişti, birileri bilgiye ulaşılmasını engellerken bir koyun gibi güdülmüş ve güdülmeye devam edilmişti. En sevdiği oyuncağıyla oynayan bir efendi.

Slen masa lambasının altında 1940'lardan kısa bir haber okudu. "Nefrasi, dünyanın boğucu varoluşundan aydınlanmanın peşinde.

sıradan. Afrika kıtasından dünyevi hazinelerin ticaretini yaparlar ve bu hazineleri getirenlere cömertçe ödeme yaparlar. Toplantı öğlen Lotus Eczacısı'nın yanında yapılacaktır."

"İngiltere'de miydiler?" Kidan sordu.

"Sadece orada değil." Yusef dizüstü bilgisayarını yaklaştırdı. "Bu 1960 Mogadişu'sundan bir ilan. Çok iyi okuyamıyorum ama sanırım 'Su ile kıtlıktan kurtulacağız, güneşi kör edeceğiz ki hasat bol olsun ve ölüme karşı zafer kazanacağız' anlamına geliyor. Onlar bir hareketti ve bu ilanlar yeni inisiyeleri cezbetmek için üniversitelere asılıyordu."

"Sanırım Üç Bağ hakkında konuşuyorlar. Kullandıkları anahtar kelimelere bakın - 'su, 'güneş, 'ölüm'," diye belirtti Kidan.

Yusuf'un telefonu çalınca . "GK arıyor."

Slen, Yusef'i kovdu. "Ona bugün bir araya gelmeyeceğimizi söyle."

"Ona yalan söylemekten nefret ediyorum."

"Ne yaptığımızı bilmesini mi tercih ederdin?" Yusuf dudağını ısırdı ve cevap vermeye gitti.

Başka bir sayfa görmeye daha fazla dayanamadıklarında, içki içip geceleri kampüste dolaşüyor, saçma sapan kahkahalar atarak koridorlarda tökezliyorlardı. Diğer öğrencilerden her zaman hoşnutsuz bakışlar alırlardı ama o kadar uzaktaydılar ki bu yabancılar onlara ulaşmayı umut edemezlerdi. Yusuf çıkıntılarda yürüyor, bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Slen sigara içiyordu. Kidan ise geride durmuş, Tamol Ajtafa karşı giriştiği başarısız cinayet teşebbüsünden bahsediyor, Slen'den bir gülümseme aldığı anda içinden bir zevk ışını yayılıyordu. Elmas kadar nadir bulunurlardı.

"Slen, düşersem yakala beni!" Yusuf bağırdı ve neredeyse düşüyordu. Slen içinden küfretti ve hızla hareket ederek elini uzattı.

Kidan çimlere doğru yürüdü ve oturup yıldızları seyretti. Tatlı çiçeklerin kokusunu taşıyan bir gece esintisi üzerinden geçti. Nefes verdi. Bu duygu... onu şişeleyip sonsuza dek içmek istedi. Elleriyle kavradığı her şeyden daha kırılgandı.

"Benim için bir problem çöz. Kim daha güzel, Andromeda mı yoksa Resus mu?" Yusef onun yanına çökerek sordu. Slen onun diğer yanına oturdu.

"Andromeda," dedi Kidan

gülümseyerek. "Gördün mü?" Yusuf

Slen'e göz kırptı.

"Yapma bunu." Slen büyük ceketini kendine doğru çekti, tedirgin görünüyordu, sesi alışılmadık derecede boğuktu.

Kidan orada bir şey yakaladı, tam olarak ne olduğunu belirleyemeyecek kadar silikti. Dikkatini çıplak bileğine verdi. Vücudu uğuldadı. Bu unutulmaz üniversitede tanıştığı bu insanlar gerçekten de tedavi miydi? Bunca zaman boyunca? Zihni hızlandı, sakinleşti ve söylenmemiş kelimeler ve duygularla doldu. Hepsini tercüme etmek için parmaklarına ihtiyacı vardı.

Kidan çimlerin üzerinde, uzun zamandır imkânsız olduğunu düşündüğü bir şeklin izini sürdü. Bu şekli en son kendisinin ve kız kardeşinin on sekizinci doğum gününden bir hafta önce çizmişti. June her şeyi erken kutlamayı severdi, asıl günün baskısını için. İkisinin de arkadaşlarını davet etmesine izin verilmiyordu, bu yüzden yalnız kutluyorlardı ve gerçek bir kalabalık gibi görünmesi için birbirlerine her zaman beş hediye veriyorlardı. Bir parti.

"Dünyanın en hüzünlü kız kardeşlerine," derdi Kidan sırtarak.

June da sırtarak karşılık verirdi. "Gerçekten acınası."

Haziran'ın yıl içinde kâbus tek geceydi. Kidan sabaha kadar uyanık kalır, onun huzur içinde uyumasını izler ve tam olarak bu şekli çizirdi.

Yavaş, titreyen bir
daire. Neşe.

Hezeyan ve kontrollü kaos balonları Cumartesi sabahı çöktü. Yeni favori mekanları East Corner Coffee'de Slen'in siparişini bekliyor ve Demasus'un Concordium ile ilgili savaş kampanyasını tartışıyorlardı.

Slen ve Kidan yedi klasiği şerh etmiş ve olası yorumlara atıfta bulunmuşlardı. Yusuf'un bu iş yükü altında ezilmesini bekliyorlardı ama Yusuf şaşırtıcı bir şekilde çalışmaya devam etti ve o sabah Kidan ve Slen'den önce kafede, yeni içgörülerle dolup taşıyordu, günün üçüncü kahvesi elindeydi bile.

"Odaklanmak için bu gerekiyorsa, belki de her ay cinayetlere ev sahipliği yapmalıyız." Slen, Yusuf'un odaklanmış halini alışılmadık derecede hararetle bir bakışla izledi.

"Tanrım, sen hastasın." Kahverengi gözleri parlıyordu. "Daha sonra stüdyoma gelirmisin?"

"Hayır."

Sırıttı. "Konuşmayacağım. Sadece bir şeyler not ederken beni izleyeceksin."

Slen reddetmek için ağzını açtı ama tereddüt etti, daveti değerlendiriyor gibiydi. Daha geniş sırıttı. Kidan gülümsemesini gizleyerek başını salladı.

Bir kafe çalışanı gelip Slen'in önüne bir kahve koydu ve Slen içmek için fincanı eline aldığı anda kenarına yapıştırılmış bir not hissetti. Sertleşti. Düz gözleri bir anda kalabalığı taradı.

Kidan fark etti, . "Sorun nedir?" Slen notu uzattı.

Ya kendi kanınız bir kuleden düşerse? -Ramyn'in kız kardeşi

Yusuf kitaplarını bir kenara itti ve okumak için eğildi. "Ramyn'in kız kardeşi mi?" Slen masadan kalktı ve kahveyi zehirli bir şeymiş gibi dışarı attı.

"Ramyn'in kız kardeşi yoktu. Biri benimle dalga geçiyor."

"Ayın 13'ü mü?" Yusuf'un teni sarardı. "Muhtemelen," dedi Slen karanlık bir sesle.

"Ne yapacağız?"

"Hiçbir şey. Hata yapmamızı istiyorlar. Sadece tüm derslere girip geçiyoruz. Mezun olma yolunda olduğumuza inanırlarsa bize zarar vermezler. Varislere ihtiyaçları var, unutmayın."

Slen'in sözleri güven vericiydi ama gözleri farklı bir anlam ifade ediyordu. Kidan kalkanların kendilerine döndüğünü gördü, kısa bir süre önce dağılmış olan temkinlilik şimdi yüksek alarmdaydı ve hiç kimse şüpheden muaf değildi.

Slen öğleden sonraki seansta onlara katılmadı. Kidan, Yusuf'un Nefrasi'yle ilgili bulgularını paylaşmasını dinlerken bir yandan da alt dudağını sıkıyor, 13'üncüsü Slen'e ulaşırsa Kidan'ın Haziran'a giden yolunun nasıl mahvolacağını düşünüyordu.

"İşte beni endişelendiren şey." Yusef şakağını ovuşturdu. "Bu Nefrasi grubu Uxlay'ı ele geçirmek için mi 13. grubu oluşturuyor? Yani on iki evimizin bir parçası değiller. Uxlay topraklarına giremezler.

tespit edildi. Dolayısıyla bunların haydut evler olduğunu varsayabiliriz."

Kidan, Doğu Afrika ve Ölümsüzler dersinde Seksen Acti Ailesi'nin ayrılışını ve farklı gruplarını araştırdı. Sadece on iki ev Adanalar ve Farisiler tarafından kurulan Uxlay kurumuna katılmayı seçmişti. Ancak bu yüksek kapıların dışında altmış yedi ev vardı ve bunların hiçbiri Son Bilge'nin öğretilerini uygulamıyordu. Bir evin soyu tükenmişti.

Yusuf ürperdi. "Eğer durum buysa, actis'leriyle nasıl beslendiklerine dair hikayeler duymuştum."

Kidan yutkundu. June'un onlara yakalanmamış olması için dua etti.

Avludan yüksek sesli, hararetli bir tartışma yayıldı. Kidan ve Yusuf kütüphanenin açık penceresinden Slen'ağabeyinin ona bağırdığını görebiliyorlardı. Görünürde sinirliydi ve renkli kelimeler kullandığını duyabiliyorlardı. Slen onun uzun boyunun altında cüceleşmiş bir halde sessiz kaldı. Onu en yakındaki sütuna çarptı.

"Ne be?" Yusuf çoktan kapıdan içeri koşmaya başlamıştı. Kidan da peşinden geliyordu.

Düzgün kesilmiş çimlere ulaştıklarında, onun yakarışlarını duydular. "Bunu doğru yapın. Onlara bildiklerinizi anlatın."

Slen kardeşinin bakışlarını sessiz bir fırtına gibi sakın karşıladı. "Yapamam."

Ağabeyi ağzını açmış, yumruklarını sıkıyordu. Yusuf ve Kidan onun öfkesini hissedip aralarına girdiler. Slen'e yönelttiği bakış o kadar yürek parçalayıcıydı ki, Kidan'ın kendi göğsü bile sızladı. Çok iyi bildiği bir aile kırılmasıydı bu. Çimlere odaklanmış olan Slen'e gizlice bir bakış attı.

Ağabeyi gittikten sonra kışın soğuşunda bir halde durdular.

"Bu da neydi şimdi?" Kidan sordu.

Slen'in kardeşi kendi mektubunu almıştı.

Kardeşin Ramyn Ajtaf'ı kimin öldürdüğünü biliyor.

Kidan'ın dünyası dengesini bulduktan hemen sonra eğildi. Mektubu buruşturup sıkı bir top haline getirdi. 13'ler tehditlerini savuruyordu. Yakında harekete geçeceklerdi.

"Ne yapacağız?" Yusuf fısıldadı.

Slen kendini kaybetmiş gibiydi, bu yüzden Kidan doğruldu ve "Ben hallederim" dedi.

Yüzü rahatlamıştı ve Slen ona küçük bir onay işareti yaptı. Kidan aralarındaki güvende yeni bir güç bulmuştu, bu gücü onları tehdit eden herkesi yenmek için kullanacaktı.

OceanofPDF.com

UZUN SÜREDİR DAVET EDİLEN GENÇLİK SANAT SERGİSİ GECESİNDE ORTAYA ÇIKTILAR en pahalı kıyafetlerini giymişlerdi. Slen koyu renk bir pantolon ve ona uygun bir eldiven takımı giymişti. Kidan orman yeşili dekolteli bir elbise tercih etti; elbisenin desenli alev patlamaları elbiseyi alevlere boğuyordu. Yusef, manşetleri ve yakası elmaslarla süslü abartılı bir takım elbise seçti. GK daha mütevazıydı, sade bir takım elbise içinde yakışıklıydı ve imzası olan parmak kemiği zinciri vardı. Yusefi desteklemek için gelmiş olması Kidan'ı gülümsetti.

Yusef'in saygın Umil Gallery'deki sanatı, etkileyici karakalem objektifinde yakalanan kırılğan insanlığın bir koleksiyonuydu. Seçtiği leke stili, her çizimde işlenen bir tema olan karanlık bir kasırğa etkisi yarattı.

Son ve en önemli parçası bir köşeye gizlenmiş, saat on biri bekliyordu. Dillerinde şampanya, birlikte göz gezdirdiler. Çalışma seansları sırasında Yusuf'un zaman kaybetmesinden şikâyet eden Slen bile her bir parçayı inceledi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, gözlerinden beyaz bir çizgi geçen Slen'in bir çizimi vardı. Ama bir tane daha vardı, ağılıyormuş gibi koluyla yüzünü kapatan bir çocuk ve arkasında uçuşan gün zambakları.

GK uzun bir süre inceledi. Kidan ona doğru yürüdü.

Dikkati çiçeklerin üzerindeydi. "Çok güzel eserler yaratıyor."

"Öyle."

"Çalışmaların nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Sensiz o kadar eğlenceli değil," diye itiraf etti.

"Seslerinizi özledim. Bu kadar gürültülü olduğunuzu fark etmemiştim. Yine çok sessiz."

Göğsü ağrıyordu. Kimse yalnızlığı Kidan kadar iyi bilemezdi ve yine de... şu anda onu hayatlarına nasıl dahil edebilirlerdi? Onlar olmadan daha güvendeydi.

GK'nın alev alev yanan gözleri onu kendine çekti. Onu bir sonraki buluşmalarına davet etmemek için yumruklarını sıktı. Slen ona katıldı, gözlerinde uyarı vardı.

"geldi," dedi.

Kalabalık son portre gösterimi için toplandı. Yusef alkışlar arasında öne çıktı, gözleri parlıyordu.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Yusuf mühür iğnesiyle oynadı. "Babamın ve ondan önce babasının yaptığı yerde sergi açmak benim için bir onur. Miras komik bir şeydir. Elinizden alınmak üzere olana kadar onunla hiç ilgilenmezsiniz. Bu yıl, Ümil Sanat Müzesi'nin benim için ne kadar önemli olduğunu anladım. Her şeyi başlatan adama saygılarımı sunmak istiyorum."

Bir alkış tufanı daha koptuktan sonra Yusuf ipi eline aldı ve resmi ortaya çıkardı.

Seyircilerin nefesi kesildi. Slen içkisinde boğuldu. Kidan'ın şampanya kadehi elinde kırıldı.

O Ömer Ümil değildi. Rufeal'in *Mavili Kadın*'ıydı, her zamanki gibi lanetli ve güzeldi, ruhlarının içine bakıyordu. Temizlenmemişti, yaratıcısının kanı hâlâ göğsünü ve boynunu boyuyordu. Kidan'ın midesi cehennemin derinliklerine gömüldü.

"Kahretsin," diye küfretti Slen.

"Siktir," diye düzeltti Kidan.

Yusuf taş kesilmiş bir halde portreye bakmaya devam etti.

"Bu onun koleksiyonunun bir parçası değildi." GK kaşlarını çatı. "Bunu değiştirmesine ne sebep oldu?"

Kalabalık bir yanıt bekledi ama Yusuf sadece bakabildi. Kahverengi alnında ter parlıyordu ve dudakları sudan çıkmış balık gibi bir açılıp bir kapanıyordu.

"Çatlayacak," diye fısıldadı Slen.

Kıdan geri çekilerek bir kaçış yolu aradı. Çekilecek bir yangın alarmı yoktu, su tesisata zarar vereceğinden yukarıda fiskiye de yoktu. Yangın ancak odaların teker teker kapatılmasıyla söndürülebilirdi.

Kıdan tekrar küfretti, bu kez nefesinin altında.

Düşün. Düşün.

"Bayılacağım," diye fısıldadı Slen'e. "Yusuf'u çağır." "Ne?" Slen nefesinin altında sordu.

Kıdan ellerini havaya kaldırdı ve en dramatik şekilde en yakınındaki çift kolun arasına düştü. Şaşkın adam, sağ olsun, onu yakaladı. Kalabalık dönüp endişeli gözlerle bakarken GK, Kıdan'ın yanın.

"Ona yer açın. Çekil."

Kıdan yere uzandı ve Slen'in Yusuf'un elini tuttuğunu gördü. Bir depo odasına girdiler.

Kıdan titreyerek ayağa kalktı. "Sadece biraz hava almam lazım." "Seninle geleceğim-" GK başladı.

"Hayır! Yani, ben iyiyim. Sadece biraz ısındım."

Onun incinmiş ifadesinden uzaklaştı ve arkadaşlarını takip etti. Yusuf artık ne diyeceğini bilemez haldeydi. Öfkeliydi, titriyordu ve doğrudan Kıdan'a bakıyordu. Bir an için gerildi, kafası karıştı.

Portre.

"Hayır," dedi hemen. "Ben değildim."

"Bana ondan kurtulduğunu söylemiştin." Slen'den geldi bu, bakışları hesaplıyordu.

Kıdan bu odanın kapalı olduğunu düşündü, çünkü ciğerlerinde hava yoktu. Gözlerindeki bakış felç ediciydi, hem tanıdık hem de en sert taşlardan yapılmıştı. Onu seçmişler ve kâbuslarını gerçeğe dönüştürmüşlerdi. Sanat eserini sadece... ne için sakladığını nasıl açıklayabilirdi? Neden saklamıştı *ki*? Geri dönüp kendi ellerini kesebilmeyi diledi.

"Ben yapmadım," diye yalvardı. "Ben bunu asla yapmam."

Yusuf sanki ona bakmaya dayanamıyormuş gibi arkasını döndü. Slen de ona inanmış gibi görünmüyordu.

Slen Yusuf'la yüzleşti. "Oraya geri dönmen gerek."

"Asla olmaz."

"Bunu neden seçtiğiniz hakkında konuşmanız gerekiyor. Bazı insanlar bunun Rufeal'in eseri olduğunu çoktan anladı. Oraya çıkın ve neden onun işini onun için bitirmeyi seçtiğinizi açıklayın."

Yusuf başını çılgınca salladı. Slen yüzünü tuttu ve dondu kaldı.

"Bunu yapabilirsin ve yapacaksın Yusuf, yoksa yemin ederim seni kendim öldürürüm." "Yardım edeceğim," dedi Kidan.

Slen elini kaldırdı. "Hayır. Bence hepimiz birbirimizden uzak durmalıyız. Her zaman birlikte olmak akıllıca değil."

Kulağa mantıklı geliyordu ama dikiş yerlerinde gizlenen iplik açtı: güvensizlik. Slen'in rehberliğinde Yusuf dışarı çıkmayı başardı. Çok çabuk ölen genç sanatçı için bir trajedi hikayesi ördü ve bir sanatçıyı korumak, ölümlü için ölümsüzlüğü sağlamak için Rufeal'in son eserini seçmekten bahsetti. Kalabalık buna bayıldı ama Kidan gergindi, her yüzü bir potansiyel düşman.

Burada mıydılar, hepsini izliyorlar mıydı? Onlara gülüyorlar mıydı? Ensesi karıncalandı ve etrafına bakındı ama insan yığınları arasında tanımlayabileceği açık bir tehdit yoktu.

OceanofPDF.com

KIDAN ODASINI PARÇALADI, ARKASINDAKİ RESMÎ ARADI

Kibir. Elbette orada değildi, Ramyn'in eşarbı da öyle. Çekmeceleri darmadağınktı, giysiler dökülüp yerlere saçılmıştı. Mama Anoet'in kelebek bileziği düştü. Onu yavaşça avucunun üzerine aldı ve içindeki hapı bulmak için yaratığı açtı.

Şimdi onu tutmak rahatlatıcıydı, eski amacı ona zemin hazırlıyordu. "Sorun nedir?" Susenyos kapının yanındaydı.

Kidan bileziği hızla sakladı ve onunla yüzleşmek için ayağa kalktı.

"Portreyi odamdan sen mi aldın?"

Susenyos'u suçlu ilan etmek ve bu çılgınlığı sona erdirmek isteyen kadının sesi çaresizlikle titriyordu.

"Bizi tehdit eden sen misin?" diye devam etti.

"Biz mi?"

"Slen ve şimdi de Yusuf." Kidan parmaklarını sıkarak küçük alanda volta atıyordu. "Ramyn'in atkısı da gitmiş."

Susenyos ona acımış olmalı ki, "Slen ve Yusufun işlediği suçlarda kim vardı?" diye sordu.

Kidan gözlerini kırıştırdı, dehşet içinde bariz bir ipucunu kaçırmış olmanın şaşkınlığıyla. Titus Levigne. Ramyn'i öldürmüştü ve Yusef'in Rufeal'i öldürmesinden sonra,

Slen ona cesedi . Onu kovmuştu çünkü ölmüştü.

Ama ölmüş olması yaşayanlara ulaşamayacağı anlamına gelmiyordu. Birine söylemiş miydi? Elbette söylemişti. Söylemiş olmalı.

Kidan altın rengi başucu lambasını duvara fırlatarak parçaladı. "Bu Fas'tan gelmişti. Bana yaşlı ve sevimli bir kadın verdi."

Susenyos hüzünle baktı. "Çok hoşuma gitti."

"Yine ayın 13'ü ya da Nefrasi." Kidan volta atmaya devam etti. "Bizden ne istiyorlar?"

"Sanırım dikkatinizi çekmek için. Sizi korkutmak için."

Makyaj sandalyesini kavradı ve nefes alışını sakınleştirmeye çalıştı. Yerdeki bir noktaya baktı ve bağlandığı şekilleri çizdi.

"Ama hazinelerimi mahvetmene neden olan şey değil, değil mi?"

Uzun bir süre sonra, sesi cızırtılı bir şekilde konuştu. "Slen ve Yusef bunu benim yaptığımı düşünüyor. O portreyi neden sakladım?"

"Sana cevabı söyleyeyim mi?"

Onun küçümseyici ses tonuna ters ters baktı. "Hayır."

Gülümsedi. "Oldukça açık, küçük kuş. Kendi yanlışlarına tahammül edebilmek için onların yanlışlarını hatırlatmak istedin."

Yerinden ayrıldı ve paramparça olmuş parçalara özlem dolu bir bakış fırlattı.

"Elbette, hala mükemmel olduklarını düşünüyorsunuz. Onları kırık aldığınızı çok az biliyordunuz."

"Onlar canavar değil." Sesi titrese de çenesi sertleşti. "Onlar kurbandı, kafaları karışmıştı ve başka seçenekleri yoktu."

"Sen bir kurbandın, kafan karıştı, başka seçeneğin yoktu." Sesi yankılandı, niyet doluydu.

Bu sözler üzerine kalbi acıyla çarptı. Kılan bir kurbandı. Bunu iddia etmesine asla izin vermemiş olsa da. Kurbanlar şefkati ve anlayışı hak ederdi. Saldırganlar bir kenara atılır, enfeksiyon gibi dünyanın etinden koparılırdı. Kontrol edemediği gözyaşları gözlerini yakarken göğüs kafesi genişledi. Nesi vardı onun? Neden şimdi hep ağlıyordu?

Kızın tepkisiyle irkilen Susenyos öne doğru uzanarak yanağındaki izleri takip etti. Şefkate dönüşen bu hızlı değişim kadının omurgasını titretti. Başparmağı gözyaşlarını silmeye çalıştı ama kız çenesini ondan yana çevirdi. Bu çok fazlaydı. Elinin gölgesi havada asılı kaldı, sonra yavaşça düştü.

"Ağza alınmayacak şeyler yaptılar ama yine de onları önemsiyorsun," diye devam etti, yumuşak bir yağmur gibi sakindi. "Onları affet ve kendini affet."

Başını kaldırıp bakmaya cesaret edemedi. "Yusuf'a Rufeal ve 13.'den bahsettiğini biliyorum. Onu yönlendirdim..."

"Öldürmek için. Evet."

Sarsılarak ayağa kalktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Neden?"

Uzun bir süre ona baktı, kömür gözleri dönüyordu. "Sana öğretmek için."

Sana kendini sevmenin binlerce farklı yolunu öğretebilirim.

Yusuf'u öldürmeye yönlendirmişti... onun için. Dehşet sözcüklerini boğdu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onları oldukları gibi, doğal kötülükleriyle severseniz, kendinizi de kendi kötülüklerinizle sevebileceğinizi göstermek için."

"Benim yaptığım ile onların yaptığı aynı şey değil. Asla aynı olmayacaklar. Sahip olduğum tek anneyi *öldürdüm*." Sesi kırıldı, neredeyse ruhunun derinliklerinde bir yerden koptu ve bu bir yara izi bırakacaktı.

Tereddüt etmedi, onun kazanmasına izin vermeyi reddetti. "Korumak için, Kidan. Korumak için öldürüyorsun. Kendini bu dünyadan uzaklaştırmanın bile herkesi koruyacağını düşünüyorsun. Senin ölümün bu dünyadaki şiddeti sona erdirmeyecek. Sadece seni önemseyenleri incitecek."

Kidan başını çılgınca salladı. Konuşamıyordu. Ama adamın siyah gözlerindeki bir şey onu sakinleştirdi, anlamasını sağladı. Bakışlarında olduğu gibi değil, belki de olabileceği gibi yansıyor. O karanlık gözbebeklerinde, formu bir ölüm tanrıçası gibi sonsuz alevlerle çevriliydi.

Bir adım daha yaklaştı ve başını eğerek uzun parmaklarını Kidan'ın örgülerinin arasından geçirdi. Kulağını sıyırdığında Kidan gerildi. Adamın dokunuşu sinirlerini hem yatıştırdı hem de elektrikle doldurdu. Yumruklarını sıkarak adamın gömleğini tutmaktan kendini alıkoydu.

"Dünya karanlıkta rüya gören kızları cezalandırmayı seviyor. Ben onlara tapmayı planlıyorum."

Kelimeler yasak bir su gibi içine aktı ve onu ürpertti. İçindeki zincirlenmiş canavar haince geri mırıldandı.

Kalbi sıkışmıştı. Kalçasına bir sembol çizmek için parmağına güvendi ama sembol havada asılı kaldı, takıldı. Ne zaman ileri doğru itse donup kalıyordu. Adamın ona hissettirdiklerini tam olarak anlatacak bir sembol yoktu. Adam onun çekingenliğini hissetmiş olmalıydı çünkü bakışları kızın zorlanan parmaklarına kaydı. Yavaşça onları tuttu, sertliği gevşetti.

Onları yumuşak ağzına götürdü. Kidan izledi. Odasındaki gölgeler yer değiştirerek onu amansız karanlığın bir parçası olarak gizledi. Tüm bu olanlardan sonra

ona yaptığı şeyler, geri gelmeye devam etti. Ona hiçbir iyi yanını, hiçbir bağışlayıcı yanını göstermemişti. Yine de onun nefretini, saldırılarını, öfkesini ve acımasızlığını taşıyordu. Belki de bu dünyada onun bu yanlarından kurtulabilen ve her zaman... kalabilen tek kişi oydu.

Bir an için, dudaklarının altındayken, parmakları ne yapacağını biliyordu. Yanağına doğru uzandılar, pürüzsüz teni hissederek neredeyse şefkatle. Adamın gözlerinde küçük bir şaşkınlık belirdi ama geri çekilmedi. Son parmağıyla onu işaretledi, çenesinin altına yeni bir şekil çizdi. Üç kesik çizgiden oluşan bir halka. Kaşlarının çatılmasına neden oldu. Bu sembolü daha önce hiç görmemişti ama bir şekilde biliyordu. Belki de bir rüyadan.

Evin içinden gelen bir ses onu geriye sıçrattı. Bir elini göğsüne dayadı, nabızı hızla atıyordu. Adam pencere pervazına yaslanmak için hareket etti, dudaklarında eğlenen bir eğim vardı. Ay ışığı neredeyse obsidyen olan tenine gümüş rengi vuruyordu. Kollarını kavuştururken kollarının nasıl kaslarla dolduğunu ya da gömleğinin kumaşının nasıl sürüklenip koyu renkli karnını ortaya çıkardığını fark etmemeye çalıştı. O salonda avuçlarının altında nefis bir şekilde güçlü hissetmişti. Boğazı kurudu ve odası okaliptüs ve gül yağı kokusuyla doldu. Bir buhar kıvrımı boynu boyunca kıvrıldı ve onu inanılmaz derecede sıcak yaptı, kıyafetlerini çıkarma dürtüsü vardı. Belki de onun kıyafetlerini.

Kalın kalın yutkundu. Biraz kaşlarını çatı. Cossia Günü boyunca ondan yeterince hoşlanmamıştı. Elinde olmadan özlediği, baş döndürücü bir özgürlük günüydü.

"Bakıyorsun, küçük kuş."

Kidan'ın yanakları alev aldı ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

Kahkahası boğazında alçak sesle gümbürdedi. "Gergin görünüyorsun. İstersen rahatlamana yardımcı olabilirim. Tek yapman gereken istemek."

Tanrım.

"Belki de a banyo?" o devam etti, Dudaklar çalışıyor değil için
Römorkör Yukarı doğru. "Okaliptüs ve gül yağı mı?"

Dehşet ve öfkeyle başını kaldırdı. "Ne dedin sen?"

Buharın illüzyonu kalınlaştı ve parmaklarını buharın içinde gezdirdi, meraklı gözlerini ona dikti. "İlginç. Görünüşe göre bu evde paylaşabileceğimiz tek şey gözlemevindeki acı değil."

Evin duygularını yükselttiğini, Anoet Ana ve June'un anılarıyla ona işkence ettiğini biliyordu. Ama bu mu? Onun hakkındaki düşüncelerini açığa vurmak? Bu sadece utanç vericiydi.

Zihninin odaklanmasını istedi. Portreyi ve eşarbı düşünmek. Portre

buhar yavaş yavaş temizlendi, sonra bir anda kayboldu.

Kaşlarını kaldırdı.

"Eğer yardım etmek istiyorsan, Slen ve Yusuf'un anlamasını nasıl sağlayacağımı söyle," dedi ciddi bir şekilde.

İç çekti ama yine de konuştu. "Bir zamanlar benim de sizin küçük grubunuza çok benzeyen bir arkadaşım vardı. Çocukluğumuzda tanıştık; geveze bir hizmetçi ve bir prens. Kimin kim olduğunu çıkarabilirsiniz. Bana hakaret etti, ne olduğunu tam hatırlayamıyorum ve kırbaçlanmasını istedim. Ama bundan çok daha fazlası, istediğim zaman bana hizmet etmesini istedim."

"Genç yaşta bir piç olduğunu duymak çok güzel."

Dudakları gerildi. "Hayır, güzel olan, gözlerinde nefret taşırken beni meyvelerle beslemesi, giydirmesi ve benim için şarkı söylemesiydi."

"Arkadaş olduğunuzu söylememiş miydin?"

"Sabır. Bütün büyük dostlar düşman olarak başlar. On beşinci doğum günümde, akıncılar yönetmekle görevlendirildiğim kasabanın dış mahallelerine saldırdı. Kız kardeşini öldürdüler ve babamın gözündeki imajımı yerle bir ettiler ve ilk kez aynı fikirdeydik. Ona kraliyet zırhını bahşettim ve çılgınca bir takiple akıncıların peşine düştük. Elbette onları bulduk ve katlettik. İnsan olup da kendinden daha güçlü ve kadim bir şeyi öldürmek gibisi yoktur."

Bir ürperti omurgasına tırmandı.

"Şiddetten beslenmek bizi arkadaş yaptı. Bugüne kadar hiç kimse kana susamışlığımı onun kadar anlayamadı. Önce insan çocuklar olarak, sonra da genç dranaik erkekler olarak."

Tabii ki. Eğer çocuk onun hizmetkârıysa, onun sarayındaydı ve Susenyos hepsini vampir olmaya zorlamıştı.

"Eğer o da dönüştüyse, yıkıcı diğer yarınız şimdi nerede?" diye sordu.

Üzerinde okuyamadığı bir duygu vardı. Nostalji, belki.

"Tutulmayan bir söz yüzünden ayrıldık. Ben bu evi, senin aileni seçtim."

"Benim ailem öldü." Kaba görünmek istememişti ama öyleydi. "Sen burada kalacak hiçbir şeyim kalmadı. Kuralında senden asla burayı terk etmeni istemememi istemiştin. Burada başka bir şey için kalıyorsun. Bana söylemek istemediğin bir şey."

Ona yavaş ve memnun bir gülümseme verdi. "Senden hoşlanırdı. Aynı güvensiz doğa. Slen ve Slen'i bir araya getirmekle ilgili ilk sorunuza cevap vermek gerekirse

Yusuf anlıyor, arkadaşlarından kurtul. Onları zaten değerleri için kullandın, ama şimdi seni sınırlıyorlar. Sonunda kalbi kırık ve huysuz olacaklar. Senin sırlarınla beslenip, en ölümcül düşmanlar haline gelecekler."

Deneyimlerinden konuşuyor gibiydi. Her zaman hikayesinden parçalar paylaşırdı ama asla yeterli olmazdı.

Başını iki yana salladı. "O gün mahkemenize ne olduğunu görmemi engellediniz. Sana işkence ediliyordu. Korkunçtu.... Bunu sana kim yaptı? Kaçtılar mı?"

Yüz ifadesi karardı, çapraz kolları sıkılaştı. Ruh halindeki değişim hem yavaşça hem de bir anda gerçekleşti ama kadın yerinden . Ailesinin onu kaçarken bulduğunu söylemişti.

"Söyle bana," diye ısrar etti, bir adım daha yaklaşarak. "Neden ?"

Omuzları dikleşti. "Hiçbir şeyden."

"Peki." Gözleri yere düştü. "Sanırım biliyorum, her neyse." "Ne biliyorsun?"

"GK, Iniko'nun emirlere uyarak sevdiklerini terk etmek zorunda kaldığını söyledi. Sana liderim diyor ve sadece senin emirlerine uyuyor. Sarayını terk ettin, değil mi? Seni tuzağa düşüren her neyse ondan bu şekilde kaçtın."

Susenyos çenesini ovuşturarak pencereye döndü. "Ya yaptıysam? Beni daha fazla mı yargılamak istiyorsun?"

"Yargılamıyorum."

Arkasına baktı ve kızın yüzünde gördükleri karşısında başını salladı. "Gözlerin farklı söylüyor."

Kıdan yanağının içini ısırdı. Haklı olmak istemiyordu. Sarayını ölümsüz yapmıştı çünkü onları kaybetmeye dayanamıyordu. Sonra da onları bırakıp geçilmez bir yerde saklanmaya mı gelmişti?

"Ne?" dedi aniden, kızın irkilmesine neden olarak. "Şimdi sessiz kalma. Her zaman söyleyecek çok şeyin var."

"Ne söylememi istiyorsun?" Gözleri parladı. "Arkadaşlarımı asla terk etmem."

"Hayır, onlar için ölmeyi tercih ediyorsun. Bunun seni akladığını mı sanıyorsun?" Ses tonu yakıcıydı. "Sana bir şey sorayım. Gerçek bağışlanma nedir? Yaptıklarınızla yaşamak, kurbanlarınızın acısını soğuk bir odada dizlerinizin üzerinde hissetmek mi, yoksa hatalarınızdan kaçabilmek için kendinizi öldürmek mi?"

"I..."

Çok çiğ kanıyordu, her zamankinden daha savunmasızdı. İkisi de bu kadarını paylaşmak istemediğini biliyordu.

Gözlerinin karanlığında yüzüyordu, pek çok sırda dalgalanıyordu.

"de kendini cezalandırıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. "Onlara yaptıklarından pişmanlık duyuyorsun."

Vurulmuş gibi dondu kaldı. "Kendimi cezalandırmama gerek yok. Yanlış bir şey yapmadım."

Kırılmış ses tonu ve ona tam tersini söyleyen kelimeler. Kadın bir adım daha yaklaştı ve adam temkinli bir nefes aldı. "Yıllar, Susenyos. Yıllarını acını yenmeye ve bu evde ustalaşmaya çalışarak geçirdin. Başarısız olmaya devam ediyorsun çünkü kendini cezalandırıyorsun."

Çenesi tekrar Titus'a bakıyormuş gibi hareket etti ve ağzının çatısındaki gizli çiviye dokundu.

"Şu ana kadar görmedim." Sesi dikkatle süzülüyordu. "Ama bu evin her var. Her zaman boynunda taşıdığın anahtar, her gün ziyaret ettiğin ve bir araya getirdiğin eserler, onlarla savaştığın gözlemevi. Onları özlüyorsun Yos ve bu seni öldürüyor."

Kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık oluştu. Kadın yakındaydı. Ondan sakladığı şeye her zamankinden daha yakındı.

"Eğer hayattalar ve iyilerse, neden onlara gitmiyorsunuz?"

Susenyos'un kasları omuzlarında kıpırdandı, yumrukları sıkılıp gevşedi. Kadın gerildi ve onun patlamasına hazırlandı.

"Bak sana ne yaptı." Adamın yumuşak tonu kadının içini parçaladı. "Ailenin sana ne yaptığına bak, yine de benden onları aramamı istiyorsun."

Kidan'ın kalkani rüzgâra kapılmış bir lamba gibi yok oldu.

"Çemberinizi ne kadar büyütürseniz, silahların geldiği alanlar da o kadar genişler," diye fısıldadı. "Güven bana, Kidan. Onların saldırılarını hissettim. Böyle bir şey istemezsin."

Kadın bir şey söylemeyince, adam kayıp bir bakışla yeri inceledi ve sonra gitti. Kadın kendini yatağa attı ve gözlerini kapattı. Arkalarındaki baskı şaşırtıcı bir boyuta ulaşıyordu. Adamın sözleri onu ürpertti. Yıllarca yalnız yaşama fikri... Buna dayanamazdı. Bir daha asla. Slen'in ve Yusuf'un yüzleri gözünün önünden geçti. Uzak ve suçlayıcı.

Elini cebine attı ve bileziği taktı. Baskı hafifledi ve . Hayatının uzunluğunu o seçmişti ve eğer hala isterse

bir çıkış yolu. Kulaklıklarına uzandı ve June'un videolarına kaçtı. Ama June'un hikâyelerinin neşeli tonunu duymadı; onun yerine karanlık olan cevap verdi.

Tüm kötülükleri öldürün. Hepsini öldürün.

Kıdan kulaklıkları çekip çıkardı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Kendi üzerine kıvrıldı ve sallandı. Bu ne zaman sona erecekti?

OceanofPDF.com

GK, KIDAN'I SECLUSION'DAN ÜÇ GÜN SONRA YÜRÜYÜŞE DAVET ETTİ

Diğerleri. GK ayrıldıktan sonra sabah yürüyüşlerine ara vermişlerdi ve Kidan'ın hâlâ mesafesini koruması gerekiyordu. Ama onun yüzünü görmenin kendisini boğan bu karanlık sisi dağıtacağını biliyordu. GK'nın tanıdık duruşu, siyah giysileri, sık kesilmiş saçları ve yumuşak kahverengi gözleri gününe biraz ışık kattı.

Kampüsün kenarındaki düzlüklerden geçerek mezarlığa doğru ilerlediler. Burada ilk karşılaşmalarından bu yana yıllar geçmiş gibiydi. Katil arkadaşlarıyla o kadar meşgul olmuştu ki, GK geride kalmıştı. Onun sakin arkadaşlığını özlemişti.

Çantasını yukarı kaldırdı ve bir mahzenin kilidini açtı.

"Anahtarın var mı?" İçeri girdiklerinde sesi boş odada yankılandı.

"Bazen tek başıma okuma alıştırmaları yapıyorum."

"Yapmak istediğin bu mu?" Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"İlgilenmediğimi biliyorsun."

Odanın ortasındaki tozu temizledi, çantasını bir köşeye koydu, zincirini çözdü ve ortaya yerleştirdi.

"Sen değil." Sözleri gerildi. "Kemikler her birinin yanında takırdıyordu."

Kidan da çömelerek hızla ona doğru yürüdü. "Tehlikedeler mi?" Kidan'ın çözemediği bir bakışla ona baktı. "Endişeleniyorsun." "Elbette endişeliyim."

"Kendin için bu kadar endişelenmiyordun."

"Benim için endişelenmeyin. Sadece hepinizin iyi olup olmayacağına bakın."

GK sadece ona baktı, hâlâ dağılmış kemiklere dokunmuyordu, sanki bir şey anlamaya çalışıyordu.

"Ne?" Kaşlarını çatı. "Acele et."

"Diğer zincirimi getir. Çantamda."

Çantayı açmak için acele etti ve bir eşarp, birkaç kitap ve bir dizi mahzen anahtarı çıkardı, ancak zincir yoktu. Eşyalarını geri verdi ve farklı bir alanda aradı. Sonra parmakları dondu. Bu atkı, aslan armalı standart Uxlay kırmızı atkısıydı. GK'yi hiç böyle bir şey takarken görmemişti. Atkıyı ters çevirdi ve üzerine buz yayıldı. Köşede, kumaşın geri kalanından bir ton daha koyu bir leke vardı. Sanki üzerine şarap dökülmüş gibiydi. Burnuna götürdü. Tatlı şeftali parfümü duyularını yuttu.

"GK." Kidan'ın nabızı hızlandı. "Nedir bu?" "Bu Ramyn'in atkısı."

Ayağa kalktı, sert gözlerle onu izliyordu. "Ne?" diye fısıldadı.

"Bunu odanızda buldum. Rufeal Makary'nin portresiyle birlikte."

Ses tonundaki tiksinti Kidan'ın sendeleyerek geri çekilmesine, anahtarların üzerine basmasına ve neredeyse dengesini kaybetmesine neden oldu.

Hayır. Bu mümkün değildi.

"Kendinizle nasıl yaşayabiliyorsunuz?" Sözleri ciğerlerine bıçak gibi saplandı ve nefes alamadı. *Hayır.*

Hayır.

Yaklaşmaya devam etti ve onu duvara yasladı. "Hemen şimdi benimle gel ve itiraf et."

"GK..."

"Nasıl yapabildin, Kidan? Kendi annene?" Adam ona doğru yaklaşıp elini uzattığında çömeldi. "Bunu kendine neden yaptın-"

"Dur!" diye bağırdı varlığının her zerresiyle, gözlerini sımsıkı kapatarak. Bağırış, küçük alanda kendi kemiklerini çatlatan bir güçle gümbürdedi.

GK ona dokunmadı.

Yavaşça gözlerini açtı. Adamın eli uzanmıştı, parmakları ondan birkaç santim uzaktaydı.

Kidan yana kaydı, çantayı ve anahtarları kaptığı gibi girişe doğru fırladı. GK hareket etmedi. Onu içeri kilitlemeye hazırlanırken bile olduğu yerde kaldı, sıcak gözleri duygularla dolup taşıyordu.

Yumuşak ve korkuyla Aarac'a bir kelime fısıldadı. Kulağa hem lanet hem de dua gibi gelen bir kelime. Nefesinin altında tekrarlayıp durdu, gözleri sanki yok edebileceği bir iblismiş gibi ona kilitlenmişti.

Kalbi kırıldı.

"Sadece... sadece burada otur ve bekle, *lütfe*."

GK'nın gözleri daha da gerildi ve dengesizce dizlerinin üzerine çöktü, sonra oturdu.

Yüzündeki dehşet ifadesi Kidan'ın midesini bulandırdı. Onu dinliyordu ve minnettardı.

"Geri geleceğim. Sadece kal. *Lütfe*."

Konuşmadan nemli zemine baktı.

GK'nın bu işe nasıl bulaştığını anlamak için zamana ihtiyacı vardı. Her şeyi mahvetmeden önce tüm bunları anlamasını nasıl sağlayabilirdi?

Kampüsün ortasına kadar koştu, çıkıntılı kayalara takıldı ve avuçlarının derisini yüzdü. Felsefe Kulesi batan güneşin altında karanlık, uğursuz bir şekil oluşturuyordu. Alnına yağmur damladı ve Kidan ona dokundu. Kan vardı. Başını iki yana salladı. Hayır, yağmurdu.

Konsantre.

Telefonunu karıştırdı ve nedenini söylemeden Slen ve Yusuf ile acil bir toplantı ayarladı. Onlara yüz yüze söylemesi gerekiyordu.

Kendilerine ayrılan çalışma odasında onları bekleyen Kidan volta atıyordu. Elindeki anahtarlar titriyor ve şıngırdıyordu. Onları GK'nın çantasına koyacaktı ki, küçük bir kitap -Geleneksel *Habeş Mitleri*- yuvarlandı.

Onu aldı. Bunu da onun odasından almış olmalıydı. Aceleyle bir kez daha göz gezdirdi. Farklı girişleri ve satırları işaretlemişti. Ne aradığından tam olarak emin değildi, ta ki "Nefari" ismi gözüne çarpana kadar. Okurken kalbi kaburgalarında gümbürdedi.

On dokuzuncu yüzyılda kullanılan bir terim olan "Nefari"

Gojam'ın yerel köylüleri tarafından popülerleştirildi. Köylüler gümüş metal giyen, dişlerini kurt gibi gösteren ve lanetli nesneler toplayan bir canavardan söz ediyorlardı. Canavar ortaya çıkmadan önce üç ön uyarı vardı. Bunlar su, güneş ve ölümle ilgili ritüellermiş. Ancak çoğu kişi yaratığın bir canavar değil, kana susamış lanetli bir kral olduğunu iddia ediyor.

Kidan efsane kadar Nefari'yi tasvir eden çizimle de ilgilenmiyordu: Kesinlikle bir vampirdi, vücudunda çok sayıda gümüş çember ve halka vardı. Neden önemli olduğundan emin olamadan uzun süre baktı. Uxlay'de gümüşle vücut süslemek yasaktı ama haydutların vücutlarını gümüşle süslemesi uygun görünüyordu. İğrenç dilini çıkaran canavarın dış hatlarını izledi. Dil uzundu ve üzerinde inci piercing'e benzer bir şey parlıyordu.

Kidan, aynı geleneği benimseyerek gümüş yasasına başarıyla meydan okuyan tek bir kişi görmüştü. Aslında, gümüşü ağzından bir kurşun gibi tükürerek Titus Levigne'i öldürmüş ve hayatını kurtarmıştı.

Göğsü sıkışmış, acı ve öfke içinde fırl dönüyordu. Nefari. Gojam'ın yerel köylüleri.

Susenyos Sagad. Bir zamanlar Gojam Eyaleti'ni yöneten bir imparator. Kitabı bir çırpıda kapattı.

Ona güvenmekle, ahlak kurallarını çiğneyip dünyasına daha fazla girmesine izin vermekle aptallık etmişti. Ona açık açık Nefrasi'nin kim olduğunu sormuştu, June'la bir ilgisi olan Nefrasi'nin kim olduğunu ve o da yalan söylemişti.

Neden oyun oynamaya devam etsin ki? Aldatma ve ihanetleri geride bıraktıklarını sanıyordu. Kalp atışlarının sesi kulaklarının dibinde yankılanıyordu, yavaş ve kanamalı. Belki de aralarında barış olabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Parmakları iki yanında kıvrıldı.

Kidan hemen Slen'i aradı, ona GK hakkında öğrendiklerini anlattı ve kendisi dönene kadar ona eşlik etmesini istedi. Mahzenin anahtarını odanın içinde bıraktı ve Susenyos'taki sırrın her damlasını kurutmayı planlayarak eve koştu.

PLANI ONU BAŞTAN ÇIKARMAK, YUMUŞAKÇA İTİRAF ETTİRMEK VE yavaşça, ve işe yaramış olabilir. Gerçeği işkenceden daha iyi ortaya çıkardığını söylemişti.

Ama çalışma odasındaki kanepede rahatlamış sırtını, rahat, yakışıklı ve onu tamamen körü körüne yönlendirmiş bir zafer havasıyla gördüğünde, arzu onu bir anda terk etti.

Çalışma odasının duvarlarında ateş yanıyor, öfkesiyle birlikte için için yanıyordu. Sadece ikisi vardı. Etete gece için uzaktaydı.

Kıdan, Ömer Ümil'in bodrumundaki silahı da yanında getirdi. Sıradan mermiler dranaiklere hiçbir şey yapmıyordu. Öte yandan, impala boynuzunu öğütüp yakmak tamamen farklıydı. *Karanlık Silahlar* kitabından esinlenerek mermileri külle kaplamıştı. Son Bilge'nin savaşçıları, dranaik kalplere atmadan önce oklarına boynuz külü sürmek için katran kullanmışlardı.

Ellerinin pantolonunun arkasındaki silaha doğru hareket etmesine karşı koydu. İsteddiği bu değildi. Onunla konuşmak istiyordu. Gerçekten dinlemek ve anlamak.

Ama oda onun öfkesinden besleniyordu ve öfke hiçbir neden görmüyordu. Parmakları onu yarıya kadar dışarı çekene kadar ateş onu şiddetli ısırıklarla yerken dişlerini sıktı. Diğer eliyle *Mitler* kitabının omurgasını бүktü.

"Odanın senin öfkenle ıslandığını hissedebiliyorum," diye seslendi, mektuplarından birine dalmıştı. "Şimdi ne yaptım ben?"

Hiçbir şey söylemedi.

Eğlenerek yazmaya devam etti. "Ne üzerinde çalıştığımı görmek ister misin? Mektubunuza cevabım geciktiği için özür dilerim. Adınızı yazmamışsınız. Siz olduğunuzu anlamam biraz zaman aldı."

Ağzı açılmadan önce alnı kırıştı. Parşömenlerinin altına sakladığı mektubu mu bulmuştu? Onun acı dolu, ifşa edici sözlerini mi okumuştı? Yüzü bir ısındı ve ortadan kaybolmak için büyük bir istek duydu. Ama elinde onu olduğu yere sabitleyen bir kitap ve bir silah vardı. Tutuşunu sıkılaştırdı ve efsaneler kitabını onun sırtına fırlattı. Adam kitabı havadan kolaylıkla kaptı ve sinir bozucu bir sineği yok eder gibi onun öfkesini yok etti.

"Nefari, Etiyopya'daki Gojam köylüleri tarafından yaratılmış bir isim. Senin ülken." Kidan'ın dişleri sıkıldı.

"Teknik olarak burası senin de ülken." "Sen Nefrasi'nin bir parçasısın."

Ateş tavanı sarmış, üzerinde kükrüyordu.

Susenyos kalemini bıraktı ve sonunda onunla yüzleşmek için döndü. Sanki sonunda yakalanmış gibi dudaklarına bir sırtış yayıldı. "Beni affedin ama gerçeği keşfedeceğinizi hiç düşünmemiştim. Gurur duymam için bana bir dakika izin verir misin?"

Eğer gülümsememiş olsaydı, öfkesini kontrol altına alabilirdi. Yürüyüp gidebilir ve sakinleşebilirdi. Ama adam eğleniyordu.

Ona gülümsemek. Ona yalan söylerken gülümsemek.

Görüşü kırmızıya döndü. Kidan silahını sonuna kadar çekti ve ileri doğrulttu.

Susenyos'un gülümsemesi cam gibi kırıldı. Kızın tetikte çırpınışını, titreyen halini ve yukarıdaki ateşi hissedince gözlerinden bir anda ihtiyat fişkırdı. "Öfkeni yenme küçük kuş."

June, Kidan'ın Susenyos'la birlikte çalışmaya devam etme kararına çok kızgın olduğu için son birkaç gündür aklından çıkmıştı ama şimdi sesi içeri süzülüyordu.

Şimdi.

Ateş ederken Kidan'ın kolu sarsıldı, kuvvet tökezlemesine ve neredeyse silahı düşürmesine neden oldu.

Kurşun öfkesini tek bir noktaya indirdi ve patlattı.

Lezzetli dalgalar halinde. Bunu tekrar tekrar yapmak istiyordu. Susenyos İngilizce ve Amharca arasında dans ederek bir dizi küfür savurdu. Kurşunun delip geçtiği omzunu kavradı, tıslıyordu, yüzü acı ve saf şok arasında sıkışmıştı. Yüzünden impala boynuzundan bir şeyin artık vücudunun içinde olduğunu bildiğini anlayabiliyordu.

Daha fazla. Oda kulağında kor gibi çıtırdıyordu. *Daha fazla. Beni aldı.*

Ona doğru yürüdü, çömeldi, siyah gözlerini buldu ve silahı diz kapağına bastırdı.

Başı öne doğru eğildi. "Kendini kaybediyorsun. Ev duygularını yükseltiyor. Öfkenle savaş, Kidan. *Şimdi.*"

"Bunu yapmak istediğimi mi sanıyorsun?" Sesi işkence görmüş, kanayan bir şeye dönüştü. "Neden bana yalan söyledin?"

Göğsü hızla inip kalkıyor, bakışları kızın ıstıraplı ifadesine odaklanıyordu. "Silahı bana ver, ben de sana söyleyeyim."

Ona doğru uzandı ama kadın geri sıçradı. İğrenç köpek dişlerini gösterdi, neredeyse boynunu yakalıyordu ama kurşun yüzünden zayıf düşmüştü. Kadın ayağa fırladı ve birkaç adım geri gitti.

Ağzından bir şey fırladı, iğne hızında ve tam ona doğru geliyordu. Kidan gümüş çividen şans eseri kurtuldu. Çivi kulağını sıyırdı ve pencereyi delip geçerek evde küçük bir delik açtı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Gerçekten onu öldürmeye mi çalışmıştı?

"Iskaladın," diye hırladı. "Kurşunu çıkarmaya çalışırsan tekrar ateş ederim."

"İyi," diye tükürdü.

Sonunda işe yaramıştı. Gözlerinde eğlenceden eser yoktu. Karşı kanepeye oturdu, silahını kanepenin koluna dayadı.

"Şimdi, tekrar deneyelim. Kız kardeşim hangi cehennemde?"

Ters ters baktı. "Bu yorucu soruyu yanıtlamadım mı? Bilmiyorum
-"

Parmakları tetiğin üzerinde gerilmeye başladı. "Bana *yalan* söylemeyi bırak."

"Size söyleyemem!" diye bağırды. "Bu evi tehlikeye atmak olur ve bana pahalıya mal olur-"

"Bu evin ölümsüzlüğünü almasından endişelenme, çünkü seni öldürecekim Susenyos. *Konuş.*"

Bakışları silaha ve tekrar kadının yüzüne kaydı. Herhangi bir tereddüt bulamadı.

Nefretini kustu. "Eğer bana bir odaya daha mal olursan, *seni* öldürürüm."

Silahını daha yukarı kaldırdı, meydan okurcasına. Başını sallayarak çenesini tavana doğru eğdi.

"Cossia Günü'nde o impala boynuzunu senden almalıydım."

"Nefrasi kim?"

Ağzı buruştu. "Hâlâ bu bağlantıyı kuramadın mı? Onlar benim mahkemem."

Kidan biraz şaşırdı. *Vampire dönüşmeye zorladığı ve sonra da terk ettiği mahkeme mi?*

"Benim sayemde Afrika'da ve ötesinde hayatta kaldık, geliştik. Hayal bile edemeyeceğiniz bir şekilde özgürleştik ve bunun sarhoşluğunu yaşadık. Bize Nefrasi adını verdim, gümüş bir canavardan doğan."

Dişleri çınladı. "O siyah dilini kesip atmalıyım."

Kahkahası yarı ölü gibiydi. "Artık yalan söylemek için bir nedenim yok. Kül kalbime ulaşırsa öleceğimi biliyorsun. İzin ver kurşunu çıkarayım."

Hareket etmeye çalıştı ama kadın reddetti. "Hayır. Daha hızlı konuşmanızı öneririm."

Yutkundu, dudakları açlıktan ölüyormuş gibi açılıp kapanıyordu. Belki de onu kalbinin çok yakınından vurmuş, farkında olmadan külün o hayati organı bulma sürecini hızlandırmıştı.

Düşürdüğü kitabı işaret etti. "Efsaneler konusunda ne kadar iyisin?"

Cevap vermedi.

"Weha, Tsay ve Mot. Üç Bağ. Nefrasi'nin amacı onu paramparça etmektir. En ilkel benliğimizi serbest bırakmak istiyorduk. İstedığımız herkesten içmek, güneşin gücünden yararlanmak ve hayatlarımızı feda etmeden kendi ordumuzu kurmak."

"Bin yıllık bir laneti bozmaya çalışan çocuklar gibi efsaneleri kovaladığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Ölümsüzlüğe sahip olduğunuzda, her şey için zamanınız olur." "Bunun June'la ya da benimle ne ilgisi var?"

"Benim kendini tüketen Roana'm, bu benim hakkımda. *Benim* hikayem. Sen oyunuma giren hesapta olmayan bir karaktersin ve dikkatli olmazsan eninde sonunda öldürüleceksin."

Başının yanındaki uzun lambaya ateş ederek adamın gözlerinin açılmasına neden oldu. Uluyarak çınlayan kulağını tuttu.

"*Bu* karakter istediğini elde edemediğinde sabırsızlanıyor."

"Önemli olan aileniz! Sen ya da June değil! Kendi iyilikleri için fazla zeki ve meraklı olan lanet olası ebeveynleriniz, hala gücünü göremediğiniz bir miras bıraktı."

Bir an için düşündü. Hangi mirasın üzerinde hüküm sürüyorlardı?

Sonra da güldü. "Axum projesi. Şu lanet arkeoloji alanı mı?"

Susenyos elini indirdi, hüzünlüydü. "On dört yıl önce, Son Bilge'nin eski yerleşiminin bir kısmının keşfedildiğine dair bir söylenti ortaya çıktı. Üç Bağ'ın yaratılmasında kullandığı hazinelerle birlikte, onun ilk varoluşundan kalma el değmemiş ve korunmuş uygarlığın bir parçası."

"Bir söylenti," diye tekrarladı.

Ölmek üzere olan bir adam gibi şakağı boyunca terlerken bile sonraki sözlerinden kibir damlıyordu. "Ama öyle değildi. Onu ailenle birlikte keşfettim. Onu korumam için bana emanet ettiler. İkinci Bağ'ı kıracak kehanet eserlerinden biri bende."

Kidan öne doğru eğildi, kalbi güm güm atıyordu. Her kelimeye asıldı, altın gerçek sonunda buradaydı.

"Devam et."

"Tam o gece, bu eve bir saldırı düzenlendi ve aileniz öldürüldü. Eseri korumak için kaldım."

Kidan silahın yan tarafını başına bastırdı. Sıcak dokunuş nabzını hızlandırdı.

"Bu yüzden evi sana bıraktılar," dedi kendi kendine. "Ev yasası. Bunca zaman..." Gözleri her şeyin ihanetiyle kırıışmıştı. "Ve kimse bana söylemedi."

"Eseri korumak için binlerce kişiyi öldürdüm ve işkence ettim. Sana yalan söylemek, Kidan, işlediğim dehşetin yanına bile yaklaşamaz, bu yüzden bana yaralı gibi bakmayı kes."

Gözlerini kırıştırtıp başka tarafa baktı. Güneş Bağ'ı dranaikleri önemli ölçüde zayıflatmıştı. Ama eğer bu onların zayıflamış halleriyse, Kidan güçlerinin tam boyutunu hayal bile edemiyordu.

"Bana bu evin içinde bir yerlerde Son Bilge'nin eserlerinden birinin yattığını mı söylüyorsunuz?"

"Evet."

"Hiç denediniz mi?"

Güçten düşmüş haliyle bile ona kurnazca gülümsedi. "Bu

böyle çalışmak."

"Ver onu bana."

Sanki taşıyamayacağı kadar ağırmış gibi başını geriye attı. "Gel . O kadar kolay olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Dünyamızın yerçekimini değiştirebilecek bir nesneden bahsediyoruz."

Ona şöyle bir baktı. "Şu anda üzerinde olmadığını varsayıyorum, yoksa silah zoruyla tutulmazdın."

"Senden korunmaya ihtiyacım olmadığına inanmakla ne kadar kötü bir karar vermişim."

Kidan ayağa kalktı ve volta attı. Gözleri obje odasına kaydı. Orada mıydı? Hayır, onu bu kadar açık bir yerde tutmazdı. Dahası, ailesi neden böyle bir güçle ona güvensin ki?

Ve sonra fark etti... "Hayır, henüz sahip değilsin. Olsaydı burada kalmazdın...."

Susenyos kıpırdamadan durdu ama evin perdeleri dalgalandı, duvarlar uğuldu, tepesindeki ampul titreyerek ona cevabı verdi.

"Onu evin içine saklamışlar." Sesi huşu içinde tavana kadar yükseldi.

Susenyos çenesini düzeltti. Kız ağzı açık bakakaldı. Ailesi birer dahiydi.

SUSENYOS SAGAD ADANE EVİNİ TEHLİKEYE ATARSA, EV DE ONA EŞİT

DEĞERDE BİR ŞEY ÇALACAKTIR.

"Adane Evi" İkinci Bağlama eserine atıfta bulunuyordu. Güneş eseri. Eseri ona hiç vermediler ama yine de onu korumaya zorladılar.

Kendisini zayıflatan bir yasayı çiğnemek ve ona korkunç bir güç veren bir yasayı koymak için buradaydı.

"Şimdi her şey anlaşılıyor. Nefrasi onlara yaptıkların için seni öldürmek istiyor. Sen de Güneş eserine sahip olmak ve Uxlay'de saklanarak zarar görmekten korunmak istiyorsun."

Yüzündeki tüm renk soldu. "Hayatım boyunca kaçtım, Kidan. Yaşamayı arzuladığım için beni yargılama. Dış dünyada beni bekleyen ve asla yüzleşmek istemediğim dehşetler var. Bir ölümsüz hayata aşıktır. Sonunu görmeye dayanamam. Benimkinin ya da değer verdiğim herhangi birininkinin." Gözleri kızın bileziğine kaynamaya başladı. "Ne yazık ki hepsi kurtarılamaz."

Kidan farkında olmadan bileziğine dokundu. "Sürekli bahsettiğin şu tehlike. Nedir o?"

Koltuğuna daha da gömüldü, gözleri kara su gibiydi. Perili.

"Korkarım beni öldürmek zorunda kalacaksın."

Silahı havaya kaldırarak hırladı. "Söyle bana."

"Konuşamam. Fiziksel olarak bundan bahsedemem." Tükürdü. Kadının kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Sadece Nefrasi'nin onun habercileri olduğunu bilmen gerekiyor. Onlar sonun başlangıcı."

Çenesindeki bir çizgi titreyerek sert bakışlarına ihanet etti. "June'u kaçıranın senin mahkemen olduğunu ne zaman anladın?"

Soru önemliydi.

Nefrasi'nin bu eve adım attığı andan itibaren June olduğunu biliyor muydu? Panik atağı sırasında onu teselli ettiğinde biliyor muydu? Cossia Günü'nde? Hangi anılarının onun yalanlarıyla lekelendiğini bilmek istiyordu.

Susenyos'un bakışları netleşti, ciddileşti.

"June için beni suçlamaya geldiğini sanmıştım. Sonra 13.'yü keşfettik... ağgözlü aile üyeleri beni yok etmek için her şeyi yapıyorlardı ama benden neden bu kadar nefret ettiklerini anlamıyordum." Dudağı kıvrıldı. "Titus Cossia Günü'nde Nefrasi'den ismen bahsedene kadar -seni onlara hediye edeceğini söylediğinde- gölgelerde kimin oynadığını anlamamıştım." Yorulmuş gibi iç çekti. "Sarayımdan altmış yıldır haber almamıştım. Çoğunun dağıldığını ya da öldüğünü sanıyordum. Çekmecemde June'un bileziğini bulduğunuzda *yaşadığım* şaşkınlığı düşünün. Üvey annen *benim adımdan* bahsetmiş. Tüm küçük işaretleri, oyunları, bana geleceklerini söylüyorlardı ve ben bunların çoğunu görmezden geliyordum."

Yere baktı, ifadesi okunamıyordu. Kidan Cossia Day'i, Titus'un neredeyse boğazını parçalayacakken söylediği çılgınca sözleri hatırladı.

"Titus'u öldürdün çünkü seni ifşa edecekti."

"Onu öldürdüm çünkü elleri senin üzerindeydi," diye sertçe reddetti. "Onların varlığını keşfetmeni engellemek de ek bir avantajdı."

Çılgılık atmak istedi ama onun yerine sesi gergin çıktı. "Sana onları sordum ve sen bana yalan söyledin. Neden bana söylemedin?"

"O zamana kadar çok geçti." Gözleri karanlık bir okyanusun gelgitleri gibi kayıyordu. "Seni onlara göndermenin hayatına mal olacağını biliyordum ve bir şekilde seni kurtarmayı alışkanlık haline getirmiştım."

"Bunların hiçbirinin benim için olduğunu söyleme," diye fısıldadı, her şeyden çok onun sözlerinin doğru olabileceğinden korkuyordu.

Uzun bir süre kadının titreyen bedenine baktı. Sözleri sanki kanayan bir ciğerin içinden konuşuyormuş gibi yavaşladı. "Hayır, haklısın. Senin için değildi."

Rahatlayarak nefes verdi. "O zaman neden?"

"Başka ne seçenek vardı ki? Nefrasi senin onları bulmanı ve tuzaklarına düşmeni, namuslu bir varis olmanı ve eseri teslim etmeni istiyordu. Casuslar ve hileler. Nefrasi savaşı böyle idare eder. Su eserini de böyle elde ettiler. Bunu elde etmelerine izin veremem."

Kıdan keskin bir nefes aldı. Zaten ellerinde bir eser vardı. Bu, Üç Bağ'dan ikisinin kırılma riski altında olduğu anlamına mı geliyordu? Bu Uxlay'a ne yapabilirdi? Dünyanın geri kalanına?

Korku midesini sıktı. Bunca zaman boyunca bu iğrenç bir oyundu, hiç bulaşmaması gereken bir ağıdı.

Kıdan silahın ağızını alnına bastırdı, umutsuz bir düşünce içine çöktü. "Ya seni Haziran için Nefrasi'ye verirsem?"

Susenyos sustu. "Yapmayacaksın."

"Yapmayacak mıyım?" Boğazında sadece yakıcı bir acı vardı. "Kız kardeşim için ne yapacağımı bilmiyorsun ve kendinden kurtulmayı kadar kolaylaştırdın ki. Yalan üstüne yalan."

Gözleri buz gibi olmasına rağmen bitkin bir kahkaha attı. "Yalan söyledim. Kurallarınızı çiğnedim. Yüzeysel hatalar yaptım ve senin içgüdün beni bir kenara atmak. Beni öldürmek. Senin katil arkadaşlarınıninkiyle kıyaslandığında benim suçum ne?"

Dudağını ısırdı ve uzaklara baktı. Düşünemiyordu. "Onlar... farklılar."

"Onlar insan. Ve senin *sonsuz affını* hak ediyorlar!" diye bağırды, ve şömine kükreyerek canlandı. Arkasında alevler yükselirken ve saçları dalgalanırken, gerçekten de onun olmasını istediği şeytana dönüşmüştü. Kıdan beyaz sıcaklıktan sendeledi, silah neredeyse elinden kayıyordu.

"Eylemlerimden nefret etmiyorsun, Kıdan. Ruhumdan, olduğum şeyin özünden nefret ediyorsun. Sonsuza dek yaşamamdan, zararımın sonsuz, karanlığımın sınırsız olmasından nefret ediyorsun. Bunun için beni her zaman öldürmek isteyeceksin, çünkü sen kendininkini kabullenmedin."

Halı koyu bir kan lekesiyle kaplanmıştı, sanki evin içi kan ağlıyordu. Kıdan geri dönmeye çalıştı ama kan her yerdeydi. Duvarlardan çirkin gözyaşları akıyor. Ateş etrafta tırmanıyordu

sütunlar ve aile portresi paramparça oldu. Annesi ve babasının resmi yutuldu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı, zihniyle duvardaki çatlakları takip etmeye çalışıyordu.

Susenyos geniş gözlerle ayaklarına baktı ve derin bir nefes aldı. Nefes verdi. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Ateş daha da azalmış, bir ejderha gibi kafesine çekilmişti. "İyileşebilmem için bu kurşunu çıkarmama izin vermelisin. Öfkemi uzun süre içimde tutamayacağım."

"Mahkemenizin Haziran ayı var."

Gözlerini kapattı, sesi güçten düşüyordu. "Ve sana sahip olamayacaklarından emin olmak için elimden geleni yapıyorum."

Kidan silahı bir kenara fırlattı ve yüzünün iki yanını tuttu. Gözlerini kırıştıtarak uyandı, solan bakışları ona odaklandı. İrkilmişti.

"Nefrasi nerede?" diye yalvardı. "Lütfen, Yos. Sadece söyle bana."

Odadaki tüm ateş sönmüş, geriye sadece ince bir duman kalmıştı.

Yenilmiş bir gülümsemeye ona baktı. "Ölümden korkmuyorsun, değil mi benim hüznü Roana'm? Uzun zamandır beklediğin gerçeğe kavuştun. Şimdi git ve bileklerini Nefrasi'ye teslim et, onlar senin için kesecekler." Islak ağzını bileğindeki damarlara, kelebek bileziğinin hemen üstüne bastırdı. Kara şimşek gibi yanıyordu. "Bunu yapacak kişi ben olmayacağım."

Bu unutulmaz sözlerle birlikte, baygın düşerken başı öne eğildi. Kadın içgüdüsel olarak onu tuttu, kucakladı ve sonra irkilerek oradan uzaklaştı.

KIDAN VAMPIİRİNİN UYKUSUNU İZLEDİ. KALIN KİRPİKLER DURGUN BİR

Yüzü. Koyu kahverengi tenini ancak dökülen suyun berraklığı olarak tanımlayabilirdi.

Ölümün kapılarına o kadar yakındı ki, onun var olmadığı bir hayatı hayal etmeye başlamıştı bile. Eser her neredeyse onu bulacak ve kız kardeşini kurtaracaktı. Kidan'ın tek yapması gereken uyumasına izin vermek, kalbinin yavaşlamasına ve son bir ritimle atmasına izin vermektir.

Yine de halının üzerinde kaldı, silah yanında, onun zayıflamış göğsünün yükselip alçalmasını izledi. Bu, *Mavili Kadın'dan* ya da *Ramyn'in* eşarbından farklı hissettiriyordu. O parçalar onu beklenmedik korkunç bir eylemin şokuyla cezbetmişti. Bu ölüm sahnesi önceden tahmin edilmiş, hatta kehanet edilmişti. Belki de kendisininkinden daha fazla. Ve tıpkı kendisinininki gibi acı veriyordu.

Bu aşk değildi. Onu sevmeyi beklemiyordu. Bu dünya onların aşk versiyonunu kaldıramazdı. Ama burada bir şeyin tohumu vardı, kara kalplerini birleştiren parçalanmış bir kordon ve Kidan onu tam olarak koparamıyordu.

Öptüğü bileğinin izini sürdürdü ve göğsünün inip kalktığından emin oldu. Gözleri kâğıt yığınının ve kaleme kaydı. Ona bir mektup yazacağını söylemişti.

Kidan uyuşuk bir şekilde durdu ve kâğıdı eline alarak özenle yazılmış el yazısını okudu.

Sevgili Kidan'ım,

Bu dünyada pek çok acayip kötölük var. İnanın bana, hepsiyle karşılaştım. Yine de en korkutucu olanı zihinle ilgili olanıdır. Eğer kendi sesinize, gözlerinizin bakışına, bedeninizin ruhuna katlanamıyorsanız, sizden en zor şeyi yapmanızı istiyorum-bekleyin. Bir sonraki günü, saati, dakikayı bekleyin ve yaklaştığında, bir başkasını bekleyin. Zamanı, ona hayatınızı vaat edip son saniyede geri alarak sizi cezalandırdığı gibi cezalandırın. Sonuçta, neden kazansın ki? Onu bekletin ve siz intikamınızı almakla meşgulken, değişim en nazik yollarla gerçekleşecektir. Kendinizi bulacaksınız ve yeterli olduğunuzu, dönüştüğünüzü ve mümkün olandan çok daha canlı olduğunuzu bileceksiniz.

Sonsuza dek seninim,
Susenyos

Kelimelere baktı, görüşü bulanıklaştı, duyguları üzüntü, öfke ve suçluluk duygusuna dönüştü. Parmakları mektubu yırtmak, aralarındaki korkunç bağı koparmak için kenarlarını karıştırdı ama tereddüt etti. Gözyaşlarının geri çekilmesini isteyerek dudaklarını birbirine kenetledi. Bu cümlelerde özen ve şefkat vardı ve yazısının güzelliğinden mi, yoksa bunları gerçekten kastettiğinden mi bilinmez, böyle bir şeye daha önce hiç sahip olmamıştı. Birisi onun yaşamasını bu kadar çok istiyordu.

Kendinden nefret ederek kâğıdı kare şeklinde katladı ve arka cebine koydu.

Tam o sırada ön kapı menteşelerinden kurtuldu ve o da sıçradı. Taj onu boynundan tutup duvara yaslamadan önce gözünü bile kırpmamıştı.

"Lütfen bana onun ölmediğini söyle." Taj'ın kestane rengi gözleri parladı, gerçek korku yüz hatlarını sıkılaştırdı.

"O değil. Henüz değil."

Nefes verdi ve tutuşunu gevşetti. İniko koşarak Susenyos'un yanına gitti, başını geriye itti ve kurşun yarasını inceledi.

İniko silahı aldı, bir merminin kilidini açtı ve dudaklarına götürerek

yaladı. Hemen ve küfretti. "Ne?" Taj sordu.

"Impala boynuzu." Sesi sertti. "Yanıp kül oldu."

Taj gözlerini kırıştırarak Kidan'a hayretle baktı. "Nereden buldun bunu?" "Ben yaptım."

Taj nefesini içine çekti. "Tanrım, yirmi birinci yüzyıldaki kadınları seviyorum." "Onu vurdu. Onu kurutmam gerek. Şimdi." Iniko, Susenyos'un gevşek bedenini

Bir omzunun üzerinden kolunu.

Korkunç bir güçle onu bodruma doğru sürükledi. "Burada kal," dedi Taj Kidan'a. "Yaşadığın küçük kaostan her ayrıntısını öğrenmek istiyorum." "Bırak beni gideyim."

Gururlu bir baba gibi kızın buruşuk üstünü düzeltti ve fısıldamak için eğildi.

"Bunu çözdükten sonra, eğer beni yoldaşın olarak seçmek istersen, ben müsaitim. İki kişi seçme hakkınız var."

Kidan bunu görmezden geldi. "Geleceğini nereden biliyordun?"

Taj, Susenyos'un ağzından tükürdüğü gümüş çiviye çıkardı. Çivi havada alaycı bir ışıkla parlıyordu.

"Ona Sofia diyoruz. Grubumuzun dördüncü üyesi."

Susenyos onu hedef almayı hiç düşünmemişti. Bir mesaj göndermek istemişti.

Kanlı bir gümüş asla hedefini iskalamaz.

Kidan kanlı bir çivi tarafından alt edilmişti. İsyan etmek istedi.

"Peki, arkadaşlık hakkında?" Taj sırtarak devam etti. "Özgür olacağım."

"Sen de bana yalan söyledin. Sen Nefrasi'sin."

Taj'ın gülümsemesi kayboldu, yüzü gölgelerle doldu. "Nefrasi'ydi. ver Kidan. Eğer kız kardeşin onlarla birlikteyse, onu geri alamazsın. Hayatını kaybetmeden olmaz."

Gözleri düştü. Sözleri Susenyos'unkileri yankıladı.

Karnına giren ani ve keskin bir kramp onu iki büklüm yaptı. Taj telaşla onu düzeltti. "Neyin var?"

Nefes nefese kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben... Ben bilmiyorum-"

İkinci bir acı sol kaburgalarını delip geçti, sanki bir mermi onları delip geçiyordu. Taj onu kanepeye yatırdı.

Iniko yukarıdan ona seslendiğinde çenesini zorladı. "Dinlen. Kendini yaralamış olmalısın. Geri geleceğim."

İnce havanın içinde kayboldu. Kidan bükülmekte olan iç organlarının arasından nefes aldı. Bu ev onu cezalandırıyor muydu? Öyle olmalıydı, çünkü gerçek değildi ve acısı her saniye biraz daha hafifliyordu. Ama ev onun zihnini etkiliyordu... Bu bedenini de manipüle etmeye başladığı anlamına mı geliyordu?

Alnını sildi ve vızıldayan telefonuna baktı. Bir sürü cevapsız arama ve GK hakkında mesajlar vardı. *Kahretsin*. Tamamen unutmuştu.

Hemen Slen'i geri çağırdı.

"Nerelerdeydin?" Slen sordu. "GK her şeyi itiraf etti. Ramyn'i kimin öldürdüğünü bildiğimi kardeşime söyleyen oydu."

Slen'in sesi tehlikeli bir alana kaydı.

Kidan gözlerini kapattı. "Eşyalarını aramak için odasına gidiyorum, bakalım üzerimizde başka ne var. Ona biraz su verin ve beni bekleyin."

Diğer uçta uzun bir sessizlik oldu.

"Slen?" Kidan seslendi. "Ona biraz su ver ve beni bekle." "Evet, tabii."

Kidan aceleyle kampüsteki erkek yurduna gitti. GK, aynı zamanda Mot Zebeya öğrencisi olan bir oda arkadaşıyla birlikte kalıyordu.

"Hey, GK kitaplarını burada unutmuş. Onları alabilir miyim?"

Öğrenci onu içeri aldı ve kendi köşesine gitti. İkisi de yerde yatıyordu. Duvarlarda süslemeler ya da raflarda resim çerçeveleri yoktu. Kidan eğildi ve tek çekmeceyi tararken rastgele kitaplar aldı. Oda arkadaşının bakmadığından emin olduktan sonra dolabı iterek açtı ama hiçbir şey göze çarpmıyordu. GK'nın yatağının üzerinde sık sık taşıdığı bir kitap vardı. İlk sayfada ikiz bıçakların, parçalanmış maskenin ve kanlı yüzüğün işaretleri vardı. Kidan onları merakla inceledi. Son Bilge'nin kayıp eserleri artık gerçeği bildiği için her yerde karşısına çıkıyordu. Kidan kitabı kazağının altına sakladı ve oradan ayrıldı.

Avludaki bir banka oturdu ve kitabı açtı. Burnuna hemen mor çiçek kokuları çarptı. Kitabın ön kısmında dua mantralarının yanı sıra Mot Zebeya için talimatlar ve kurallar da vardı. Kadın

arkaya çevirdi ve neredeyse bir günlük gibi tarihli girişler gördü. Onun mahremiyetine izinsiz girdiği için kendinden nefret ederek, tanıştıkları tarihe gitti.

1 Eylül

Gürültücüdürler ve çok fazla tartışırlar. Konuşmadıkları nadir anlarda, çalışmalarında huzursuzdurlar. Okurken ya da sertleşmiş kemiklerini esnetmek için parmakları dans ediyor ama hiçbirisi onun kadar gürültü yapmıyor. Yusuf onlara kabak çekirdeği diyor, sık sık çiğnediği küçük, isyankâr, badem şeklindeki çekirdeklere. Bir disiplini yok, kahvaltıda, öğle yemeğinde ya da akşam yemeğinde tüketmiyor. Öyle olsaydı, o saatlerde ondan uzak dururdum.

Sadece manastırın bahçesinde ya da burada, odamda mutlu bir sessizlik bulabiliyorum. Bu gruba katılmak bir hata ama ölümün eli içlerinden birinin üzerinde geziniyor.

Onu korumak ve kurtarmak için bir çekim hissediyorum. Parmak zincirlerim daha önce hiç bu kadar güçlü tepki vermemişti ve sanki kadim bir ses içlerinde yankılanarak bana onu güvende tutmamı söylüyor. Gerekirse hayatımı bile ortaya koymamı.

O ses, Kidan Adane'nin yaşaması gerektiğini söylüyor. Yaşamalı.

Koruyucu sözler karşısında Kidan'ın göğsü kabardı. Böyle bir iyiliği hak etmek için ne yapmıştı?

10 Eylül

Bugün başarısız oldum. Gözlerimin önünde bir can alındı. Ramyn'i öldüren adamın gölgesini gördüm; zavallı kızı boğarken metal bantlarla parlayan karanlık bir kol. Çığlığını hâlâ boğazımda hissedebiliyorum. Mot Zebeya Manastırı'nda bizi ölümün bizi korkutacağı konusunda uyarmışlardı. İnancımızı boğacak ve bizi dize getirecekti, yine de ona karşı korunmalıyız. Ben onun kaybını bu kadar derinden hissettiysem, ya ailesi? Bizi neden yalnızlık içinde yetiştirdiklerini şimdi anlıyorum. Söndürülmesi bu kadar kolayken ruhlarla ilgilenmek çok dayanılmaz. Son Bilge'nin ilkelerini hatırlamalı, dualarımı uygulamalı ve bağısız kalmalıyım. Bir Mot Zebeya'nın ailesi yoktur ve tüm ailesi vardır. Bir parmağın kaybı, bir el kadar derinden kesmelidir.

12 Eylül

Profesör dürüst bir adam değil. Eğitim adına korkunç eylemleri incelemekten zevk alıyor. Benim anlattıklarımı dinliyor.

Olayı tekrar tekrar, hiç heyecanlanmadan anlattım. Sanırım suçluluğumu hissediyor. Yoksa neden bana kişisel bir görev versin ki? Reddetmek istiyorum ama yapamıyorum. Bana metal bantlar takan vampiri bulmamı ve hareketlerini incelememi söyledi. Profesör, dranaik ve akti mahkemeler arasında şüphe çekmeden özgürce hareket edebileceğime inanıyor. Diyor ki, inançlı bir adama hem kutsallar hem de kötüler saygı duyarmış.

1 Kasım

Ramyn Ajtaf'ı öldüren dranaic'i bulmaya yaklaşmadım. Üçüyle geçirdiğim her an, onların güvenliği için endişeleniyorum. Ama onların varlığında zaman canlı hissettirmiyor. Sohbetleri sonsuz ve içinde kaybolmak, bir espriyi kaçırmak ve basit bir soruyla onları kahkahalara boğmak çok kolay. Yeni bir dil öğrenmenin nasıl bir his olacağını tahmin ediyorum. Onların neşesini duymak güzel, belki de bu odanın sessizliğinden daha güzel.

Yusuf sabahın köründe ortaya çıkıyor ve beni ilk ışıktaki çizibilmesi için en yüksek kuleye götürüyor. Kişisel bir proje. Orada oturuyorum, serin hava her ışıkla birlikte soluyor. Önümdeki çizimi yırtması uzun sürmüyor, vizyonu gerçeği yakalayamadığında hayal kırıklığına uğruyor. Onun kişisel koruma alışkanlıklarını öğrendim ve hazırlandım. Özellikle kötü bir yaratıcılık gününü, isyankâr günle takip ediyor. O akşam daha sonra şehre istiyor. Onun arabasını alırız ve her zaman ben sürerim, çünkü o bunu yapamayacak kadar yakışıktır.

4 Kasım

Onu buldum. Ramyn Ajtaf'ı öldüren dranaic. Dranaikler tüm gümüşlerini Cossia Günü'nden haftalar önce sergilerler. Tüm silahlar Mot Zebeya Mahkemeleri'nde kayıtlı olmalı. İlk başta onu tanıyamadım, sivri uçlu bıçaklarını kaydederken değil, ama sonra masanın üzerinde üç gümüş bant şangırdadı. O ana kadar hep trençkot giyer, kollarını hep kapatırdı.

Titus Levigne.

Derslerimden sonra onu takip ettim. Beni hemen yakaladı ve ona bir okuma teklif ettim. Reddetti ve uzak durmam için beni uyardı. Ama nasıl uzak ki? Sonra başka bir kızla buluştuğunu fark ettim. O eldivenli elleri nerede görsem tanırdım. Slen Qaros neden Titus'la konuşsun ki? Onun evinden değildi. Onun güvenliği için endişelendim ve onu takip etmeye başladım.

15 Kasım

Slen Sanat Okuluna vardı ve köşedeki bir kapıdan içeri girdi. Dışarı çıkana kadar neredeyse yarım saat geçti. Çıktığında da birini omuzlarından tutuyordu. Yaralı ya da zayıf görünüyorlardı ve Yusuf'u tanıdığımnda neredeyse yardım etmek için bir adım öne çıkacaktım.

Gözleri ruhsuzdu. Onu tanıdığım haliyle karşılaştırdığımda öylesine çarpıcı bir görüntüydü ki taş kesilmiştim. Ne olmuştu ki? Titus ona zarar mı vermişti? Ama bu pek akla yatkın görünmüyordu. İkisi yavaşça asansöre yürüdüler. Neredeyse onları takip etmek için dönecektim ki kapı tekrar açıldı ve Titus omzuna astığı kanvas bir çantayla göründü. Bir portre taşımıyordu. Çantanın içindeki her neyse şekilsizdi, bir hayvan kadar büyüktü ve hareket etmiyordu.

Daha sonra, Rufeal Makary'nin hayvan saldırısı haberi çıktığında onun olduğunu öğrendim.

Kidan gözlerini kapadı ve GK'nın sözleri karşısında durakladı. Yusef'in Rufeal'i öldürdüğü gece onları yakalamıştı. Kidan nasıl fark etmemişti? Diğerleriyle o kadar meşguldü ki içlerinden birinin daha acı çektiğini bilmiyor muydu? Kidan'ın bundan sonra ne düşündüğünü okumak istemedi ama kendini zorladı. Berbat hissetmeyi hak ediyordu.

29 Kasım

Çalışma planlarımızı iptal ettiler. Üçü Kidan'ın evinde kaldı. Saklanıyorlardı. Sıkıntı belirtisi var mı diye onları inceledim ama Slen ve Kidan okyanus kadar sakindiler. Yalan söylüyorlardı ve bunu bu kadar iyi yapmaları beni hasta ediyordu.

20 Aralık

Cossia Günü'nden bir gün önce kampüs boşalmış, pek çok kişi aileleriyle birlikte şehre inmişti. Dranaikler her zamanki beslenme saatlerine girene kadar bekledim ve Titus'un odasına geçtim. Metal bantları buldum ve aldım. Ellerimde iyi hissettim, sanki Ramyn'in küçük bir intikamını almış gibiydim.

Gerisini bulmak istememişim. Titus'ta Slen'in fotoğrafları vardı, ikisinin kasabada bulunduğu birçok görüntü. Ramyn'in ölümü için babasını suçlamakla ilgili kanıtlar. Sonra bir çekiç vardı, kurumuş kan ve parmak izleriyle mühürlenmiş bir torbada. Kidan'ın üvey annesi hakkında bir gazete makalesi. Bu tür şeylerin hiçbir anlamı yoktu. Zihin, Ramyn'in ölümünü bozmamak için neredeyse her şeyi yapardı.

iyi bir şeydi, ama yozlaşmışlardı. İşte kanıtı.

Yanılmışım. Ölüm Kidan'ın üzerinde gezinmiyor. O ölümün ta kendisi. Kemiklerimin öngördüğü son onunki değil, başkalarınıninkiydi.

Kidan'ın gözleri yaşardı ve okumaya devam etmek için öfkeli bir şekilde gözlerini sildi.

22 Aralık

Titus öldü. Cossia Günleri sırasında pek çok dranaikin öldüğünü duymak alışılmadık bir durum değil, ancak bu bana en büyük zevki verdi. Ölüm zevk vermemeli. Bana ne oluyor? Profesöre bulduklarımı anlatmalıyım ama diğerleri bu işe nasıl dahil olacak? Onların gelecekleri ne olacak?

1 Ocak

Buraya ölümden korunmak için geldim ama en yakınımıdaki insanlar ölümün habercileri. İtiraf etmeleri umuduyla kötülüklerini görmelerini sağlamaya çalışıyorum. Slen'in kardeşiyle konuştum. Rufeal'in portresini Yusef'in sergisine bıraktım.

Yine de onların dostluğunu arzuluyorum. Hâlâ Kidan'ı kurtarmak için can atıyorum. Bu beni uykusuz bırakan bir çelişki. Ama sessiz kaldığım her gün, ellerimdeki kan büyüyor. Affedilmelerini istiyorsam, belki ben de itiraf etmeliyim. Onlar yanarsa, korkarım ben de onlarla birlikte yanacağım.

Bu, dün gece kaydettiği son kayıttı. Kidan başını ellerinin arasına aldı. Pek çok şeyden suçluydu ama kötülüğüyle GK'ya işkence etmek dayanılacak gibi değildi. Onun kurtulduğunu düşünmüştü ama yine de onlarla birlikte boğulmuştu. Kidan başını kaldırdı ve Slen'i aradı. Dördüncü çalışta telefonu açtı.

Slen'in tarafında uzun süren bir sessizlik oldu ve Kidan tekrar yaklaştırmadan önce telefonu kontrol etti.

"Slen? Alo?"

Bunu ağır bir sessizlik izledi.

"Slen?" diye dikkatle tekrarladı. "Sorun nedir?"

"GK... öldü."

Kidan'ın avludaki görüntüsü döndü, parmağı telefonda gevşedi. "Ne... ne dedin sen?"

Bu kez Slen'in sesi tereddütsüzdü. "Onu biz öldürdük."

OceanofPDF.com

KIDAN bir eliyle CRYPT'in parmaklıklı girişine vurdu, diğer eliyle Diğeri de GK'nın günlüğünü taşıyordu. Korkmuş bir Yusuf kapıyı açtı, yüzü dehşetle kaplanmıştı.

Kıdan'ın görüşü tünelleşti, karanlık odanın ortasındaki figür dışında her şeyi yuttu. GK'nın bedeninin altında kan birikmiş, parmak kemiklerinden oluşan zincir başını bir taç gibi sarmıştı.

Kıdan tökezledi ve dizlerinin üzerine çöktü, içinden bir hıçkırık koptu. Adamın kurumuş yanağına uzandı ama ona dokunamadı.

GK.

Onları korumak isteyen tek ruh, bu dünyadaki tüm mutluluğu hak eden tek ruh.

Öldü.

Göğsü ne yükseliyor ne de alçalıyordu. Nefes al, *lütfe*n.

Gözleri yaşlarla doldu. Biri karnının alt kısmında, diğeri kaburgaları boyunca uzanan iki bıçak yarasından sürekli akan koyu kan, siyah gömleğine karışıyordu. Titreyen parmakları yaraların içine battı.

Sesi ezilmiş ve çiğ, neredeyse insanlık dışı çıktı. "Neden?"

Slen onun yanına çömeldi, sade kahve ve reçine kokusu mahzenin nemli havasını kesiyordu.

Eldivenli avucunda kıvrılmış kanlı bir bıçak vardı. Yusuf köşede kendi içine çekilmiş, başı kanlı ellerinin arasında mırıldanıyordu.

"Neden?" Kidan'ın sesi ölüm gibi yarıldı. "*Siz ikiniz bunu neden yaptınız?*"

"Başka bir yolu yoktu." Slen onun bakışlarını acımasız bir niyetle tuttu. O lanet gözlerde Kidan'ın dünyası paramparça oldu. "Yetkilileri aramayacağından emin olmalıydım."

Bıçağı zehirli meyveler gibi Kidan'a uzattı. "Dediğin gibi. Suçlarımızı paylaşıyoruz, hatalarımızı paylaşıyoruz."

Kidan ilk başta anlamadı. Ondan GK'nın derisini kırmasını, üçüncü bir bıçak yarasını tamamlamasını istiyorlardı. Kidan bıçaktan, onlardan geri çekildi ve onların gerçekte ne olduklarını gördü.

Vahşiler.

Kendi çıkarları için bir arkadaşını öldüren insanlarla birlikteydi. Burada kurtuluş yoktu, böyle bir eylem için bağışlanma da yoktu. Cehennemin derinliklerine doğru savruluyorlardı.

"Al şunu."

Kidan bir öfke fırtınası içinde bıçağı kaptı ve Slen'i ayağa kaldırdı. Slen'in boynu keskin kenarın altında gerildi, gözleri

kocaman açıldı. "Kidā! Sen ne-"

Kidan öyle bir öfkelenmişti ki Yusuf'un itiraz sözcükleri anında yok oldu. "Her şeye rağmen *hâlâ* anlamıyorsun."

O kadar şiddetli titreşiyordu ki, Slen'in yumuşak derisi iğne ucu kadar kanla kaplandı.

"Hepimizi öldürdün."

Slen gözlerini kırıştırarak Kidan'ın titreyen halini inceledi. "Bizi ele vermek istedi." "Ve?" Kidan bağırarak onun irkilmesine neden oldu. "Bizi bulmasını engelledin, kendini bulmak için."

Kidan'ın dili jilet gibi keskin olsa da, yüzü tam bir ıstırap içindeydi ve gözyaşları kirpiklerini kaplıyordu. Bu durum Slen'i şaşkın ve hareketsiz bıraktı. Kidan'ın kalbindeki gözyaşı dayanılmazdı.

Öldür onu.

Vücudu kilitlendi. Ses şimdi daha güçlüydü ve ona karşı koyamıyordu. Bıçak ileri doğru itildi.

"Kidā?" Slen'in yüzünü gerçek bir endişe kapladı.

Öldürün onu. Kidan başını çılgınca salladı. *Hiçbiri buradan ayrılmamalıydı.*

canlı bir yer.

Yusuf'un sesi titredi. "Bırak onu, Kidan."

Kidan yapamadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Slen baskı karşısında boğuldu. Kidan'ın başparmağına ince bir çizgi halinde kan bulaştı.

"Kesin şunu!" Yusuf bağırdı.

"Ya sen?" Kidan ona bağırdı. "Bunu neden yaptın?"

Yusuf'un gözleri kızarmış, sesi bir çocuğunki gibi kaybolmuştu. "I..." "Neden hepimiz burada ölmeyelim?"

Kidan talep etti.

Konuşmaya cesaret edemedi. Cevap yoktu.

Kidan tiksintiyle Slen'i itti ve yere çöktü. GK'nın kahverengi yüzü rengini kaybetmiş, soluk bir sarıya dönüşmüştü. Sıcak gözleri bir daha asla ışığı yansıtamayacaktı.

Nasıl yapabilirler?

Yusuf çömelmek için aşağı kaydı. Orada öylece kaldılar, söyleyecek başka bir şeyleri yoktu ve hissedecekleri çok şey vardı. Yarım saat, belki daha fazla, hiçbiri konuşmadı. Açıklanamayacak kadar korkunç bir şeyi yırtmışlar ve kendilerini kaybetmişlerdi. Kontrol, yaratıcılık ve intikam güdüsüyle, aylardır hayatta kalmalarını sağlayan tek şeyi kaybetmişlerdi.

Üçünün sahip olduğu bu gücü, onları korumak için yapılmış bir kalkanı ilk Kidan fark etmişti. Onun hayatını kurtarmışlardı. Koruma altında ve onların eylemlerini savunurken, kendinden nefret etmemeyi öğrenmişti.

Yusuf gözyaşları olmadan yas tuttu, gözleri dalgındı ve parmağını GK'nın günlük sayfalarında dalgınca gezdirdi. Slen parmaklarıyla sessizce bir melodi çaldı.

"Bizimle savaşmadı." Yusuf'un sesi zayıf, şaşkın bir fısıltı gibiydi. "Sadece hareketsiz kaldı. Sanki bunu ona yapacağımızı hep biliyormuş gibi."

Kidan bu çaresizlik görüntüsüne karşı savaştı ama faydası olmadı. Bundan sonra her rüyasına girecekti. Karşılık bile vermediği bir anda onu öldürmüşlerdi.

Onları kurtarmak yoktu. Kendini kurtaramazdı.

Kidan kontrolsüzce ayağa kalktı, bıçağı sıkıca kavradı. Çabucak, acısız bir şekilde yapacak ve bu işi bitirecekti.

Ama bir adım daha atamadı, aynı derecede güçlü bir kuvvet onu olduğu yerde kökledi. Kemikleri dönen iki duvar arasında sıkışmış gibi titriyordu. O çektikçe, tuzaklar daha da derinleşiyordu. Tüm vücudu inledi. Sonsuza kadar bu donmuş mahzende kalacaktı, ne ölü ne de

canlı, her zaman bir şeyin yarısı.

Lütfen. Lütfen, bana yardım edin. Yalvarışını kimse duymadı. Yusuf ve Slen, onun patlamaya ne kadar yakın olduğunun farkında değillerdi. Onları cehennem gibi kaçmaları için uyarmak istedi ama ağzı açılmadı.

Dudaklarından acınası, çaresiz bir ses döküldü.

Yusuf başını kaldırdı. "Kidan?"

Adını bu kadar yakınlık ve özenle anmak bir hataydı. GK için bu endişe neredeydi? Bir anda tuzaklar serbest kaldı ve öfke başladı. Bıçağı titreyerek ona doğru yürüdü.

Özür dilerim. Özür dilerim. Hepimiz ölmek zorunda olduğumuz için üzgünüm.

Ölümün seni bundan kurtaracağını sanıyorsun. O hiçlik, güneşten bile daha sıcak yakacak.

Bir anda sustu. Boğucu karanlığın içinden ona doğru sürüklenen sözler onun sözleriydi.

Olduğu yerde bocaladı, Yusuf'un şaşkın ifadesine karşı gözlerini kapattı. Kidan Susenyos'un yakın olduğunu hayal etti. Vücudunun şekli mahzenden vahşi soğuğu süzüyordu. Yumuşak yağmur ve yanan odun kokusu onu sükûnete kavuşturdu. Parmaklarını teker teker, nazikçe kaldırdı, kulağının kabuğu boyunca fısıldadı ve omurgasından aşağı titremeler gönderdi.

Ne yapacağımı bilmiyorum, diye yalvardı zihninde.

Onları affet ve kendini affet. Onu

onlar öldürdü.

Sessizdi. O kadar sessizdi ki, kaybolduğundan korktu.

Bir ölümsüz hayata aşıktır. Sonunu görmeye dayanamam. Benimkinin ya da değer verdiğim bir başkasınının.

Bıçak yere çarptı. Kidan boğulma tehlikesi atlatmış gibi soluk soluğa kaldı. Burnunu koluna sildi, cevap ona net bir şekilde geliyordu.

"Beni affet," diye fısıldadı GK'ya.

Slen ve Yusuf başlarını kaldırdılar. Kidan boğuk bir sesle konuştu.

"Onu kurtaracağız. O bir vampir olacak."

Ona delirmiş gibi bakıyorlardı. Belki de delirmişti. Ama bu ölüm kabul edilemezdi, kutsallığa saygısızlıktı. Bugün tek bir can alınmamıştı. Nefes almayı bıraktığı anda hepsi yaşamak için savaşıyordu.

"Artık çok geç." Slen kaşlarını çattı. "O öldü."

"Vampire dönüşmenin birden fazla yolu var." O konuştu

Yavaşça.

"Hayır." Slen hemen doğruldu. "Ölüm dönüşümü mü? Kesinlikle hayır."

Yusuf yavaşça ayağa kalktı, sesinde umutla karıştırılabilecek bir gerginlik çınliyordu.

"Hayatından vazgeçecek bir vampiri nereden bulacaksın ki? Uxlay ölüm dönüşümü yapmanıza asla izin vermez."

Kidan çoktan kararını vermişti. "Nefrasi. Nerede olduklarını öğreneceğim." Şaşkın bir sessizlik çöktü üzerlerine.

Yusuf sonunda konuştu. "Sen neden bahsediyorsun? Kız kardeşini kaçırın gruptan mı?"

"Nerede olduklarını bulacağım," diye tekrarladı güçle, telefonunu çıkararak. "Açıklamak için zamanım yok. Onu kaybetmeden önce sadece birkaç saatimiz var."

Kidan GK'nın dersini hatırladı. Dranaik kanı kabul edemez hale gelmeden önce kalbine aşılınması gerekiyordu.

Diğerleri hareketsiz kaldılar, onun beklediği gibi harekete geçmediler. için.

Onları korkutucu bir bakışla süzdü. "İkiniz de bana yardım edeceksiniz. Onu kurtar, yoksa Tanrı yardımcım olsun, hepimizin sonunu getiririm."

" bu değil," dedi Yusef sessizce. "Böyle bir vampire dönüşmektense ölmeyi tercih eder."

Kidan da bir zamanlar buna inanmıştı. Sefil bir hayat yerine ölümü seçmek daha iyiydi, onurluydu. Ama onurlu bir hayatı sikeyim.

GK kendini sevmeyi öğrenecekti. Bunu yapmasına yardım edecekti. Dökülen kanı kenarlarda kurudu.

"Birkaç saat," diye tekrarladı bir dua ve lanet gibi. "Onu geri getiriyoruz."

OceanofPDF.com

KIDAN ON BİRİNCİ SAATTE EVİNE DÖNDÜ. Slen ve

Yusef, GK'nın cesedini saklayacak ve aramasını bekleyecek.

Oturma odasının ortasında durmuş, ayın pencere pervazındaki belli belirsiz dokunuşlarının rehberliğinde ilerliyordu. Işıklar kapatılmıştı. Pencereyi yırtıp geçen çivi sayesinde keskin bir rüzgâr ıslığı yanağına battı. Evin üzerinde ne olduğunu gösteren tek kırık buydu.

O buradaydı. Artık onu karanlıkta bulabilir, şiddete olan susuzluğunu sis gibi tadabilirdi.

"Beni cezalandırmak istiyorsan, devam et." Sesi mobilyaların kaba hatlarına kadar ulaşıyordu.

Bir şey eline uzandı. Parmaklar, uzun ve sert. Tuttular ve çektiler. Dünya dönerken Kidan'ın kalbi geriye doğru çekildi. Rüzgâr derisini küçük sıyrıklarla kesiyor ve ciğerleri nefes almak için çırpınıyordu. Uçuyor, düşüyor ya da her ikisini birden yapıyordu, yerçekimi vücudunu her yöne savuruyordu. Ani ve korkunç bir duruş dizlerini büktü ve safra ağzına doğru fırladı.

İnledi. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mısın?"

Gözleri dolmayı bıraktığında, kampüsün en yüksek kulesinin dar çıkıntısında tek başına duruyordu.

Geriye doğru tırmanmaya çalıştı ama sadece duvarla karşılaştı. Avlu

esnedi, sadece aslan şeklindeki lambalardan altın ışık parçacıkları zemini ortaya çıkardı. Çok, çok aşağılarda. Dizleri suya döndü.

"Susenyos!" diye bağırdı fırtınalı rüzgara karşı.

Gece cevap vermedi. Panik kulaklarında çınılıyordu. Onu burada bırakmamıştı, değil mi? Kendini sabitlemek için parmaklarını oymalı duvara dayadı ama tamamen serbestti. İstemedi attığı bir adımla bu dünyadan göçüp gidebilirdi.

Gözlerini sıkıca kapattı, nefes almaya, düşünmeye çalıştı. "Siktir. Siktir." "Ölüm hakkında vaaz veren bir kıza göre oldukça korkmuş görünüyorsun."

Ruhu rahatlamıştı. Onu kendisinden birkaç adım , bir bacağını kenara sarkıtmış otururken buldu, yıldızların altında çarpıcı bir varlıktı.

"Susenyos," dedi kadın temkinli bir şekilde. "Evet, aşkım?"

"Kızgın olduğunu biliyorum."

"Öfke çok insani bir duygu. Tatmin olmadım. İkimizin ne olabileceğine dair bir vizyonum vardı ve sen hepsini çöpe attın."

"Bak, özür dilerim-"

"Bana bir odaya daha mal oldun." Sözüünü kesti, ateş sakın sesine ihanet ediyordu.

Dondu kaldı. "Ne?"

"Beni objeden bahsetmeye zorladığın için zayıf ve savunmasız olduğum bir oda daha."

Gözleri büyüdü. Ağzını açtı ve kapattı. Susenyos'un objeyi riske atacak her hareketi onu cezalandırmalıydı. Evi terk etmeye çalıştığında gözlemesinde insan olmuştu, şimdi de bu.

"Benden çok şey çaldın, Kidan. Ama bunun için seni affetmeyeceğim."

"Tek istediğim gerçektir, kız kardeşimi bulmak."

Sıkılmış bir kedi gibi kollarını gerdi. "Sayısız kez kanıtladığın gibi. Senin sevgini hak etmeyen diğer her şey lanetlensin."

"Bana yalan söyledin."

"Ve *sen* beni öldürdün." Cevabı bir kırbaç gibi şakladı, öfkeliydi. Sonra kendini hatırlayarak gülümsedi. "Şey, neredeyse."

"Bana Nefrasi'den daha önce bahsetmiş olsaydın-"

"Sayısız hatalarımı listeleyin. Bu senin en sevdiğin alışkanlığın. Sana onlardan bahsetseydim, tek yapacağın ölüme biraz daha erken koşmak olurdu."

Burada küçük arkadaşlarınla geçirdiğin birkaç ayı özledim. Eğer size gerçeği söyleseydim, ev beni *ölümsüzlüğüm*den mahrum bırakırdı."

Kendisinin ilerlediğini hissetti ve hareketsiz kalmak bilinçli ve zorlayıcı bir deneyimdi. Ayakkabılarına baktı, onları biraz daha duvara yasladı. Zihni *onu yatıştırmayı* önerdi. *Özür dilemesini*.

"Onlar hakkında haklıydın. Onlar... GK'yı öldürdüler."

Bu sözler, göğsünün derinliklerine saplanmış bir kılıcı dışarı çıkarmaktan farksızdı.

Bu, Susenyos'u zalim ve alaycı bir ses tonuyla şaşırttı. Ay ışığı onun köşeli yüzünü süsleyerek yarı gölgede bırakıyordu.

"Ve uzun süre beni aşağılık bir canavar olarak gördün. Seni gün boyunca tuttuğun arkadaşların konusunda uyarmadım mı?"

"Lütfen."

"Yalvarıyoruz, öyle mi? Bu çok lezzetli." Susenyos bir çıkıntının üzerinde dengede duran biri için doğal olmayan bir rahatlıkla ayağa kalktı. Ona doğru yürümeye başladı ve Susenyos'un gözlerindeki tehdit karşısında kalbi küt küt atmaya başladı.

"GK'yi geri getirmeden beni öldüremezsin," diye yalvardı.

Adam sustu. "Ne dedin sen?"

"Onu dönüştüreceğiz."

"Peki kimin hayatını onunkiyle takas edecektin?" Hırlayarak aralarındaki mesafeyi bir anda kapattı. "Benim mi?"

Kidan varlığıyla tereddüt ederek bir adım öne çıktı.

Dur, diye bağırdı kendine.

"Hayır." O öfkeli gözlerle karşılaştı. "Onlardan birini almak istiyorum, Nefrasi'yi. Bizden aldıkları her şey için. Onlardan birinin GK'ya hayatını geri vermesini istiyorum."

Susenyos ona yan gözle baktı, şaşkınlığı öfkesini kırıyordu. "Onlara ne teklif edeceksin? Nefrasi ödeme isteyecektir ve bu acımasızca olacaktır. Büyük ihtimalle de hayatını."

Bacakları iradesine rağmen tekrar ileri doğru hareket etti. "Onlara bunu vermeyeceğim. Yaşamak için savaşacağım."

Ayaklarının kenarı öpüşünü izledi.

"Sevgili Kidan, sen güçlü bir rüzgârla bile mücadele edemezsin."

Onu ileriye doğru çeken şeyin rüzgâr olmadığını biliyorlardı; bu başka bir şeydi, bilincinden daha derinlerde, henüz öldürmediği bir canavardı.

"İşte yine buradasın, küçük kuş. Yaralı ruhlarla uğraşıyor ve onlara bir yerine üç ölüm veriyorsun. Bırak arkadaşın ölsün."

Saç örgülerini çılgınca salladı. "Hayır. O değil."

Başını eğdi. "Çok güzel bir çalışmasın. Hem aşık hem de ölümle savaşıyor bir insan kızı." Sonraki sözleri onu şaşırttı. "Peki, GK'yı kurtaracağım."

Hope göğsünü sıktı. "Yapacak mısınız?"

"Evet. Nefrasi benim için gelene kadar rahat etmeyecek. Buna karşı koruma sağlayabilirim. Geriye kalan tek sorun sensin. Öngörülemezliğin ve sonuçlardan tamamen yoksun olman."

Uzaklaştı ve ellerini arkasında kavuşturarak karanlığa baktı. "Yani, böyle bir hediye için son bir istek. Hayatını istiyorum."

Kidan'ın kalbi . Bu onun cezasıydı. Kalçasına sıkılan bir kurşundan daha acımasızca, onu buraya, dönüştüğü her şeyle hesaplaşmaya ve sonunda seçim yapmaya zorlamak için sürüklemişti.

Dudakları zar zor kımıldadı. "Hayır."

"Ne sebeple?" Kısa bir kahkaha attı. "Senin görevlerini üstleneceğim ve arkadaşlarını koruyacağım. Eklemem gerekirse, senden daha iyi."

"Yos."

Vurulmuş gibi kaskatı kesildi, sesi cehennemden daha alçaktı. "Ben senin için Susenyos'um."

Bana böyle hitap etme ayrıcalığını kaybettin."

Koyu renk gözleri onu ne kadar incittiğini ortaya koyuyordu. Onu bu şekilde yaralayabilmesi Kidan'ı şaşırtmıştı. Ne ki? Bu onun doğasında vardı. Etrafındaki herkesi incitirdi.

"Soruma cevap verin," dedi daha yüksek sesle, sanki sahnedeymiş, binlerce kişinin önündeymiş gibi konuşarak. "Sen, Kidan Adane, hangi nedenle var olmaya devam edeceksin?"

Öne doğru eğildi, neredeyse düşüyordu ki momentumunu tersine çevirdi ve onu geriye doğru taşıdı.

"Dur."

"Bu işi burada bitirelim, benim zavallı Roana'm. İkimizi de özgür bırak. Bu kadar çok savaşmak için ne sebep var?"

"Benim... kanıma ihtiyacın var. Arkadaşlığıma."

"Yani benim için mi varsın?" Güldü.

"Hayır."

"O zaman ne sebeple?"

Zihni bu soruyla parçalandı. Ondan son bir itiraf koparana kadar asla tatmin olmayacaktı. Onun bencil, grotesk gerçeğini.

"Hangi sebep-"

"*Sebep yok,*" diye karşılık verdi, tanıdık öfkesi korkusunu bastırıyordu. "Bir nedene ihtiyacım yok. Yaşamak istiyorum, o yüzden yaşayacağım. Bu benim hayatım, istediğimi yaparım. *Benim hayatım.*"

Toprak ve güneş gibi birbirlerine baktılar. Ruhu tutuşana kadar yanıyor, alevleniyor ve kavruluyordu.

Sonunda bir el uzattı. ". Onu bana ver."

Bir an için kafası karıştı. Gözleri bileğine kaydı. Kidan titreyen elleriyle kelebek bileziğini çözdü ve ona verdi. Parmaklarını bileziğin etrafına doladı, gözleri okunmuyordu.

Sonra, onun sözlerine gerçekten inandığından ve kendisine güvendiğinden emin olunca, onları dar çıkıntının üzerinde döndürdü. Sırtını bekleyen karanlığa doğru eğdi, ayaklarının topları kenarda sallanıyordu. Beline dolanan güçlü bir el onu düşmeden yakaladı.

Adamın öfkeli bakışları dudaklarında karardı. Vahşi, mantıksız bir an için onun kendisini öpeceğini düşündü. Karnına kanatlar çarptı ve saç örgüleri güçlü rüzgârda dalgalandı.

Gömleğini sıkıca kavradı, onu kendine çekmek mi yoksa itmek mi istediğinden emin değildi. "Yos?"

Parmakları onun belinden kayboldu. Onu destekleyecek hiçbir şeyi kalmayan Kidan düştü.

Kalbi onunla birlikte kulede kaldı. Bir güç onu derisinden söküp çıkarmıştı ve aşağı düşerken onun için haykırıyordu. Kidan'ın ölümü eğlendirmekle ilgili tüm fikirlerinde, aşağı inen yolun zonklayan ve ani bir pişmanlık olacağını fark etmemişti.

Kidan bir kanepede uyandı, başı dönüyordu. Dirseklerinin üzerinde öne doğru kaydı ve uyuşukluğunu göz kırparak üzerinden attı. Gövdesini, bacaklarını ve kollarını kontrol etti. Hiçbiri yaralanmamıştı. Onu yakalamış olmalıydı.

Susenyos tavandan tabana pencerenin yanında duruyordu.

"Seninle gelemem. Daha önce de söylediğim gibi, Uxlay'den ayrılamam. Taj ve

Iniko seninle gelecek. Şehirde bazı Nefrasi'leri takip ediyorlarmış." Kidan onun sözleri karşısında bir şey söyleyemeyecek kadar afallamıştı.

Gizli bir ifadeyle ona baktı. "Gidemem."

"Ev yasası. Anlıyorum, Susenyos. Ve sizden kendinizi tekrar riske atmanızı istemeyeceğim."

Ona doğru yürüdü. "Sevdiklerin için bu kadar çaba sarf ederken, nedense bu sözü tutabileceğine inanmıyorum."

Onu saran ağırlığı kırmak için gülümsemeye çalıştı. "Kıskanmış gibisin."

Alnında bir çizgi belirdi. "Sadece birkaç kişiye ayırdığınız o korkunç aşktan mı? Hem de çok."

"Bizim aşka ihtiyacımız yok, Susenyos. Bizi birbirimize bağlayan çok daha büyük bir şey var. Sen benim yoldaşımsın."

Okuyamadığı bir ifade takınmıştı, gözlerinin üzerinde karanlık bir film kayıyordu.

"Ölme," diye emretti. "Dediğin gibi yaşamak için savaş."

Kidan'ın kalbi göğsünde daraldı. Bu kez ona gerçek bir gülümseme sundu. "Duymadın mı? Ölüm beni istemiyor gibi görünüyor."

Dikkati bileğine kayd, sonra sanki yavaş ve tereddütlü vuruşlarını duyabiliyormuş gibi göğsüne yerleşti. "Onunla bu kadar flört etmeye devam edersen ölüm bile karşı koyamaz."

Uxlay yasası, haydut dranaiklerle olan ilişkisi konusunda netti. Öğrenciler için, mahkeme duruşmasına kadar derhal uzaklaştırma. Yetişkinler içinse Uxlay toplumundan derhal uzaklaştırma. Dekan Faris, kampüse karşı herhangi bir kitlesel dranaik hareketine karşı kendisini uyarmak için koruyucu evrensel yasayı kullandı. Nefrasi Zaf Haven'da olsa bile üniversiteyi bulamazdı.

Şehrin en ucundaki terk edilmiş bir belediye binası haydutlarla karşılaşılabilir tek yerdi. Kidan ve arkadaşları bir revir aracının arkasında yolculuk ediyordu. Taj alışılmadık bir sessizlikle aracı sürdü. GK'nın cesedi aralarında bir sedyede yatıyordu.

Iniko gümüş bıçaklarını ön kolları boyunca düzeltti. "Bir çift Nefrasi

Zaf Haven'da kalıyoruz. Taj ve ben size bir dranaic getireceğiz. Çabuk davranın çünkü bizi bulurlarsa hepsiyle birden savaşımayız." Iniko'nun gözleri yine onaylamaz bir ifadeyle kırıştı. Bunun iyi bir plan olduğunu düşünmüyordu ama Susenyos emretti ve onlar da itaat ettiler.

Kidan minnettardı.

Uxlay'ın kulelerinin silueti küçüldü. Cildi aşırı maruz kalma hissiyle .

"Onu hayata döndürmezsek kendimizle yaşayamayacağımızı düşünüyorsun," dedi Slen'in düz sesi Kidan'ın yanından. "Ama ya yapabilseydim?"

"Slen."

Karartılmış gözleri Kidan'ınkilerle buluştu. "Kaba olmak için söylemiyorum ama buradan çıkıp gidebilirim ve hepinizi terk edebilirim. Yapabileceğim en kolay şey bu olurdu."

Kidan iç çekti. "Umarım hırsın hepimizi ." "Senin iyiliğin için ben de öyle umuyorum."

Onları ürkütücü salona bıraktıktan sonra Taj ve Iniko hızla yola koyuldular. Slen, zorunlu dönüşüm için ihtiyaç duyacakları malzemelerle dolu ağır bir çanta aldı. Iniko isteksizce Kidan'a silahını geri vermişti. Sadece iki mermisi kalmıştı ama işlerine yarayacaktı.

Boş sahneye doğru yürürken ayakkaşları yerde tozlu izler bıraktı. Ay ışığı vitrayların arasından süzülüyor, kırmızı ve mavi tonlar yüzlerini yıkıyordu. Duvarı bir zamanlar süsleyen harflerin şekli sararmıştı.

Kidan telefonunu kontrol etti. GK'nın bedeninin yeniden canlandırılmayacağı zamana çok az zamanları kalmıştı. Soğuk banka yerleşti ve Sara Makary'yi döndürürken Mot Zebeyas'ın ritüelini hatırladı.

Yusuf volta atıyor, zaman korkutucu bir hızla akıp giderken oturamıyordu.

"Kahretsin," dedi Yusuf, çıkışı izlerken. "Ya ?" Kidan'ın tutunacak

kör bir umuttan başka bir şeyi yoktu. "Başaracaklar."

Gözlerini sıkıca kapadı ve dua etti.

Aniden kapı çarparak açıldı. Taj ve Iniko kıvranan, ağzı tıkalı bir figürü içeri sürükledi. Kidan hemen harekete geçerek onlara boynuz külünden biraz daha verdi. Onu tamamen etkisiz hale getirmek için yeterli değildi ve GK'ya dönüşmeden önce ölecek kadar zehirlenmesini de istemiyorlardı.

"Baş aşağı zincirlenmesi gerekiyor," dedi Slen. "Onu bu şekilde boşaltmak daha kolay olacaktır."

Taj ve Iniko tereddüt etti. Kidan, kendilerinden birine böyle davranmanın

bir hayvan onlara doğru gelmedi.

"Lütfen," diye ekledi Kidan. "Onu baş aşağı bağlayın."

Bunu beklediklerinden çok daha kolay başardılar. Hırlayan dranaik, birden fazla perde ipiyle bir armatüre asılmıştı. GK'nın bedenini vampirin altına taşıdılar ve gömleğini çıkardılar. Birinin kalbinin üzerine bir kesik atması gerekiyordu.

"Yapabilirim," dedi Slen ve GK'nın yanında diz çöktü.

Dranaic'in boğazını kesmeleri ve kanını bir tüpten akıtarak GK'nın kalbine vermeleri gerekiyordu. Kidan ameliyat bıçağını çantadan çıkarırken parmakları titriyordu. Bunu bir hayvanı kesmek gibi düşünmeye çalıştı - başka hiçbir şey yoktu. Karşısında Yusuf'un yüzü döndü.

"Bakmak zorunda değilsin," dedi ona.

"Hayır, zorundayım."

Derin bir nefes aldıktan sonra Kidan bıçağı vampirin şahdamarının olduğu yere getirdi. İki parmağı damarı ararken vampirin derisi sıcacıktı. Adamın gözleri korkuyla irileşti ve boğucu tıkacının içinden çığlık attı.

Birden Taj'ın nefesi kesildi, gözleri

büyüdü. "Taj?" Iniko uyandı.

Taj sallandı, sonra öne düştü, gümüş bir bıçak sırtını şişledi.

Kidan'ın elindeki bıçak kaydı. Iniko ona doğru fırladı ve karanlık tavanın yakınından fırlayan üç gümüş iğneyi savuşturdu. Sonunda bir tanesi Iniko'nun kalçasını deldi ve Iniko inleyerek yere düştü.

Kidan ona doğru yürümeye başladı ama Iniko'nun bağıırışı kanını dondurdu. "Ne yapıyorsun sen? Kaç!"

KIDAN'IN SINIRLERİ GERGİN VÜCUDUNDA TITREŞTİ. Silahını almak için çırpındı ve tavana nişan aldı. Hedefleri bulmaya çalışarak dönerken bir grup kahkaha onu takip etti. Bağladıkları dranaic dönen bir gölge tarafından ele geçirildi. Göz açıp kapayıncaya kadar Iniko ve Taj da ortadan kayboldu.

Karanlığın içinden takım elbiseli genç bir adam belirdi, eli cebindeydi. Kidan tereddüt etmedi. Tetiği çekti. Adam kolunu kaldırdı ve kurşun metale benzer bir şeye çarpıp sekti.

Dudağı mahvolmuş koluna doğru kıvrıldı ve kolunu geriye doğru sıyırdı. Kidan dehşetini bastırdı. Sol eli ve ön kolu tamamen gümüşle kaplanmıştı, sert omurgasını düğme benzeri delikler noktalıyordu. Parmaklarını esnettiğinde, gümüş kalkan suyun yüzeyi gibi kayıyordu. Altı ya da yedi vampir gölgelerin arasından çıkıp Kidan ve arkadaşlarını kuşattı. Arkasında, üst kattaki banklardan ve demirbaşlardan sarkan karanlık figürleriyle vampirler bekliyordu.

Kidan silahını indirdi. Sadece bir kurşunu kalmıştı. Sayılması gerekiyordu.

Dağ gibi bir adam Taj ve Iniko'yu çivili, kan yalamış gümüş zincirlerle öne çıkardı. Iniko'nun mükemmel ceketi yırtılmış ve yayı koyu kırmızıya boyanmıştı. Kollarındaki çeşitli kesiklerden, çivilerdeki dranaik kanın derinlere nüfuz ederek onu zayıflattığı anlaşıyordu. Kidan hayati bir damarı delmediklerini umuyordu. Taj bilincini kaybetmişti.

Ama adamın göğsünün inip kalktığını fark edince boğucu korkusu biraz olsun dağıldı.

"Kidan Adane. Sonunda sizinle tanışmak bir zevk," dedi gümüş kollu genç adam. Takım elbisesinin ceketini çıkarmak için kullandığı sağ elinde üç kalın gümüş yüzük vardı. Sertleşmiş kasları ve birkaç metal zincir daha göğsü boyunca uzanıyordu.

Kidan bir adım öne çıkarak Yusuf'un titreyen bedenini siper etti. "Kimsin sen?" "Sana adım söylemedi mi? Bu tam ona göre."

Vampir Slen'e yaklaştı, onu ayağa kaldırdı ve mide bulandırıcı bir hareketle boynundaki kokuyu içine çekti. Slen irkildi ama itiraz etmedi. Kidan Slen'in kolunu çekiştirerek onu vampirin elinden kurtardı.

Vampir başını eğdi. "Bana Samson Malak Sagad diyebilirsin." "Sagad mı?"

Saçları nedeniyle diğer Nefrasi erkeklerinden ayrılıyordu. Saçları uzun değildi, bükülmüyordu, sadece kulağının dibinden ensesine doğru uzanan kötü bir yara izini ortaya çıkaran, yakından kesilmiş koyu renk saçları vardı. Kidan usulca soluk soluğa kaldı. Onu Yos'un anılarında kısa süre görmüştü; ilk dönüşen, boynu yaralı ve eli sakat bir çocuktü.

Susenyos'un bahsettiği çocukluk arkadaşı bu muydu? Onunla birlikte bütün bir akıncı grubunu katleden hizmetçiden arkadaşına dönüşen?

"Demek bu ismi biliyorsun."

"Susenyos'un erkek kardeşı yok."

Vampir ürpertici bir kahkaha attı. "Oh, haklısın. Susenyos ve ben kandan çok daha güçlü bir bağla birbirimize bağlıyız. 'Sagad' soylular içindir, *yay* anlamına gelir ve siz *de* yaylanmalısınız."

Kidan'ın omurgası kilitli kaldı.

Gözleri kısıldı. "Uxlay dediğiniz o yerden çıkan her acti'de aynı meydan okumayı görüyorum. Çocukluğundan beri bizi koruyucun olarak görmek için eğitildin. Seni gerçek korkuyla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

Kidan'ın nefreti, kulağına kötü şeyler fısıldayan bilinçli bir varlıktı. "Kız kardeşim nerede?"

Gülümsemesi bir engerek yılanınıninki gibi kayarak devam etti. "Sevgili June oldukça güvende. Onu böyle vahşi bir eyleme tanık olması için getirmediğim elbette. Oldukça hassastır."

Kidan'ın silahı tutuşu gevşedi. Aylarca karanlıkta tökezledikten sonra nihayet June'u bulmuştu. June ulaşabileceği bir yerdeydi.

Kalbi farklı ve vahşi bir umutla çarpıyordu. June eve gelebilir. Bütün

Bu... Tüm bu acılar yakında sona erecekti.

Her birini bulanık gözlerle inceledi. "Bakalım doğru anlamış mıyım. Titus iyi rapor verdi. Lider Slen Qaros. Sanatçı Yusef Umil. Aziz Kidan Adane. Uxlay'ın Büyük Evleri'nin varisleri." GK'nın ölü bedenine baktı. "Ah, bir de şu isimsiz dindar çocuk."

Tavandan kahkahalar yükseliyor, seyircileri eğleniyordu.

Kidan dişlerini gösterdi. "Ne istiyorsun lan sen?"

Kaşlarını kaldırarak içlerinden biriyle bakıştı. "Düzgün bir eğitime ihtiyacınız var."

Gözleri kan çanağına dönmüştü ama sesini çıkarmadı. Korkunç bir şekilde sayıca azdılar.

"Yeni inisiyelerin layık olduklarına karar vermek için katıldıkları bir Nefrasi geleneği vardır. Ölülerinizi diriltmek için bizden birini zorla kurban etmeye çalıştığınıza göre, katılmanızın uygun olacağını düşünüyorum."

Nefrasi heyecanla bağırırken hava şiddetle dalgalandı. Tezahüratlar her yönden yankılanıyordu. Kidan kaç kişi olduklarını tahmin etmeye çalıştı. En az üç düzine. Kararlılığı rüzgârdaki çimen gibi dalgalandı.

Samson gözleri parlayarak tavana doğru konuştu. "Çok basit, gerçekten. İnisiye bir parça gümüş tutar ve karşılaştığı saldırı ne olursa olsun onu düşürmemeye çalışır. İnisiye zaten ölü olduğu için, bedeni gümüş olacaktır. Yani, eğer dindar çocuğunuzun dönüşmesini istiyorsanız, onu . Ne diyorsunuz? Bize bir oyun daha ver."

Yine zalim kahkahalar. Yusuf'un alnı ter içinde kaldı. Slen çenesini yerle aynı hizada tuttu.

Samson bacak bacak üstüne atarak sıraların ön sırasına yerleşti. "Peki, ilk kim başlayacak?"

"Yapacağım," dedi Kidan hızla.

"Tam bir şehit." Gözleri parladı. "Ama önce ressamı istiyorum. Kaçmaya hazır görünüyor."

Yusuf yutkundu ama bir adım öne çıktı. Hem Kidan hem de Slen onun yolunu kesti.

"Senin hastalıklı oyununu oynamayacağız."

Nefrasi lideri başını eğdi. Bir anda Kidan onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, kolu o kadar geriye bükülmüştü ki omzunda hafif bir çatırtı duyuldu. Yüzü olmayan saldırıyı göremediği için acıyla tısladı.

"En son sen gideceksin, varis."

Çırpınıyor, örgülerinin perdesinden diğerlerini izliyordu. *Kaç*, diye yalvardı gözleriyle. *Kaçın*.

Aptal Yusuf, GK'ya yaklaştı.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Kidan bağırdı. "Git buradan!"

Kolu daha da geriye bükülerek başını döndürdü.

Samson öne doğru eğilerek tekrar konuştu. "Kuralı unutmayın. Eğer biri arkadaşının üzerindeki hakimiyetini kaybederse, dönüşemeyecek."

Yusuf okunamayan bir ifadeyle GK'nın yüzünü inceledi. GK'nın yanına diz çökerek elini tuttu ve sert parmaklarını açarak kendi elini parmaklarıyla birleştirdi.

Nefrasi'lerden biri, genç bir kadın, yüksek topuklu çizmeleriyle öne çıktı. Burnunun köprüsüne gümüş bir çubuk ve saçları iki Afro puf şeklinde kesilmişti. Diz çöktü ve Yusuf'un yüzünü sadece bir aşkın gösterebileceği bir incelikle okşayarak Kidan'ın duyamayacağı bir şeyler fısıldadı.

"Arin." Iniko'nun sesi ani ve gergindi. "Yapma bunu."

İkisi göz göze geldi. Arin, Yusef'i yutmak üzere olan bir kedi gibi üzerine uzanarak onu başından savdı. Iniko başını eğdi. Kidan'ın paniği katılaştı.

Arin cebinden küçük bir parfüm şişesi çıkardı ve içindekileri birleştirdikleri ellerine döktü.

"Ne yapıyorsun?" Yusuf titredi.

Arin konuşmadı. Sadece bir çakmak çıkardı ve ellerine tutuşturdu.

Yusuf'un sesi dehşet içinde yükseldi. "Hayır, hayır, yapma!"

Alevin ilk yalımı etine değdiğinde bir çığlık attı ve diğer elini alevden kurtulmak için aşağı indirdi. Ama asla temas etmedi. Arin onu yakaladı ve topuğuyla yere sabitledi. Mavi, şiddetli alev ellerini çevreledi.

Slen, onu zapt etmek için öne atılan vampirlere karşı savaştı. Yusuf'un çığlığı Kidan'ın ruhuna işledi. Kendi kulaklarını yırtmak istedi.

"Yusuf!" Kidan bağırdı. "Bırak!"

Yusuf bırakmayı reddetti, yüzü acı içinde buruşmuştu. Arin onun gözleri önünde diri diri yanmasını engellemek için bileğinden öteye uzanan ateşi kısararak alevleri birleşmiş ellerinde tuttu. Ateşin etlerini yiyip bitirdiği yerlerden deriler kabarcıklar çıkarıp dökülüyordu.

Bu koku.

Kidan'ın boğazındaki safra yükseldi. Yere karşı konuştu. "Lütfen, dur. Lütfen."

Samson bir el salladı ve Arin geri çekildi.

Yusuf'un ve GK'nın elleri birbirine yapışık kaldı. Slen önce onun elinden kurtuldu ve onlara doğru koştu. Ceketini çıkardı ve ellerini onunla sararak alevleri söndürdü. Yusuf çığlık atmayı bıraktı ve solgun bir bakışla onun göğsüne yaslandı. Slen ellerini derinin kırılmasına neden olmadan ayıramıyordu. Yüzü buruştu.

"Slen Qaros, sıradaki."

Kidan kırmızıyı gördü. Samson Sagad'ın etli olan sağ elini yakaladı ve ısırıldı. Sertçe.

Dişlerini kemiğe geçirdi, kanın tadını alana kadar kemirdi. Küfretti ve onu odanın diğer ucuna fırlattı. Başı müthiş bir acıyla yere çarptı. Ama bulanık görüşünü geride bırakıp Slen'i bulmak için savaştı. Aldığı azıcık eti Slen'in ayaklarının dibine tükürdü. Slen çabucak anlayarak onu yakalamak için öne doğru süründü ve topuğu yarı eldivenli elini ezince çığlık attı.

"Bu kızlar," dedi Arin, sesi kötülük kadar tatlıydı. "Ateşlerini seviyorum. Bırakın bende kalsınlar."

"Arkadaşının elini parmağım ile iyileştirmeye çalışıyorsun. Oldukça şiirsel," diye hırladı Samson Sagad.

Kidan yerde kaldı, yanağı soğuk taşa bastırılmıştı. Dudaklarından kanın metalik tadı akıyordu.

Kidan bunu diğerlerine de yapmış, suçluluk duygusu yüzünden onları cehenneme sürüklemişti. Şimdi hepsinin ölümünü izleyecekti. Gözyaşları zeminde birikerek onu daha koyu bir griye boyadı.

Kidan'ın gücü neredeydi? İnsanlığını daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Çok zayıf ve kırılgandı. Birini bu şekilde nasıl koruyabilirdi ki?

"Yeter," diye hırladı Slen, Arin'in topuğunu iterek. Ayağa kalktı, gözleri alev alev yanıyordu. "Eğer gitmemize izin verirsen GK'nın kalbini söküp atarım. O zaten ölü."

Nefrasi lideri kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar acımasız bir mantık. O halde siz üçünüz, bu dindar çocuktan daha mı çok yaşamaya layıksınız?"

"Yaşıyoruz. Değerimiz henüz görülmedi."

Cevap hoşuna gitmiş olacak ki, göğüs cebinden bir bıçak çıkardı ve Slen'in ayaklarının dibine fırlattı.

" et. Bana omurganı göster. Kalbini sök." Kidan ellerinin üzerinde doğruldu. "Hayır."

Slen bir dönüşle onu kovdu. GK'göğsüne sarıldı ve gömleğini şiddetli bir yırtıkla kesti. Yusuf, Kidan'ın duyamayacağı kadar alçak sesle konuştu ama bunun bir yakarış olduğunu anlayabiliyordu. Slen'i durdurmak için elini uzattı ama zayıflamış haliyle Slen'den kurtulması kolay oldu.

Slen, GK'nın boğazının dibinden ortasına kadar ölçtü ve bir kesi yapmadan önce hafifçe sola kaydırıldı.

Kesigi çok uzun . Dökülen kan katran karasıydı. Kidan'ın kalbi sıkıştı. Çok geç kalmışlardı. Yakında kalbi yeniden canlandırmak imkânsız olacaktı.

Yine de Slen, her zamanki hızına kıyasla doğal olmayan bir yavaşlıkla çalışmaya devam etti. Artık mükemmelliğe gerek yoktu. Saatler gibi gelen bir süre boyunca eli adamın göğsünün derinliklerinde, oyalanıyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Samson havladı.

Kidan yavaşça anladı, bu fikir zonklayan baş ağrısıyla mücadele ediyordu. Slen kalbi kesip çıkarmıyordu. Onu yerinde tutuyor, GK'nin kurtarılabileceği süreyi uzatmaya çalışıyordu.

Kidan'ın görüşü netleşti.

Nefrasi liderini inceledi. Samson Sagad Susenyos'un canını yakmak istediği kadar onları cezalandırmak istemiyordu. Hareket etmek çok acı veriyordu ama yaptı, cebine uzandı. Biri onu çelik gibi kavradı ve Kidan hızla dışarı fırladı, "Telefonum. Susenyos'u ara."

Samson durdu ve gözlerini ona doğru çevirdi.

"İstedigin o, değil mi?" dedi, sesi yenik düşmüştü. "Ara onu ve buraya getir."

Uxlay'i terk edemem.

Onu, içinde sadece bir yıldız zerresi yanan dünyanın en karanlık gökyüzüyle izledi.

"Hayatını kurtarmak için onu ölüme mi götüreceksin?"

Kidan gözyaşı lekeli taşa baktı. "Bu ilk kez olmazdı." Bunun üzerine gülümsedi, gerçekten parlak bir gülümsemedir. "İyi o zaman. Onu buraya getirelim."

SAMSON TELEFONU KIDAN'IN ÖNÜNE DAYADI, HOPARLÖRÜ AÇIKTI, YILAN GİBİ gözleri ona sabitlenmişti. Nefrasi vampirleri eğildi ve çalan sesi dinlemek için içeri doğru kaydı. Tavandan hiçbir ses gelmedi.

"Kıdan?" Susenyos acil bir sesle konuştu.

"Malak Sagad, kardeşim. Sesini ne kadar özlemişim." Samson salonun üst katındaki arkadaşlarını inceledi. "Dürüst Susenyos. Bütün bir sarayı vampirliğe zorlayan, sonra da onları cehenneme terk eden aynı adam. Sadakatin soneler yazabilir, wendem."

Susenyos yanıt vermedi.

Samson uzun bir nefes vermeden önce birkaç saniye geçti. "Pekâlâ. Yüz yüze konuşmayı tercih ederim. Taj ve Iniko yakalandı. Güzel arkadaşın ve arkadaşları çeşitli sıkıntılar içinde. Ben sadece elinizdeki objeyi istiyorum."

"Küçük şantaj mı? Şimdiye kadar çok iyi imparatorculuk oynuyordun."

Nefrasi liderinin ağzı seğirdi. "O sefil kampüste bir korkak gibi saklanmaya devam edeceksin."

"Bu kampüsü oldukça seviyorum. Fareleri dışarıda tutuyor."

Samson, Kıdan'ın irkilmesine neden olan küstah bir kahkaha attı. "Eğer gelmezseniz fareler sevgili arkadaşlarınızı parçalara ayıracak."

"Kızın hiçbir anlamı yok. Arkadaşları daha da az."

Nefrasi lideri Kidan'ın başını tuttu ve onu en yakındaki banka çarptı. Kidan haykırırken kulağı patladı. Parçalanırken arkadaşlarının protesto çığlıklarını da duydu. Dönen görüşünü odaklanmaya zorladı. Slen boğazına gömülmüş olan ve ondan beslenen vampire karşı dişlerini sıktı. Yusef de işe yaramaz bir şekilde mücadele ediyordu.

Durun! Durun! Kidan bağırdı ama kimse onu duymadı.

Samson onu saç örgülerinden tutarak kaldırdı ve kadın inleyerek kafa derisindeki baskıyı hafifletmeye çalıştı.

"Bizimle yüzleş, seni korkak, yoksa onu öldürürüm."

Susenyos'un sesinde en ufak bir rahatsızlık belirtisi yoktu. "Devam et, dinleyeceğim. Onu benim için öldür."

Samson durdu, sonra bir canavar gibi hırladı. "Ne?"

Kidan'ın başı acı içinde zonkluyordu.

"Onu benim için öldür, Wendem. Bu kadar çok mirasçı varken evleri miras bırakmanın bir baş ağrısı olduğunu bilmiyorsun. O senin ellerinde, değil mi? Öldür onu."

Samson'un gözleri öfkeden kan çanağına döndü.

Sonra, en yumuşak, en yaralı sesiyle Kidan ona seslendi. "Yos."

Susenyos konuşmayı kesti.

Adını söylediğinde ondan ne istediğini biliyordu ve bunun için kendinden nefret ediyordu. Ama o zaten biliyordu, değil mi? Onun çarpık ve bencil olduğunu ve her zaman yanlış seçeceğini. Onu görmüştü. Onu, onun daha fazla anlıyordu. Ama onu da tanıyordu ve bu istek değer verdiği şeyi riske atmak- cevapsız kalacaktı. Uxlay'den ayrılmak kanunun onu cezalandırmasına neden olacaktı.

"Ne kadar güzel." Samson'ın sesi yeni bir ışıkla değişti. "Burada hiçbirimiz senin büyük korumana tanık olmadık. Kendini kurtar, zoher." Havladı. "Bakalım bencil imparator durumdaki bir kız için kendini feda edecek mi?"

Salondaki herkes cevabın gelmesini bekledi.

"Fedakârlık yapmak benim işim değil. Bu sizin işiniz." Susenyos'un ses tonu sıkılmıştı. "Ve bunu çok zekice yaptınız. Hepinize gerçekten teşekkür ederim. Kanınız ve ölümünüz olmasaydı Uxlay'a ulaşamazdım. İmparatorunuza çok iyi hizmet ettiniz."

Öfke bir çöl sıcak dalgası gibi boşlukta dalgalandı. Arin yumruğunu sıktı ve yere indirdi, zeminin patlamasına neden oldu ve

Sıra sıra dizilmiş bankları sonuncusuna kadar salladı. Kidan'ın çenesi güçten çatırdadı.

"Arin'in orada olduğunu görüyorum," diye devam etti Susenyos ortalık yatıştıktan sonra. "Her zaman böyle sinirli."

"Dışarı çık ve bizimle yüzleş, Yos." Arin'in ses tonu kesinlikle ölümcüldü. "Yoksa o kampüsü tuğla tuğla parçalarım."

Gerçekten de hepsini öldürtecek, diye düşündü Kidan.

"*Deli Aşıklar*'ı senin için bitireceğim küçük kuş," dedi Susenyos, sesi değişmeden. "Güzel bir bölümü kaçırdın. Matir Roana'ya dileğini veriyor. Onun Aesdros'a sahip olmasına izin veriyor ve keyifli bir sonu paylaşıyorlar."

"Ne-"

Hat kesildi.

"Hayır," dedi inleyerek.

Susenyos telefonu kapatmıştı.

Aklı karışmıştı. Kidan lanet kitabı bitirmişti. Keyifli bir son yoktu. Roana ve Matir, Roana'nın başka bir ruha aşık olmasıyla mahvolmuştu. Kurallarla oynamayan ama sadece saf sevgi veren bir insana, Aesdros'a. Matir'e insanın onlarla yaşamasına izin vermesi için yalvardı ve Matir buna izin vermeden önce reddetti. Üçü birlikte yaşamış, aralarındaki nefret ateşine bir denge bulmuşlar, ta ki davet edilen insan bir gece ikisinin arasına girip boğazlarını kesene kadar. Hikâyenin anlamını o zaman da çözememişti, şimdi de çözemezdi.

Samson telefonu parçalara ayırdı. Salonun üst katında kalabalıklaşan vampirlerle yüzleşti.

"Şimdi hepiniz görüyor musunuz?" diye kükredi. "Onun sözlerini duyuyor musunuz? Bizi tekrar tekrar terk edecekti!"

Ay kadar sessizdiler. Arin yumruklarını sıkıyor, sıktıkça avuçlarından kan akıyordu.

Samson'ın ölümcül gözleri Kidan'ın üzerine düştü. Nabızı çılgınca atmaya başladı.

Samson'un ağzının öfkeli dalgalar halinde hareket edişini, alnındaki damarların kararışını izlerken Kidan'ın dünyası sestten yoksun hale geldi. Yaralı bir canavarı sakinleştirmenin tek bir yolu vardı.

Bir davet. Tıpkı Roana'nın yabancı Aesdros'u evine çağırdığı gibi.

Kidan'ın gözleri büyüdü. Susenyos ona ne yapması gerektiğini söylemişti.

Sesi, kanatlarını bulan yavru bir kuş kadar kararsızdı. "Seni Uxlay'e götürebilirim."

Nefrasi liderinin sabrı tükenmişti. Adam boğazını parçalamadan önce bir saniyesi vardı. Kalbi çırpındı ama onun delici gözleriyle karşılaştı.

"Sana eşlik edebilirim."

Sustu. "Bir daha söyle, varis."

Sesi yavaşça gücünü buldu. "Artık haydut olmayacaksın. Adane Evi'ne sadece bir casus olarak değil, benim dengim olarak da sızabilirsin. Seni yoldaşım olarak seçebilirim. Objeye ve evime erişim istiyorsun, değil mi? O benim. Evrensel yasayı aşmanı sağlayabilirim."

Samson dünyanın sonunda bulunan sessizlikti. Yavaşça konuştu. "Eğer bunu düşünürsem, sen yeterli değilsin. Halkımın da girmesi gerekecek."

Başını Kidan'ın arkadaşlarına doğru eğdi. Yusuf ve Slen artık beslenmiyordu.

"Hayır." Boğazı kanayan Slen, elleri kalbinin etrafında, GK'nın yanında kaldı. "Asla olmaz."

Arin yıldırım hızıyla Slen'e bir tokat atarak kan tükürmesine neden oldu.

"Dur!" Yusuf yaralanmamış koluyla Slen'e kalkan olmaya çalıştı. ". Sizi yol arkadaşımız olarak seçeceğiz."

Samson kollarını kavuşturdu. Biri kara, diğeri gümüş. "Hepinizin okuduğu o iğrenç felsefeye ne demeli? Onu geçmeden yoldaş edinemezsiniz, değil mi?"

Kidan'ın kararlılığı keskin ve acımasız bir şeydi. "Geçeceğiz. Sadece bir sınavımız kaldı."

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Çok cesurca. Peki bu cömert hediye için bizden ne isteyeceksiniz?"

Kidan'ın dikkati GK'ye kaydı.

"Elbette." Adamlarının her birine seviyeli bir bakış attı. "O piç Bilge'nin öğrettiği her şeyi ortadan kaldırıyoruz. Bu yüzden Üç Bağ'ı kırmaya çalışıyoruz. Ama buradasınız, adamlarımdan birini sizin hayatınız için etmemi istiyorsunuz."

Kidan solmakta olan enerjisinin toplanmasını diledi.

"Halkımdan hayatlarından vazgeçmelerini isteyemem," dedi Samson şaşırtıcı bir nefretle. "Onun yaptığı gibi canlarını almayacağım."

Kidan başını öne eğdi. Demek ki buraya kadarmış. Önce onu öldürmelerini umuyordu.

Sessizliğin içinde ayak sesleri duyuldu.

"Leul," diye seslendi Arin. "Geri çekil."

Leul tek gözü çelikten olan genç bir adamdı. Tüm Nefrasi'ler vücutlarına gümüş işlemişlerdi.

"Halkımızı özgür bırakmalıyız." Sesi buradaki herkesten daha yumuşaktı. "Sonunda yaklaştık."

"Eğer geri çekilmezsen gümüş gözünü alırım," diye hırladı Arin.

Gülümsedi ve GK'nın gevşek formunu inceledi. "Söylentileri duymuşsundur. Tamamen yok olmayacağım. Bir parçam bu çocuğun içinde yaşayacak. O çok genç."

Gümüş gözünü çıkardı ve onun eline verdi. Arin yakasını tuttu ama kaskatı kesilmedi. Gözü yavaşça iyileşti ve siyah bir gözbebeğine dönüştü. Amharca konuştu, dudaklarından yumuşak bir ses geliyordu, onu yanından uzaklaştırmadan önce. Arin'in kalçasından gümüş bir bıçak aldı ve bileğine saplayarak kanamasına izin verdi.

Samson başıyla onayladı. "Devam et. Arkadaşını kurtar."

Kidan önce süründü, sonra toprak ayaklarının altında katılaştıncaya dengersiz bir şekilde GK'ya doğru koştu. Başının yanında dizlerinin üzerine çöktü. Slen görevine, bileği kas ve dokuların içindeydi. Kidan daha önce hiç insan kalbi görmemişti. Eti sıkılmış bir gül gibi gergindi, soluk yeşil ve mavi damarlar çaprazlama uzanıyordu.

"Slen."

"Benden onun hayatını kurtarmamı istediniz. Ben görevlerimde başarısız olmam."

"Slen," dedi tekrar, çünkü içinden akan minnettarlığı başka hiçbir şey ifade edemezdi. GK'nın hayatını kalıcı olarak sona erdirmek arkasına yaslanmak kadar kolay olacaktı. Slen kıpırdamadan durmak zorundaydı.

"Beni öldürmek için uyandığında, ona kalbini ellerimde tuttuğumu hatırlat."

Leul kanını açık cesede akıttı. Sessizlik hepsini boğdu. Yusef, Leul'ün elini yerine sabitlerken, üçü birlikte GK'yi diriltmek için etrafını sardılar.

Leul'un kahverengi teni solarken, GK'nın içindeki kas ve doku örüldü ve iyileşti. Deri kapanırken Slen kanlı ellerini yavaşça çekti. Leul Arin'in kollarına düştü. Keder ve öfke kaşlarına kazınmıştı. Bakışları, onu sessiz bir kederle tutan Iniko'ya kaydı.

Kidan, GK'nın buz gibi yanağını okşayarak uyanması için onu teşvik etti. Onu görmesi gerekiyordu.

gözlerini bir kez daha açtı. Gözlerini açtığında tüm bunlara değecekti.

Kirpikleri kırılğan kanatlar gibi çırpındı. Kadın rahat bir nefes aldı. Uyanıyordu. Her an uyanabilirdi.

"Al onu."

Hepsi dranaikler tarafından kenara itildi. Yusef uludu, eli sonunda serbest kaldı. GK toparlandı.

"Hayır!" Kidan bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Sözünüzü tutmanızı sağlamak. Eğer bizi yoldaşınız yapma sözünüzü tutmazsanız, arkadaşınızı göremezsiniz."

"Bekleyin, lütfen. Önce onu görelim!"

Samson onun bakışlarını tuttu ve "Warde" diye seslendi.

Dev vampir durdu. GK onun geniş omuzlarının üzerindeydi. Adam başını kaldırdığında zaman göğsünü sıktı. Gözbebeklerinin kahverengisi keskinleşerek altın mauna dönüştü, tırnakları kararmış pençelere uzandı. Gözleri artık ışığı yansıtmıyor, kör edici bir güneş gibi delip geçiyordu. Gözlerindeki öfke ve güç Kidan'ı sersemletti. İkisi de ona yönelmişti. Onun ruhunun çözüldüğünü, yırtıldığını ve yeni bir şeye dönüştüğünü hissedebiliyordu. Başka bir dünyaya ait.

Ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Ona çok öfkeli bakıyordu, inanamayacağı kadar ihanete uğramıştı. Yusuf önce kelimeleri buldu, zayıf ama ulaşılır.

"Senin için geleceğiz, GK. Seni tekrar bulacağız."

Vampir de onunla birlikte çıktı. GK tekrar uykuya dalıyordu ve birkaç gün uyanmayacaktı.

Kidan kendini toparladı ve Nefrasi liderine ters ters baktı. "Ben de kız kardeşimi istiyorum."

Samson göğsüne yakın bir şekilde güldü. "Seni isteyeceğinden şüpheliyim. Ne de olsa çok uzun zaman oldu."

TAJ geri dönerken KIDAN YUSEF'in BAŞINI ARABANIN ARKASINA ÇARPTI Uxlay'e. Iniko bir kenarda oturmuş, kendi kendine uyguladığı bir ritüelle kendini sarıyordu. Slen, Yusef'in yanmamış elini tutarak acı dolu iniltilerini susturdu.

Arada bir "Neredeyse geldik," derdi.

Çürük badem gibi çiğ ve buruşuk olan sağ eline her baktığında Kidan'ın midesi .

"İç." Slen, Taj'ın kanından bir şişeyi onun önüne koydu. Acı içinde başını oynattı.

Ona birkaç damla vermeyi başardı ama eli yumuşamadı. Çok uzun süre beklemişlerdi ve Kidan hasarın geri döndürülemez olmasından korkuyordu.

Slen titreyen bir parmağıyla soluyan boğazına dokundu. "Bizden beslendiler. Neden kanımızı zehirli bulmadılar?"

Kidan da aynı şeyi merak etti. "Bilmiyorum. Belki de önce mezuniyet yemini etmemiz gerektiği bir yalandır."

"Hayır. Daha önce bir dranaic benden beslenmişti. Kanımı hemen tükürdüler ve gözleri günlerce kanadı."

Gözleri buluştu, kaşları gerildi.

Susenyos ne demişti? Kidan'ın bilmeden bir tür yemin ettiğini mi? Slen ve Yusef ne yemini etmişti?

Taj Uxlay topraklarına geçtiğinde, Kidan'ın boğazı genişledi ve hava

vücudunda özgürce hareket etti. O gölgeli kulelerin görüntüsünün böylesine bir rahatlama getireceğini asla düşünemezdi.

Kidan Yusef'i Taj'a teslim etti, o da Iniko'yla birlikte hemen yola çıktı ve Kidan ile Slen kampüsü tek başlarına koşarak geçtiler. Gözlerinin arkasındaki zonklama başının arkasına dokunmasına neden oldu. Parmakları ıslak çıktı. Dokunuşuyla uyanmış gibi, acı keskinleşti, sanki kafatasının arkasına bir bıçak saplanmıştı.

Koşmayı bırakmadı, çektiği acı kampüs duvarlarını su yüzeyi gibi dalgalandırıyor. Ve inanılmaz bir şekilde, iradesi kazandı. Acı, daha sonra başa çıkmak üzere kendini sakladı. Kidan revire ulaştı ve bir hemşire onları tedavi etmek için acele etti.

Slen'e eşlik etti, ısırılmış boynunu geriye doğru eğdi ve daha fazla hemşire çağırdı.

Kidan'ın uzaktaki aynadaki yansıması korkunçtu. Kıyafetleri kırmızı lekelerle kaplıydı. Bazıları kendisinin, bazıları da Samson'un etini ısırıp kopardığı zamandan kalmaydı. Yüzüne, özellikle de ağzına kan bulaşmıştı. Yıkanması gerekiyordu. Camdan, Susenyos'un kapıyı açtığını, dehşet yağdıran bir tanrı gibi içeri daldığını gördü.

Floresan koridoru aradı, sesi gök gürültüsü gibi çatlıyordu. "Kidan!"

Kadın döndü ve adam anında ona kilitlendi. Gözleri binlerce güneşle parlıyordu, Cossia Day'den gelen aynı öfke onu sarıyordu. Sonra kızın kanlı görüntüsünü fark etti ve gözleri yoğunluğunu kaybederek karardı.

Kidan onun kendisine doğru aceleyle koştuğunu bilmiyordu, vücudu vücuduna çarpıp kolları boynuna dolanana kadar koştu. Susenyos çarpmanın etkisiyle boğazından derin bir ses çıkardı.

gözyaşları adamın paltosuna karıştı. "İpucunu aldım. Teşekkür ." Uzun bir süre kaskatı kesildi, sonra temkinli bir şekilde ona sarıldı. "Beni endişelendiriyorsun, küçük kuş."

Kidan bu sözler üzerine geri adım attı, aniden utandı ve kimi kucakladığının farkına vardı.

"Üzgünüm..."

Susenyos onun başına dokundu ve Kidan sarsıldı. Küfrederek geri çekildi ve kırmızı elini inceledi.

"Kidan," dedi sakince ama yüzü hiç de öyle değildi. "Kanaman var. Bunu o mu yaptı?"

Zonklama tekrar kafatasına ulaştı ve nabız gibi atmaya başladı. Adım attı

uzaklaştı ve tökezledi. Susenyos onu düzeltmek için uzandı. Hayali bir görünüp bir kayboluyor, hastane zemini terk edilmiş bir halk salonuna dönüşüyordu. Diğerlerini aradı ama gitmişlerdi.

"Yusef... Slen? ?"

Çenesi gerildi. "Yardım alacaklar. Benimle gelin."

Adamın onu bir dolaba götürmesine izin verdi -temizlik ürünleri ve güçlü bir kimyasal koku duyularını hafifçe uyardı- ama adam kapıyı kapattığında yere doğru kayarak zayıflıyordu.

"Hey." Dişlerini uzattı ve bileğini ısırdı. Kan kahverengi teninden aşağı süzüldü. "İçmen gerek."

Adamın giderek artan bir endişeyle keskinleşen gözlerine odaklanmaya çalıştı. Hak etmediği türden bir endişe. Ona zehirlendiğini söylediğinde istediği türden bir endişe. Adam nazıkçe bileğini ağzına götürdü ve kadın adamın derisini yalayıp emdi. Kendi kanının tadından farklı değildi, ne tatlı ne de ekşiydi. Ama onu iyileştirmiş, görüşünü açmış ve acısını yok etmişti. Tekrar kapatmaya gerek kalmadan gözlerini açmayı başardı.

Kendini fark ettiğinde elini geri çekti. Yüzünü ve ağzını, hatta kanın girdiği saç örgülerini inceledi, kaşlarını çatı.

"Seni gerek."

"June'un beni görmek istemeyeceğini söyledi. Sence onu daha önce bulamadığım için kızgın mıdır?" Kidan derin derin o gözlere baktı. "Yalan söylüyor."

Susenyos sessizdi. "O

bir yalancı."

Susenyos yine hiçbir şey söylemedi.

"Kidana..." Tereddüt etti ve bu onu endişelendirdi. Söylemesi gerektiğinde bile sözlerini asla sakınmazdı.

"Ne?"

Susenyos'un çenesi oynadı ve tekrar ona dönmeden önce arkasını döndü.

"Kız kardeşin sana bir mesaj bırakmış."

Midesi bulandı. "Ne?"

Dikkatli davranıyordu. "Onu şimdi görmenin akıllıca olacağını sanmıyorum-" "Görmek mi? Ne demek istiyorsun?"

Ona çelişkili bir bakış attı ve içini çekti. "Bir video gönderdi. Evde."

Bir video. Toprak ayaklarının altında çatladı. Tabii ki bir video. June her zaman bu şekilde iletişim kurardı. Kidan onun itirazlarına aldırmadan dolaptan ve revirden dışarı fırladı.

Adane House'a ulaşması beş dakika sürmüştü, ayakları davul gibi çakıllara vuruyordu. Nefes nefese ön kapıdan içeri daldı. Salon tam bir kaos içindeydi. Yangın dört bir yanı sarmıştı. Duvarlarda derin yarıklar açılmış ve kılıçlar saplanmıştı. Mobilyalar sanki içinden bir kasırga geçmiş gibi devrilmiş ve harap olmuştu. Çok fazla öfke vardı ve bu onun öfkesi değildi.

Susenyos çok öfkelenmişti.

Avizenin kırılan camları altında çıtırdarken ciğerlerindeki hava azaldı. Burada ne olmuştu böyle?

Oturma odasındaki ekrana yansıyan June'un yüzü görüldüğünde bu düşünce onu terk etti.

"June?" Kidan fısıldadı.

Ev ona oyun oynamıyordu. Bu gerçektir.

Gerçek.

Kidan aceleyle June'un yüzünde herhangi bir yara ya da çürük, herhangi bir istismar izi olup olmadığını inceledi. Sıkı yumrukları gevşedi. June'un yanakları hayat doluydu, bal rengi gözleri parlıyordu. Kız kardeşinin saçları omuzlarına kadar uzamıştı. Kidan'ı rahatlatma ve kafa karışıklığı sardı.

Yavaşça kanepeye doğru yürüdü ve videoyu yeniden başlattı. Birkaç dakika uzunluğundaydı.

Parmağı oynatma düğmesinin üzerinde titriyordu. Düğmeye basmak için tüm vücudunu ileri itmek zorunda kaldı, her siniri ve kası olacaklar için ona güç vermek üzere çalışıyordu.

"Hey, evlat. Nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum." June'un sesi değişmiş, daha az tizleşmişti.

Kazağını avuçlarının üzerine çekti, omuzları içe doğru kamburlaştı.

"Her şey için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Nereden başlasam?" June düşüncelere daldı ve Kidan bu tanıdık alışkanlığa neredeyse gülümseyecekti. June her zaman eski videolarında bir düşünceyi başlatır ve durdururdu.

"Mama Anoet bunu yapmamalıydı. Hepimiz paraya ihtiyacı olduğunu biliyorduk ama o bizi seviyordu. Neden değiştiğini tam olarak bilmiyorum. Ama sana nasıl davrandığını, seni kötü bir şey yapacakmışın gibi izlediğini biliyorum. Belki de yumrukların kan içinde eve geldiğin geceydi, hatırlıyor musun? Dolabıma ölü bir fare koyan çocuklarla dövüştükten sonra. O."

çok üzgündü." June bu anıyı hatırlayarak başını salladı. *"Her neyse, Nefrasi'nin senin için geleceğini biliyordu. Miras için sıradaki büyük çocuğu istiyorlardı. Seni onlara vermeyi kabul edeceğini sanmıyordum."*

"Nefrasi" kelimesinin fazlasıyla tanıdık bir şekilde dilinden dökülüşü Kidan'ın içini sıktı.

"Ama önce onlarla tanıştım ve... bir şeyler değışti. Onlardan korkmuyordum. Her zaman gördüğüm o korkunç kabuslar sona erdi. Hastalığımın tedavisini buldum. Eve, okula geri dönemezdim, herkesi endişelendiremezdim. Tekrar mutlu olup olamayacağımı görmek istedim ve belki de Uxlay'de, ailemizin yaptığı evde yaşayarak, onların mirasını takip ederek mutlu olabilirdim." June'un gözleri tekrar kamerayı buldu, Kidan'ın çekirdeğine bakıyordu. *"Bana zarar vermediler. Kimse kanımdan içmedi bile. Onlar düşündüğümüz gibi değıller. Bana kendilerinden biriymişim gibi bakıyorlar... bir aile gibi. Kendimi güvende hissediyorum."*

Aile. Eve geri dönemezdim. Kidan'ın yanakları ıslaktı. Sessiz gözyaşları akıyordu, mumu sönen bir mumdan farksızdı.

"Ben ayrıldıktan sonra beni eğitmeye başladılar. Bana Amharca ve Aaraçça çeviriler öğretiler. Konsantrasyonumu bozmadan okuyabiliyor ve felsefe yapabiliyorum. Hatta kendimi koruyabilmem için beni dövüştürdüler. Artık hazırdım. Uxlay'e girmeye ve Adane Hanesi'ni miras almaya hazırđı. Ama sonra Silia Teyze aniden öldü ve dekan..." June başını salladı, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. *"Seni Uxlay'a ilk o getirdi."*

Ekrana yaklaştıkça Kidan'ın dizleri halıya sürtünüyordu. June on saniye boyunca sessiz kaldı. Bu süre sonsuza kadar uzadı.

"Eğer sana onlarla gitmek istediğimi söyleseydim, beni geri dönmeye zorlardın. Ben de seni dinlerdim çünkü hep dinledim. Bir kez olsun kendi başıma karar vermek istedim. Kaçtığım inanmanı istedim. Bu yüzden o gece bavullarımı topladım..." Sözüünü yarıda kesti. *"Senin hiç evde olmaman gerekiyordu."*

June konuştukça, Kidan'ın bir kenara gömdüğü o korkunç gecenin parçaları su yüzüne çıkıyordu. June, Kidan'a bir metal işleme semineri için bilet almıştı ama Kidan yürüyüşünün yarısında geri dönmüştü. Bir şeyi unuttuğu hissine kapılmıştı ve içini kemiren bu his onu rahat bırakmamıştı, bu yüzden adımlarını bahçelerine kadar geri takip etmiş ve June'u ay ışığının altında, dudakları kanla kızarmış bir halde izlemişti. Sonra Kidan kilitli kapıya vurmuş, gölgeli adam kız kardeşini alıp giderken bağırmıştı.

"Seminerde olman gerekiyordu," diye fısıldadı June derin bir pişmanlıkla, Kidan neredeyse inanacaktı. "Ondan sonra, hayatına edeceğini ya da öldüğümü düşüneceğini umdum. Arkama bakamadım. Eğer baksaydım, koşarak geri dönerdim. Sana hayır diyemedim. Asla diyemezdim."

Kidan'ın midesini asit bastı. Daha fazlasını duymak istemiyordu ama her kelimeye asıldı, bekledi, dua etti, tüm bunların bir nedeni olsun diye. Bir açıklama.

"Sonra Uxlay'de ortaya çıkıp Susenyos Sagad'ı beni kaçırmakla suçladın." June dudağını ısırdı. "Öğrendiğimde hemen sana gelmek istedim ama Samson'un... onun başka bir planı vardı. Önce senin Susenyos Sagad'dan kurtulmanı istiyordu. Hepimiz bunu istedik." Sesi biraz kısılmıştı. Kidan nedenini anlayamadı. "Adane Evi bizden birine miras kalmalıydı, Susenyos'a değil. Bu yüzden 13'ünü onu suçlamak için kullandık, benim kayboluşumu Ramyn Ajtaf'ın ölümüyle ilişkilendirdik. Kulağa acımasızca geldiğini biliyorum ama Susenyos korkunç şeyler yaptı, pek çok insanın canını yaktı. Biz... Onun yerine senin ona yardım edeceğini hiç düşünmemiştim." Kaşları sanki tüm bu olanların içinde en tuhaf şey buymuş gibi birbirine yaklaştı. "Artık bunun bir önemi yok. Samson'a yardım etmelisin. Ona Güneş eserini ver. Hepimize yardımcı olacak harika planları var." Gözlerini indirdi, hüzünlü bir gülümseme vardı, eski June'un bir parçası bu tanınmaz hale gelmiş versiyonun içinden bakıyordu. "Anoet Anne nasıl? Umarım onu affetmişsindir. Affettim. Artık her şeyi bildiğine göre, belki seni ziyarete gelebilirim."

Mama Anoet'i mi soruyordu? June bilmiyordu.

Kidan başını salladı. Hayır, bu kız kardeşi değildi. Korkusuyla oynayan yine evdi. Suçluluk duygusu ve endişesinin bir karışımı.

June sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi duraksadı. Kidan eğildi, nefesi sıkıydı. June gözlerini kırptırdı ve Kidan'ın donmuş çerçevesi siyah ekrana yansdı.

Hayır.

Kidan videoyu yeniden başlatmak için çabaladı. Daha dikkatli dinledi. Herhangi bir zorlama ya da tehdit belirtisi aradı. June tüm bunları kendi başına söylüyor olamazdı. Kidan'ın ciğerlerindeki hava boşaldı. Videoyu tekrar oynattı ve baktı, bazen June'u duydu, bazen ağzını, kıvrılmış parmaklarını, temiz ve kırılmamış tırnaklarını, uzun, kıvrık örgülerini inceledi. Güzel görünüyordu, her zamankinden daha sağlıklı. Kidan videoyu tekrar, tekrar ve tekrar oynattı.

"Kidan," diye seslendi bir ses. Kanepede uyuyakalmış olmalıydı, çünkü Susenyos başında dikiliyordu. "gerek. Yemek ye, temizlen. Her yerinde hâlâ kan var."

Ayağa kalkabileceğini hiç sanmıyordu. Her kemiği daha ağırdı, her hareketi üzücü bir görevdi. Kadın onu görmezden gelince, adam iç çekti ve gitti.

Midesi kasılana ve sıkışana kadar saatler birbirini kovaladı. Açlık. Kanepede her döndüğünde duyduğu keskin acıyı seviyordu. Bu onu, vücudu çürüyüp kokuşana kadar sıkışıp kalacağı bu yere bağlıyordu. Sürekli ekran yorgunluğundan gözleri ağrıyordu.

Video kapandı.

"Yeter," dedi Susenyos. "Yıkandıktan ve yemek yedikten sonra oynayabilirsin."

Onun temiz olmasını o kadar çok istiyordu ki, oysa tek istediği pisliğin içine daha da batmaktı. Ayağa kalktı ve bacağı uyuyakaldı. Susenyos onu yakaladı ama o onu iterek ekrana doğru yürümeye ve onu açmaya çalıştı. Susenyos'un parmakları omuzlarına saplandı ve onu olduğu yerde sabitledi.

"Yemek. Banyo. Sonra seni yalnız bırakacağım."

Kidan tuvalete doğru yürüdü, çünkü işemesi gerekiyordu. Yansıması onu durdurdu. Kurumuş kan ağzına, çenesine, saç örgüsüne yapışmıştı. İğrençti. Ve hiçbir su miktarı bunu temizleyemezdi.

Koridorlar titreyerek onu parlayan odaya götürdü.

-Belki de onu uyarıyordu. Gözlemevi gözyaşlarını yakarak uzaklaştırdı ve bir gelgit gibi kalbini çekti. Kidan soğuk zemine kaydı.

Oda acısından besleniyor, onu aşılmaz bir balon gibi etrafına geriordu. Bileğine baktı, bileziği yerinde yoktu. Tüm bunları hayal mi etmişti? İyileşmişti, değil mi?

Ama June kaçırılmamıştı. O gitmeyi seçmişti. Ve Kidan'ı hayatının en karanlık dönemine sürüklemişti. Kidan'ın zihni bir neden aradı. June'un neden bu kadar acımasız olabileceğine dair gizli bir neden... Ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Kidan'ın başı duvara yaslandı. Bir zamanlar kendi içinde ve Uxlay'da kaynayan bu tür kötülükleri yok etmeye yemin etmişti. Ama kötülük her yerdeydi.

"Kidan?" Susenyos kapıyı açtı.

Gözleri hafif bir endişeyle onu taradı.

"Bilmiyor," diye fısıldadı Kidan perili bir sesle. "Onu bulmak için ne yaptığımı bilmiyor. Anne Anoet..." Dudağı titredi. "June beni geride bıraktı ve arkasına bakmadı. Ne yaptığımı, onu bulmaya çalışırken kaç kez öldüğümü bilmiyor."

Susenyos çömeldi, sesi öfkeyle gerilmişti.

"Biliyorum." "Yorulдум." Bir damla gözyaşı serbest

kaldı. "Çok yorgunum."

Gözleri onun acısını yankıladı, onu aynı güçte hissediyor gibiydi. "Sana gücümü ödünç vereyim."

Bir el uzattı ve bekledi. Kendisine sormak istediğı şeyi ona sordu: *Haziran'dan başka bir şey için devam edebilir misin?* Bilmek için çaresizce ona doğru uzanması çok uzun zaman aldı. Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı, büyük ve sıcaktı.

OceanofPDF.com

O GECE GEÇ SAATLERDE AROWA'NIN HAMAMINA GİRDİLER. Bir hamamın önünde durdular. Taş banyoya bir dizi küçük merdivenden çıkılarak ulaşıyordu. Pürüzsüz boş yüzey, Kara tanrıların turkuaz ve altın rengi çizimleriyle mütevazı bir şekilde kaplanmıştı.

Susenyos duvarın yanına gitti ve çıkıntılı bir yuvaya bastı. Bir panel kayarak açıldı ve içinden havlular, sabun ve saç bakım ürünleri çıktı. Bir sonraki panelde gün batımının farklı tonlarında elbiseler ve bornozlar asılıydı.

Sıcak, fişkırان su leğeni doldurdu. Kidan soyunması gerektiğini biliyordu ama kolları yanında, çok bitkin bir halde kalmıştı. Susenyos onun için giysilerini çıkardı, ayakkabılarını çıkarmak, kravatını gevşetmek ve gömleğinin düğmelerini açmak için diz çöktü. Önce yüreği ağzına geldi ama yavaş yavaş, her giysi parçasıyla birlikte adamın niyeti anlaşıldı. Ona yardım etmek istiyordu.

Buraya nasıl gelmişlerdi? Tüm rüyalarında ve kâbuslarında, o asla bu hale gelmemişti. Neredeyse sırtını yaslayabileceği biri.

Kıbarlığı onu her zaman endişelendirir ve silahsızlandırır.

Adam arkasını döndü, böylece kadın tamamen soyunup dalgalanan suya girebildi. Isı yakıcıydı ama tıslama tepkisini bastırdı. Yakında alışacaktı ve sadece kısa bir süreliğine teninin yanmasını istiyordu.

Kidan nefes alıp verdi, gül yağı ve okaliptüs duyularını sardı. Başını suya daldırarak daha da alçaldı. Kulaklarının uçları yandı ve gözleri de yandı ama yüzeye çıktığında gözleri berraktı. Etrafında kırmızı dalgacıklar belirdi, kurumuş kan vücudundan ve saçlarından çözülüyordu.

Ortada kendi üzerine kıvrıldı ve adamın onu temkinli gözlerle izlediğini gördü.

"Genellikle bu saatlerde yapıyoruz, bu yüzden rahatsız edilmemelisiniz. Ben yine de dışarıda olacağım." Sesi kavernöz odada yankılandı.

Oymalı kapılara doğru yürüdü.

"Biliyorum.... tüm sorularım bitti." Kidan onun durakladığını duyarak dizine doğru konuştu. "Ama... gitme."

Suyun şırıltısı etrafındaki buharı yükseltti. Bir dakika geçti. Kidan bakmaya ve onu gitmiş bulmaya dayanamadı. Aslında onu suçlayamazdı. Ona yaptığı onca şeyden sonra, yakalanmaları sırasında ona yardım etmemeliydi. Hâlâ onun etrafında olmaya nasıl dayanabiliyordu?

Bir su sıçraması dikkatini leğenin diğer ucuna çekti. Adam bacaklarını suya daldırmış, pantolonunu kıvrımış ve kenara yerleşmişti. Ceketini çıkarmış, sadece bol gömleği kalmıştı. Gözleri kırıştı, boğazında bir yumak oluştu.

"Buraya gel." Kollarını sıvadı. Kadın soru sormadan ona doğru gitti.

Onu omuzlarından çevirdi, böylece sırtı banyonun kavisli kenarına ve bacaklarının arasına yaslandı.

Susenyos saç örgülerinden birini kaldırdı ve nazikçe çözdü. Saçını yaparken duyduğu o inatçı acıyı bekledi ama o acı hiç gelmedi. Sadece saç diplerindeki zevkli salınım onun kendisine dokunduğunu bile anlamasını sağladı. Her bir örgüyü ustalıkla çözdü, eklenen saçları çıkardı ve doğal buklelerinin yanağına ve boynuna düşmesine izin verdi. Siyah saç tellerinin arasından gizlice ona bir bakış attı.

"Neden bana kızgın değilsin?" diye sordu usulca. "Ne yaptığımı biliyorsun."

"Samson'un zayıflığı bana zarar verme ihtiyacıdır." Susenyos'un sesi ölçülüydü. "Senin arkadaşlık teklifini ancak bana ihanet edeceğini düşünürse dinlerdi. Bu yüzden sana *Çılgın Aşıklar*'daki ipucunu verdim. Sen de zekice çözdün."

"Ama mezun olursam, Uxlay'a gelecek. O benim... yoldaşım olacak."

İçinden bir ürperti geçti. Uzun ve ince parmakları ağrıyan başına batarak masaj yapmaya başladığında, kadın sıvıya dönüştü.

"O zaman sen ve ben en iyi yaptığımız şeyi yaparız." Gözlerini kapatmamaya çalıştı. "Ne?"

"Öldür, yené Roana. Kalbini göğsünden çıkarıp evimizin altına gömeceğiz."

Adamın ona özen ve hafiflikle bakışı, buğu ve baş döndürücü esanslarla birlikte tenine işlemişti. Dönerek adamın iri elini tuttu ve gergin koluna doğru uzanan damarları izledi. Tıpkı onun bir keresinde yaptığı gibi bileğinin altını öptü ve gül suyunun tadına baktı.

Az önceki sıcaklık alevlendi ve her yayıldı. Uzandı ve boynunu aşağı indirdi, ağzını kulağına yaklaştırdı.

"Bunu burada yapmanı istiyorum," diye fısıldadı. "Boynumdan iç. Arkadaşlık töreninde değil. Onunla değil. Burada, yalnız istiyorum."

Kadın onu suya çekti ve o da isteyerek suya girdi. Banyonun ortasında durdular, yarı suya dalmışlardı, yine buhar bulutlarının içinde kaybolmuşlardı. Kadın adamın sıkışmış gömleğinin izini sürdü, zengin kahverengi teni ortaya çıkıyordu. *Çok güzeldi.*

Gevşek buklelerini topladı ve soğuk hava boynunu ve kulaklarını yaladı. Boynunun ve omzunun birleştiği yeri öptü. Ona daha geniş bir erişim sağlamak için başını eğdi. Dişleri boğazının hassas çizgisine sürtündü ve kadın beklentiyle tısladı.

"Emin misin?" diye mırıldandı.

Sesinin titreşimleri vücudunun daralmasına ve titremesine neden oldu. Onun arzusunu görmeye ihtiyacı vardı. Hissetmeye ihtiyacı vardı.

Gözlerini kırıştıtarak kapattı. "Evet. İç, Yos."

Isırığı parçalayıcı, ani ve arzu doluydu. Sanki dokundukları her parça yetmiyormuş gibi onu bedenine doğru çekti ve derinden içti. Hayali tavana doğru gitti, oradaki çizimlerle birleşti ve renkten renge girdi ve onun en derin özlemine daldı. Onları gördü - Susenyos ve onu, yan yana, Adane Evi'nin kalıntılarını restore ederken. Susenyos'un tüm Son Bilge eserlerini ele geçirdiğini, evin efendisi olarak inanılmayacak kadar güçlü olduğunu, Uxlay'ın aşılamaz olduğunu gördü. Onun sarayıyla yeniden bir araya geldiğini, büyük bir ateşin başında güldüğünü, ondan parçalar taşıyan binlerce insanın bir araya geldiğini gördü. Kidan ne istediğine dair net vizyonunda, hayallerinde, umutlarında boğuldu. Yavaş yavaş arzusu azaldı ve geri döndü.

vücuduna, yine boş.

Boynundan aşağı, göğsüne doğru akan kanın farkındaydı. Dudakları lekeli, sesi ıslak, "Ne gördün?" diye sordu.

Gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Sen... her şeyi istiyorsun." Gözleri ve saçları vahşi bir kızıl-altın renginde yanıyordu. "Evet."

"Peki ne gördün?" diye fısıldadı, çaresizce bilmek istiyordu. Onun arzusu neydi?

Alnını onunkine bastırdı. "Yeterli değil. Yeterince istemiyorsun."

Hüzünlü bir gülümseme verdi. Tam da beklediği gibi. "O zaman benim için gerçekten hiç umut yok."

Yüzü gölgelendi. "Hayır. Uğruna savaştığın şeyi kaybettin ama yeni bir amaç bulacaksın. Kışkırdığım o korkunç sevgi ve sadakati uyandıracak ve onu iyi kullanacaksın." Kızın gözleri kırıştığında dudakları gerildi. "Ve eğer bunu yaptığında değersiz görülürsek Tanrı hepimizin yardımcısı olsun."

OceanofPDF.com

UXLAY 'IN REVİRİ ÜÇÜ DIŞINDA BOŞTU. YUSEF yatıyordu

Yatakta, bandajlı sağ eli göğsüne yakındı. Yanaklarındaki sağlıklı bronzluk hâlâ yoktu. Parmak kemiklerinden üçü kalıcı hasar görmüştü ve yumruğunu kapatamıyor ya da kalem tutamıyordu. Ne zaman acı içinde kıvransa Kidan'ın göğsü sıkışıyordu.

Profesör Andreyas saat tam beşte geldi ve son ödevlerinin cevabını duymayı bekliyordu.

Ellerini uzun paltosunun içine sokarak onlara hitap etti, dört tane gevrek saç örgüsü kafa derisinden aşağıya doğru örülmüştü. "Siz üçünüz bu yılın son öğrencileri olarak kaldınız. Eğer dekanın size bir şans vermem konusundaki ısrarı olmasaydı, hepiniz kovulmuş olacaktınız."

Kidan sertçe yutkundu. Diğer herkes başarısız mı olmuştu?

Profesör, altın ateşin Arat Kuleleri'nin meşalelerini aydınlattığı beşgen pencereden dışarı baktı. "Peki, Demasus karşılığında ne istedi? Son Bilge'nin hayal ettiği bu yeni barış ve bir arada yaşama dünyası için ama görünen o ki bu dünya sadece bazı insan ailelerine bağlı, inanılmayacak kadar zayıflamış, kendilerini feda etmeden çocuk doğuramayan dranaiklerle sınırlı. Son Bilge'nin ödeyebileceği bir bedel var mı?"

Hepsi sessizdi, kaşları çatıktı. Burada saatler geçirmişler, bir fikir üzerinde karar kılmadan önce fikir üstüne fikir üretmişlerdi. Dranacti metninde

Tercüme ettiklerine göre, Son Bilge Demasus'a bir fiyat vermişti; Seksen Acti Ailesi'nin her nesline aktarılacak gümüş bir ayna. Bunun mecazını bulmuşlardı ama yine de cevapları zayıf görünüyordu. Kidan bir şeyleri gözden kaçırdıklarına dair korkunç bir hisse kapıldı. Şimdi başarısız olamazlardı. Tehlikede olan çok şey vardı. Samson kapılarda bekliyordu.

"Sağ elim." Yusuf süt rengi gözlerle tavana baktı. "Babam."

Slen düz bakışlarını profesörün üzerinde sabitledi.

"Kız kardeşim," diye bitirdi Kidan. "Her birimizden kişisel bir bedel."

Profesör Andreyas kampüs alanını izlemeye devam etti.

Beklediler. Bir kalp atışı, sonra iki, sonra bir düzine. İçini çekti.

"Hayal kırıklığı yaratan bir yıl daha."

"Ne?" Yusuf titredi.

"Seneye daha iyi şanslar." Profesör Andreyas kapıya doğru yürüdü ve onları şok ve öfke arasında donup kalmış bir halde bıraktı.

Kidan ayağa fırladı. "Bu kurs için her şeyimizi verdik!"

Profesör Andreyas beyaz ışıkların altında durdu. "Görünüşe göre her şey değil."

Slen bıkkınlık dolu bir nefes verdi ve başını ellerinin arasına aldı. Haydutların ininde son derece sakindi ama şimdi yıkılmanın eşiğindeydi.

Profesör bir adım daha attı.

"Bekle!" Kidan bağırdı. Diğerleri dönüp ona baktı.

Profesör Andreyas yavaşça döndü, kara kaşları kalktı. "Dikkatli olun."

Yumruklarını sıktı, titriyordu. Nasıl yanlış yapmışlardı? Cevap hediye edilen gümüş aynada olmalıydı. Ayna, önünde duran her eylemcinin Demasus'a farklı bir bedel ödeyeceğini sembolize ediyor olmalıydı. Ama eğer durum böyle değilse... diğer tek seçenek aynanın Demasus'la karşı karşıya gelmiş olmasıydı. Bedel Demasus'un kendisi miydi?

Kulakları, sözlerinin sendeleyeyen ritmiyle titriyordu. "Demasus kontrol edilemeyen arzusun ne olduğunu bilmemizi, zihni büken susuzluğun ne olduğunu bilmemizi, sefil bir varoluşun ne olduğunu bilmemizi istedi. Sadece bunu yaptığımızda ona gerçekten eşlik edebilirdik. Size söylediğimiz her şeyi istedi ama... daha fazlasını. Bedelinin her nesil tarafından ödenmesini istedi, böylece bir dranaic'e arkadaşlık etmeye cesaret eden herkes önce yaşayacak ve onun gibi cezalandırılacaktı. Son Bilge, Demasus'tan Üç Bağ ile bir insan olarak yaşamasını istedi.

Demasus insanlardan... gibi yaşamalarını istedi."

Yusef ve Slen ortak bir nefes aldılar.

Samson'ın vampirleri neden birdenbire Slen'den beslenebilmişlerdi? Yılın başlarında kanı zehirliydi, peki ne değişmişti? En önemlisi, Susenyos neden bunca aydır Kidan'dan beslenebiliyordu?

Kidan Ramyn'i öldüren Slen'e baktı. Rakibini öldüren Yusef'e. Üvey annesini diri diri yakan kendisine. June'u düşündü. Nefrasi'lerden hiçbiri ondan beslenmemişti. İstemedikleri için değil, yapamadıkları için.

Uxlay'ın ölüme karşı sessiz tepkisi. Mezarlıklar genç öğrenci cesetleriyle dolup taşıyordu. Her yıl.

Slen ve Yusef onun düşünce yönünü sezmiş olmalı ki başlarını salladılar ve taşlaşmış gözlerle onu izlemeye koyuldular.

Ama barışın bedeli şuydu. Hepsi Demasus'tu. Ona dönüştükleri an...

"Öldürüldü."

Slen'in gözleri büyüdü ve Yusuf keskin bir nefes verdi.

Profesör Andreyas'ın kırpışmayan, yaşlı gözleriyle karşılaştığında kalbi hızla çarptı. "Öldürmek. Demasus'un Son Bilge'den istediği buydu. Bir insanın canını al ve nasıl bir his olduğunu öğren."

Eğer Kidan yanılıyorsa, hepsini cehenneme göndermiş demektir.

Profesör bekledi, onları şüpheye düşürdü, terletti. "Hepinizin ölü gözlerinden anladığım kadarıyla söylediklerinizde doğruluk payı var."

Yusuf aceleyle, "Neden bahsettiğinizden emin değilim efendim," diye kekeledi. "Bunların hepsi tamamen teorik."

Profesör Andreyas o anda çok garip bir şey yaptı. Sert ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Tebrikler. Hepiniz geçtiniz."

"Öyle mi?" Slen ağzından kaçırıldı.

"Bir şeyi gözden kaçırdınız. Evet, Demasus insanlardan öldürmelerini istedi ama sadece bunu değil. Özgür iradeleriyle öldürmelerini. İstemeliler, kendi iradeleriyle hareket etmeliler; aksi takdirde kanları içilebilir olmaz. Bir dranaic'e eşlik edemezler."

Gözleri şaşkınlıkla birbirini buldu, kendi cinayetlerini hatırladılar.

Profesör Andreyas'ın omuzları gün batımı ile parlıyordu, bir ölüm meleği

önlerinde geziniyor. "Gelecek yılki dersimizi dört gözle bekliyorum. Ben her zaman Dranacti yerine Ev Yasasında Uzmanlaşmayı tercih ederim. Çok daha heyecan verici."

O gittikten sonra Yusuf yastığına yaslandı. "Heyecan verici mi? Eğer gelecek yıl heyecan vericiyse, bırakın da iblis Demasus olarak yaşayayım."

"Yani, öldürmemizi istediler. Bunca zamandır," diye fısıldadı Slen, gözleriyle zemini takip ederek. "İlk ders insan benliğinize ihanet etmek, ikincisi dranaiklerin arafıyla ilişki kurmak ve sonuncusu da... onlar olmaktı."

Keşifleriyle birlikte suskun bir şekilde orada oturdular.

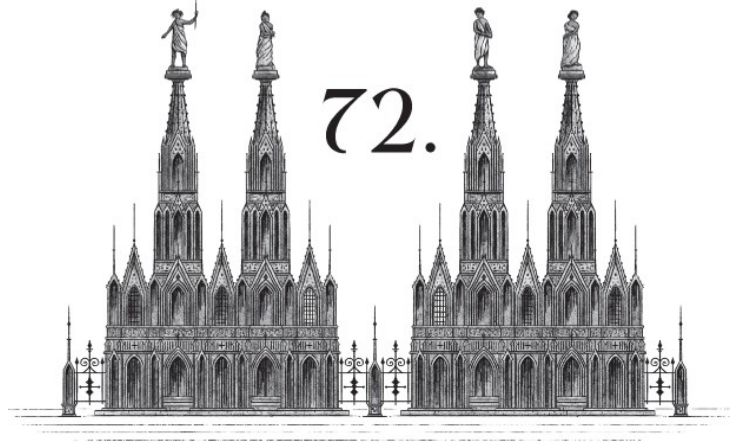
Yusuf sendeleyerek güldü, yüzünü buruşturdu ve yaralı kolunu tuttu. "Hepsi hasta. Bırakmak için çok mu geç?"

Ve zayıf hallerinde, dudaklarına bir gülümsemenin hayaleti değdi.

Susenyos Yusuf'a 13'ünden bilerek bahsetmiş, onu öldürmeye teşvik etmişti. Mezun olduğundan emin olmak için. Dudakları daha da gerildi. Komplolarının sonu yok muydu?

"Uxlay buraya haydutları getirdiğimiz için bizi öldürebilir," dedi Slen, hesapçı bakışları zaten mevcuttu. "Bu oyunu çok akıllıca oynamalıyız."

"O zaman oldukça basit, değil mi?" Kidan sonunda kafası yerine gelmiş bir halde Yusuf'un giysilerindeki tüyleri temizliyordu. "Ondan önce haydut yoldaşlarımızı öldürmemiz gerekecek."

DÖNEMİN SON HAFTASIYDI VE HER MATRİCH VE PATRİK

Büyük Andromeda Salonu'nda bir araya geldi. Yoldaşlık töreni kaçırılmaması gereken bir etkinlikti.

İlk olarak Ajtaf Ailesi girdi ve en öndeki yerlerini aldılar. Slen, annesi ve erkek kardeşi yanında olmak üzere üçüncü olarak içeri girdi. Qaros Hanesi'nin reisinin yokluğu, hanenin yeni muhtemel varisini kutlama heyecanını azaltmadı. Sadece erkek kardeşi dudaklarını bir çizgi haline getirdi. Slen siyah ceketini yerine geleneksel işlemeli bir ceket giymiş, mezuniyet takısı olarak da Güney Afrika gümüşü kullanmıştı. Bronz iğneler artık yoktu. Bu gümüş kolunda parlıyordu, ortasında müzik aletleri amblemi vardı.

Yusuf, sağ eli askıda, büyük teyzesiyle birlikte on birinci sıradan göründü. Yanağına bir öpücük kondurdu ve hafif alkışlar arasında sırtarak merdivenlerden kürsüye çıktı. Üzerinde yanan kütükler ve mavi alevden yapılmış bir kadın bulunan Somali yapımı gümüş bir rozet seçmişti.

Kidan en son gitti. Ne bir akrabası vardı, ne de büyük salonun son sıralarını doldurup başarısını alkışlayacak birileri. Onları bu hayattan neyin aldığını şimdi anlıyordu. Güçlü hazineler toplayarak bin yıllık bir laneti bozma planı. Ailesinin onun koruyucusu olması sadece kötü bir şans. Ve işte , mezuniyet töreninde, bu lanetin

onları evine kadar aradı. Zarif mermeri geçerken omuzlarına hayal kırıklığı çöktü. Çok fazla fedakârlık ve kan. Hiç bir şey ifade edebilecek miydi?

Evinin mührü Etiyopya yapımı gümüş bir tabakta parlıyordu. İğne koluna, bileziğinin olduğu yerin üzerine yerleşmiş, bileğini nazikçe öpüyor ve kendi frekansıyla mırıldanıyordu. İkiz karanlık ve aydınlık dağlar birbiriyle kesişiyordu. Kendi ağırlığını barındırıyordu ama onu taşımak için kendini iradelendirdi.

Profesör Andreyas kalabalığın dikkatini topladı. "Dranakti'ye Giriş'ten yeni mezunlarımızı açıklamaktan memnuniyet duyuyorum. Hepsini test ettim ve bu üçü bugün sahip olduğumuz her şeyin temelini oluşturan öğretileri anladılar. Evler, potansiyel varislerinizi alkışlayın ve Uxlay toplumuna katılmaya devam ederken onlara şans dileyin."

Alkışlar Kidan'ın ayak tabanlarının altında titreşiyordu. Gözleri kapalı kapılara sabitlenmişti. Nefrasi her an Sicion'lar tarafından izinsiz girdiği gerekçesiyle sürüklenebilirdi.

"Şimdi, yoldaşlarını değiştirmek isteyen veya şu anda ayrılmamış olan dranaikler, lütfen ayağa kalkın."

İki düzine kişi aynı anda ayağa kalktı, iğnelerini çıkardı ve on iki evin her biri için bir tane olmak üzere sağlanan geniş kaplara yerleştirdi. Kolları boş olarak sahnenin önünde sıraya dizildiler. Yeni inisiyeller olarak sadece iki yoldaş seçebiliyorlardı ama evlerini miras aldıktan sonra daha fazlasını toplayabilirlerdi. Susenyos, Taj ile birlikte ikinci sırada güçlü bir şekilde duruyordu, siyah gözleri Kidan'a dikilmişti.

Adam hafifçe başını salladı ve kadının omuzları dikleşti.

Slen bir adım öne çıktı. "Başlamadan önce birkaç şey söyleyebilir miyim?" Profesör Andreyas kaşlarını kaldırdı ama izin verdi.

Ne zaman yüksek sesle bir şey söylese Slen'in sesi değişirdi. Bir zamanlar okuduğu Ojiran şiiri gibi, büyüleme eğilimi vardı. "Çalışmalarımız sırasında, Uxlay'a sürekli zarar veren bir grup haydut dranaikle karşılaştık. Bu nedenle, Demasus ve Son Bilge'nin onuruna, normal yoldan sapmış olanları, ikinci bir şans isteyenleri yoldaş edinmeyi seçtik."

Mırıltılar kalabalığın içinde dans ediyordu.

Ön tarafta oturan Dekan Faris kaşlarını çatı. "Haydut dranaiklerin kendi yollarından vazgeçip bizim davamıza bağlılık yemini ettiklerini mi söylüyorsunuz?"

"Onlara bir şans verirseniz yapacaklardır."

Tam bu sırada kapılar açıldı ve Sicionlar tarafından tutulan üç Nefrasi içeri girdi. Hemen dizlerinin üzerine çöktürüldüler. Odanın içinde soluk soluğa kalmışlardı.

Kidan, Samson'un ışık saçan gözlerini Susenyos'un durduğu yere kadar takip etti. Bu bakışlardaki kötücül güç şeytanı bile öldürebilirdi. Samson'un dudakları acımasızca kıvrıldı. Memnun olmuştu. Susenyos sıkılmış görünüyordu ama çenesi hareket etti. Kidan'ın artık farkında ve tetikte olduğu anlamına geldiğini bildiği bir alışkanlıktı bu ve sakladığı tırnağa dokunuyordu.

Dekan Faris kalabalığı susturmak için merdivenlerden çıktı.

Ajtaf House'un başkanı öfkeyle ayağa kalktı. "Bu çok saçma. Çocuklarımızın bu haydutlarla bağ kurmasına izin veremeyiz."

Makary Hanesi'nden bir başkası "Bu açıkça savunmamızı aşmaya yönelik bir komplo!" diye bağırdı.

Dekan üçüne odaklandı. "Onları nerede buldunuz?"

Slen sakın bir şekilde devam etti, "Görevlerimizden birinin peşinde, şehrin kenarına gittik ve masum bir merakla meşgul olduk-"

"Merak! Yasaları çiğnediklerini itiraf ediyorlar!" Yine Makary Hanesi, Rufeal'in babası.

Kidan'ın kanı kaynadı.

"Haydutların ülkeye girmesine izin vermek yasaları çiğnemektir." Sicionlardan biri konuştu, sesi de yüzü gibi ifadesizdi. "Bu Nefrasi onları bulmamıza izin verdi. Bizden saklanmadılar."

Dekan Faris Kidan'ın yüzünü inceledi. "Seni tehdit mi ediyorlar? Eğer öyleyse, şimdi konuş ve onları indirelim. Sana zarar gelmeyeceğine söz veriyorum."

Kidan ona gerçeği söyleme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Dekan Faris'in onun aklını okumasını sağlamak için. GK için dilini ısırdı.

Slen de konuşmak için acele etmedi ve Dekan Faris bu tereddüdü fark etti.

Onun yerine Yusef konuştu. "Bize Dranacti'yi bu yüzden öğretmiyor musunuz? Ölümsüzlerle barış yapmak ve onlarla birlikte yaşamak için mi? Bu odadaki pek çok vampir bir zamanlar hayduttu, ta ki Uxlay'i seçene kadar."

Bir başka öfkeli fısıltı dalgası daha yayıldı ama bu gerçeği yalanlayamadılar.

Uzun bir süre sonra Dekan Faris arkadaşıyla yüzleşti. "Pekâlâ. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Profesör Andreyas yüzündeki hafif çatlağı düzeltti ve diz çökmüş Nefrasi'ye doğru hışımla yürüdü, sesi otoriteyle çelikleşmişti.

"Eğer Uxlay'e katılmayı seçerseniz, onun tüm yasalarına boyun eğmelisiniz. Kırılmaz Yasalarından herhangi bir sapma, ölümünüzle veya hayatınızın değişmesiyle sonuçlanacaktır. Benimle kişisel oturumlara katılacaksın, böylece niyetini inceleyeceğim ve eğer bir kusur, bir hata bulursam, sonuçlarına katlanacaksın. Anladınız mı?"

Arin hoşnutsuzluğunu pek saklayamadı, güzel ağzı kıvrıldı. Samson zorla başını salladı.

"Elinizi kaldırın ve benden sonra tekrar edin."

Ellerini kaldırdılar ve Uxlay'ın ailelerle bir arada yaşama sadakatini tekrarladılar. Şimşon yedinci yasanın tekrarlanmasına dudak büktü: itaat etmek ve korumak.

Profesör Andreyas merkeze döndü. "Slen Qaros. Yol arkadaşın kim olacak?"

"Bu gece iki yoldaş alacağım. Onlara eşitilmiş gibi davranacağıma, onlardan kendi kanımdan istediğimden fazlasını istemeyeceğime söz veriyorum." Slen çenesini yere hizaladı. "Taj Zuri ve... Warde."

Iniko'yu alt eden ve GK'yi omuzlarında taşıyan dağ gibi dranaik Warde'ın yüzü şeytanı bile korkutacak cinstendi. Adımları tepedeki avizenin kristallerini sallıyordu. Kidan bile onun dehşet dolu gözlerinden kaçmak istedi.

Qaros Hanesi iğnelerini alıp taktıktan sonra eğildiklerinde Taj, Nefrasi'nin yanında normal boyutunun yarısı kadar görünüyordu. Gerçi Warde'ın eğilmesi tam olarak böyle adlandırılmazdı, daha çok başını hafifçe eğmesi şeklindeydi. Slen'e Uxlay yemini ettirdiler ve ardından Warde bileğinden, Taj da boynundan tutarak ondan içtiler.

Tören devam etti. Yusuf titredi ve farkında olmadan yaralı eline dokundu. "Bu gece bir yoldaş alacağım."

Kendisini yakan ölümcül vampiri seçti. Arin yaramaz bir kedi gibi gülümsedi ve kendisine temkinli bir ifadeyle bakan Susenyos'a alaycı bir bakış fırlattı. Bir House Umil iğnesini kaydırarak, yüksek çizmeleriyle merdivenleri tırmandı ve Yusuf'un diğer elinden içti. Kidan öfkesini dizginlemek için omurgasını kilitledi.

Sonra sıra ona geldi. "Bu gece ve sonrasında iki yoldaş alacağım. Onlara eşitilmiş gibi davranacağıma, kendiminkinden fazlasını istemeyeceğime söz veriyorum."

kendi kanından."

Kidan bu kelimeleri odasında çalışmıştı ama yine de kulağa yanlış geliyordu.

"Susenyos Sagad ve Samson Sagad."

İkili kalabalıktan sıyrıldı ve ortada buluşarak birlikte yürümeye başladı. Gözleri onun üzerinde olmasına rağmen dudakları sessiz bir konuşma içinde kıpırdadı. Samson bir Adane Evi iğnesine uzandı ve onu havaya fırlattı. Dağlar altın bir yay çizerek döndü ve herkesin nefesini kesti. Samson kaşlarını çatı, kalabalık yüzünden dikkati dağılmıştı. Susenyos iğneyi yere birkaç santim kala yakaladı ve elbisesine sabitledi. Kalabalıktan gözle görülür bir iç çekiş geldi.

"Ders bir, haydutlar," diye bağırdı Profesör Andreyas, tüm dikkatleri üzerine çekerek. "Evinizin rozeti, evinize olan sadakatinizi ve daha da önemlisi Uxlay'a olan bağlılığınızı temsil eder. Son nefesinizde bile asla yere değmemelidir."

Kidan ilk kez profesörün sert dış görünüşünün kaydığını görmüştü ve sözlerinin sertliği omurgasının biraz zayıflamasına neden oldu.

Sicilyalıların hepsi öne çıkmış, silahlarına uzanıyorlardı. Samson'un ağzı burkuldu ama bu kez dikkatlice bir iğne daha aldı. Sicionlar görevlerine devam ettiler.

Kidan'ın arkadaşları merdivenleri tırmandılar ve onun önünde hep birlikte eğildiler.

Susenyos yaklaştı ve boynunu tavana doğru eğdi. Adam köprücük kemiğinden aşağı bir çizgi çizdiğinde titredi ve Samson'un soğuk eli bileğini kavradığında irkildi.

Susenyos kulağına yumuşak ve sıcak bir sesle, "Aldırma ona," dedi. Bu his omuriliğine lezzetli dalgalar halinde yayıldı. "Bizi orada, Arowa'da, yalnız hayal et."

Ve öyle olduğunu hayal etti. Oda etraflarında kayboldu.

Sözleri onu sakin sulara çekti, böylece eylemin ne kadar acı verici olduğunu unutacaktı. Yakıcı ve bağlayıcı. İkinci ısırık bileğine ulaştığında, çoktan yükselere doğru süzülüyordu.

İki dünyanın, iki zihnin çarpışmasıydı. Samson oradaydı, gençti, insandı, henüz gümüş eli yoktu. Susenyos ise tunçla kaplıydı, yakışıklı ve prens gibiydi. Bir tarlada oturuyorlardı, arkalarında bir kale vardı. Yumuşak, yavruağzı tenli bir kız yanından geçti ve Samson kızın gözlerinden kaçarak ot çıkardı. Susenyos salladı

kahkahalarla, alaylarla. On altı, belki de on yedi yaşındaydılar.

Susenyos, "Eğer nişanlıma bakmaya devam edersen, gözlerini oyarım," dedi, gözlerinde muziplik dans ediyordu.

Görüntü çok geçmeden kayboldu. Kidan yeryüzüne döndü ve Susenyos'un kızıl gözlerini ve parlak saçlarını inceledi, Samson arkasında titreyen bir gölgeydi. Hikâyeleri zamanın takımyıldızına dokunmuş, şiddetli dostluk ve ihanetle örülmüş gibi görünüyordu.

Tören sona erdikten sonra katılımcılar kutlama salonuna geçtiler. Hafif bir müzik çaldı; yiyecek ve içecekler dağıtıldı. Kidan ikramları atıştırırken, büyük teyzesinin öpücük yağmuruna tuttuğu Yusuf'a gülümsedi.

Samson yaklaştı, eldivenli metal elinde şampanya vardı. Kidan'a eser odasında sergilenen zırhı hatırlattı. Gümüş gitmişti. Yüzükler ve zincirler de gitmişti, çünkü Uxlay yasaları gümüş vücut süslemelerine izin vermiyordu.

Kidan'ın iştahı kesildi. Susenyos bakışlarını odanın diğer ucunda tuttu. Gerekirse onun yanına gelmeye hazırdı. Slen çenesini kaldırdı. Yusuf sıkı bir gülümseme verdi. Onlar da tetikteydi.

Samson sesini alçaltarak içkisini uzun masanın üzerine koydu. "Bana objeyi verirsen, sen ve arkadaşların çekip gidebilirsiniz."

"Biliyor musun, buraya burayı yakmak için geldim," diye itiraf etti Kidan, kaşları gerilerek. "Buna dayanamadım."

"Bu ayarlanabilir," diye düşündü Samson. "Bana eseri verdiğinde burayı ateşe verebiliriz. En zor kısmı şu sınır yasalarını aşmaktı."

Evet. Uxlay güzel bir kaleydi.

Sonra onu ölüm kadar hareketsiz kılan bir şey söyledi. "June şehirde ve seni görmek istiyor. İstersen bu gece onunla yeniden bir araya gelebilirsin."

Aynen . Yine de bu düşünce sadece ağzını ekşitti.

Mama Anoet nasıl?

June ayrılmayı seçti ve bir daha arkasına bakmadı.

"Ben gitmiyorum." Kidan kehribar rengi içkisine baktı. Suçluluk duymadığı için dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bir seçim yaptıktan sonra zihninde oluşan mutluluk verici sessizlik. Bir kez olsun kendisi için yaptığı bir seçim.

Sesinde bir fırtına koptu. "Kız kardeşin seni bekliyor."

Dudağı mizahsızca kıvrıldı. "O zaman ona benim için cehenneme gitmesini söyle, olur mu?"

Kidan arkasını döndü. Metal eliyle kızın kolunu kavradı ve onu sert göğsüne doğru çekerek derin bir acı hissetmesine neden oldu. Kadın bir çığlık attı. Susenyos onlara doğru yürümeye başladı ama o başını sertçe salladı. Adam sustu.

"Eğer kız kardeşin umurunda değilse, hala senin dindar arkadaşın benim yanımda-" "Aynen öyle." Kidan'ın burun delikleri alevlendi. "Ve serbest bırakılıp geri dönmediği sürece, seninle konuşacak bir şeyimiz yok."

"Anlaşmamız böyle değildi. Önce objeyi teslim edeceksin," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Ona zalimce bir gülümseme verdi. "Uxlay'e hoş geldin. Şimdi bırak gideyim, yoksa çığlık atarım."

Vahşi dişleri serbest kaldı ve kadının kalbini boğazına fırlattı. Birkaç Rojit öğrencisi geçti ve adam bıraktı ama geri adım atmadı.

Adamın yara izli boynu kızın yanağına cam kırığı gibi değdi, karanlık sözler kızın kulağına döküldü. "Sana düzgün hizmet etmeyi öğretmekten zevk alacağım, varis. Seni kırmanın tadını çıkaracağım."

Kidan ters ters baktı, tüyleri diken diken oldu. Ona sırtını döndü ve çıkışa yöneldi. Susenyos da onun yanına düştü.

"Eee?" Sesi zar zor dizginleniyordu.

"Onu öldüreceğiz," diye karşılık verdi. "Bir planım var."

Susenyos ellerini ceplerine soktu, dudakları kıvrıldı. "İşte o sevdiğim akıl."

SUSENYOS VE KIDAN BİR HAFTAYI PAYLAŞTI. HUZURLU BİR HAFTA

birbirlerini öldürmek istemediler. Kemerli penceresinin önünde ona edebiyat eserleri okuyor, güneş tenlerini ısılatıyordu. Olgun meyvelerle besleniyorlar, tatlı nektar dillerine sıçırıyor ve Nefrasi'den nasıl kurtulacaklarını tartışmaktan keyif alıyorlardı.

Kidan artık soluk mavi gözlemevinin içinde Susenyos'a saldırmıyordu. Ona ikisine de zarar vermesini söyleyen o ses kaybolmuştu. Artık orada daha uzun süre kalabilmeleri gerekirdi ama bunun yerine Susenyos bunu başaramadı. Onu devam etmesi için cesaretlendiriyor, sonra da kaşlarının çatılmasına neden olacak şekilde kararsızca üst kata doğru yürüyordu.

"Nerede o?" diye sordu yedinci öğleden sonra, metal bir halkayı bir mücevher kutusu ya da düz kabuklu bir kaplumbağa olabilecek şekilde bükerken. Kidan meşgul olmak ve tatilin uzayan saatlerinin tadını çıkarmak için yeniden metal işlemeye başlamıştı. Atılmış antika parçaları topluyor ve bir nesneyi diğerine . Yaratmak ona mutluluk verici bir kontrol hissi veriyordu.

"Törende onu kızdırmış olmalısın." Susenyos kendi istasyonundan konuşuyor, kırılan eserleri özenle onarıyordu. Nefrasi'ye ait olan eserler. Bu manzara her zaman göğsünü sızlatırdı. Telefonda onlara çok acımasız şeyler söylemişti ve Susenyos'un onlardan nefret etmelerini istediği çok açıktı. Belki de hâlâ kendini cezalandırıyordu. Kidan her şeyi biliyordu.

Bu konuda.

"Şimdiye kadar taşınmıştır diye düşünmüştüm," dedi.

Samson'u öldürme planları o olmadan gerçekten yürürlüğe giremezdi ve beklemekten huzursuz oldu.

Susenyos çalışmayı bıraktı, yine düşüncelere daldı ve tanrıça resmine baktı. Bunu her yirmi dakikada bir yapıyor, parmakları genellikle ağzının çatısına saplanmış gümüş çiviyle oynuyordu. Ona sorunun ne olduğunu sormak istedi ama zaten biliyordu.

Samson onu öldürmek için buraya geliyordu. Bu onun aklını kurcalıyordu.

Sandalyesini itti ve tanrıça portresinin önünde durdu. "Bir keresinde bana bunu sormuştun."

Kidan yerinden ayrıldı ve onun yanına gitti. Susenyos kenara kayarak ona ihtiyacı olmayan bir alan açtı. Sanki omzuna dokunmak istemiyormuş gibi.

Kidan onun tepkisi karşısında kaşlarını çattı. "Ne fark ettiniz?" diye sordu.

Bu görüntü onu her zaman etkilemişti, içinde tanıdık bir öfke kıpırdanıyordu, yaşlı ve aç. Çatlamış tahta maske tanrıçanın yoğun gözlerini ele geçirmiş, sırtına bağladığı silahlar şiddetli bir gümüş parıltısı saçıyor ve yumruk yaptığı eli alev alev yanan kırmızı bir halka takıyordu-

Kidan'ın gözleri büyüdü. "Üç Bağ... eserler. Onları takıyor. Hiç fark etmemiştim. Ama ben Son Bilge'nin bir erkek olduğunu sanıyordum?"

Susenyos'un gülümsemesi zayıftı. "Bilgelerin cinsiyeti yoktur. Ama Dranacti'yi yaratan kişi bir erkekti, evet."

"Yani başkaları da mı var?" Kidan fısıldadı.

"Başkaları da vardı. Bir zamanlar çok vardı. Artık hiç yok." Kayıp yüzdü ve sesini sertleştirdi.

Kidan maskenin izini sürdü. Onu ne kırmıştı? Cildi titriyordu.

"Sence bu evden bize Güneş eserinin nerede olduğunu göstermesini isteyebilir miyiz?"

Ses tonunda hayal kırıklığı vardı. "Yıllardır deniyorum ve ne kadar başarılı olduğumu gördünüz."

Ona sempatik bir bakış attı. "Bir tane bu evde, bir tane de Nefrasi'nin var. Sonuncusu nerede?"

"Bilmiyoruz. Su eserini, yani bıçakları iki yüz yıl önce bulduk. Güneş eserini, yani maskeyi ise on dört yıl önce bulduk.

önce. Sonra ailen onu bu evde sakladı. Ölüm objesini bulmanın ne kadar süreceğini kim bilebilir?"

Bir ölümsüz olarak bile bu üç eseri asla bir arada göremeyeceği için üzgün görünüyordu.

Mutfığa geçtiler ve Susenyos meyveleri soyarak tabağa ekledi. Greyfurt onun en sevdiğiydi. Uzun ve ince parmaklarını inceledi, örgülerini nasıl açtıklarını ve kafa derisine nasıl masaj yaptıklarını hatırladı. Onların nezaketini.

Yine kaşlarını çatı.

Yoldaşlık töreni dışında, Arowa Hamamı'ndan beri ona dokunmamıştı. Ne omuzlarına bir fırça, ne parmakların kazara teması, ne de daha fazlası. Tıpkı birbirlerine tahammül edemedikleri zamanlardaki gibi, onunla arasına belirgin bir mesafe koymuştu.

Vücudunun onun dokunuşlarını nasıl arzuladığını görünce telaşlandı. Belki de artık onunla bu şekilde ilgilenmiyordu. Bu düşünce içgüdüsünü sıktı ama bir kenara itti.

Son Bilge'nin yüzüğüne benzeyen bir objeyi tartışırken başparmağını ısırdı ve kan o noktaya yayıldı. Acıyı dindirmek için parmağını dudaklarına bastırdı ve emdi. Çok insani bir içgüdü.

Kidan sandalyesinde
hareketsiz kaldı. Gözleri
buluştu.

Ve orada, o siyah gözlerde, tam olarak anlayamadığı bir şey, son bir haftadır eksik olduğunu bildiği bir parça yerine oturdu.

"Burası mutfak." Sesi gergindi. "İyileşiyor olmalısın." Sıkı bir gülümseme verdi ve kesiğin etrafını sarmak için bir havlu aldı.

"Fark etmenizin ne kadar süreceğini merak ediyordum."

Sırtından aşağı buzlar süzülürken gözleri başparmağından yüzüne doğru kaydı. "Sen... daha fazla odada insansın. Kaç tane?"

Uzun bir nefes alarak tereddüt etti. "Hepsi."

"*Hepsi mi?*" Ayağa fırladı. "Ne zamandan beri?"

Sessiz kaldığında, zihni bulmacayı çözmek için yarıştı, ama yapamadı.

"Yos." Onu kendisine bakmaya zorladı. "Ne zaman?"

Meyveyi yere bıraktı. "GK'yi kurtarmaya gittiğin gece."

Gözlerini kırptırdı. "Ama evi terk etmedin. Ev sadece

Güneş eserini tehlikeye atarsan ölümsüzlüğünü çalarım."

Gözleri yenilgiyle doldu. "Onu tehlikeye attım."

Kaşları çatıldı. "Hayır, o gece tek yaptığın telefonda konuşmaktı. Bana ipucunu sen verdin-" Nefesi kesildi. "Bu mudur yani? Bana *Deli Aşıklar* ipucunu verdiğinde evi tehlikeye mi attın?"

Susenyos gergin bir şekilde başını salladı.

"Bu sayılmaz!" diye bağırdı ve mutfak ocağı alev aldı.

Susenyos, yangın gerçek olmamasına rağmen havluyla söndürdü. "Ne yazık ki ev sizinle aynı fikirde değil. İpucunun onu harekete geçirmeyeceğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Bu ev benim zihnimle bağlantılı. Niyetimi sezdi ve benim niyetim de bu eve bir tehdit getirerek seni kurtarmaktı."

Sesi yükselmek için büyük çaba sarf ederek gizli kaldı. Tabağı kaptı ve onun yanından geçti. "Hadi yiyelim."

Kidan afallamıştı. Ama sonra kendi kendine, "Sadece bu evde var," dedi.

Onu takip etmek için acele etti. "Eğer gidersen, ölümsüzlüğün devam edecek, değil mi?"

"Evet." Tabakları almak için mutfaka döndü.

Onu takip etti, peşinden ayrılmadı. "Samson seni öldürmek için buraya geliyor. Uxlay artık güvenli değil. Gitmen gerek."

Durakladı, sonra gözlerine ulaşmayan tembel bir gülümseme sundu. "Neden? Artık benim iyiliğimi önemsemeye başladığını söyleme sakın."

Karşılık vermedi, gülümsemedi, sadece bakışlarını adamın üzerinde tuttu. Umursamaya başlamıştı ve bu onu korkutuyordu. Ona karşı hisleri ne zaman değişmişti? Bu evin odaları gibi, duyguları da kendi iradesi dışında ve sedasız değişmişti. Zihni geleceklerinin mahvolmuş görüntüsüyle gerildi. Zayıf düşecek ve Samson'un acımasızlığı onu kıracaktı. Dehşet tüm tenini kaplamıştı. Bu her şeyi değiştirdi.

Sessizlikte gözleri karardı ve sesi dikkatle çınladı. "Gardını al, küçük kuş. Sakın tereddüt etme."

Çenesinde bir çizgi seğirdi. "Tereddüt etmiyorum."

"Öylesin. Sana söylediğim hiçbir şey planlarını değiştirmemeli." Neredeyse onun endişesinden rahatsız olmuş gibiydi.

Dudaklarına bastırdı. "değil."

"Güzel."

"*Mükemmel*," diye tersledi. "Peki ya parmağını kestiğin ve iyileşemediğin için seni öldürdüğünde? O zaman ne olacak?"

Dudağı büküldü. Bu sefer neredeyse samimiydi. "Görünüşe bakılırsa intikamımı alabilirsin."

Ellerini yumruk yaparak başını salladı. "Bu bir şaka değil."

Yoğun bakışları titreyerek ruhunun derinliklerine ulaştı. "Beni neden gönderdin?"

Aralarına mesafe koymak ve yeniden atmaya başlayan kırılgan kalbini korumak için kollarını kavuşturdu. "Arkadaşlarıma yardım etmen için sana ihtiyacım vardı. GK'yı kurtarmak için. Güçlü olmana ihtiyacım vardı, ama şimdi..."

Derin bir sessizlik çöktü, sözlerine ağırlık kattı ve onları amaçladığından daha acımasız hale getirdi. Ama bunu bozmadı, bozamadı. Onların bencil gerçeğin içine yerleşmesine izin verdi.

"Bana ihtiyacın yok mu?" Karanlık bakışlarında korkunç bir şey kristalleşti. "Merak etme. Hala benim gücüme sahip olacaksın."

Sesi saf buz gibi yanıyordu, uzaklaştırıldı.

Kidan gözleriyle yerde gezinirken aralarındaki uçurumun büyüdüğünü hissetti. "Ama anlamıyorum. Neden bağırıyorsun? Neden kızgın değilsin? Sen insansın-"

"Yapma. O kelimeyi söyleme." Çenesi gerildi, gözleri parladı.

Kadın dudağını ısırды, sinirliydi.

"Neden kızgın değilim?" Elindeki tabaklar masaya çarptı. "Elbette kızgıyım. Her zaman da olacağım. Bu odanın halini hatırlamıyor musun?"

O kafa karıştırıcı geceyi hatırlayarak salonu inceledi. Yangın mekânı yiyip bitirmiş, kılıçlar duvarları delmiş, mobilyalar kırılmış ve çok ama çok fazla *öfke*. Ama June ekrandaydı ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Şimdi hatırlıyordu. Öfkesinin sebebinin evin ondan her şeyini çalması olduğunu anlamıştı.

"Demek kızgınsın," dedi yavaşça. "Tabii ki kızgınsın. O zaman neden bana söylemedin?"

"Sana bağırmaya gittim. Bunu revirde yapmaya niyetliydim." Onun bir ölüm meleği gibi kapıdan içeri dalıp adını haykırdığını hatırlıyordu. Şimdi her şey çok açıktı.

Gözleri kısıktı, bu açıdan altın sarısıydı ve iki çelişkili duyguyla doluydu. "Kollarıma koştun. Yaralıydın ve bana geldin. Neden bunu yapmak zorundaydın ki? Sözlerimden kavga çıktı."

Kidan'ın kalbi burkuldu.

"Seni suçlamıyorum, Kidan. Kumar oynadım ve bana pahalıya mal oldu. Bir hata yaptım." Görüşü daraldı. Bir hata.

"Bu benim kâbusumun en can alıcı noktası," diye devam etti perili bir sesle. "Gücüm elimden alındı. Kendi tenimin hissine, kendi kalp atışlarımın donukluğuna dayanamıyorum ve vücudumdaki her kemik bana ölüm gelmeden önce kaçmamı söylerken, kalmalıyım. Son Bilge'nin tüm eserlerini ele geçireceğim ve Samson'u böyle bir güçten uzak tutacağım." Sert sözleri tüm evi sarstı. "Bu hedeften daha önemli bir şey yok ve hiçbir şey beni bundan alıkoyamaz."

Başını sallayana kadar sarsılmaz bir kararlılıkla bakışlarını onun üzerinde tuttu. Derin bir nefes aldı ve nefesini bıraktı. "Güzel. Seni neden cezalandırmadığıma gelince, bunu kendi başına yaptın, değil mi? June'un videosundan sonra üzüntün içinde boğulmanı izledim. Ev senin kaybınla boğucu hale geldi, nefes alamaz hale gelene kadar. Acın..." Yüz ifadesi değişti, karanlık ve rahatsız. "Zaten taşıdığın yara izlerine ne ekleyebilirim ki? Benim bile sınırlarım var."

Bir yumruk kalbini yakaladı. June yüzünden ona bağırمامıştı. Yaklaşık iki hafta boyunca her şey yoluna girmiş gibi davranmıştı. Bu kaybı sessiz sedasız yanında taşımıştı. Yeniden umutlanmasına izin vermişti.

"Teşekkür ," dedi usulca, ikisini de şaşırtarak.

Susenyos sanki onu yanlış duymuş gibi gözlerini kırıştırdı.

"Beklediğiniz ve bana zaman tanıdığınız için teşekkür ederim." Omuzlarını dikleştirdi ve güçlü, tereddütsüz olduğunu umduğu bakışlarını ona yöneltti. "Artık üstesinden gelebilirim. Hiçbir şeyi saklamayın. Yaptığım her şey için bana bağırabilirsin. Mahvettiğim her şey için."

Bulutlar güneşi tamamen örtene kadar ağır göz kapaklarının altından ona baktı.

"Sana bağırarak istemiyorum," dedi sessizce. "Bu kadar kendinden nefret etme ve cezalandırma yeter. Onları geride bırak. Ben sadece ne olabileceğimle ilgileniyorum. Senin ne olacağınla."

Yavaşça ona doğru yürüdü ve vücudu gerildi, her siniri tetikleydi, gözleri onun yükselen parmaklarını izliyor, sıcaklıklarını şimdiden hissediyordu. Onun bu duruşunu biliyordu. Ne zaman ciddi olsa yaptığı gibi çenesini tutacaktı. Ama parmaklarını yüzünün birkaç santim ötesine bıraktı, çenesinde sinirli bir çizgi gerildi. Kidan gözlerindeki hayal kırıklığını temizlemeye çalıştı.

Sözleri çelikleşti, kararlılıkla keskinleşti. "Sen Kidan Adane'sin, Adane Hanesi'nin varisisin, iraden tüm iradeleri kırana dek bu haneye hükmedebilirsin."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Ama adam sözünü bitirmemişti. "Çünkü eğer başarısız olursam -olmamak için canımı dişime takacağım- sen hazır olacaksın. Mevcut yasayı değiştirecek ve kaybettiklerimden çok daha fazlasını geri getirecek bir yasa yapacaksın."

Onun yılmayan yüzüne, on yıllardır bu evde kalmasına neden olan o bükülmez kararlılığına baktı. Arzusuyla yanıp tutuşuyordu ve bu arzu ikisini de yakıp kül edecekti.

"Bu bir rica mı yoksa emir mi?" Gözleri onunkileri aradı, sesi de aynı derecede sertti. Ne olduklarını, bu noktadan sonra nasıl ilerleyeceklerini bilmesi gerekiyordu.

Yüz hatları soru karşısında , gözbebekleri dönmeye başladı, sonra gizli bir duyguya büründü. "Sadece başarısız olursan öğreneceğiz. Başarısız olma."

Adam geri adım attığında, gözleri kesik parmağına kayd.

İnsan.

Duymaya bile tahammül edemediği bir kelime. Yüz ifadesindeki sessiz isteği görebiliyordu. Her şey değişmiş olsa da ona farklı davranmamasını istiyordu.

Kollarını kavuşturarak onun isteğini yerine getirdi. "Yani bu bir yarış. Aramızda kimin eve daha önce hakim olabileceğini görmek için."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Sanırım."

"Peki, beni yavaşlatma."

Yüzünde gölgeler vardı ama dudakları biraz gerildi. "Bunu hayal bile edemezdin."

Etraflarındaki ışıklar söndü, duvarlar yaklaştı ve onları birbirine doğru itti. Kidan onun da bunu hissedip hissetmediğini merak etti. O da omurgasını dikleştiriyor muydu? Onlar tam olarak neydi? Birbirlerine göre çok fazla şey, belki de bütün olmak için tek bir şeyden yeterince yoksun.

Kapı zili çaldı. Aile portresinde, antika saatte ve evin tam merkezinde tınladı.

Susenyos'un ağzı sertleşti. Ayaz damarlarına yayıldı. Koridordaki lambalar patladı ve kırıldı, karanlık yolu yuttu. Halı bir okyanus akıntısı gibi hareket ediyor ve değiştiriyordu. Bir süredir böyle olmamıştı.

"Bunu da mı gördün?" diye fısıldadı.

Başını salladı. "Korku koridorda gizlenir. Bu, koridordan geçmeyeceğimiz anlamına gelmiyor.

o."

Her adımda halı, onları boğmaya kararlı bir şekilde ayakkabılarının tabanlarını kavıyordu. Birdenbire kırılgan oldular. Yeni bir şeyin eşiğindeydiler ve buldukları huzur kırıntısını korumak için birlikte kaçmak zorundaydılar. Bir hafta yeterli değildi. Asla da yetmeyecekti.

Çarpık camın arkasında gölgeli bir figür duruyordu. Dehşet göğsüne saplandı. Bu gölgeyi kız kardeşini almaya geldiğinde görmüştü. Şimdi de kapısının eşiğindeydi.

Susenyos başıyla onu onayladı.

Kidan derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Bir ışık hücumu gözlerini rahatsız etti. Güneş parlaktı ama ev gece yarısını yansıtıyordu.

Samson Sagad pırıl pırıl parlayan eldivenini düzeltti. "Gecikme için özür dilerim. Almam gereken bir şey vardı." Bakışları mermer kadar sert Susenyos'a odaklandı ve Kidan'a ulaştığında hastalıklı bir gülümsemeye dönüştü. "Yine de ikinizin beni özlemediğinizi hissediyorum."

"Her zaman kıskançsın, Wendem. Bunca yıldan sonra yeni bir kusur bulursun sanıyordum." Susenyos kollarını kavuşturup duvara yaslanırken gözleri parlıyordu.

Kidan onun kendini bu kadar kolay gizlemesinden her zaman etkilenmiştir.

Samson'ın çenesi seğirdi, sonra tehlikeli bir gülümsemeye dönüştü. Yan tarafa döndü.

"Buraya gel," diye emretti.

Kidan'ın kaşları çatıldı. Genç bir kız görüş alanına girdi, kır çiçekleri ve bal kokusu bir rüzgârla içeri taşındı. Kidan'ın görüşü bulanıklaştı, sonra odaklandı. Kız soluk mavi bir güneş elbisesi giymişti, kahverengi teni ıslık ıslık, kıvrık saç örgüleri omuzlarını aşıyordu. Bileğinden üzerinde üç köşeli güneş bulunan tek bir kelebek bilezik sarkıyordu.

Kidan'ın dudakları titredi. Onu tekrar parçalayabilecek o ismi söyleyemedi. Ayakları bu koridorda çoktan batmaya başlamıştı ve boğulacaktı. Omurgasının dikleşmesini diledi, ruhunun en derin parçasıyla yalvardı.

Lütfen, lütfen. Bana güç ver.

Zemin onun altında gümbürdedi ve ampullerin parçaları kendilerini toplayıp ağ gibi örerek bütünleşti. Yıkık lambalar kükreyerek canlandı ve koridora ışık doldu.

Şaşkınlıkla Susenyos'a döndü ama Susenyos çoktan kaşlarını kaldırmış onu dikkatle izliyordu. halı suyunu kaybetti ve korku geri çekildi,

Kendini başka bir odaya bırakıyor. Sıkıca kilitlenmiş.

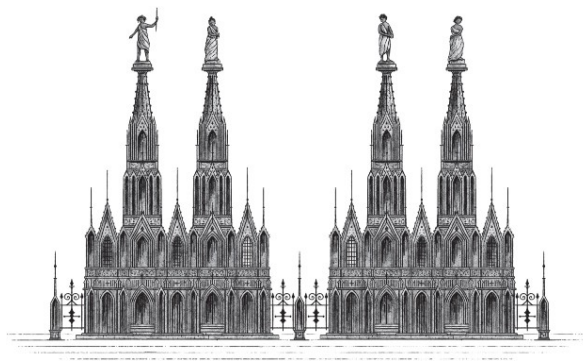
Başka bir şey ayaklarını itti. Ani ve sarsıcı. Atalarının toprağı kadim bir canavar gibi kıpırdandı ve çenelerini açtı. Toprak, kırılmamış ve kudretli bir şekilde onu sardı ve ayaklarından başlayıp bacaklarına tırmanarak omuzlarını kaplayan bir zırh giydirdi. Güç, baş döndürücü bir hızla damarlarında dolaştı. Kidan'ın kapı tokmağını tutuşu kapıya *zarar verdi*. Hasarlı metale hayretle baktı.

Kidan ilk kez eve emretti. O da itaat etti.

Yavaşça kız kardeşinin bakışlarıyla buluştu. Biri yalnız ayı yansıtıyor, diğeri yakıcı güneşle dolup taşıyordu.

"June."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Vay canına. Bu kitap. Bu hayali gençliğimden beri yanımda taşıyorum. O zamanlar sınıfımdaki tek siyahi kızdım ve vampirler ve her türlü yaratıkla ilgili kitaplara sığınırdım. Hikayelerin gücü de bu işte; bizi biraz daha korkusuz yaptıklarına inanıyorum. Afrika kökenli, koyu tenli ve güzel örgülü vampirleri yeniden hayal edebilmek benim ulaştığım en büyük hayal. Ancak tüm hayaller gibi, bu da zaman aldı ve yol boyunca pek çok insanın desteğini aldı.

Menajerim Paige Terlip'e şükranlarımı sunmak istiyorum. *Ölümsüz Karanlık*'ta özel bir şey gördüğünüz için teşekkür ederim.

Ruqayyah Daud ve Nazima Abdillahi'ye, iki Siyah editör tarafından desteklenen böyle bir kitabı yayınlamanın ne büyük bir mutluluk olduğunu bilemezsiniz. Kendimi güvende, anlaşılmış ve yönlendirilmiş hissediyorum. Teşekkür ederim.

Bu kitabın başarılı olması için işbirliği yapmaya devam eden tüm farklı ekiplere minnettarım. Little, Brown Books for Young Readers ekibine teşekkür ederim: Megan Tingley, Alvina Ling, Lily Choi, Alexandra Hightower, Deirdre Jones, Nina Montoya, Esther Reisberg, Jenny Kimura, Savannah Kennelly, Bill Grace, Andie Divelbiss, Emilie Polster, Cheryl Lew, Hannah Klein, Hannah Koerner, Janelle DeLuise, Jackie Engel, Shawn Foster, Danielle Cantarella, Christie Michel, Victoria Stapleton. Kopya editörü Richard Slovak ile düzeltmenler Lara Stelmaszyk ve Brandy Colbert'e de teşekkürler.

Bu kitabın tanıtımını internette gören ve beni editörümle buluşturan Tyiana Combs'a özel bir teşekkür. Doğru kitleye ulaşacağını umuyordum ve *kesinlikle* ulaştı.

En yakın arkadaşım ve alfa okuyucum Hanna Bechiche'e sahip olduğum için inanılmaz şanslıyım. Bu kitap fikrini ona ilettiğimde, büyük harflerle yankılanan bir "*EVET*" ile yanıt verdi. Onun sınırsız coşkusu beni sayısız ret cevabından ve yazma sürecinin her aşamasından geçirdi. Seni sonsuza dek seviyorum.

Bu yolculukta, bana bu konuda yardımcı olan pek çok harika yazarla tanıştım.

bana bilge tavsiyeler ve inanılmaz pozitiflik: Sarah Mughal Rana, Emily Varga, Esmie Jikiemi-Pearson, Fallon DeMornay, Kamilah Cole, Jen Carnelian, Tanvi Berwah, Maeeda Khan, . K. Lobb, Grace D. Li, Yasmine Jibril, Mel Howard ve Alechia Dow. Tüm kitaplarınızı toplamak ve el üstünde tutmak için sabırsızlanıyorum. Habeş yazar dostum Birukti Tsige'ye, bu alanı daha az yalnız hale getirdiğin için teşekkür ederim.

Bir şeyler içerken arkadaşlarıma yayınlanmış bir yazar olacağımdan bahsettiğimde inanılmaz derecede gergindim. Haklı olarak şok oldular ama hiç bu kadar cesaretlenmiş hissetmemiştim. Anasimone, Martina, Sally, Rebecca, Chichak ve Rukia, hepinize tapıyorum.

Sevgili kuzenlerim Loza ve Salem'e, beni her zaman güldürdükleri ve hiç sahip olmadığım kız kardeşlerim oldukları için teşekkürler.

En çok da ailem için minnettarım. Bir gecede, yayıncılık ve kitap anlaşmamla ilgili PowerPoint hızlandırılmış kursuyla birlikte, yedi yıllık yazma yolculuğumu öğrendiler. Her şeyi kucakladılar ve ben bu kitabı düzenlerken benim en büyük dayanağım oldular. Küçük kardeşim Abenezer'e, zor bir olay örgüsü sırasında beni sarmal halinde bulan ve bana "sert kal" yazan bir Post-it notu veren -tamam kardeşim, yapacak. Neşe saçan ve bana her şeyi çok ciddiye almamam gerektiğini hatırlatan ağabeyim Micky'ye - tamam kardeşim, almamaya çalışacağım. Kardeşlerimi ve beni zengin fırsatlarla yetiştirmek için her şeylerini feda eden aileme - umarım sizi gururlandırmışımdır.

ሁላችሁንም ከልቤ አመሰግናለሁ. እወዳችኋለሁ..

Son olarak, sana, okuyucu. Benimle birlikte vampirlerin dünyasına döndüğün için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

LITTLE, BROWN AND COMPANY
BOOKS FOR YOUNG READERS

OceanofPDF.com

YA'yı seviyor musunuz? NOVL

Nation'a katılın:

theNOVL.com/enewsletter

Tüm hafta

rezervasyonludur.

theNOVL.com

Instagram.com/TheNovl

TikTok.com/@TheNovl

X.com/theNOVL

Facebook.com/TheNovl

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Tigest Girma

TIGEST GIRMA, Melbourne, Avustralya'da yaşayan Etiyopyalı bir yazardır. Eğitim alanında lisans derecesine sahiptir ve zamanını yazarlık ve öğretmenlik arasında bölüştürmektedir. Doğu Afrika karakterlerini ve mitlerini keşfetme konusunda tutkulu olan yazar, çalışmalarında Siyah hikâyeleri karanlık ve fantastik olanla örüyor. Tigest, boş zamanlarında kötü adamın kızı elde ettiği dizileri yeniden izlerken bulunabilir. Sizi onu tigestgirma.com adresinde veya TikTok @tigestgirma'da çevrimiçi olarak ziyaret etmeye davet ediyor. *Ölümsüz Karanlık* onun ilk romanıdır.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.